

**ДЪГЛАС ПРЕСТЪН, ЛИНКЪЛН
ЧАЙЛД
ПО ПЪТЯ НА ОТМЪЩЕНИЕТО
ДВА ГРОБА**

Част 12 от „Пендъргаст“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2014

chitanka.info

*Линкълн Чайлд посвещава тази книга на дъщеря си
Вероника.*

Дъглас Престън я посвещава на Форест Фен.

ЗА АВТОРИТЕ

Дъглас Престън и Линкълн Чайлд са съавтори на много превърнали се в бестселъри романи, сред които „Реликвата“, който се превърна и в хитов филм, както и „Музей на страха“, „Натюрморт с гарвани“, „Жупел“, „Книгата на мъртвите“, „Трескав сън“ и „Мечът на Гедеон“. Бестселърът на Престън „Флорентинското чудовище“ е филмиран с участието на Джордж Клуни. Престън се интересува от коне, гмуркане, ски и изследване на крайбрежието на Мейн със стара лодка. Линкълн Чайлд е бивш издател, публикувал пет самостоятелни бестселъра. Страстта му са мотоциклетите, папагалите и английската литература от деветнайсети век. Читателите могат да се абонират за „Досието на Пендъргаст“ на сайта на авторите www.prestonchild.com. Всички са добре дошли и на смущаващо активната им страница във Фейсбук, в която пишат най-редовно.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторите държат да изразят искрените си благодарности на следните хора за помощта им — Джейми Рааб, Ейми Лавин, Надин Уодъл, Джон Коуч, Дъглас Марджини, Ерик Саймъноф, Клодия Рюлке и на двамата, които ни подсказаха заглавието — Джулия Дъглас и Майкъл Шарп.

*Преди да поемеш по пътя на
отмъщението, изкопай два гроба.*

Конфуций

ПЪРВА ЧАСТ

18:00

Жената с виолетовите очи вървеше бавно под дърветата на Сентръл Парк, напъхала ръце в дълбоките джобове на шлифера си. Брат ѝ — по-голям от нея, вървеше до рамото ѝ. Неспкойните му очи не пропускаха нищо.

— Колко е часът? — за пореден път попита тя.

— Точно шест.

Беше мека привечер в средата на ноември и залязващото слънце хвърляше шарени сенки върху ширналата се поляна. Двамата прекосиха Ийст Драйв, минаха покрай статуята на Ханс Кристиан Андерсен и изкачиха едно малко възвишение. И изведнъж спряха, сякаш сполетени от една и съща мисъл. Пред тях, от другата страна на огледалната повърхност на Консерватори Уотър, бе мемориалният навес за лодки Кърбс — приличаше на детска играчка на фона на огромните, подобни на крепости сгради по Пето авеню. Приличаше всъщност на пощенска картичка — малкото езеро отразяваше кървавочервеното небе, малките модели на яхти се плъзгаха по неподвижната вода под окуражителните викове на децата. Пълната луна тъкмо изгрываше в пролома между два небостъргача.

Гърлото ѝ изведнъж се стегна и пресъхна; чувстваше огърлицата си от пресноводни перли като примка около шията си.

— Джъдсън — каза жената. — Не съм сигурна, че мога да го направя.

Брат ѝ стисна окуражително ръката ѝ.

— Всичко ще е наред.

С разтуптяно сърце тя хвърли поглед към живата картина пред тях. Някакъв цигулар свиреше на парапета пред езерото. Млади влюбени седяха на една пейка край навеса, погълнати изцяло един от друг. На съседната пейка късо подстриган мъж с телосложение на културист четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Пешеходци и бегачи

минаваха на малки потоци. В сянката на самия навес някакъв бездомник се настаняваше да прекара нощта.

А пред езерото стоеше *той* — строен, неподвижен, с дълго елегантно светло палто, със светлоруса коса, превърната в платинена от угасващата светлина.

Жената рязко си пое дъх.

— Давай — тихо каза Джъдсън. — Ще съм наблизно. — И пусна ръката ѝ.

Докато пристъпваше напред, всичко около нея сякаш изчезна, цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху мъжа, който я наблюдаваше как приближава. Хиляди пъти си бе представяла този момент, беше го преигравала наум в различни варианти, винаги завършващи с горчивата мисъл, че никога няма да се случи, че ще си остане само мечта. Но ето че той беше тук. Изглеждаше остарял, но не много. Подобната на алабастър кожа, фините порцеланови черти, блестящите очи, които се вираха така настойчиво в нея — всичко това събуждаше в нея буря от чувства, спомени и — дори в това време на изключителна опасност — желание.

Тя спря на две крачки от него и той попита:

— Това наистина ли си ти?

Гласът му беше дълбок, с южняшки акцент.

Тя се опита да се усмихне.

— Съжалявам, Алойзиъс. Ужасно съжалявам.

Той не отговори. Сега, след всичките тези години, тя изведнъж откри, че не може да прочете мислите, спотайващи се зад тези сребристи очи. Как се чувстваше той? Предаден? Изпълнен с негодувание? Или може би с любов?

Тесен нов белег се спускаше по едната му буза. Тя вдигна пръст и го докосна. После импулсивно посочи зад рамото си и прошепна:

— Виж. След цялото това време луната пак си изгрява по стария начин.

Погледът му проследи нейния над силуета на сградите на Пето авеню. Жълто-бялата пълна луна се издигаше между величествените сгради, идеално очертана на розовия фон на небето, което нагоре постепенно преминаваше в дълбоко хладно виолетово. Той потръпна. Когато я погледна отново, на лицето му имаше друго изражение.

— Хелън — прошепна той. — Господи. Мислех, че си мъртва.

Без да каже нито дума, тя пхна ръка под неговата и го поведе покрай езерото.

— Джъдсън казва, че ще ме отведеш далеч от... от всичко това.

— Да. Ще се върнем в апартамента ми в „Дакота“. А оттам ще продължим към... Е, колкото по-малко приказки, толкова по-добре. Там, където отиваме, няма от какво да се страхуваш. Това е достатъчно.

Тя стисна ръката му.

— Няма от какво да се страхувам. Нямах представа колко хубаво звучи.

— Време е да си върнеш живота. — Той бръкна в джоба на самото си и извади златен пръстен с голям сапфир във формата на звезда. — Така че нека започнем от самото начало. Помниш ли това?

Тя погледна пръстена и се изчерви.

— Не мислех, че ще го видя отново.

— Аз пък не мислех, че ще имам възможност да го сложа отново на пръста ти. Тоест, докато Джъдсън не ми каза, че си жива. Знаех, *знаех*, че казва истината. Дори когато никой друг не ми вярваше.

Хвана лявата ѝ ръка и я вдигна, сякаш да ѝ сложи пръстена. Очите му се разшириха, когато видя чуканчето и грубата кожа.

— Ясно — просто рече той. — Разбира се.

Сякаш внимателният изискан танц, в който се бяха впуснали, изведнъж свърши.

— Хелън — каза той и този път в гласа му се долавяше напрежение. — Защо се съгласи с този ужасен план? Защо скри толкова много неща от мен? Защо не...?

— Моля те, нека не говорим за това — прекъсна го тя. — За всичко си има причини. Историята е ужасна. *Ужасна*. Ще ти я разкажа. *Цялата*. Но сега не е нито времето, нито мястото. Хайде, моля те — сложи ми пръстена и да тръгваме.

Той вдигна дясната ѝ ръка и ѝ сложи пръстена. Докато го правеше, тя видя как погледът му се отклонява покрай нея някъде зад гърба ѝ.

И изведнъж той се вцепени. Остана за момент напълно неподвижен, без да пуска ръката ѝ. После привидно спокойно се обърна към мястото, където стоеше брат ѝ, и му кимна да се приближи.

— Джъдсън — промърмори. — Вземи Хелън и я отведи. Спокойно, но бързо.

Страхът, който тъкмо бе започнал да затихва, отново я прободеше в гърдите.

— Алойзиъс, какво...

Но той я прекъсна с кратко поклащане на глава и каза на Джъдсън:

— Заведи я в „Дакота“. Ще се срещнем там. Тръгвайте. *Веднага*.

Джъдсън я хвана за ръка и тръгна, сякаш беше очаквал това.

— Какво има? — попита тя.

Погледна през рамо. И за свой ужас видя, че Пендъргаст е извадил пистолет и го е насочил към един от собствениците на моделите на яхти. И го чу как казва:

— Стани. Дръж си ръцете така, че да ги виждам.

— Джъдсън... — започна тя.

Единствената реакция на брат ѝ бе да ускори крачка и да я задърпа да върви по-бързо.

Зад тях проехтя изстрел.

— Бягайте! — извика Пендъргаст.

Само за миг спокойната сцена се превърна в същински пандемониум. Хората се пръснаха с писъци. Джъдсън я задърпа по-силно и двамата затичаха.

Автоматичен откос разцепи въздуха. Ръката на Джъдсън изпусна нейната и той падна.

Отначало тя си помисли, че се е препънал. После видя кръвта, бликаща през сакото му.

— Джъдсън! — извика тя и се наведе над него.

Той лежеше на една страна и я гледаше, лицето му беше разкривено от болка. Устата му се размърда.

— Бягай — изпъшка той. — Бя...

Ново кашляне на автоматичното оръжие, нова линия свистяща смърт, начертана през тревата, докато куршумите се забиваха в пръстта. Тялото на Джъдсън подскочи, силата на куршумите го преобърна по гръб.

— Не! — изкрещя Хелън, докато отскачаше назад.

Хаосът се засилваше — писъци, стрелба, бягащи хора. Хелън не забелязваше нищо. Падна на колене и се взря с ужас в отворените, но

невиждащи очи на брат си.

— Джъдсън! Джъдсън!!!

Минаха няколко секунди, а може би повече, нямаше как да определи. Чу Пендъргаст да я вика и вдигна глава. Той тичаше към нея с пистолет в ръка и стреляше някъде настрани.

— Пето авеню! — извика й. — Бягай към Пето авеню!

Отново проехтя изстрел и Пендъргаст също падна. Това я пришпори и тя скочи на крака. Шлиферът й бе подгизнал от кръвта на брат й. Алойзиъс се беше присвил зад една пейка и продължаваше да стреля към двойката, която само преди секунди сякаш се интересуваше само как да успее да се измъкне.

„Прикрива ме, за да избягам“.

Тя се обърна и побягна. Щеше да стигне до Пето авеню, да се измъкне от стрелците в тълпата, да стигне „Дакота“, да го изчака там... Паникьосаните й мисли бяха прекъснати от още една серия изстрели и писъци.

Тичаше с всички сили. Булевардът беше отпред, зад каменната арка на входа на парка. Само на петнайсетина метра...

— Хелън! — чу се далечният вик на Пендъргаст. — Внимавай! Твое ляво!

Тя погледна наляво. В мрака под дърветата различи двама мъже със спортни дрехи. Тичаха право към нея.

Хелън рязко зави към горичката смокини покрай главната алея. Погледна през рамо. Мъжете я следваха — и вече я настигаха.

Чуха се още изстрели. Тя удвои усилията си, но обувките й потъваха в меката пръст и я забавяха. А после някой я удари силно в гърба и я просна на земята. Силна ръка сграбчи яката на шлифера й и грубо я дръпна да се изправи. Тя се съпротивляваше и викаше, но двамата мъже я хванаха здраво и я помъкнаха към булеварда. Хелън с ужас разпозна лицата им и извика:

— Алойзиъс! Помощ! Познавам тези хора! Der Bund! Заветът! Ще ме убият!

Едва успяваше да различи Пендъргаст в отслабващата светлина. Беше успял да се изправи и куцаше към нея, от раната на крака му шуртеше кръв.

На Пето авеню с включен двигател чакаше такси — чакаше нея и похитителите й.

— Алойзиъс! — отчаяно извика тя.

Мъжете я бутнаха напред, отвориха задната врата на таксито и я натикаха вътре. Куршуми рикошираха от подсиленото предно стъкло на колата.

— Los! Verschwinden wir hier! — извика единият мъж, докато двамата се вмъкваха след нея. — Gib Gas!^[1]

Хелън се съпротивляваше яростно, мъчеше се да се добере със здравата си ръка до вратата. Успя да зърне за миг Пендъргаст в сумрака на парка. Беше паднал на колене и гледаше към нея.

— He! — изкрещя тя, без да спира да се бори. — He!

— Halt die Schnauze!^[2] — викна единият мъж, замахна и я цапардоса с юмрук по слепоочието.

Изведнъж всичко потъна в мрак.

Шест часа по-късно

Доктор с измачкана болнична престилка надникна в чакалнята на интензивното отделение на болница „Ленъкс Хил“.

— Буден е, ако искате да говорите с него.

— Слава богу. — Лейтенант Винсънт Д’Агоста от нюйоркската полиция напъха бележника в джоба си и стана. — Как е?

— Без усложнения. — По лицето на доктора пробяга леко раздразнение. — Макар че лекарите винаги са най-лошите пациенти.

— Но той не е... — започна Д’Агоста, но се усети навреме и мълчаливо последва доктора в интензивното.

Специален агент Пендъргаст седеше в леглото, включен към цял куп монитори. На едната му ръка имаше система, в ноздрите му беше пъхната канула. Леглото му беше покрито с медицински графики, а в ръката му имаше рентгенова снимка. Агентът на ФБР открай време си беше много блед, но сега кожата му беше като порцелан. Един доктор стоеше наведен над леглото и говореше сериозно с пациента си. Макар че Д’Агоста едва чуваше отговорите на Пендъргаст, беше ясно, че между двамата има някакви разногласия.

— И дума да не става — тъкмо казваше докторът. — Все още сте в шок от огнестрелната рана и загубата на кръв. И самата рана, без да

споменаваме двете натъртени ребра, се нуждае от лекуване и непрекъснати медицински грижи.

— Докторе — отвърна Пендъргаст. Обикновено федералният агент беше образец на южняшка изтънченост, но сега гласът му звучеше като ледени висулки, падащи върху желязо. — Куршумът едва е одраскал гастрокнемиуса^[3]. Тибията и фибулата са непокътнати. Раната беше чиста и не е нужна операция.

— Но загубата на кръв...

— Да — прекъсна го Пендъргаст. — Загубата на кръв. Колко банки ми преляхте?

Пауза.

— Една.

— Една банка. Заради разкъсаните по-малки притоци на вената на Джакомини. Тривиално. — Той размаха рентгеновата снимка като флагче. — Колкото до ребрата, сам го казахте — натъртени, но не и счупени. Пето и шесто, в основата, на около два милиметра от гръбначния стълб. Тъй като са истински ребра, еластичността им ще помогне за бързото възстановяване.

Докторът кипна.

— Доктор Пендъргаст, просто не мога да позволя да напуснете болницата в това състояние. Точно вие...

— Точно обратното, докторе — не можете да ми попречите да си тръгна. Жизнените ми показатели са в приемливите норми. Нараняванията ми са минимални и мога да се грижа сам за тях.

— Ще отбележа в картоната ви, че напускате болницата въпреки изричното ми нареждане.

— Отлично. — Пендъргаст хвърли рентгеновата снимка като карта за игра на масичката. — А сега бихте ли ме извинили?

Докторът хвърли последен раздражен поглед на Пендъргаст, обърна се и излезе, следван от колегата си, който беше довел Д'Агоста.

Пендъргаст се обърна към Д'Агоста, сякаш го е забелязал едва сега.

— Винсънт.

Д'Агоста бързо приближи леглото.

— Пендъргаст. Боже мой. Толкова съжалявам...

— Защо не си с Констанс?

— Тя е на сигурно място. „Маунт Мърси“ са удвоили мерките за безопасност. Трябваше да... — Млъкна за момент, за да се овладее. — Да видя как си.

— Много шум за нищо, благодаря. — Пендъргаст махна тръбичката от носа си, извади иглата на системата от лакътя и свали маншета на апарата за кръвно и пулсоксиметъра. После отметна чаршафа и се надигна. Движенията му бяха бавни, почти механични. Д'Агоста виждаше, че агентът се държи единствено благодарение на железната си воля.

— Адски се надявам да не си решил наистина да напускаш.

Пендъргаст се обърна да го погледне отново и огънат в очите му — като свирепи живи въглени на иначе мъртвото лице — моментално накара Д'Агоста да си затвори устата.

— А как е Проктър? — попита Пендъргаст, докато спускаше краката си на пода.

— Казват, че е добре. Като се има предвид положението. Няколко счупени ребра там, където куршумите са улучили бронезилетката.

— Джъдсън?

Д'Агоста поклати глава.

— Дай ми дрехите — каза Пендъргаст и кимна към шкафа.

Д'Агоста се поколеба, даде си сметка, че е безсмислено да възразява, и му ги донесе.

Пендъргаст се изправи, като се мръщеше, олюля се едва забележимо, но запази равновесие. Д'Агоста му подаде дрехите и той дръпна завесата.

— Имаш ли представа какво все пак стана в парка? — попита Д'Агоста завесата. — В новините се говори само за това. Петима мъртви, пълна касапница.

— Нямам време за обяснения.

— Съжалявам, но няма да излезеш оттук, без да ми кажеш. — И извади бележника си.

— Добре тогава. Ще говоря, докато се обличам. И после се махам оттук.

Д'Агоста сви рамене. Щеше да изкопчи всичко възможно.

— Беше внимателно — *изключително* внимателно — планирано отвличане. Убиха Джъдсън и отвлякоха жена ми.

— Кои?

— Тайна група нацисти или потомци на нацисти, наречена Der Bund.

— Нацисти? Господи, защо?

— Не зная какви са мотивите им.

— Искам подробности какво точно се случи.

Пендъргаст заговори зад завесата:

— Отидох да посрещна Джъдсън и Хелън при навеса за лодки, за да взема Хелън и да я скрия от организацията. Пристигнаха в шест, както се бяхме разбрали. Бързо се усетих, че са ни устроили капан. Един от хората при езерото беше подозрителен. Не разбираше абсолютно нищо от модели на лодки и беше нервен — потеше се, а беше хладно. Насочих пистолет към него и му наредих да стане. Това ускори нещата.

Д'Агоста си водеше бележки.

— Колко бяха нападателите?

Пауза.

— Най-малко седем. Онзи с лодката. Двама влюбени на една пейка — те убиха Джъдсън. Един представящ се за бездомник, който простреля Проктър. Вашите криминалисти сигурно вече са реконструирали престрелката. Имаше още най-малко трима — двама бегачи, които отвлякоха Хелън, докато се опитваше да избяга, и шофьорът на таксито, в което я напъхаха.

Излезе иззад завесата. Обикновено безупречният му костюм беше пълна развалина — сакото бе цялото в петна от трева, единият крачол бе разкъсан и покрит с коричка засъхнала кръв. Погледна Д'Агоста, докато си оправяше вратовръзката.

— Довиждане, Винсънт.

— Чакай. Откъде онези... Bund са научили за срещата ви?

— Отличен въпрос.

Пендъргаст взе металния бастун и се обърна към вратата. Д'Агоста го хвана за ръката.

— Пълна лудост е да си тръгваш така. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да. — Пендъргаст взе бележника и химикалката от ръката на Д'Агоста, отвори го и бързо надраска нещо. — Това е номерът на таксито, с което отвлякоха Хелън. Успях да го запомня без последните две цифри. Направи всичко по силите си да го откриеш. Това е

телефонът на фирмата, но предполагам, че няма да свърши никаква работа.

Д'Агоста си взе бележника.

— Дадено.

— Обяви Хелън за издирване. Може да се окаже трудно, тъй като официално се води мъртва, но въпреки това го направи. Ще ти дам снимка. Правена е преди петнайсет години, така че използвай софтуер за състаряване.

— Нещо друго?

Пендъргаст рязко поклати глава.

— Просто *намери колата*. — И без да каже нищо друго, излезе и закуцуква по коридора, като постепенно ускоряваше крачка.

Двайсет и два часа по-късно

Докато караше на запад от Нюарк към Ървингтън, Д'Агоста имаше чувството, че се е върнал във времето, когато бе патрулно ченге в Четирийсет и първи квартал на стария Южен Бронкс. Западналите магазини, спуснатите кепенци и ролетки, занемарените улици — всичко това напомняше за едни по-нещастни дни. Продължаваше напред, а гледката ставаше все по-мрачна и по-мрачна. Скоро стигна до сърцето на разрухата — тук, насред най-гъсто заселения мегаполис в Америка, цели пресечки пустееха, от сградите бяха останали само изгорели черупки или развалини. Д'Агоста спря на един ъгъл и слезе, готов всеки миг да извади служебния пистолет. И тогава видя насред цялата разруха самотна сграда, стояща като цвете в паркинг, с дантелени завеси, дворче с мушката и ярко боядисани капаци на прозорците — кътче надежда насред урбанистичната пустош. Пое си дълбоко дъх. Южен Бронкс се беше върнал; този квартал също щеше да се върне.

Тръгна през пустия паркинг, като подритваше парчета тухли. Пендъргаст го беше изпреварил — стоеше в другия край на паркинга до изгорелите останки на едно такси и говореше с униформен полицаи и някакви хора, които приличаха на криминалисти. Ролс-ройсът му беше паркиран на ъгъла и ярко контрастираше с тънещите в нищета улици.

Когато Д'Агоста приближи, Пендъргаст му кимна отсечено. Като се изключеше шокиращата бледност, агентът на ФБР вече приличаше на себе си. В късния следобед черният му костюм — негова запазена марка — беше чист и изгладен, бялата риза — безупречна. Беше сменил неугледния алуминиев бастун с бастун от абанос с гравирана сребърна дръжка.

— Открих я преди четирийсет и пет минути — тъкмо казваше патрулното ченге. — Преследвах едни дванайсетгодишни хлапета, които крадяха жица. — Поклати глава. — И изведнъж се натъкнах на нийоркското такси. Номерът отговаряше на обявения за издирване, така че се обадох.

Д'Агоста насочи вниманието си към таксито. Беше останала само черупката — предният капак беше изчезнал, двигателят бе отмъкнат, седалките липсваха, таблото бе изгорено и частично стопено, воланът беше счупен на две.

Началникът на криминалистите приближи от другата страна на колата.

— Колата не е ставала за събиране на улики и преди идването на вандалите — каза той, докато сваляше латексовите си ръкавици. — Няма никакви документи. Била е изчистена и всички отпечатъци са заличени. Използвали са особено агресивен разтворител. Огънят се е погрижил за пропуснатото.

— А номерът? — попита Д'Агоста.

— Имаме го. Откраднат автомобил. Няма да ни е от много полза. — Замълча за момент. — Ще я приберем в склада за по-подробно проучване, но ми намирисва на професионално почистване. Организирана престъпност.

Пендъргаст слушаше, без да каже нито дума. Макар че агентът стоеше абсолютно неподвижно, Д'Агоста усещаше отчаянието и безмилостната решимост, излъчващи се от него. Най-неочаквано той извади от джоба на палтото си латексови ръкавици, надяна ги и приближи колата. Наведе се, като за миг се намръщи от болката, и обиколи колата веднъж, после и втори път, като прокараваше дългите си пръсти по изгорения метал. Блестящите му очи не пропускаха нищо. Докато другите го гледаха, той надникна там, където се беше намирал двигателят; после и в купето, като огледа предните и задните седалки. Накрая провери багажника. При третата си обиколка извади от джоба

си няколко пликчета за улики, епруветки и скалпел. Намръщи се леко, докато клякаше до предната броня. С помощта на скалпела остърга малко засъхнала кал, сложи я в пликче, запечата го и го прибра в джоба си. Изправи се и довърши третата обиколка, този път по-бавно. Спря при дясната задна гума, клекна отново, измъкна няколко камъчета от грайферите с пинцети и ги прибра в друго пликче, което също изчезна в джоба му.

— Ъ-ъ-ъ, това е улика... — започна ченгето.

Пендъргаст се изправи и се обърна към него. Не каза нищо, но ченгето отстъпи крачка назад под силата на погледа на федералния агент.

— Ясно. Дръжте ни в течение — промърмори полицаят.

Пендъргаст продължи да го пържи с поглед. После изгледа последователно криминалистите и накрая се обърна към Д'Агоста. В погледа му имаше нещо обвинително, сякаш бяха виновни за незначително какво. Накрая Пендъргаст се обърна и тръгна към лимузината си, като леко накуцваше и се подпираше на бастуна.

Д'Агоста забърза след него.

— И сега какво?

Пендъргаст продължи да върви.

— Сега ще открия Хелън.

— А... официално ли ще работиш? — попита Д'Агоста.

— Не се безпокой за статута ми.

Д'Агоста се сепна от студения му тон.

— Продължи с официалното разследване на убийствата и отвличането. Ако откриеш нещо интересно, уведоми ме. Но не забравяй, че това е моя битка. Не твоя.

Д'Агоста спря, а Пендъргаст се обърна и постави ръка върху неговата.

— Мястото ти е тук, Винсът. Каквото трябва да правя, трябва да го направя сам.

Д'Агоста кимна. Пендъргаст отново се обърна и отвори вратата на колата, като в същото време вдигаше телефона си. Докато вратата се затваряше, Д'Агоста го чу да говори:

— Нещо ново, Майм? Каквото и да било?

Двайсет и шест часа по-късно

Докато Хорас Алертън се готвеше да се отдаде на любимото си занимание — спокойна вечер с чаша кафе и хубаво научно списание — на вратата на спретнатото му бунгало в Лорънсвил се почука.

Той остави чашата, погледна часовника и се намръщи. Осем и четвърт — твърде късен час за посещение от приятел. Взе отново броя на „Стратиграфи Тудей“ и го отвори с тиха доволна въздишка.

На вратата отново се почука, този път по-настойтелно.

Алертън вдигна поглед от списанието към вратата. Сигурно беше някой свидетел на Йехова или някое от досадните хлапета, които обикаляха от къща на къща и продаваха абонаменти за списания. Ако не им обръщаш внимание, обикновено си отиват.

Тъкмо започна първата статия („Механичен стратиграфски анализ на наносна структура“, наистина обещаващо вечерно четиво), когато вдигна поглед и изпита най-големия шок в живота си. В средата на дневната му стоеше мъж с елегантен черен костюм и с лице, бяло като на Дракула.

— Какво, по дяволите... — извика Алертън и скочи на крака.

— Специален агент Пендъргаст. ФБР. — От нищото се материализираха значка и идентификационна карта и бяха натикани в лицето му.

— Как... как влязохте? Какво искате?

— Доктор Хорас Алертън, геологът, нали? — попита агентът. Гласът му бе спокоен, но някъде под повърхността се долавяше заплаха.

Алертън кимна и преглътна.

Без да каже нито дума, Пендъргаст пристъпи към едното кресло. Едва сега Алертън забеляза куцането и бастуна със сребърна дръжка и предпазливо седна.

— Какво става?

— Доктор Алертън — започна федералният агент, докато седнаше — дойдох с молба за помощ. Известен сте като експерт в анализа на състава на почвите. Обърнах особено внимание и на познанията ви върху глациалните наноси.

— И какво?

Агентът бръкна в джоба си, извади две запечатани пликчета и ги сложи едно до друго на масичката за кафе между тях.

След кратко колебание Алертън се наведе да ги разгледа. Едното беше пълно със слюдеста глина, смесена с пръст, а в другото имаше малки късчета порфиритичен гранит.

— Трябват ми две неща. Първо, карта на разпространението на вида глина в първата проба.

Алертън бавно кимна.

— Камъчетата от втората проба са от разбит чакъл, нали?

Геологът отвори пликчето и изсипа камъчетата в ръката си. Бяха груби, с остри ръбове, незасегнати от времето, изветряването или глациална абразия.

— Да.

— Искам да разбера откъде са дошли.

Алертън местеше поглед от пликче на пликче.

— Защо идвате по това време и се промъквате? Трябваше да си уговорите среща с мен в кабинета ми в Принстън.

По изваяното лице на агента премина лека тръпка.

— Ако това бе проява на празно любопитство, докторе, нямаше да ви безпокоя в такъв късен час. Животът на една жена е в опасност.

Алертън остави пликчетата на масичката.

— За какви точно... срокове става дума?

— Известен сте с това, че имате малка, но чудесна минералогична лаборатория в мазето си.

— Искате... искате да ги анализирам сега ли? — изуми се Алертън.

В отговор Пендъргаст просто се облегна в креслото си, сякаш се настаняваше по-удобно.

— Но това може да отнеме часове! — запротестира Алертън.

Пендъргаст продължаваше да го гледа безизразно.

Алертън хвърли поглед към часовника. Вече беше осем и половина. Помисли си за списанието и за статията, която чакаше с нетърпение да прочете. После отново погледна федералния агент срещу себе си. Под светлосивите му очи имаше тъмни сенки, сякаш не беше спал дълго време. И изражението в очите му го изпълваше с безпокойство.

— Може би ще ми кажете защо ви е нужен този анализ?

— Ще ви кажа. Пробите са взети от гумите на кола, която явно е била карана по чакъл и по черен път. Искам да откроя мястото.

Алертън взе пробите, стана и каза:

— Чакайте тук.

В последния момент се сети да вземе кафето в мазето.

Трийсет часа по-късно

Полунощ. Пендъргаст седеше в ролс-ройса си до къщата на д-р Алертън. Двигателят работеше на празни обороти.

Беше изкарал късмет — точно този вид гранит се срещаше само в един район, където имаше и кариера за чакъл. Кариерата бе собственост на „Рилайънс Сенд енд Гравел“, намираще се до Рамапо, щата Ню Йорк, и осигуряваше чакъл за значителна част от окръг Рокланд. Пендъргаст използва лаптопа си да посети сайта на компанията, откъдето взе географското разположение на клиентите и го нанесе прилежно върху атласа на окръга.

След това насочи вниманието си към резултатите от анализа на калта. Тя се състоеше от доста необичаен вид глина, известна като изветрял слюдест халойсит, който за щастие не беше разпространен в района, макар че според геолога можеше да се срещне по-често в Квебек и северната част на Върмонт. Алертън беше дал на Пендъргаст карта на географското разпространение на глината, копирана от онлайн списание.

Пендъргаст сравни картата с района, който бе отбелязал за чакъла. Пресичаха се само в една област с площ не повече от два и половина квадратни километра на север и изток от Рамапо.

Сега отвори Гугъл Ърт и намери координатите на пресечната област. Увеличи максимално картината и огледа терена. По-голямата част бе покрита с гъсти гори покрай границата на щатския парк „Хариман“. В единия край имаше населено място, но то явно беше ново и всички пътища и алеи изглеждаха добре павирани. Навсякъде другаде бяха пръснати черни пътища и къщи, както и няколко ферми, но никъде не се виждаха покрити с чакъл пътища. Накрая Пендъргаст забеляза нещо, което изглеждаше обещаващо — изолиран склад. До него водеше дълга алея и имаше малък паркинг, показан в пъстри светли тонове, много приличащи на пръснат върху пръстта чакъл.

Пендъргаст затвори лаптопа, прибра го и потегли със свирене на гуми към автострадата за Ню Джърси.

След час и половина паркира ролс-ройса край пътя, на около осемстотин метра от депото за твърди отпадъци на окръг Рокланд, в залесен район недалеч от склада. През оголените дървета, белезникави на лунната светлина, се виждаше сградата; над тежката ѝ метална врата светеше една-единствена лампа. Пендъргаст наблюдава склада в продължение на половин час. Никой не влезе и не излезе; складът изглеждаше изоставен.

Пендъргаст взе фенерче от задната седалка и без да го включва, се измъкна от колата и приближи сградата между дърветата, като внимаваше да се движи безшумно. Заобиколи предпазливо постройката. Стъклата на единствения прозорец бяха боядисани в черно.

Включи фенерчето и клекна, като се намръщи от болка. Извади пробата с чакъл от джоба си и под тесния лъч светлина я сравни с чакъла от алеята. Съвпадението бе пълно. Зарови пръсти под чакъла, взе щипка кал и я размаза между палеца и показалеца си. Също пълно съвпадение.

Бързо мина през откритото пространство около склада, долепи се до стената от гофриран метал и предпазливо тръгна към предната страна. Външно сградата бе занемарена, изоставена, без никакви надписи и табели. И въпреки това катинарът на единствената врата беше скъп и нов за подобна западна постройка.

Пендъргаст хвана катинара с лявата си ръка, а дясната плъзна по него, сякаш едва ли не го галеше. Не се отвори веднага — предаде се едва след прибягването до малка отвертка и шперц. Пендъргаст го свали от халките и с оръжие в ръка откряна вратата, колкото да надникне вътре. Мрак и тишина. Отвори вратата още мъничко, пъкна се вътре и я затвори.

Около пет минути не помръдна — единствено лъчът на фенерчето му пълзеше наоколо, осветявайки пода, стените и тавана. Складът бе почти напълно пуст, с бетонен под и метални стени с празни лавици покрай тях. Изглежда, нямаше да представи повече информация от изгореното такси.

Пендъргаст направи бавна обиколка, като от време на време спираше да разгледа по-подробно нещо, привлякло вниманието му, да

докосне едно или друго, да направи снимка, да напълни пликче с почти невидима улика. Въпреки привидната пустота на склада под изпитателния му поглед започна да се появява история, макар и засега съвсем призрачна и мъглява.

След час Пендъргаст се върна при вратата на склада, клекна и подреди пред себе си запечатаните пликчета с улики — метални стружки, парченце стъкло, масло от петно на пода, люспа изсъхнала боя, парче счупена пластмаса. Погледът му се местеше между уликите, изграждайки мислената картина.

Складът бе използван като автомобилна база. Ако се съдеше по възрастта и състоянието на петната масло по пода, помещението някога е било използвано доста интензивно. В последно време обаче тук бяха държали само две коли. Едната, ако се съдеше по едва забележимите следи по бетонния под, имаше гуми „Гудийър“ 215/75-16 — същите като на онзи „Форд Ескейп“, използван като такси в отвличането. Жълтите пръски по едната стена, както и негативният отпечатък от спрей върху парче дърво, захвърлено в ъгъла, показваха, че тук фордът е бил преобразен в нюйоркско такси, до боята и фалшивата фирмена марка.

Другото превозно средство беше по-трудно за идентифициране. Отпечатъците от гумите му бяха по-широки и вероятно бяха „Мишлен“. Беше напълно възможно следите да са оставени от луксозен и мощен европейски седан като „Ауди А8“ или „БМВ 750“. Едва забележими люспи от боя можеха да се видят по вътрешната страна на вратата на склада — явно колата беше докоснала метала при влизане или излизане. Пендъргаст внимателно ги събра в поредното пликче с помощта на пинцети. Беше автомобилна боя, металик, при това с необичаен цвят — тъмен червено-кафяв.

И тогава, докато разглеждаше боята, забеляза — в тесния жлеб на плъзгащата се врата — мъничка пресноводна перла.

Сърцето му едва не спря.

След като дойде на себе си, Пендъргаст взе перлата с пинцетите и впери поглед в нея. Представи си как преди двайсет и четири часа таксито се е върнало тук. С четирима души — шофьора, двамата бегачи в спортни екипи и спътницата им, която не бе дошла по своя воля — Хелън. Тук е била прехвърлена в червено-кафявата чуждестранна кола. Докато са се готвели да потеглят, е имало борба —

Хелън се е опитала да избяга и е отворила вратата на колата (което обясняваше люспите издраскана боя) и докато са я усмирявали, похитителите ѝ са скъсали огърлицата ѝ и малките перли са се пръснали по цялото купе, а несъмнено и по пода на склада. Сигурно е имало ругатни, може би и наказание, както и забързан опит да се съберат разпилените по бетона мъниста.

Пендъргаст погледна мъничката лъскава перла между върховете на пинцетите. Похитителите бяха пропуснали да я приберат.

След като Хелън е била прехвърлена, двете коли са поели в различни посоки: фалшивото такси се бе запътило към огнения си край в Ървингтън, а червено-кафявата кола бе продължила към...?

Все така клекнал, Пендъргаст остана потънал в мисли в продължение на десетина минути. Накрая се изправи с мъка, излезе от склада, заключи го с катинара и безшумно тръгна към очакващия го ролс-ройс.

Трийсет и седем часа по-късно

Томас Първю винаги държеше да пристига в кантората си точно в седем, но тази сутрин някой се бе оказал още по-пунктуален — в чакалнята вече имаше някакъв мъж. Имаше вид на току-що пристигнал. Всъщност почти изглеждаше, че ще се опита да отвори вратата на кабинета му, но, разбира се, това беше малко вероятно. Докато Първю влезе, мъжът се обърна и закуцука към него. Едната му ръка държеше бастун, другата бе протегната.

— Добро утро — каза Първю и стисна протегнатата ръка.

— Това предстои да се види — отвърна непознатият с южняшки акцент. Беше слаб, почти мършав и не отговори на професионалната усмивка на домакина. Първю се гордееше със способността си да прочете тревогата на лицето всеки нов клиент, но изражението на този бе непроницаемо.

— При мен ли сте дошли? — попита Първю. — Обикновено държа на предварително уговорени срещи.

— Нямам уговорена среща, но въпросът е спешен.

Първю потисна многозначителната си усмивка. Никога не бе попадал на клиент, за когото нещата не са спешни.

— Моля, влезте в кабинета. Какво ще кажете за едно кафе? Керъл още не е дошла, но ще го приготвя само за минута.

— Благодаря, не. — Мъжът влезе в кабинета на Първю, като оглеждаше внимателно стените, отрупаните с книги лавици и шкафовете с папки.

— Заповядайте, седнете. — Обикновено Първю обичаше да чете „Уолстрийт Джърнъл“ между седем и осем сутринта, но нямаше намерение да се лишава от евентуален клиент — особено в тази рецесия.

Мъжът се настани в едно от няколкото кресла в просторния кабинет, а адвокатът седна зад бюрото си.

— С какво мога да ви помогна? — попита Първю.

— Търся информация.

— Каква информация?

Мъжът като че ли си спомни нещо.

— Простете, забравих да се представя. Специален агент Алойзиъс Пендъргаст, ФБР. — Бръкна в джоба на палтото си, извади идентификационната си карта и я сложи на бюрото.

Първю я погледна, без да я докосва.

— По официална работа ли сте тук, агент Пендъргаст?

— Тук съм във връзка с разследване на престъпление, да. — Агентът замълча и отново се огледа. — Запознат ли сте с имота, разположен на Олд Каунти Лейн номер деветдесет и девет в Рамапо, Ню Йорк?

Първю се поколеба.

— Нищо не ми говори. Но пък се занимавам с много покупо-продажби на недвижими имоти в Нанюет и района.

— Въпросният имот представлява стар склад, който сега е празен и, ако се съди по вида му, изоставен. В регистъра на Юридическата библиотека на Конгреса е отбелязан този адрес и че вие държите нотариалния акт на имота.

— Разбирам.

— Искам да разбера кой е истинският собственик.

Първю се замисли за момент, после повтори:

— Разбирам. Имате ли съдебна заповед, която да ме задължава да ви запозная с документите?

— Не.

Първю си позволи на лицето му да заиграе едва доловима усмивка на превъзходство.

— В такъв случай като федерален агент несъмнено знаете, че не бих могъл да наруша правата на клиента си, разкривайки подобна информация.

Пендъргаст се наведе напред. Лицето му си оставаше смущаващо безизразно и непроницаемо.

— Господин Първю, имате възможност да ми окажете голяма услуга, за която ще бъдете щедро възнаграден. Ессе signum^[4]. — Той бръкна отново в джоба си, извади малък плик и го остави на бюрото, като в същото време прибра личната си карта.

Първю просто не успя да се стърпи, отвори плика и видя вътре дебела пачка стодоларови банкноти.

— Десет хиляди — каза агентът.

Ужасно много пари само за изваждането на име и адрес. Първю започна да се чуди за какво става дума. Може би наркотици или организирана престъпност. Или някакво ужилване? Залагане на капан? Каквото и да бе, определено не му харесваше.

— Съмнявам се, че началниците ви ще погледнат с добро око на опита ви за подкуп — каза той. — Можете да си задържите парите.

Пендъргаст махна с ръка, сякаш прогонваше досадна муха.

— Предлагам ви моркова. — Замълча многозначително, сякаш не искаше да продължи с втората половина на израза.

Първю потръпна.

— За всяко нещо си има съответната процедура, агент... ъ-ъ-ъ... Пендъргаст. Ще ви съдействам, когато видя съдебна заповед, която ми казва да го направя, но не и преди това. Така или иначе, няма да взема парите ви.

За момент агентът от ФБР не отговори. После, със съвсем лека въздишка — неясно дали от разочарование, или раздражение, — взе плика от масата и го прибра във вътрешния джоб на черното си сако.

— Е, в такъв случай съжалявам за вас — тихо рече Пендъргаст. — Моля да ме изслушате внимателно. Аз съм човек, за когото времето е изключително оскъдно. Нито съм склонен, нито имам търпението да увъртам около някои по-изтънчени правни въпроси. Вие се показвате като честен човек. Браво на вас. Какво ще кажете да проверим и колко точно... сте *храбър*? Позволете ми да ви уверя в едно — вие *ще* ми

дадете информацията. Единственият въпрос е колко точно унижения и болка ще трябва да понесете, преди да го направите.

През целия си живот като възрастен Томас Първю нито веднъж не бе позволявал да бъде заплашван — от никого. Нямаше намерение да го прави и сега. Така че стана и каза:

— Бъдете така добър да напуснете, агент Пендъргаст, в противен случай ще извикам полицията.

Пендъргаст обаче с нищо не показва, че има намерение да стане от мястото си.

— Сведенията за въпросния склад са относително стари — каза той. — Най-малко на двацет — двацет и пет години. Не са налични в цифров формат, вече проверих. Има обаче и *толкова* много друга информация. Тя лети през виртуалния ефир, господин Първю; достатъчно е просто да се пресегнете и да я грабнете. А аз разполагам с ресурс, при това много талантлив ресурс, който е изключително добър в подобно грабване. Той ми осигури и друг адрес, който мисля, че няма да е зле да обсъдим. Освен Олд Каунти Лейн деветдесет и девет имам предвид. Особено интересен адрес.

Първю вдигна телефона и започна да набира 911.

— Южно Парк авеню сто двацет и девет.

Ръката на Първю увисна във въздуха.

— Разбирате ли, господин Първю — продължи Пендъргаст, — в интернет човек може да намери не само официални изявления и записи. Има и изображения. Например снимки от охранителни камери — стига човек да знае как да стигне до тях.

Пендъргаст бръкна в джоба си и извади бележник.

— През последните няколко часа моят... ресурс пусна по гръбнака на интернет червей, използващ софтуер за разпознаване, който да търси изображения с вашето лице. И ги намери наред с другите места в записите на камерите от споменатия адрес.

Първю стоеше абсолютно неподвижен.

— На снимките сте показан в компанията на някоя си Фелисия Лурд от апартамент четиринайсет А. Красиво момиче, достатъчно младо, за да ви бъде дъщеря. А вие имате няколко. Дъщери искам да кажа. Прав ли съм?

Първю не отговори, а бавно остави слушалката.

— Камерата ви е заснела прегърнати при асансьора. Колко трогателно. И снимките са доста. Май става въпрос за истинска любов, нали?

Отново мълчание.

— Какво беше казал Харт Крейн^[5] за любовта? Че е „изгоряла кибритена клечка в писоар“. Защо хората поемат такива рискове? — Пендъргаст поклати тъжно глава. — Южно Парк авеню сто дваайсет и девет. Много добър адрес. Чудя се как ли може да си го позволи госпожица Лурд. Като се има предвид, че не пребивава напълно легално в страната. — Замълча за момент. — Човекът, който би намерил този адрес за особено интересен, е, разбира се, съпругата ви.

Отново мълчание.

— Аз съм отчаян човек, господин Първю. Няма да се поколебая да действам незабавно, ако не ми съдействате. Всъщност, ако мога да използвам зловещия жаргон на нашето време, ще бъда принуден да „ескалирам“.

Думата увисна във въздуха като неприятна миризма.

Първю се замисли за момент.

— Смятам да изляза от кабинета си за петнайсетминутна разходка. Ако по това време някой проникне вътре и се разрови в папките ми... ами, няма как да зная кой точно го е направил. Особено ако въпросните папки бъдат оставени точно така, както са си били.

Пендъргаст не помръдна, докато Първю вземаше своя „Уолстрийт Джърнъл“, заобикаляше бюрото и се насочваше към вратата. Когато стигна до нея, се обърна.

— Между другото, за да не оплескате нещата, опитайте второто чекмедже на третия шкаф. Петнайсет минути, агент Пендъргаст.

— Приятна разходка, господин Първю.

Четирийсет часа по-късно

През последните четирийсет часа беше с вързани очи и непрекъснато в движение. Държаха я вързана в багажника на някаква кола, в каросерията на камион и — доколкото можеше да прецени — в трюма на катер. При цялото това забързано местене от място на място загуби напълно ориентация и представа за времето. Беше измръзнала, гладна и жадна, главата още я болеше от жестокия удар, нанесен ѝ в

таксито. Не ѝ бяха дали никаква храна, само малка бутилка вода, напъхана в ръцете ѝ преди известно време.

Сега отново се намираше в багажник на кола. От поне три часа се движеха на висока скорост, явно по магистрала. Но сега колата намали, направи няколко завоя и внезапно започна да друсва, което означаваше, че се намират на някакъв черен път.

Всеки път, когато я прехвърляха от един импровизиран затвор в друг, похитителите ѝ мълчаха. Но сега, след като шумът от колите беше изчезнал, тя чуваше приглушените им гласове в купето. Говореха на смес между португалски и немски — езици, които знаеше перфектно, тъй като ги беше научила преди английския или унгарския, който бе роден език на баща ѝ. Разговорът обаче се водеше тихо и тя не можеше да чуе почти нищо освен тона, който изглеждаше гневен и напрегнат. Похитителите като че ли бяха четирима.

След няколко минути друсане колата спря. Хелън чу как врати се отварят и затварят, хрущене на чакъл под подметки. После някой отвори багажника и тя усети студения въздух по лицето си. Някаква ръка я сграбчи за лакътя, вдигна я да седне и после я издърпа навън. Хелена се олюля и коленете ѝ се подгънаха; ръката я хвана по-здраво и я задържа. После — без нито дума — я бутнаха напред.

Странно, но не изпитваше нищо — никакви емоции, никаква мъка или страх. След толкова много години криене, страх и несигурност брат ѝ се бе появил с новината, която тя отдавна беше мечтала да чуе, но се бе примирила, че никога няма да дочака. За един кратък ден в нея се бе разгоряла надеждата отново да види Алойзиъс, да започнат отначало, най-сетне да заживее като нормално човешко същество. И само за миг тази надежда ѝ беше грабната, брат ѝ беше убит, а съпругът ѝ — прострелян и може би също вече мъртъв.

И сега тя се чувстваше като празен съд. По-добре изобщо да не се беше надявала.

Чу скърцането на отваряща се врата и я вкараха в някакво помещение. Миришеше на плесен и застояло. Ръката я поведе през стаята, явно минаха през някаква втора врата и се озоваха на още по-плесенясало място. Може би се намираха в изоставена стара къща в провинцията. Ръката я пусна и Хелън усети допира на стол в сгъвките на коленете си. Седна и отпусна единствената си длан в скута си.

— Махнете я — каза глас на немски — глас, който тя моментално позна. Някой развърза превръзката на очите ѝ и я махна.

Хелън примигна веднъж, после още веднъж. В стаята беше тъмно, но поради превръзката очите ѝ не се нуждаеха от време, за да свикнат със слабата светлина. Тя чу отдалечаващи се стъпки зад себе си, последвани от затваряне на врата. Облиза пресъхналите си устни, вдигна очи и срещна погледа на Вулф Конрад Фишер. Беше по-стар, разбира се, но все така силен и мускулест като преди. Седеше на стол срещу нея, с раздалечени колене и ръце между тях. Леко се размърда и столът изстена под тежестта му. С пронизителните си светли очи, загоряла кожа и късо подстригана гъста бяла като сняг коса той излъчваше тевтонско съвършенство. Гледаше я, а устните му бяха изкривени в студена усмивка. Усмивка, която Хелън помнеше много добре. Апатията и чувството за пустота моментално се смениха със страх.

— Изобщо не очаквах посещение от света на мъртвите — каза Фишер с отсечения си, прецизен немски. — Но въпреки това сте тук. Фройлайн Естерхази... простете, фрау Пендъргаст, която напусна този свят преди повече от дванайсет години. — В суровите му очи проблясваше някаква комбинация от развеселеност, гняв и любопитство.

Хелън не каза нищо.

— Natürlich, сега мога да разбера как е станало. Вашата близначка, der Schwächling^[6], е била жертваната пешка. Явно въпреки всичките ви протести и лицемерен гняв сте научили доста от нас! Чувствам се едва ли не поласкан.

Хелън продължи да мълчи. Апатията се завръщаше. Предпочиташе да умре, отколкото да живее с тази болка.

Фишер я загледа изпитателно, сякаш се опитваше да прецени ефекта от думите си. Извади кутия „Дънхил“, извади цигара и я запали със златна запалка.

— Няма да си направите труда да ни кажете къде бяхте през цялото това време, нали? Или дали сте имали други сътрудници в тази малка измама — без да броим брат ви, разбира се. Или дали сте споменали на някого за нашата организация.

Отговор не последва и Фишер дръпна от цигарата. Усмивката му стана по-широка.

— Няма значение. Ще имаме предостатъчно време за това, след като ви приберем у дома. Сигурен съм, че с радост ще разкажете на докторите всичко... тоест, преди да започнат експериментите.

Хелън замръзна. Фишер беше използвал думата *Versuchsreihe*, която обаче означаваше повече от „серия експерименти“. При мисълта за значението ѝ — за спомена — тя изпита внезапна паника. Скочи и се втурна към вратата. Беше безсмислена, инстинктивна постъпка, родена от атавистичния инстинкт за самосъхранение. Но още докато тичаше към вратата, тя се отвори. Похитителите ѝ стояха от другата страна. Хелън не забави крачка и силата от сблъсъка отхвърли двама от тях назад, но останалите я сграбчиха. Нужни бяха усилията и на четиримата, за да я укротят и да я замъкнат обратно в стаята.

Фишер стана, дръпна отново от цигарата и изгледа Хелън, която се съпротивляваше ожесточено и мълчаливо. После си погледна часовника.

— Време е да тръгваме — каза и отново хвърли поглед на Хелън.
— Мисля, че ще е добре да приготвим подкожната инжекция.

Четирийсет и четири часа по-късно

В два и половина следобед на вратата се почука. Курт Вебер остави бутилката сладък чай, попи ъгълчетата на устата си с копринена кърпичка, изключи монитора на компютъра и тръгна по плочките на пода да отвори. Бърз поглед през шпионката показва порядъчен на вид господин.

— Кой е?

— Търся компания „Фрайхайд Импорт“.

Вебер прибра кърпичката в джоба на самото си и отвори.

— Да?

Мъжът стоеше в антрето — слаб, с пронизителни сребърни очи и руса коса, която бе така светла, че приличаше почти на бяла.

— Мога ли да ви отнема минута? — попита господинът.

— Разбира се. — Вебер отвори вратата по-широко и му направи знак да влезе. Макар че беше просто черен, костюмът на мъжа бе от много добър плат и с отлична кройка. Вебер винаги си беше падал по стилно облекло и докато заобикаляше бюрото си, се усети, че несъзнателно оправя маншетите си.

— Интересно — каза мъжът, докато се оглеждаше. — Въртите бизнеса си в хотел.

— Невинаги е било хотел — отвърна Вебер. — При построяването си през хиляда деветстотин двацет и девета година сградата се е наричала Роудс-Хейвърти. Когато стана хотел, не намерих причина да си правя труда да се местя. Гледката към стария град на Атланта няма равна.

Седна зад бюрото и попита:

— С какво мога да ви помогна? — Разбира се, посещението беше грешка — Вебер се занимаваше с „импорт“ само за един частен клиент, но подобна ситуация не му се случваше за първи път. Винаги се стараяше да е любезен с подобни посетители и да остави впечатлението, че се занимава с почтен бизнес.

Мъжът седна.

— Имам само един въпрос. Отговорете, и ще ви оставя.

Нещо в тона му леко смути Вебер и го накара да се поколебае.

— И какъв е този въпрос?

— Къде е Хелън Пендъргаст?

„Невъзможно“ — помисли си Вебер и каза на глас:

— Нямам представа за какво говорите.

— Вие сте собственикът на един склад в щата Ню Йорк. Именно от него е започнала операцията по отвлечането на Хелън Пендъргаст.

— Това са пълни безсмислици. И тъй като изглежда, че не става дума за бизнес, боя се, че ще се наложи да ви помоля да напуснете, господин...? — Докато говореше, Вебер много небрежно отвори централното чекмедже на бюрото си и бръкна вътре.

— Пендъргаст — каза непознатият. — Алойзиъс Пендъргаст.

Вебер извади беретата, но мъжът сякаш беше прочел мислите му, защото още преди той да успее да насочи пистолета, замахна и го избви от ръката му. Беретата тупна на пода. Насочил към Вебер собственото си оръжие, което се бе материализирало от нищото, мъжът стана, взе беретата, пъкна я в джоба си, върна се на мястото си и спокойно предложи:

— Да опитаме отново?

— Нямам какво да ви кажа — отвърна Вебер.

Мъжът, нарекъл се Пендъргаст, претегли пистолета в ръката си.

— Наистина ли сте безразличен към собствения си живот?

Вебер имаше много добър опит с техниките на разпит — както с провеждането им, така и с устояването на разпит. Освен това беше обучен и как трябва да се държи един човек с по-висша кръв и произход.

— Не се боя да умра за онова, в което вярвам.

— Значи сме двама. — Мъжът замълча, сякаш обмисляше нещо.
— И в какво по-точно вярвате?

Вебер просто се усмихна.

Пендъргаст отново огледа офиса и накрая погледът му се върна към Вебер.

— Доста добър костюм носите.

Въпреки насочения към него голям „Колт“ Вебер се чувстваше абсолютно спокоен и се владееше отлично.

— Благодаря.

— Да не би случайно да е на Харди Еймис? Може да се окаже, че посещаваме един и същи шивач.

— Уви, не. Тейлър и Мъртън, само на няколко номера надолу по Савил Роу от Еймис.

— Виждам, че и двамата сме любители на доброто облекло. Предполагам, че сходните ни интереси продължават и отвъд костюмите. Например да вземем вратовръзките. — Пендъргаст погали своята. — Преди обикновено залитах по ръчно направени парижки вратовръзки като тези на Шарве, напоследък предпочитам Джей Кос. Като тази, която нося в момента. Двеста долара не са малко пари, но по мое мнение си заслужава всеки цент. — Усмихна се на Вебер. — А кой прави вашите вратовръзки?

Ако това беше някаква нова техника на разпит, нямаше да проработи, помисли си Вебер.

— Бриони — отвърна той.

— Бриони — повтори Пендъргаст. — Добра е. Отлична изработка.

Внезапно — и отново със скорост, която напомняше по-скоро на експлозия, отколкото на движение — Пендъргаст изхвърча от стола си, прескочи бюрото и сграбчи Вебер за гърлото. Помъкна го назад с шокираща сила, вдигна най-близкия прозорец и засили съпротивляващия се Вебер към него. В ужаса си Вебер се вкопчи в

рамката от двете страни. Чуваше трафика на Пийчтри стрийт двајсет етажа по-долу, усещаше издигащия се въздух.

— Обичам прозорците на тези стари небостъргачи — рече Пендъргаст. — Дори могат да се отворят. И бяхте прав за гледката.

Вебер се беше вкопчил отчаяно в рамката на прозореца, задъхан от ужас.

Пендъргаст замахна и стовари дръжката на пистолета върху пръстите на лявата му ръка, чупейки кости, после и върху дясната. Вебер изкрещя и усети как полита назад в пустотата; размахваше безпомощно ръце, с крака все още на перваза. Пендъргаст спря падането му, като го сграбчи за вратовръзката и го задържа с протегнатата ръка.

Вебер трескаво стегна мускулите на бедрата си, за да се задържи; хрипеше и се дърпаше.

— Човек винаги трябва да познава гардероба си, както и ограниченията му — с все така небрежен тон продължи Пендъргаст. — Например моите вратовръзки на Джей Кос са от сгъната седем пъти италианска коприна. Колкото прекрасни, толкова и здрави.

И грубо дръпна вратовръзката му. Вебер изпъшка, когато единият му крак се изплъзна от перваза. Трескаво задрапа да намери опора. Опита се да заговори, но вратовръзката го задушаваше.

— Други производители понякога решават да правят икономии или да карат през пръсти — продължи Пендъргаст. — Нали се сещате — само един бод, само две сгъвания. — Отново дръпна вратовръзката. — Затова искам да съм *сигурен* в качеството на вашата вратовръзка, преди да задам отново въпроса си.

Дръпване.

Вратовръзката на Вебер започна да се разпаря с рязък звук. Той впери поглед в нея и неволно извика.

— О, господи — разочаровано рече Пендъргаст. — Бриони? Не ми се вярва. Май са ви пробутали менте. Или и вие сте решили да минете тънко и сте ме излъгали за галантеристите си.

Дръпване.

Вратовръзката вече се беше разпраля наполовина в широкия край. С периферното си зрение Вебер видя, че долу се е събрала тълпа; хората сочеха нагоре, чуваха се далечни викове. Започна да му се вие свят. Паниката го изпълни целия.

Дръпване. Раздиране.

— Добре! — закрепця Вебер и задрапа със счупени пръсти към ръката на Пендъргаст. — Ще говоря.

— Гледайте да е по-бързо. Този евтин боклук няма да издържи още много.

— Тя... тя напуска страната довчера.

— Къде? Как?

— С частен самолет. От Форт Лодърдейл. Летище „Питърмарс“. В девет.

С едно последно брутално движение Пендъргаст издърпа Вебер в офиса му.

— Scheiße! — извика Вебер, докато се свиваше на пода в зародишна поза, притиснал към гърдите си счупените си ръце. — Ами ако вратовръзката ми се беше скъсала?

Усмивката на мъжа просто изчезна. И Вебер изведнъж разбра — този човек беше толкова далеч на ръба, колкото можеше да бъде някой, без да е изгубил разсъдъка си.

Пендъргаст отстъпи крачка назад.

— Ако казвате истината и я спася без инциденти, не е нужно да се безпокоите, че ще ме видите отново. Но ако сте ме излъгали, ще ви направя второ посещение.

Докато се обръщаше към вратата, Пендъргаст спря. Разхлаби вратовръзката си, развърза я и я хвърли на Вебер.

— Ето това е нещо истинско. Запомнете какво казах за икономите.

И с последна студена усмивка излезе.

Четирийсет и пет часа по-късно

Летище „Питърмарс“. За по-малко от шест часа Пендъргаст трябваше да измине над хиляда и сто километра.

Бърза проверка на местните летища показа, че няма удобни пътнически самолети или чартърни полети в последния момент. Налагаше се да измине пътя с кола.

Беше пристигнал в Атланта със самолет и бе взел такси от летището. Налагаше се да наеме кола. Намери агенция на няколко преки по Пийчтри и си избра чисто нов яркочервен, „Мерцедес-Бенц“

SLS AMG. Подписа договор за зашеметяваща сума за еднопосочно пътуване до Маями с пълна застраховка.

Макар че пиковият час още не беше започнал, прословутият трафик на Атланта вече запушваше изходите към магистралата. Пендъргаст излезе на Б75, настъпи газта до дупка и мина през едно място, на което се провеждаше ремонт, като излезе в десния банкет. Както се беше надявал, пронизителният рев на свирепия двигател с мощност 563 коня привлече вниманието и помогна за разчистването на пътя. Пендъргаст се понесе по платното с почти сто и шейсет километра в час, докато не мина покрай ченгета с радар.

Отлично.

Щатски полицаи излетяха от прикритието си с надути сирени и включени лампи. Пендъргаст спря толкова бързо, че ченгета едва не се надъна в него. Още преди полицаят да успее да докладва номера на колата, Пендъргаст беше слязъл с вдигната високо значка и тръгна към полицейската кола, като правеше знак на ченгета да свали прозореца си.

Когато стигна колата, Пендъргаст напъха значката си вътре.

— Федерално бюро за разследване, Ню Йорк. Провеждам спешна мисия от първостепенна важност.

Полицаят премести поглед от Пендъргаст към значката, после към мерцедеса и обратно към Пендъргаст.

— Ъ-ъ-ъ, да, сър.

— Наложих да импровизирам с колата. Слушайте ме внимателно. Пътувам към летище „Питърмарс“ до Форт Лодърдейл, по магистрала седемдесет и пета, десета и деветдесет и пета.

Полицаят се взираше в него и се мъчеше да запомни.

— Искам да се обадите и да ми осигурите бърз и свободен път. Никакви спирания. И никакъв ескорт, ще карам прекалено бързо. Колата ми донякъде се забелязва, така че не би трябвало да е проблем. Разбрахте ли?

— Да, сър. Но юрисдикцията ни е само в Джорджия.

— Нека началникът ви се обади на колегата си във Флорида.

— Но може би нюйоркският офис на ФБР...

— Както казах, случаят е спешен. Няма време. Просто го направете.

— Да, сър.

Пендъргаст се качи в колата си и остави стометрова следа от гуми, докато набере скорост — и остави и щатския полицаи в облак синкав дим.

В четири следобед Пендъргаст мина покрай Макон и продължи направо на юг. Коли, пътни знаци и пейзаж прелитаха размазани покрай него. Изведнъж, докато излизаше от поредния завой, видя пред себе си редица червени светлини — два камиона пълзяха един до друг нагоре по склона; онзи отляво се опитваше да задмине другия, като пъплеше едва-едва и забавяше всички отзад — отвратителна постъпка на двулентов път.

Пендъргаст отново излезе на банкета, като святкаше с фарове, задмина няколко коли и се озова точно зад левия камион. Шофьорът упорито игнорираше клаксона му и мигащите светлини, като дори малко намали скоростта — ей така, напук.

Пътят завиваше надясно и, както често се случва, камионът в бавното платно започна да приближава банкета. Пендъргаст използва възможността да изостане и да се прехвърли на левия банкет. Както очакваше, шофьорът пред него също зави наляво, за да му препречи пътя. Това беше моментът. Пендъргаст леко намали скоростта, превключи на ръчни скорости и рязко зави надясно към отвора между двата камиона, натисна газта, вдигна от осемдесет на сто четирийсет и пет за три секунди, профуча между тежките машини и изхвърча на празния път пред тях. Отзад беше награден с гневен рев на клаксони.

Продължи да кара, без да спира, като понякога излизаше на левия или десния банкет, за да задмине някоя кола, като свиреше и примигваше със светлини на по-упоритите шофьори и понякога ги хвърляше в ужас, като рязко сменяше платната и не намаляваше до последния момент. В пет и половина беше подминал Валдоста и пресичаше границата с Флорида.

Знаеше, че най-прекият път е проблематичен, тъй като минаваше през Орландо с неговите оплетени и задръстени от туристи улици, затова зави по 1–10 към атлантическото крайбрежие. Алтернативата не беше от най-добрите, но въпреки това имаше най-високи изгледи за успех. При Джаксънвил зави отново на юг по 1–95.

След Дайтона Бийч спря да сипе бензин, тикна стодоларова банкнота на изненадания служител и полетя нататък, без да чака ресто.

С напредването на вечерта трафикът започна да оредява и камионите се движеха по-бързо. Пендъргаст се носеше между тях на пълна скорост, свалил шибидаха, та вечерният вятър да го държи буден. Титъсвил, Палм Бей и Джупитър профучаха покрай него като размазани светли петна. Когато стигна Бока Ратон, пусна джипиеса и въведе целта си.

Беше изминал разстоянието със средна скорост двеста километра в час.

Летище „Питърмарс“ бе на шестнайсет километра западно от Корал Спрингс, на източния край на Евърглейдс. Докато го приближаваше през разпълзелите се предградия на Форт Лодърдейл, Пендъргаст видя малка кула, няколко ветропоказателя и примигващите светлини на пистата.

Девет без пет. Пистата вече се виждаше зад поле с блатна трева. Едномоторен шестместен самолет загряваше двигателя си до най-близкия хангар.

Пендъргаст наби спирачки пред административната сграда, изскочи от колата и се затича, доколкото му позволяваше раненият крак, към ниската жълта сграда.

— Къде отива онзи самолет? — попита той единствения служител, докато му показваше значката си. — Спешен случай на ФБР.

Мъжът зяпна значката, после него. Поколеба се само за миг.

— Попълниха летателен план до Канкун.

Канкун. Най-вероятно лъжлива дестинация. Все пак показваше, че самолетът ще продължи на юг, през границата.

— Има ли други насрочени за тази вечер полети?

— Един „Лиър“ от Билокси ще кацне след деветдесет минути. Мога ли да ви помогна с нещо...?

Но служителят говореше на въздуха. Пендъргаст беше изчезнал.

Излезе от сградата, изтича обратно до мерцедеса и седна зад волана. Самолетът вече излизаше на пистата. Хангарът и пътеката за рулиране бяха отделени с ограда, чийто портал беше затворен. Нямаше време. Пендъргаст насочи колата към портала и настъпи газта. Машината се понесе с рев напред, разби портите и те паднаха върху настилката.

Самолетът тъкмо беше обърнал на пистата и бавно набираше скорост. Пендъргаст се изравни с него и погледна към кабината.

Пилотът беше поразителен — висок и много мускулист, почернял от слънцето и със снежнобяла коса. Човекът, седящ на мястото на втория пилот, хвърли поглед към мерцедеса. Беше един от бегачите, които бяха хванали Хелън в парка. Щом позна Пендъргаст, мъжът извади пистолет и стреля през прозореца.

Пендъргаст рязко зави, после приближи крилото и намери сляпо място. Докато изравняваше скоростта на колата с тази на самолета, за момент се замисли дали да не ги изпревари и да ги засече — но така пилотът лесно можеше да изгуби контрол над самолета. Хелън беше вътре. Вместо това Пендъргаст приближи колата до крилото, като изравни скоростта на автомобила с тази на самолета. Отвори вратата, изчака секунда — и се хвърли от движещата се кола върху десния колесник. Не беше преценил съвсем точно скока си и се плъзна по подпората, а стъпалата му задраха пистата. С огромно усилие успя да се набере и да се закрепил в по-сигурна позиция.

Самолетът бързо набираше скорост и вече се движеше с шестдесет километра в час. Вятърът шибаше лицето и дрехите на Пендъргаст. Той се надигна по подпората, докато не се озова под крилото. Наведе се напред и извади пистолета от кобура си. Едва различаваше силуета на мъжа до пилота — крилото му пречеше да види останалите пътници.

Краят на пистата вече се виждаше, а зад него имаше само блатна трева и тресавища. Пилотът явно имаше проблем с компенсирането на допълнителния товар и тегленето. Пендъргаст се наведе още по-напред. Бегачът подаде глава през прозореца и го затърси с поглед в тъмното. Пендъргаст се изпъна почти хоризонтално на колесника, внимателно се прицели и стреля право в лицето му.

Мъжът изкрещя и главата му отлетя назад. Тялото му се сгърчи в спазъм; вратата се отвори и мъжът се катурна навън и падна на пистата като говежди бут точно когато колесникът се отдели от земята. В следващия миг самолетът вече беше във въздуха и се носеше над блатото. Колесниците щяха да се приберат всеки момент.

Умът на Пендъргаст работеше трескаво. Самолетът вече се беше издигнал на десетина метра. Пендъргаст прибра пистолета, закрепил се за хоризонталната подпора до колелото, извади от джоба си химикалка и я заби в малката капачка на картера. После, точно когато

хидравликата на колесника забръмча, прецени правилния ъгъл и скочи в блатото.

Петдесет и три часа по-късно

Пендъргаст стоеше облегнат на металната ограда в края на писта 29-Р на летище „Питърмарс“. Нощта беше тъмна и беззвездна, мракът се нарушаваше единствено от успоредните редици светлини на пистата, които сякаш стигаха до хоризонта. Скокът от самолета беше отворил огнестрелната рана в крака му. Пендъргаст беше успял да спре кръвотечението и направи всичко възможно да изчисти мръсната тиня. Кракът му се нуждаеше от по-сериозни грижи и антибиотици, но точно сега той имаше по-важни задачи.

Зад него, на няколко метра във въздуха, бавно се появиха други предупредителни примигващи светлини — приближаващ самолет. Минута по-късно „Лиърджет 60“ профуча с рев на пет-шест метра над главата му, като вдигна след себе си облак прах.

Пендъргаст не му обърна внимание.

Беше търсил тялото на бегача, което беше изчезнало във високата трева в края на пистата. Безуспешно. Нахлуването му през портала бе предизвикало суматоха на летището. Дойде полиция, претърси района, конфискува мерцедеса и си тръгна. Не намериха нито него, нито трупа.

Сега всичко бе отново нормално и спокойно. Пендъргаст стана и под прикритието на тъмнината и високата трева заобиколи пистата и стигна до някакъв стар телефон на бензиностанцията на пътя за летището, който като по някакво чудо работеше. Набра номера на Д'Агоста.

— Къде си? — прозвуча гласът от Ню Йорк.

— Не е важно. Обяви за издирване едномоторна „Чесна“ сто двайсет и две, позивни Ноември-осем-седем-девет-фокстрот-Чарли. Насочил се е към Мексико с летателен план до Канкун, но ще бъде принуден да кацне в радиус от... — замисли се за момент — триста километра от Форт Лодърдейл поради изтичане на масло.

— Откъде знаеш, че има изтичане?

— Аз го предизвиках. Пластмасова тръбичка, забита в картера. Нищо не могат да направят от пилотската кабина.

— По дяволите, трябва да ми кажеш какво става...

— Обади ми се на този номер, когато се появи нещо.

— Чакай! Пендъргаст, за бога...

Пендъргаст затвори и се махна от осветената част около телефонната кабина в мрака на съседния пуст парцел, обрасъл с палмети. Легна на земята — загубата на кръв беше изцедила силите му — и зачака.

След половин час телефонът иззвъня. Пендъргаст стана и докуцука до кабината. Виеше му се свят.

— Да?

— Имаме резултат. Самолетът е кацнал преди десетина минути на малка писта до Андалусия, Алабама. Повредили са и колесника.

— Друго?

— Явно са се обадили предварително, защото ги е чакал микробус. На летището имало само един човек, който си пиел кафето в хангара. Видял как някакви хора се качват в микробуса и отпрашват в посока на... момент... на Национален парк Кънека. Зарязали самолета направо на пистата.

— Свидетелят успял ли е да види номера на микробуса?

— Не. Било тъмно.

— Предупреди пътната полиция на Алабама. И подай сигнал до всички гранични пунктове. Тръгнали са към Мексико. Ще ти се обадя по-късно. Мобилният ми телефон не работи.

Последва изпълнено с неохота мълчание.

— Дадено.

— Благодаря. — Пендъргаст затвори.

Постоя неподвижно във влажната тъмнина. После набра друг номер.

— Опа — разнесе се високият задъхан глас на Майм, уединения хакер със съмнителна етика, чийто единствен контакт с външния свят бе самият Пендъргаст.

— Нещо ново?

— Не знам. Не е много. Надявах се да намеря повече, преди да ти се обадя... — Пискливият му глас направи драматична пауза.

— Нямам време за игрички, Майм.

— Ясно — бързо отвърна Майм. — Следях електронното следене на нашите приятели от Форт Мийд. Наблюдаване на наблюдаващите, нали разбираш. — И се изкиска. — И те *наистина*

преглеждат обаяния и имейли въпреки твърденията, че нямало такова нещо. Изолирах откъс от телефонен разговор, който мисля, че е от въпросната група, която нарече Der Bund.

— Сигурен ли си?

— Невъзможно е да си стопроцентово сигурен, мой човек. Сигналът беше кодиран и успях да разбера само, че се говори на немски. Засякох по някое съществително тук-там. Според триангулацията на сигнала източникът му се движеше бързо през Централна и Северозападна Флорида.

— Колко бързо?

— Колкото самолет.

— Кога?

— Преди седемдесет минути.

— Трябва да е самолетът, който току-що е кацнал в Алабама.

Нещо друго?

— Нищо, с изключение на кратък кодиран сигнал на испански. Спомена се едно място — Кананеа.

— Кананеа — повтори Пендъргаст. — Къде е това?

— Градче в Сонора, Мексико... на гъза на географията, на петдесет километра от границата.

— Опиши ми го накратко.

— Направих справка и се оказа, че е с население трийсетина хиляди. Навремето бил голям минен център, в района се добива мед. Там започнала стачка, която била удавена в кръв и дала началото на Мексиканската революция. Сега има само две макиладори^[7] в северната част на градчето и това е всичко.

— Географско положение?

— Има река, която започва в Кананеа и тече на север през границата с Аризона. Нарича се Сан Педро. Една от малкото течащи на север реки на континента. Основно трасе за контрабанда на наркотици и нелегални имигранти. Като се изключи реката, останалото е ужасна пустиня. Доста кандидат-имигранти умират в нея. Границата е адски затънтена и представлява само ограда от бодлива тел, но си има сензори и патрули. Както и завързан балон, който може да засече огънче от цигара на земята.

Пендъргаст затвори. В чутото имаше логика. Лишени от самолет и очакващи граничните пунктове да бъдат предупредени, похитителите

на Хелън трябваше да намерят начин да пресекат тайно границата с Мексико. Коридорът Рио Сан Педро на юг към Кананеа подхождаше идеално.

Това може би беше последният му шанс да ги настигне.

Излезе от телефонната кабина, олюля се — още му се виеше свят — и седна тежко на земята. Беше останал без сили, изтощен, губеше кръв и вече повече от два дни не бе ял и спал. Но тази внезапна слабост не беше просто физическа. Умът му, цялото му същество беше ранено.

Застави се да направи преценка на разклатената си психика. Не знаеше какво изпитва към Хелън, дали още я обича, или не. Дванайсет дълги години беше смятал, че е мъртва. Беше се примирил с това. А ето че тя бе жива. Едно беше сигурно — ако не беше настоял да я види отново, ако не беше оплескал така срещата им, Хелън щеше да е в безопасност. Трябваше да поправи провала си. Трябваше да я избави от *Der Bund* — за да спаси не само нея, но и себе си. Иначе...

Забрани си да мисли за *иначе*. Вместо това събра последните си сили и се изправи. Трябваше да стигне до Кананеа. На всяка цена.

Закуцука към паркинга на летището, окъпан от ярката светлина на лампите. Там имаше паркирана една-единствена кола — стар жълто-кафяв „Елдорадо“. Несъмнено колата на дежурния.

Май служителят щеше да му направи втора услуга.

Осемдесет и два часа по-късно

Пендъргаст спря пушещото очукано „Елдорадо“ на бензиностанцията до мъничкото градче Паломинас, Аризона. Беше изминал три хиляди и петстотин километра, без да почива, като спираше само за бензин.

Слезе, олюля се и се облегна на вратата. Беше два след полунощ и огромното пустинно небе бе обсипано със звезди. Нямаше луна.

Събра сили и влезе в бакалията към бензиностанцията. Купи си карта на мексиканския щат Сонора, шест бутилки вода, няколко пакета говежда пастърма, бисквити, няколко месни консерви, две кърпи, бинт, тиксо и фенерче. Напъха покупките в двоен плик и ги отнесе в колата. Седна отново зад волана и разгърна картата, като се мъчеше да я запамети.

Потегли от бензиностанцията и продължи на изток по Шосе 92, като мина по малък мост над река Сан Педро. След моста зави надясно по черен път, водещ на юг. Колата се движеше бавно и подскачаше по изровените коловози през шубраците от мескит и тръни, фаровете осветяваха сухите клони. Невидимата река беше отдясно, очертана от черна редица тополи.

На километър от границата Пендъргаст излезе от пътя и продължи през шубраците, докъдето издържа колата. Накрая изгаси двигателя, слезе с пазарския плик в ръка и се заслуша. Два койтота виеха някъде в далечината, но наблизо нямаше никакви признаци на живот.

Пендъргаст знаеше, че това е илюзия. Този участък от границата, отбелязана на пръв поглед единствено от настръхналата бодлива тел, беше претъпкан със сложни сензори, инфрачервени камери и радари, а патрулите на Гранична полиция можеха да стигнат до всяка точка само за минути.

Но това не го притесняваше. Той имаше предимство, с което можеха да се похвалят малцина контрабандисти или нарушители — отиваше на юг. В Мексико.

Върза сакото си на вързоп, сложи вътре плика с покупките, метна го на рамо и тръгна.

От движението раненият му крак отново започна да кърви. Пендъргаст спря, седна и пожертва няколко минути, за да свали превръзката, да сложи още антибиотик върху раната и да я превърже отново с чист бинт и кърпа. След това глътна четири ибупрофена и още толкова кофеинови таблетки.

Нужни му бяха няколко минути, за да се изправи. Това не беше добре — имаше да измине много път. Задъвка парче пастърма и отпи глътка вода.

Беше излязъл от черния път с надеждата да избегне различните електронни капани и сензори. Огромният балон, който се рееше невидим в небето, сигурно го беше засякъл, но Пендъргаст се надяваше, че тъй като се движи на юг, няма да предизвика реакция — поне засега.

Макар че бе лято, нощта беше хладна. Койотите бяха спрели да вият и цареше пълна тишина. Пендъргаст продължи напред.

Пътят завиваше под прав ъгъл и продължаваше покрай оградата от бодлива тел, минаваща по самата граница. Той го пресече — ясно си даваше сметка, че е задействал различни сензори — стигна до оградата и след секунди вече се намираше в Мексико. Закуцука в мрака през ширналата се камениста пустиня, осеяна тук-там с трънливи храсти.

След няколко минути видя светлини на американска територия. Продължи към тополите покрай реката, като се мъчеше да се отдалечи колкото се може повече. Светнаха няколко прожектора и лъчите им пронизаха нощта, зашариха по пустинята, откриха го и го окъпаха в ослепителна светлина.

Пендъргаст продължи да върви. Глас от мегафон отекна над равнината и му нареди първо на английски, а после и на испански да спре, да се обърне, да вдигне ръце и да се идентифицира.

Пендъргаст вървеше, без да обръща внимание на заповедите. Нищо не можеше да му направят. Не можеше да го преследват и щеше да е безсмислено да се обаждат на колегите си от мексиканска страна. На никого не му пукаше за незаконен трафик, насочен на юг.

Продължи към тополите. Лъчите на прожекторите го следиха известно време, с още безрезултатни заповеди по мегафона, докато не влезе сред дърветата. В този момент патрулт се отказа.

Скрит сред тополите, Пендъргаст седна да си почине на брега на плиткия поток, минаващ за река. Опита се да яде, но храната имаше вкус на картон; въпреки това се насили да дъвче и да преглъща. Пийна още малко вода и овладя импулсивното желание да свали подгизналата от кръв превръзка.

Според преценките му Хелън и похитителите ѝ би трябвало да пресекат границата горе-долу по същото време или може би малко преди него. Районът беше затънтен и пустинен, покрит със сухи храсти и мескит, пресечен от необозначени черни пътища, използвани от нелегални имигранти и контрабандисти на оръжие и наркотици. Der Bund със сигурност бяха уредили транспорт на мексиканска територия по някой от тези пътища, водещи към Кананеа, на петдесет километра южно от границата. Пендъргаст трябваше да ги настигне в тази плетеница, преди да са стигнали градчето — и павираните пътища, които излизаха от него. Ако не го направеше, шансовете му да открие Хелън ставаха почти нулеви.

Стана и закуцука по почти сухото корито на реката, като от време на време прегазваше локви застояла вода, дълбоки само един-два пръста. Възможно бе вече да е закъснял.

След около километър забеляза между дърветата далечни светлини. Изкачи се на брега да разгледа по-добре и видя нещо като ранчо, кацнало самотно на сред пустинята.

Безлунната нощ му осигури прикритие. Меката жълта светлина се лееше от прозорците на главната сграда — стара варосана къща, заобиколена от занемарени обори и порутени пристройки. Но паркираните отвън лъскави джипове последен модел показваха, че мястото се използва за нещо много по-различно от отглеждане на говеда.

Снишен, Пендъргаст приближи паркинга. Видя за момент проблясването на запалена цигара. Пред къщата стоеше мъж с автомат: наблюдаваше колите и пътя.

Наркотрафиканти, несъмнено.

Пендъргаст обиколи къщата, като внимаваше да остава в тъмното. До едната стена беше паркиран мотоциклет — „Дукати Стрийтфайтър“.

Като се движеше изключително предпазливо, Пендъргаст приближи къщата откъм задната ѝ страна. Ниска кирпичена стена отделяше пустинните шубраци от двора. Той прилекна до нея, прескочи я с пъргавината на котка, претича през двора и се притисна до стената на къщата. Изчака за момент пронизващата болка в крака да намалее, после бръкна в джоба си, извади малък, но изключително остър нож и продължи към ъгъла.

Зачака, като се ослушваше. Чуваха се приглушени гласове, пушещият отпред от време на време кашляше. След малко хвърли фасата и го изгаси с пета. После тъмният двор се освети от слабо пламъче на запалка — мъжът палеше нова цигара. Пендъргаст го чу как вдиша шумно, издиша и се изхрачи.

Пендъргаст прилекна, опипа наоколо и намери камък с големината на юмрук. Потупа с него по земята и зачака. Нищо. Застърга с камъка по пръстта, за да вдигне по-силен шум.

Мъжът зад ъгъла се умълча.

Пендъргаст изчака и застърга отново, малко по-силно.

Мълчанието се проточи. Накрая се чуха тихи предпазливи стъпки. Мъжът приближи ъгъла на сградата и спря. Пендъргаст чуваше дишането му и тихото потракване на автомата, докато пазачът го вдигаше, готов да изскочи иззад ъгъла.

Пендъргаст се напрегна.

Мъжът внезапно изскочи с насочен напред автомат. Пендъргаст скочи мълниеносно и върхът на ножа му преряза сухожилието на десния показалец на пазача, като в същото време другата му ръка изби автомата нагоре и стовари с все сила камъка в слепоочието му. Мъжът се строполи в безсъзнание, без да издаде нито звук. Пендъргаст свали автомата му — М4 — и го метна на рамо, след което се промъкна към мотора. Ключът беше на запалването.

Бруталният, подобен на скелет мотор нямаше багажници и Пендъргаст метна на рамо и импровизираната раница, направена от сакото му. След това се промъкна в сенките до трите джипа и сръза гумите им с ножа.

Върна се при мотора, яхна го и завъртя ключа. Мощният двигател моментално изрева и без да губи нито секунда, Пендъргаст превключи на скорост, отпусна амбреажа и даде пълна газ с рязко завъртане на дясната си китка.

Докато вдигаше зад себе си огромен фонтан пръст, видя в огледалото как наркотрафикантите изскачат от ранчото като разярени оси. Натисна амбреажа и превключи на втора, когато проехтяха първите изстрели. Фаровете на джиповете светнаха, двигателите зареваха, чуха се още изстрели и гневни викове... след което всичко остана далеч зад него и изчезна в мрака.

Пендъргаст продължи на юг през пустинята, като поддържаше максимална скорост. Трябваше да ги настигне преди Кананеа...

Даде още газ и полетя под огромното, обсипано със звезди пустинно небе.

Осемдесет и четири часа по-късно

Много преди зазоряване видя червено проблясване в огромната чернота на пустинята — стоповете на превозно средство, движещо се бързо през храсталаците в далечината. Пътуваше на югозапад. След пет-шест минути на юг се появи сиянието на градчето Кананеа.

Пендъргаст зави и полетя по откритата пустиня, докато не попадна на един от успоредните черни пътища на изток. От друсането на мотора по неравния терен и търкането на краката му в метала превръзката се беше разхлабила и той усещаше как кръвта се стича по крака му и капките съскат по горещия ауспух. Извади още четири ибупрофена и ги лапна.

Колата вече беше невидима в храсталака някъде от дясната му страна, но светлините на Кананеа ставаха все по-силни. Според Майм най-напред трябваше да се появят малките макиладори северно от градчето. От фабриките до селището водеха павирани пътища, които се свързваха с главно шосе. Не можеше да им позволи да стигнат до някой от тези пътища. Трябваше да ги спипа тук, в пустинята.

Сиянието на юг се засили, видимостта стана по-добра и Пендъргаст ускори още повече. Кананеа вече се намираще само на три километра. Пендъргаст предположи, че се е изравнил с невидимата кола, рязко зави на запад и запрелита над ровове и през разни храсталаци. След малко видя светещите стопове на запад, успоредно на него. Беше достатъчно близо, за да види, че колите всъщност са две, една зад друга — джипове „Кадилак Ескалейд“, доколкото можеше да прецени. Движеха се бързо, но изобщо не можеха да се сравняват с него.

Май все още не бяха забелязали светлината на фара му.

Свали автомата с лявата си ръка и без да пуска газта, нагласи оръжието на дръжката и се увери, че е превключено на автоматична стрелба.

Джиповете обаче вече бяха видели фара му и рязко се отклониха от пътя, за да продължат направо през пустинята и храсталаците.

Твърде късно. Той беше по-бърз и по-пъргав, а извън пътя джиповете не можеха да поддържат добра скорост. Приблужи под ъгъл, насочи мотора към пролуката между двете коли и се понесе напред, като намали скоростта, за да се изравни с тях. Маневрата му позволи да види пътниците в двата джипа. Нужен му бе само миг да различи уплашеното лице на Хелън през задното стъкло на втората машина. Един мъж се подаде от първата кола и откри огън по него с пистолет. Пендъргаст даде газ и мощният мотор се отклони и се понесе успоредно на джипа. Пендъргаст изстреля откос от нивото на

гърдите си. Джипът рязко зави, поднесе, преобърна се и избухна в огнена топка.

Втората кола бързо намали и се оказа далеч назад. Пендъргаст наби рязко задната спирачка, зави, като вдигна огромен облак прах, и се озова с гръб към градчето и с лице към джипа. Зачака да види как ще реагират противниците му.

Вместо да спре и да се бие, колата зави и се понесе несигурно през неравния терен и ниските храсти към павирания път в края на града. Чуваше се постоянна стрелба, подчертавана от проблясъци огън от дулата.

Пендъргаст даде газ, обърна мотора на деветдесет градуса и се понесе след тях.

Бързо ги настигна, като се придържаше от южната страна, за да им препречи пътя и да принуди джипа да се движи на изток, по-далече от фабриките и селището. Но пътят към по-близката фабрика, осветен от улични лампи, приближаваше бързо.

От колата проехтяха още изстрели и куршумите се забиха в пръстта до мотора. Един мъж се целеше в Пендъргаст с пистолет от задния прозорец. Джипът обаче друсаше толкова силно, че почти нямаше вероятност да го улучат. Пендъргаст ускори отново и се понесе успоредно на джипа, като нагласи автомата за стрелба. Подалият се от прозореца мъж отново стреля напосоки.

Пендъргаст насочи мотора по сближаваща се траектория и даде газ: изцеждаше и последната капка мощност от машината. Изравни се с колата, стреля ниско и напред и спуска предната гума. В същото време яростен залп от джипа улучи мотора, скъса веригата и машината поднесе. Пендъргаст бързо натисна двете спирачки, за да не се завърти безконтролно. Докато скоростта му рязко намаляваше, той скочи в един храсталак, а моторът се преобърна в някакво тясно дере.

Пендъргаст незабавно се изправи с автомат в ръце, прицели се и стреля по отдалечаващата се кола. Джипът вече се движеше несигурно заради спуканата гума. Откосът проби задната гума от същата страна, колата поднесе и спря. В следващия миг четирима мъже изскочиха навън, коленичиха до колата и откриха преграден огън.

Пендъргаст се хвърли на земята и се прицели внимателно. Подоброто му оръжие повали бързо един противник, после втори. Останалите двама потърсиха убежище зад колата и спряха да стрелят.

За съжаление.

Пендъргаст се изправи и се втурна напред — доколкото изобщо можеше да се втурне с ранения си крак. Продължаваше да стреля, като внимаваше изстрелите му да са високи.

Внезапно до колата изникнаха двама души. Единият влачеше Хелън с опрян в главата ѝ пистолет, а другият — високият, мускулест белокос мъж, който бе пилотирал самолета — ги следваше приведен, като ги използваше като щит. Като че ли не беше въоръжен — или поне не стреляше.

Пендъргаст отново се хвърли на земята и се прицели, но не посмя да открие огън.

— Алойзиъс! — пронизително изпищя Хелън.

Пендъргаст се прицели отново. И зачака.

— Хвърли оръжието или ще я убия! — извика мъжът, който я използваше като жив щит.

Трите фигури се отдалечаваха от джипа, белокосият все така прикрит зад другите двама.

— Ще я убия, кълна се! — изкрещя мъжът. Но Пендъргаст знаеше, че няма да го направи. Хелън беше единствената му защита.

Мъжът стреля два пъти по Пендъргаст, но от сто метра пистолетът му беше безполезен.

— Пусни я! — извика Пендъргаст. — Искам нея, не вас! Пуснете я и ще ви оставя да си вървите!

— Не! — изкрещя мъжът.

Пендъргаст бавно се изправи и отпусна автомата.

— Просто я пусни — каза високо. — Няма да има проблеми. Имаш думата ми.

Мъжът стреля отново, но не улучи. Пендъргаст закуцука към тях, без да вдига автомата.

— Пусни я. Само така ще се измъкнеш жив. Пусни я.

— Хвърли оръжието! — В гласа на мъжа се долавяше истерична нотка.

Пендъргаст бавно остави оръжието на земята и се изправи с вдигнати ръце.

— Алойзиъс! — изплака Хелън. — Бягай, бягай!

Мъжът, който я мъкнеше заднешком, стреля по Пендъргаст, но отново не улучи. Беше прекалено далеч — и твърде уплашен, за да

улучи.

— Повярвай ми — каза Пендъргаст с тих, спокоен тон, без да сваля ръцете си. — Пусни я.

За един ужасен момент всички замръзнаха. Изведнъж мъжът нададе нечленоразделен вик, блъсна Хелън на земята, насочи пистолета си и стреля в нея от упор.

— Помогни на *нея* или гони мен! — изрева, обърна се и побягна.

Писькът на Хелън прониза въздуха — и внезапно замря. Напълно изненадан, Пендъргаст се втурна с вик напред и след секунди беше коленичил до нея. Моментално видя, че раната е смъртоносна. Кръвта бликаше ритмично от дупката в гърдите ѝ — куршумът я беше улучил в сърцето.

Тя изпъшка, сякаш се давеше.

— Алойзиъс... чуй ме... — Гласът ѝ бе едва различим шепот.

Пендъргаст се наведе към нея.

Ръцете ѝ се вкопчиха в него.

— *Той* идва... Милост... Имай *милост*...

От устата ѝ бликна кръв и тя млъкна. Пендъргаст постави два пръста върху сънната артерия на шията ѝ и усети как пулсът и потръпна за последен път и замря.

След малко Пендъргаст се изправи и изкуцука несигурно към мястото, където беше захвърлил автомата. Белокосият мъж изглеждаше не по-малко изненадан от развоя на събитията, защото едва сега се втурна да бяга след стрелеца.

Пендъргаст коленичи, вдигна оръжието и се прицели в убиеца на жена си — бягаща фигура, намираща се вече на петстотин метра. Странно, но точно в този момент Пендъргаст си спомни последния път, когато беше ходил на лов. Взе фигурата на прицел, прецени посоката и силата на вятъра и дръпна спусъка; автоматът подскочи в ръцете му и мъжът рухна на земята.

Белокосият се оказа добър бегач — вече беше задминал убиеца и се намираще още по-далеч. Пендъргаст се прицели, стреля, но не улучи.

Пое бавно дъх, издиша бавно, прицели се отново и стреля втори път. Отново не улучи.

На третия опит се чу само изщракване. Пълнителят беше празен, а белокосият изчезна в безкрайната пустиня.

Пендъргаст пусна автомата и отиде при Хелън, която лежеше в бавно разпълзяваща се локва кръв. Гледа дълго тялото ѝ. После се захвана за работа.

Деветдесет и един часа по-късно

Нажеженото до бяло слънце беше увиснало високо в небето. Прашна вихрушка се носеше в ширналата се пустиня. Сини планини нарязваха хоризонта. Усетил смъртта лешояд се носеше лениво по топлите въздушни течения в стесняващи се кръгове.

Пендъргаст хвърли последната лопата пясък в гроба, заравни го и го заглади. Беше му отнело много време да изкопае дълбока дупка в сухата глина. Не искаше някое животно или човек да оскверни гроба.

Подпря се задъхан на лопатата. Раната на крака му отново кървеше от движенията и се просмукваше в последната му превръзка. По безизразното му лице се стичаха капки пот, примесени с мръсотия. Ризата му беше изпокъсана, разкопчана, кафява от прах; сакото му бе на парцали, панталоните — на дупки. Пендъргаст огледа гроба, после бавно, като старец, се наведе и вдигна грубата табела, която бе взел от същото изоставено ранчо, в което бе намерил лопатата. Не искаше да си личи прекалено, че е гроб. Извади ножа от джоба си и надраска с несигурна ръка:

X. E. P.
Aeternum vale

Изкуцука до гроба и заби заострената дръжка на табелата в земята. Отстъпи крачка назад, вдигна лопатата, прицели се внимателно и удари горната част на табелата.

Бам!

... Седеше пред малък огън дълбоко в гористите склонове на Канън Маунтин. От другата страна на огъня седеше Хелън, с карирана памучна риза и туристически обувки. Беше краят на третия им ден от едноседмичния преход през Белите планини.

Слънцето залязваше като алена огнена топка зад планинското езеро и озаряваше върховете на Франкония Рейндж. Някъде далеч долу се чуваха гласове и откъси от песен от хижата „Самотното езеро“. На огъня имаше кафеварка и ароматът на кафе се смесваше с аромата на пушек, бор и смола. Докато нагласяваше кафеварката, Хелън го погледна и изведнъж се усмихна със своята уникална усмивка, стеснителна и уверена едновременно, и сложи две малки порцеланови чашки на един камък с онази характерна за нея прилежност...

Пендъргаст се олюля, задъхан от усилената работа с лопатата. Изтри с несигурна ръка челото си. Кал и пот изцапаха раздрания ръкав на ризата му. Постоя малко под палещото слънце, за да си поеме дъх, да събере последните капки сила. После отново изпъшка и вдигна лопатата. Тежестта ѝ го извади от равновесие и той залитна и едва не падна. Коленете му се подгънаха, но преди да тупне на земята, той замахна с лопатата и удари табелата с всички сили.

Бам!

... Лондон, началото на есента. Листата на дърветата покрай Девоншър стрийт са изпъстрени в жълто. Тъкмо бяха излезли от „Кристис“ и вървяха към Риджънтс Парк. Като наддаваше с подкрепата на Хелън, той току-що беше купил на търг две произведения на изкуството, в които се бе влюбил от пръв поглед — морски пейзаж от Джон Марин и картина на абатство Уитби, фигурираща в каталога на „Кристис“ като творба на малко известен художник от епохата на романтизма, макар Пендъргаст да подозираше, че става въпрос за ранен Констабъл^[8]. Хелън беше вмъкнала на търга сребърна плоска коняк и сега, докато пресичаха Парк Кресънт и продължаваха към самия парк, тя започна да рецитира на глас „Плажът на Дувър“: „Приливът дойде, луната свети ярко...“^[9].

Беше изпуснал лопатата и тя лежеше в краката му, наполовина забита в рохкавата пръст. Пендъргаст се наведе да я вземе и изведнъж

рухна на колене; протегна ръка да се подпре, но тя се подгъна и той падна и остана да лежи.

Щеше да е лесно, много лесно да остане така, легнал над тялото на Хелън. Но чуваше бавното *кап, кап, кап* на кръвта върху пясъка и осъзна, че не може да спре, докато не си свърши работата. Надигна се и седна. След няколко минути събра достатъчно сили, за да се изправи. С невероятни усилия, като използваше лопатата като патерица, стана — първо левият крак, после десният. Болката в ранения прасец беше изчезнала; не усещаше абсолютно нищо. Въпреки свирепото сияещото слънце периферното му зрение се изпълваше с мрак — имаше само още един шанс да забие здраво табелата, преди да изгуби съзнание. Пое дълбоко дъх, стисна с всички сили дръжката на лопатата, вдигна я с треперещи ръце и с един последен напън замахна надолу.

Бам...!

... Топла лятна нощ, песен на шурци. С Хелън седяха на задната веранда на плантация Пенумбра с високи чаши в ръце и гледаха как вечерната мъгла изпълзва от речния ръкав — сияеше меко на лунната светлина. Мъглата първо покри блатистия бряг, после продължи през градината над окосмената трева, достигаща до къщата; събра се не поляната, пръстите ѝ облизваха стъпалата като лениви вълни, превърнати в бели призраци от пълната луна.

На количката до тях имаше преполовена кана с ледена лимонада и остатъци от блюдо печени скариди. От кухнята се носеше аромат на риба на скара — Морис приготвяше вечерята.

Хелън го погледна.

— Не може ли всичко просто да си остане завинаги така, Алойзиъс?

Той отпи глътка лимонада.

— Защо не? Имаме цял живот пред нас. Можем да правим с него каквото си искаме.

Тя се усмихна и погледна към небето.

— Да правим каквото си искаме... Обещание под пълната луна?

С престорена сериозност той скръсти ръце на гърдите си и се загледа към кехлибарената луна.

— Честен кръст.

Стоеше наред огромната, пуста, брутална, чужда пустиня. Мракът изпълваше зрението му, сякаш гледаше в някакъв тъмен тунел, чийто край се отдалечава все повече и повече. Лопатата се изплъзна от безчувствените му пръсти и изтрака върху камъните. С последна, съвсем тиха въздишка, Пендъргаст рухна на колене и след дълго олюляване падна върху гроба на мъртвата си жена.

[1] Бързо! Да се махаме отгук! Дай газ! (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Затваряй си устата! (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Мускул на прасеца. — Б.пр. ↑

[4] Ето и доказателството. (лат.). — Б.пр. ↑

[5] Американски поет (1899–1932). — Б.пр. ↑

[6] Слабачката (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Цех за сглобяване на стоки на чужди компании, използващ евтина работна ръка. — Б.пр. ↑

[8] Джон Констабъл, английски художник (1776–1837). — Б.пр. ↑

[9] Стихотворение на Матю Арнолд (1822–1888). — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

1.

Албан Лоримър влезе във фоайето на грандхотел „Марлборо“ в Ню Йорк. Светлите му очи жадно огледаха полираните декари червен италиански мрамор, дискретното осветление, шепнещата водна стена, падаща в езерце с разцъфнали лотоси, огромното пълно с хора приглушено пространство.

Спря в центъра на атриума, зареден от сутрешното оживление около себе си. Спираше поглед върху отделни хора и проследяваше пътя им през фоайето. Мнозина вървяха към опашката на „Старбъкс“, откъдето се носеше аромат на прясно смляно кафе.

„Ню Йорк...“

Гладката му ръка погали ревера на вълненото му сако на тънко райе, тънките, но силни пръсти се насладиха на допира на скъпия плат. Никога досега не беше обличал подобен костюм. Обувките му също бяха от най-добро качество и се беше постарал да изглежда възможно най-добре, сякаш му предстоеше интервюто на живота му. И това *наистина* беше един вид интервю. Днес бе важен ден, изписан с червено в календара — доста набързо организиран, разбира се, но въпреки това важен. Пое дълбоко дъх. Колко прекрасно бе всичко, колко чудесно бе да се чувства сигурен, добре облечен, с пари в джоба, в хотелско фоайе в най-страхотния град на света. Единственото, което разваляше външността му, бе малката бяла лепенка на лявото му ухо, но нямаше какво да направи по въпроса.

Кафе? Може би по-късно.

Приглади още веднъж костюма си и тръгна по мрамора към асансьорите. Влезе в кабината и натисна бутона за четиринайсетия етаж. Погледна чисто новия часовник „Брайтлинг“, който му бяха дали и който толкова много му харесваше. Седем и трийсет и една.

В асансьора имаше и други пътници, повечето с огромни чаши кафе. Албан се зачуди на размерите на чашите. Той самият предпочиташе кафето в италиански стил, както го наричаха сънародниците му — силно, късо и черно. Остана изненадан и дори малко шокиран, когато установи, че мнозина туристи в Ню Йорк не се

обличат подходящо. Дори тук, в този прекрасен и скъп хотел непосредствено до Пето авеню, те се носеха така, сякаш отиваха да вземат децата си от детската градина или да потичат в парка — анцузи, маратонки, блузи или джинси. Някои обаче наистина се нуждаеха от редовни кросове, ако можеше да се съди по фигурите им — много от мъжете имаха шкембета, а жените бяха натрупали тлъстини по бедрата. Никога не беше виждал толкова много хора в лоша форма. Но пък, от друга страна, забравяше нещо съществено — тези бяха от стадото.

Слезе на четиринайсетия етаж, обърна се наляво и закрачи енергично, вземайки уверено завоите, докато не стигна дъното на коридора, където се намираще аварийният изход към стълбището. Обърна се и погледна назад. Отдясно и отляво имаше по осем врати. Пред половината от тях лежах сгънати вестници. Някои гости четяха „Таймс“, други „Джърнъл“, имаше дори и такива, които предпочитаха „Ю Ес Ей Тудей“.

Зачака, напрегнал всичките си сетива. Стоеше абсолютно неподвижно. Знаеше, че от влизането му в хотела до този момент лицето му се заснема от скрити охранителни камери. Идеята всъщност му допаднаше. По-късно хората щяха да гледат записите и да казват неща като: „Ама че чудесен мъж е!“ и „С колко вкус е облечен!“. Всички щяха да проявят голям, много голям интерес към него. Снимките му може би дори щяха да се появят във вестниците.

Точно сега обаче камерата, която следеше тази част от коридора, се намираще точно над него и той бе извън обхвата ѝ.

Продължи да чака. И после, точно в подходящия момент, тръгна целенасочено обратно по коридора. Щом стигна до номер 1422, вратата се отвори и една жена по хавлия се наведе да вземе броя на „Уолстрийт Джърнъл“. Без да забавя крачка или да прави резки движения, той зави към нея и я изблъска в стаята, като ѝ приложи душеща хватка и стисна гърлото ѝ, за да не може да издаде нито звук. С лявата си ръка леко затвори вратата и сложи верижката.

Жената се съпротивляваше отчаяно, докато я влачеше към средата на стаята. Харесваше му как напруга мускули, докато се мъчеше да се освободи; харесваше му как гърдите ѝ се надигат, докато се опитва да извика, как гъвкавото ѝ тяло се извива, докато тя се мъчи да се отскубне от него. Тя беше борец, атлет, а не като онези тлъсти

старици в асансьора. В това отношение беше извадил късмет. Жената беше на около трийсет, с приятна руса коса, без брачна халка. От борбата хавлията ѝ се беше разтворила и той можеше да я види така, както я е създал Бог. Продължи да я държи и стегна хватката си, докато тя не схвана посланието и не престана да се съпротивлява.

Той леко отпусна хватката, колкото да ѝ позволи да диша, но не и да изкрещи. Остави я да си поеме дъх, после още веднъж, след което я стисна пак.

Стояха вкопчени един в друг. Гърбът ѝ беше опрян в гърдите му; цялото ѝ тяло потръпна и тя най-сетне започна да се свлича — краката ѝ се подгъваха от ужас.

— Изправи се — заповяда ѝ той.

Тя се подчини, както подобава на добрите момичета.

— Ще отнеме само миг — каза той. Трябваше да го направи, искаше да го направи, но нещо в него искаше и да удължи това чудесно усещане за власт над друго човешко същество, тази невероятна тръпка от ужаса ѝ. Това със сигурност бе най-великолепното чувство на света. Любимото му.

Но беше време да си свърши работата.

С определено съжаление той извади от джоба си малък, специално подострен нож за моливи. Замахна и с бърз, почти ритуален жест заби острието в гърлото ѝ. Задържа го там един дълъг, прекрасен момент, докато се вслушваше в хриптенето на пробитата ѝ трахея. После направи бързо странично движение и преряза трахеята и сънната артерия, точно както човек би заклал прасе. Тялото ѝ се загърчи в спазми и той бързо я пусна и отстъпи назад, докато тя падаше напред, а кръвта ѝ шурна точно там, накъдето трябваше. Щеше да е лошо да изцапа костюма си с кръв — много лошо. Те нямаше да го одобрят.

Тя падна по очи на килима, но не прекалено тежко — с онова тупване, което можеше да се обясни и с преобърнат стол. Албан зачака, загледан с огромен интерес, докато борбата със смъртта не престана и кръвта не изтече от тялото ѝ.

Отново си погледна часовника — седем и четирийсет. Schön^[1].

Коленичи, извади от джоба си малък кожен пакет, разтвори го на килима и извади няколко важни инструмента. После се зае за работа.

В осем щеше да се наслаждава на кафето на „Старбъкс“ във
фоайето.

[1] Чудесно (нем.). — Б.пр. ↑

2.

Мъглата отново се разпръсва и мъжът се усмихва. Сваля предпазителя на пистолета си и се прицелва.

— *Auf Wiedersehen*^[1]. — Кривата му усмивка се разтегля още повече, той явно се наслаждава на момента.

Младата жена, все още с ръка в чантата, намира онова, което ѝ трябва, сграбчва го.

— Чакайте... Документите. У мен са.

Колебание.

— Документите от... от Лауфер. — Спомня си името, което е видяла на един от документите, избира го съвсем случайно.

— Невъзможно! Лауфер е мъртъв. — Мъжът, нацистът, изглежда изненадан, жестоката самоувереност на лицето му се сменя с тревога и несигурност.

Пръстите ѝ се свиват около някои от листата, смачкват ги и тя ги вади от чантата, само колкото да се види черната свастика на бланката.

Мъжът пристъпва нетърпеливо напред и посяга да ги вземе. Сред листата обаче е скрит нейният флакон защитен спрей, който е взела, докато е събирала документите. Докато той поглежда надолу към листата, тя натиска бутона и струята попада право в лицето му.

Мъжът залита назад с нечленоразделен вик и пистолетът му пада на земята, докато той вдига ръце към лицето си и изпуска листата. Тя бързо ги грабва, изритва оръжието настрани и хуква към вратата, прекосява подобната на олтар съседна стая към стълбището и се втурва надолу по стълбите към втория етаж, като взема по три стъпала наведнъж. Усеща тежката раница като воденичен камък на раменете си. И тогава започва — усещане за унасяне, тежест в краката, частична парализа. Отгоре се чуват резки гърлени немски думи, чува се тропот на тежки стъпки.

Тя тича през стаята за фалшифициране, покрай спалните, като през цялото време чува зад себе си тропота на преследвача си. Стига

до първия етаж, задъхана, все още странно бавна, сякаш скована от страх, но успява да стигне външната врата, хваща дръжката.

Заклучено. И всички прозорци на първия етаж са с решетки.

Докато се обръща, зад нея се чува изстрел и от касата на вратата се разхвърчават трески. Тя се мята в дневната, скрива се зад голяма витрина, която е дръпната напред, сякаш се готвят да я преместят. Притиснала гръб към стената, хванала се за ръба на ламперията, тя вдига крака и ги свива; секунда по-късно мъжът влиза и тя ритва с двата си крака и блъсва витрината към него. Той отскача настрани, когато фаянс, метални подноси, книги и стъкло политат като на забавен кадър; мъжът се спасява на косъм да бъде смазан, горният край на падащата витрина го удря в коляното и той рухва на земята с яростен вой.

Тя прескача витрината и се втурва навън от трапезарията. Проехтява нов изстрел и тя изведнъж усеща удара от страни, последван от толкова силно парене, че болката едва не я кара да рухне на колене.

Наполовина изтичва, наполовина пада по тясното стълбище към мазето, пробива си път през купчини книги, скача на стола, който е поставила по-рано, надига се към тесния прозорец. Горещ тропот — мъжът отново се е изправил, но се движи по-бавно и по-тежко, явно щадя ранения си крак.

Тя се мята на паянтовата маса, избутана до високата два и половина метра тухлена стена, покатерва се, изритва прозореца и скача в задния двор на приятелката си Маги.

Спира за момент. Всичко е спокойно. Въпреки това трябва да продължи. Качва се на задната веранда, влиза в кухнята на Маги, затваря тихо вратата и оставя лампите изгасени.

Един след полунощ — Маги още не се е върнала от работа. Тя поглежда хълбока си, който кърви обилно, и с облекчение открива, че куршумът само я е одраскал.

Продължава бързо през тъмното смълчано жилище към изхода. Внимателно, много внимателно открехва вратата и надниква навън. Ийст Енд авеню е тихо, само редки коли минават под меката светлина на уличните лампи. Тя изскача навън, затваря вратата и забързано тръгва на север, като се оглежда за такси. Драскотината я боли, тежката раница я измъчва. Не се виждат никакви таксита.

И тогава се случва. Както всички предишни пъти — писък на спирачки, затръшване на врата, тропот на крака.

— Halt! — чува се рязък вик. — Hände hoch!^[2]

Друг мъж тича към нея с пистолет в ръка.

Тя надава приглушен вопъл на отчаяние и безсилие и се втурва към най-близката отворена врата — денонощен магазин за деликатеси. Дори в този късен час той е пълен с хора, които се редят на опашка пред тезгяха или се трупат около салатения бар на самообслужване. Тя се втурва вътре, като събаря след себе си купчини консерви, преобръща салатите и разпилява хлъзгавото им съдържание по пода, само и само да забави преследвача си. Магазинът се изпълва с възмутени викове. Тя изтичва през кухнята, изхвърча през отворената врата вдясно, втурва се по къс коридор и се озовава в друга кухня, която е по-голяма и тъмна — явно в долепената сграда има по-официален ресторант. Тя се хвърля през притихналото заведение, минава покрай постланите с бели покривки маси, готови за утрешните посетители, отключва предната врата и се озовава отново на Ийст Енд авеню, на петнайсет метра от мястото, от което е тръгнала.

Оглежда се трескаво. Няма никакви таксита. Само след минути или може би секунди нацистът ще се появи. Погледът ѝ зърва нещо в зеленината на парка „Карл Шуц“ от другата страна на булеварда — тухлена стена със затворен портал, а зад нея — жълтата грамада на голяма сграда във федерален стил.

Грейси Маншън.

Претичва през булеварда и се покатерва по напречните железа на портала. Знае, че сегашният кмет не живее тук, а предпочита собствения си ултралуксозен апартамент — но че въпреки това резиденцията е охранявана.

Поглежда през рамо и вижда втория нацист да излиза от магазина за деликатеси. Той я забелязва и се втурва напред.

Като проклина бавните си реакции, тя скача от другата страна на оградата и тича към имението. Сградата е тъмна, но стените ѝ са осветени от прожектори. Тя се втурва към униформения полицай, застанал на ъгъла.

— Здравейте, полицай — казва тя, като се мъчи да овладее дишането си и намества раницата така, че да скрие кървавото

петно под ръката си. — Бихте ли ме упътили как да стигна до Таймс Скуеър?

Ченгето я зяпва, сякаш е побъркана.

Тя застава между къщата и полицая.

— Изгубих се и се опитвам да намеря пътя до хотела си. Можете ли да ми помогнете?

Зад ченгето вижда втория нацист да наднича над стената към тях.

Полицаят я поглежда намръщено.

— Госпожице, имате ли представа къде се намирате?

— Ами... Сентръл Парк?

Полицаят вече е убеден, че е друсана.

— Това е забранен за достъп район. Ще трябва да ви задържа.

— Добре, полицай.

Тя тръгва с ченгето към предната страна на сградата. Поглежда през рамо и вижда, че нацистът е изчезнал. Сега обаче трябва да се измъкне от ченгето — не може да рискува името ѝ да попада в полицейския архив. Изчаква да приблизят източната страна на имението. Ченгето отключва портата и я повежда към служебната си кола. Тя забавя крачка. И изведнъж се втурва към дърветата покрай границата на парка.

— Хей! — вика ченгето. — Връщайте се веднага!

Но тя не се връща. Тича и тича през дърветата, по опустели улици, по тъмни алеи. Тича, докато не започва да ѝ се струва, че сърцето ѝ ще се пръсне...

Събуди се със задавен вик. За момент остана объркана, без да има представа къде се намира. После видя олющените стени и затворената врата, подуши вонята на стари лайна и спомените се върнаха. Беше заспала в кабинка на женската тоалетна на Пен Стейшън. Беше сънувала отново... същия онзи отвратителен, ужасен, безкраен сън, който не беше сън — защото се беше случил точно по този начин преди две седмици.

Тръсна глава, за да разпръсне мъглата на страха. Бяха минали две седмици. Нищо не се беше случило. Несъмнено беше в безопасност.

Стана. Коленете ѝ запротестираха. Задникът ѝ бе изтръпнал от шестте часа седене върху тоалетната чиния. Поне драскотината от куршума беше зараснала.

Излезе от кабинката, изплакна лицето и ръцете си, изми зъбите си и среса косата си с тоалетните принадлежности, които бе купила в „Дюан Рийд“. Огледа се в огледалото. Две седмици на улицата и малко майсторство с грима я бяха превърнали в мръсна бездомна наркоманка.

Беше шест вечерта и гарата гъмжеше от хора, точно както се надяваше. През последните две седмици се движеше единствено в тълпата. Не изпускаше от поглед нищо, оглеждаше се непрекъснато за евентуални преследвачи, винаги беше нащрек в очакване да види онова жестоко лице с тъмните очила. Беше се превърнала в човек от улицата, криеше се по метростанции и черкви, спеше по пейки в парка и в подлези, ядеше боклуците на „Макдоналдс“, събрани от контейнерите за отпадъци зад заведенията след затварянето им. Беше ясно, че се е натъкнала на някаква мощна, добре организирана нацистка групировка или конспирация. Това беше единственото обяснение за тайната квартира, за целия апарат и бумащина — както и за твърдата решимост, с която я бяха преследвали. Те знаеха, че е откраднала документи.

Може би беше прекалено параноична, но ѝ се струваше много вероятно да направят всичко възможно, за да я открият и елиминират.

Би могла да се обърне към полицията. Но това означаваше, че ще трябва да дава обяснения за проникването с взлом — престъпление, което можеше да означава край на кариерата ѝ в правоприлагащите органи, преди още да е започнала. И имаше вероятност да не ѝ повярват или нацистите да са се разделили. Кой би повярвал, че през двайсет и първи век в Манхатън действа нацистка организация?

На няколко пъти се беше опитвала да се свърже с Пендъргаст, но без успех. Имението на Ривърсайд беше затворено. Докато нагласяше познатата вече тежест на раницата на раменете си, си спомни колко е важно да се добере до него. Документите несъмнено бяха важни, макар че самата тя не знаеше немски и не можеше да е напълно сигурна.

На няколко пъти беше следила тайно собствения си жилищен блок и не бе забелязала нищо подозрително. Беше сигурна, че не са открили коя е.

Но още нищо не беше приключило. По един или друг начин трябваше да предаде документите на Пендъргаст и да му каже за тайната квартира. Следващата ѝ спирка щеше да бъде апартаментът в „Дакота“.

Тръгна към метрото на Осмо авеню. Станцията беше претъпкана и влакът тъкмо пристигаше. Тя остана назад, в края на перона, чакаше влакът да се изпразни и да се напълни отново. После остана още известно време, докато влакът не потегли и пътниците не излязоха да вземат влаковете до Лонг Айланд и Ню Джърси. За няколко секунди станцията остана пуста. Кори се огледа за последен път, седна на ръба на перона, спусна се предпазливо на релсите и се вмъкна в мрака на тунела след отдалечаващия се влак.

[1] Сбогом (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Стой! Горе ръцете! (нем.). — Б.пр. ↑

3.

Детектив лейтенант Д'Агоста отдавна се беше научил да закъснява за всички срещи в патологията на Източна Двайсет и шеста. Бе научил по трудния начин, че подраняването има определени неудобства като това да пристигнеш по време на аутопсията и да ти се налага да ставаш свидетел на последните етапи, които винаги бяха най-лошите. Бяха му казали, че в крайна сметка ще свикне.

Не свикна.

Знаеше, че този случай ще е по-тежък от повечето. Млада ИТ консултантка в командировка от Бостън, заклана и разфасована в луксозен нюйоркски хотел; охранителните камери записват убиец с външността на модел и жертва, която е също толкова привлекателна. Характерът на престъплението, което имаше всички признаци на случайно убийство за удоволствие, може би включващо и сексуален компонент, гарантираше силен публичен интерес. Дори „Таймс“ бяха излезли с материал по случая.

Макар да мразеше да си го признае, някъде дълбоко в себе си той не беше недоволен, че е тук. Капитанът на участъка го беше натоварил със случая и го направи началник на разследващия екип. Това беше негово престъпление, негово бебче.

Мина през вратите, с прочутите думи TACEAT COLLOQUIA. EFFUGIAT RISUS. NIC LOCUS EST UBI MORS GAUDET SUCCURRERE VITAE. „Разговорите да спрат. Смахът да избяга. На това място смъртта се радва да помогне на живота“. И това го накара да си помисли с известно удовлетворение как се бяха наредили нещата в собствения му живот. Раненото му сърце се беше възстановило почти напълно, отношенията му с Хейуърд бяха добри, бившата му жена беше извън картината, поддържаше редовна връзка със сина си и служебното му досие с простъпките и дисциплинарните наказания бе твърдо в миналото. Единственият неуреден въпрос беше Пендъргаст и неговото преследване на похитената му жена. Но пък федералният агент определено беше от хората, способни много добре да се погрижат за себе си.

Мислите му се върнаха към работата. Случаят беше повече от възможност за него — бележеше важен етап в кариерата му, ново начало. Може би дори първата му стъпка по пътя към капитанско звание.

С подобни мисли Д'Агоста влезе в главния коридор на патологията, размаха значката си на една сестра вместо поздрав, подписа се и тръгна към Зала 113. Облече хирургическа престилка и влезе — и откри, че е уцелил момента идеално.

Разчлененото тяло лежеше на масата за аутопсии. На втората маса до нея, подредени с военна точност, се намираха липсващите части, големи и малки, които бяха изрязани от трупа; имаше и пластмасови контейнери с различни органи, извадени от патолога по време на аутопсията.

Съдебният лекар тъкмо претегляше последния орган, изваден от тялото — черния дроб, — и го поставяше в отделен контейнер.

До масата стояха двама души от новосформирания му екип — Барбър, следовател от участъка, и онзи специалист по отпечатащи със странното име, което Д'Агоста все не можеше да запомни. Барбър беше в отлична форма, жизнерадостен както винаги, с бебешки кафяви очи, които не изпускаха нищо. Големият тип от криминалистите — как му беше името, по дяволите? — имаше изражение на човек, готвещ се да съобщи голяма новина. Д'Агоста се подразни, че изобщо не им беше приляло. Как го правеха?

Опита се да не задържа вниманието си върху подробностите и непрекъснато местеше поглед, без да го спира върху нещо конкретно. Предвид обстоятелствата се чувстваше доста добре — тази сутрин, за най-голямо раздразнение на приятелката си Лора, беше отказал любимата си закуска — препечена франзела с портокалов сок. Пропусна дори кафето и се задоволи единствено с чаша италианска минерална вода.

Тихи поздрави, кимане. Д'Агоста не познаваше патоложката, която диктуваше резултатите в микрофона си. Трудно беше да я разгледа човек зад маската, но си личеше, че е млада и поразително добре изглеждаща, с лъскава черна коса, прибрана на опашка — но и много напрегната.

— Докторе? Аз съм лейтенант Д'Агоста, главен разследващ — каза той вместо поздрав.

— Доктор Пизети — отвърна тя. — Нова съм в патологията.

Хубава. Италианка. Добро предзнаменование. Думичката „нова“ обясняваше напрежението ѝ.

— Когато ви се отвори възможност, бихте ли ме запознали с резултатите, доктор Пизети? — попита той.

— Разбира се.

Тя започна да оправя тялото, като диктуваше последните си наблюдения. Трупът лежеше на масата като набързо събран човешки пъзел и сега тя подреди някои от частите, разместили се по време на аутопсията, като придаваше на останките някакво подобие на човешка форма. Премести някакви органи, затвори няколкото все още отворени контейнера. След това асистентът ѝ каза тихо нещо и ѝ подаде дълга, зловещо изглеждаща игла.

Д'Агоста усети как се вцепенява. Какво беше това? Мразеше иглите.

Пизети се наведе над главата. Черепът вече беше отворен и мозъкът бе изваден. Нима не беше приключило? Какво правеше тя, по дяволите?

Докато я гледаше, тя протегна ръка, повдигна с палец единия клепач и заби иглата.

Д'Агоста трябваше да се извърне по-бързо, но не успя и стомахът му се сви по неприятен начин на топка, когато иглата се заби в яркосиньото око. Обикновено вземаха проби от очната течност за токсикологични тестове в началото на аутопсията, а не в края.

Д'Агоста се престори, че кашля в маската си, като продължи да гледа надолу.

— Почти приключихме, лейтенант — каза Пизети. — Трябва ни само още една проба. Първата не беше достатъчна.

— Ясно. Добре. Няма проблем.

Тя изхвърли иглата в кофата за отпадъци и подаде на асистента си пълната с жълтеникава течност спринцовка. После отстъпи назад и се огледа. Махна изцапаните си ръкавици, метна ги в червения чувал, свали маската и слушалките с микрофона. Асистентът ѝ подаде клипборд.

Наистина беше нервна. Д'Агоста поомекна спрямо нея — млада, новопостъпила, работеща може би по първия си важен случай.

Разтревожена да не направи някоя грешка. Но от онова, което се виждаше изложено по масите, си бе свършила работата чудесно.

Пизети започна доклада си с обичайните неща — височина, тегло, възраст, причина за смъртта, отличителни черти, стари белези, здравословно състояние, заболявания, патологии. Гласът ѝ бе приятен, макар и напрегнат. Онзи от криминалистите си водеше бележки. Д'Агоста предпочиташе да слуша и да запомня — при воденето на бележки често му се случваше да пропуска разни неща.

— Само една от раните е причинила смъртта. Тази на гърлото — каза патоложката. — Няма тъкани под ноктите. Предварителните токсикологични анализи са отрицателни. Няма следи от борба.

Продължи с подробно описание на дълбочината, ъгъла и анатомията на прободната рана. „Имаме си работа с организиран и интелигентен убиец“ — помисли си Д'Агоста, когато чу колко ефективна е била раната за обезкървяването на тялото, как е накарала жертвата да замлъкне незабавно и кръвта ѝ да изтече много бързо — само с един удар с остър като бръснач двуостър нож с дължина около десет сантиметра.

— Смъртта — завърши тя — е настъпила в рамките на трийсет секунди. Всички други порезни рани са били направени след това.

Пауза.

— Тялото е било разчленено с трион „Страйкър“, може би като този до мен. — Тя посочи триона върху рафта до тялото. — Инструментът представлява клиновидно острие, което се движи напред-назад с висока скорост, задвижвано от сгъстен въздух. Предназначен е специално за рязане на кости и спира веднага щом достигне мека тъкан. Освен това е изработен така, че да не предизвиква разпръскване на костен материал и течности при рязането. Извършителят като че ли има голям опит в използването му. *Необикновено* голям опит. — Тя отново замълча.

Д'Агоста прочисти гърлото си. Топката в стомаха не беше изчезнала, но поне не застрашаваше да изригне.

— Значи е възможно извършителят да е патоанатом или хирург-ортопед? — попита той.

Дълго мълчание.

— Не е моя работа да правя предположения.

— Просто искам да чуя личното ви мнение, докторе. Не някакво научно заключение. Няма да ви карам да се подписвате под думите си. Е, какво ще кажете? — Опитваше се да говори меко, за да не я кара да се чувства заплашена.

Тя отново се поколеба. На Д'Агоста започваше да му просветва защо е толкова напрегната — сигурно се питаше дали убиецът не е някой неин колега.

— Струва ми се, че човекът, който го е направил, е с професионален опит — изтърси тя.

— Благодаря.

— Извършителят е използвал и други хирургически инструменти, за да среже плътта до кост... прецизността е забележителна... ретрактори за разделяне на плътта... документирахме следите... и, както казах, използвал е „Страйкър“, за да среже костта. Всички срезове са направени много прецизно, без никакви грешки, точно както хирург би направил ампутация. Разбира се, с тази разлика, че кръвоносните съдове не са били прищипани или каутеризирани.

Тя прочисти гърлото си.

— Тялото е разчленено симетрично — един разрез на седем и половина сантиметра под коляното, един на седем и половина сантиметра над него, един на пет сантиметра над и един на пет сантиметра под лакътя. Ушите, носът, устните, брадичката и езикът също са били отстранени. Всичко това с хирургична точност.

Тя показа частите от тялото, подредени на втората маса до трупа. Ушите, носът, устните и други малки парчета бяха измити и изглеждаха като восъчни имитации или части от грима на клоун.

Д'Агоста усети как топката в стомаха му се стяга и нещо парещо се надигна в хранопровода му. Господи, май и чашата минерална вода беше грешка.

— Имаме също и *това*. — Пизети се обърна и посочи снимката, закачена на корковата дъска заедно с други фотографии от местопрестъплението. Д'Агоста вече го беше виждал на място, но въпреки това събра сили.

Върху корема на жертвата имаше съобщение, написано с кръв. То гласеше:

Гордеете ли се с мен?

Д'Агоста погледна специалиста по отпечатьци. Как му беше името? Сега беше негов ред и по блясъка в очите му си личеше, че има какво да каже.

— Да, господин...

— Кугелмайер — бързо и с готовност отвърна онзи. — Благодаря. Така. Свалихме доста пълна серия от тялото. Ляв и десен палец, ляв и десен показалец, десен среден, частични отпечатьци от дланите. Имаме и два чудесни отпечатька от самото съобщение, при това не къде да е, а в кръвта на жертвата. Писано е с *левия* показалец.

— Добре — рече Д'Агоста.

Даже повече от добре. Убиецът беше проявил шокираща небрежност, за да остави отпечатьците си навсякъде. От друга страна, криминалистите на място не бяха успели да открият много други материали — никаква слюнка, сперма, пот, кръв или други телесни течности от извършителя. Естествено, намериха много косми и влакна — все пак беше хотелска стая, — но нищо, което да изглежда обещаващо. Никакви следи от ухапвания по тялото, никакви драскотини, нищо, което да осигури ДНК материал от убиеца. Все пак бяха снели много отпечатьци с надеждата да открият случайно останала ДНК и бяха уверени, че лабораторните анализи ще дадат резултат.

— Няма следи от сексуална активност, проникване, насилие или блудство — продължи Пизети. — Жертвата тъкмо е взела душ, което направи откриването на потенциални следи по тялото по-лесни.

Д'Агоста се канеше да зададе въпрос, когато зад гърба му се разнесе познат глас:

— Виж ти, виж ти. Не кой да е, а самият лейтенант Д'Агоста. Как си, Вини?

Д'Агоста се обърна и се озова пред внушителната фигура на самата д-р Матилда Зиевич, главен патолог на Ню Йорк. Стоеше като някакъв централен защитник, с цинична усмивка на начервените устни, със скрита под голяма шапка руса коса и издут работен комбинезон, ушит специално по поръчка. Беше блестяща, внушителна,

физически отблъскваща, саркастична, всяваща ужас и изключително ефективна. Ню Йорк никога не бе имал по-компетентен главен патолог.

Д-р Пизети се притесни още повече.

Зиевич махна с ръка.

— Давайте нататък, не ми обръщайте внимание.

Беше невъзможно да не ѝ обръщаш внимание, но Пизети все пак се опита и продължи да изрежда предварителните резултати, важни или не. Зиевич слушаше много внимателно и докато Пизети говореше, сложи ръце зад гърба си и обиколи мъчително бавно двете маси, едната с тялото и другата с останалите части, като ги разглеждаше с нацупени червени устни.

След няколко минути се чу едно басово „хм-м-м“. И после още едно, последвано от кимане, изсумтяване и някакво мърморене.

Пизети млъкна.

Зиевич се обърна към Д'Агоста.

— Лейтенант, след толкова много години спомняте ли си музейните убийства?

— Как бих могъл да ги забравя? — Тогава беше първата му среща с тази грамадна жена, малко след като бе назначена за главен патолог.

— Никога не съм предполагала, че ще доживея да видя друг толкова необичаен случай като онзи. До днес. — Тя се обърна към Пизети. — Пропуснали сте нещо.

Д'Агоста видя как Пизети замръзна.

— Пропуснала съм... нещо?

Кимане.

— Нещо изключително важно. Точно онова, което запраща този случай в... — Тя посочи небето с дебелия си ръка. — В стратосферата.

Последва дълго, изпълнено с паника мълчание. Зиевич се обърна към Д'Агоста.

— Лейтенант, изненадвайте ме.

Д'Агоста откри, че се чувства по-скоро развеселен, отколкото предизвикан.

— Какво, да не видяхте някъде нещо недоизрявано?

Зиевич отметна глава и се разсмя звучно.

— Много сте забавен. — Обърна се отново към Пизети, докато останалите се споглеждаха озадачено. — Един добър съдебен лекар започва аутопсията без абсолютно никакви предварителни нагласи.

— Да — каза Пизети.

— Но вие сте дошли с предубеждение.

Паниката на Пизети видимо се засилваше.

— Не мисля. Дойдох с открит ум.

— Опитали сте се, но без успех. Разбирате ли, докторе, вие сте *приели*, че си имате работа с нещо. С един-единствен труп.

— Моите уважения, доктор Зиевич, но не е така. Огледах всяка рана и специално потърсих заместени части от тялото. Но всяка върви с другите. Всички са от едно и също тяло. Никоя не е сменена с част от друг труп.

— Или така изглежда на пръв поглед. Но вие не сте направили *пълна* инвентаризация.

— Инвентаризация ли?

Зиевич премести масивното си туловище до втората маса, където се намираха измитите и подредени парчета от лицето, и посочи едно малко парче месо.

— Какво е това?

Пизети се наведе и се загледа.

— Парче от... устната, предполагам.

— Предполагате. — Зиевич се пресегна, взе дълги пинцети от подноса и много деликатно хвана парчето. Постави го в микроскопа, включи осветлението, отстъпи назад и даде знак на Пизети да погледне.

— Какво виждате?

Пизети погледна през микроскопа.

— Пак казвам, прилича ми на парче от устна.

— Виждате ли хрущял?

Пауза. Пизети зачопи парчето с пинцети.

— Да, съвсем малък фрагмент.

— Е, ще ви попитам отново — какво е това?

— Значи не е устна, а... ухо. Меката част на ухо.

— Много добре.

Пизети се изправи. Лицето ѝ се бе превърнало в напрегната маска. Зиевич обаче явно очакваше още и след малко Пизети отиде до

масата и огледа двете уши, лежащи като някакви бледи мидени черупки върху неръждаемата стомана.

— Ъ-ъ-ъ, забелязвам, че и двете уши са налице и невредими. Меките части са си тук. — Тя замълча. После се върна при микроскопа и погледна отново през него, като ръчкаше парчето с пинцетите. — Не съм сигурна, че принадлежи на извършителя.

— Така ли?

— Тази част — рече Пизети, като внимателно подбираше думите си, — не изглежда откъсната или срязана при борба. По-скоро е била отстранена хирургично, много внимателно, с помощта на скалпел.

Д'Агоста си спомни един малък детайл от записите на охранителните камери, които бе преглеждал часове наред, и това го потресе. Той прочисти гърлото си.

— За протокола ще отбележа, че камерите са заснели, че извършителят има малка превръзка на лявото ухо.

— Боже мой — възкликна Пизети в настъпилата зашеметена тишина. — Да не мислите, че е отрязал *собственото си ухо* и го е оставил на местопрестъплението?

Зиевич се усмихна иронично.

— Отличен въпрос, докторе.

Мълчанието в помещението се проточи. Накрая Пизети каза:

— Ще поискам пълен анализ на парчето. Микроскопски, токсикологичен, ДНК и всичко останало.

Зиевич се усмихна още по-широко, свали ръкавиците и маската си и ги хвърли в коша.

— Много добре, доктор Пизети. Изкупихте прегрешението си. Приятен ден, дами и господа.

И излезе.

4.

Д-р Джон Фелдър изкачи предните стъпала на разхвърляното готическо имение. Беше ярко утро в края на есента, със свеж въздух и безоблачно синьо небе. Външните стени на имението бяха наскоро почистени и старите тухли блестяха на светлината на слънцето. Дори черните решетки на украсените прозорци бяха излъскани. Единственото, което като че ли не беше почистено, бе бронзовата табела, закрепена на фасадата. Болница за психично болни престъпници „Маунт Мърси“.

Фелдър натисна звънеца и изчака. Отвори му лично д-р Остром, директорът на „Маунт Мърси“. Фелдър игнорира студената му намръщена физиономия. Явно не беше добре дошъл.

Остром се дръпна назад, за да може Фелдър да се вмъкне, после кимна на човека от охраната, който незабавно заключи.

— Доктор Остром — каза Фелдър. — Благодаря, че ми позволихте да направя това посещение.

— Опитях се да се свържа с Пендъргаст, за да получа одобрението му — отвърна Остром. — Опитите ми обаче останаха неуспешни и не намерих основателна причина да продължавам да отказвам молбата ви, предвид факта, че поне технически се водите назначен от съда психиатър. — Повече Фелдър към отсрещната страна на чакалнята и заговори по-тихо: — Има обаче някои основни правила, които трябва да спазвате.

— Разбира се.

— Трябва да ограничите това и бъдещите ви посещения до десет минути.

Фелдър кимна.

— Не бива ненужно да вълнувате пациента.

— Разбира се.

— И повече никакви приказки извън...

— Докторе, моля ви — прекъсна го Фелдър, сякаш самото споменаване на темата беше оскърбително.

Остром като че ли остана удовлетворен.

— В такъв случай елате с мен. Ще откриете, че се намира в същата стая като преди, макар че засилихме нивото на сигурност.

Тръгнаха по дълъг строг коридор, от двете страни на който имаше врати без никакви означения. По гърба на Фелдър пробягаха тръпки. Само преди две седмици тази сграда беше станала свидетел на най-големия срам и унижение в професионалния му живот. Заради него пациент беше успял да избяга от „Маунт Мърси“. Не, не да избяга, поправи се той. Да бъде отвлечен от човек, представил се за колега психиатър. Само при мисълта за това бузите му пламнаха. Вината да се хване на въдицата беше изцяло негова. Ако не беше бързото връщане на пациента в болницата, с кариерата му щеше да е свършено. При стеклите се обстоятелства обаче беше принуден да излезе в едномесечен отпуск. Размина му се буквално на косъм. И ето че сега отново бе тук. Какво го привличаше към този пациент като пеперуда към пламък?

Изчакаха дежурния да отключи тежката стоманена врата и продължиха по друг безкраен отекващ коридор. Накрая спряха пред врата, която се отличаваше от останалите единствено по стоящия пред нея пазач. Остром се обърна към Фелдър и попита:

— Искате ли да присъствам?

— Благодаря, но няма да е необходимо.

— Добре. Не забравяйте — десет минути. — Остром отключи вратата с ключ на яка верижка и я отвори.

Фелдър влезе и изчака вратата да се затвори и заключи след него, докато очите му свикваха със сумрака. Постепенно започна да различава интериора на помещението — леглото, масата и стола, всички завинтени за пода; шкафа за книги, пълен със стари томове, много от които подвързани с кожа; пластмасовата саксия. И Констанс Грийн, седяща на стола. Пред нея нямаше книга или тетрадка; тя седеше спокойно, с абсолютно изправен гръб. Фелдър си помисли, че може би медитира. Каквото и да правеше, в дълбоките ѝ студени очи, които го погледнаха, нямаше нищо отнесено. Фелдър несъзнателно затаи дъх.

— Констанс — каза той и застана пред масата; чувстваше се неловко като ученик.

Известно време жената не отговори. Накрая кимна едва-едва и косата ѝ леко се люшна.

— Доктор Фелдър.

От две седмици Фелдър си мислеше за този момент. И въпреки това този тих, старомоден глас успя да пръсне внимателно подготвените му мисли.

— Вижте, Констанс. Просто исках да кажа... ами че ужасно съжалявам. За всичко.

Констанс го гледаше с обезпокоителните си очи, но не отговори.

— Зная каква болка, страдания и унижения съм ви причинил и искам да разберете нещо — това е *последното* нещо, което бих поискал да причиня на пациент.

„Особено на уникален пациент като теб“, добави наум.

— Приемам извиненията ви — отвърна тя.

— В желанието да ви помогна проявих непредпазливост. Позволих си да бъда измамен. Всъщност всички си позволихме да бъдем измамени.

Последните му думи, целящи запазване на достойнството му поне отчасти, останаха без отговор.

— Добре ли се чувствате, Констанс? — попита той. В гласа му вече се долавяше загрижена нотка.

— Толкова добре, колкото би могло да се очаква.

Фелдър вътрешно трепна. За момент, докато той се чудеше как да продължи, мълчанието се проточи.

— Направих грешка — най-сетне рече той. — Но си взех поука от нея. Всъщност спомних си нещо. Една максима, на която ни учеха в университета — че за ефективното лечение няма преки пътища.

Констанс леко помръдна на стола си, раздвижи ръце. Едва сега Фелдър забеляза бинта на десния ѝ палец.

— Не е тайна, че проявих особен интерес към вашия случай — продължи той. — Всъщност май спокойно мога да кажа, че никой не проявява по-голямо разбиране и съчувствие към състоянието ви от мен.

На лицето ѝ за момент се появи кратка студена усмивка.

— *Състояние* — повтори тя.

— Искам да ви попитам дали не можем да продължим лечението от там, където бяхме стигнали, да започнем да работим отново в духа на...

— Не — прекъсна го Констанс. Гласът ѝ бе приглушен, но въпреки това в него имаше толкова желязна решимост, че кръвта на Фелдър се смрази.

Той преглътна.

— Моля?

Тя заговори тихо, но твърдо, без нито за миг да откъсва поглед от него.

— Как изобщо можете да си помислите за продължаване на така нареченото ви лечение? Заради вашата небрежност бях отвлечена и насилена. Заради желанието ви да се заемете професионално с пациент, когото смятате за екзотичен, бях държана в плен и едва не умрях. Не обиждайте интелекта ми, като се опитвате да ме направите съучастничка в собствения ви провал. Как можете да очаквате да ви се доверя отново? А нали именно доверието е основно изискване за успеха на лечението? Разбира се, ако наистина се нуждая от лечение — което е оскърбително предположение от ваша страна.

Страстта, с която изрече това, изчезна толкова бързо, колкото се бе появила. Фелдър отвори уста и отново я затвори. Нямахше какво да каже.

В настъпилата тишина някой почука на вратата.

— Доктор Фелдър? — обади се Остром от другата страна. — Десетте ви минути изтекоха.

Фелдър се опита да се сбогува, но откри, че не може да направи дори това. Затова леко кимна и се обърна към вратата.

— Доктор Фелдър — тихо каза Констанс.

Фелдър се обърна.

— Сигурно бях прекалено груба с вас. Можете да ме посещавате от време на време, ако желаете. Но трябва да идвате само като познат, а не като лекар.

Фелдър внезапно беше заят от вълна на облекчение — и благодарност.

— Благодаря — каза той, зачуден на собствения си прилив на чувства, докато излизаше в ярко осветения коридор.

5.

Д'Агоста беше реквизирил главната заседателна зала на детектив Дюро на Полис Плаза 1. След аутопсията бе направил грешката да изпие три кафета и да изяде две кексчета в „Старбъкс“ в лобито и сега в стомаха му протичаше нещо, което май нямаше връзка с нормалното храносмилане.

Един без пет. Господи, очертаваше се дълъг ден. Проблемът бе, че въпреки напредъка дотук имаше лошо предчувствие относно случая. Много лошо предчувствие. За пореден път се зачуди къде ли се е дянал Пендъргаст. С голямо удоволствие би споделил наученото с него, за да чуе неофициалното му мнение. Случаят си беше точно за него. Проктър, който тъкмо беше излязъл от болницата и се бе върнал в къщата на Ривърсайд Драйв, не го беше чувал. Констанс не знаеше нищо. Никой не вдигаше телефона в апартамента в „Дакота“; мобилният на Пендъргаст също беше изключен.

Д'Агоста поклати глава. Нямаше смисъл да се тревожи — Пендъргаст често изчезваше, без да предупреди никого.

Време беше да тръгва. Взе папката и лаптопа, стана от бюрото, излезе от кабинета и тръгна към заседателната зала. Със случая бяха натоварени над трийсет служители, което го правеше среден по важност. По най-важните случаи понякога работеха два пъти повече полицаи. Но въпреки всичко това бяха адски много хора, доста от които имаха какво да кажат. Трябваше да каже сбогом на спокойния следобед. Подобни срещи трябваше да се провеждат — всеки трябваше да знае онова, което знаят другите. Да не забравяме и всеизвестния факт, че колкото и да увещаваши или заплашваш, не можеш да накараши ченге да седне и да прочете доклад. Нещата трябваше да се казват на срещи.

Пристигна няколко минути след един и със задоволство откри, че всички вече са се събрали. В залата беше оживено, всички бяха изпълнени с очакване. Докато шумът утихваше, Д'Агоста чу зловецко къркорене в корема си. Качи се на подиума и застана зад катедрата до прожекционния екран. От двете му страни имаше дъски на колела.

Д'Агоста огледа помещението и забеляза шефа на детективите капитан Сингълтън, който седеше на първия ред до заместник-шефа за Манхатън и няколко други големи клечки.

Стомахът му изръмжа отново. Д'Агоста остави папката на катедрата, изчака да настъпи тишина и изрече думите, които беше подготвил предварително.

— Както повечето от вас знаят, аз съм лейтенант Д'Агоста, главен разследващ по случая. — Набързо запозна групата с убийството, след което направи справка със списъка имена. — Кугелмайер, отпечатъци.

Кугелмайер се качи на подиума, като по пътя закопчаваше отвратителния си кафяв костюм от „Уол Март“. Д'Агоста му посочи часовника си и леко го почука. Беше предупредил всички, че ги чака сериозно наказание, може би дори смъртно, ако не се вместят в пет минути.

— Разполагаме с отлична серия отпечатъци както от тялото, така и от стаята — бързо заговори Кугелмайер. — Пълни и частични, от леви и десни пръсти, а също и от дланите. Сравнихме ги с всичките ни бази данни. Без резултат. Изглежда, извършителят никога не е бил регистриран.

Това беше всичко. Кугелмайер си седна.

Д'Агоста огледа отново залата.

— Форман, косми и нишки?

Още един кратък доклад. След него бяха изнесени десетина други — пръски кръв, обувки, микроскопски данни, виктомология — всички следващи указанията с военна точност, за огромно задоволство на Д'Агоста. Опитваше се да не поглежда към Сингълтън, макар страшно да му се искаше да види каква е реакцията му.

Едно от нещата, които Д'Агоста бе научил за срещи като тази, бе да създава малко драма, като запази най-доброто за края — така можеше да накара всички да останат будни и да внимават. И в този случай най-добрият бе Уорсоу, специалистът по видеозаписи от отдела на криминалистите, който анализираше записи от охранителни камери. Макар официално да се водеше детектив, Уорсоу приличаше по-скоро на развлечен тийнейджър с чорлава коса и младежки пъпки. За разлика от останалите, той не носеше костюм и дори май си нямаше, а предпочиташе тесни черни джинси и тениски с емблемите на

хевиметъл групи. Разминаваше му се, защото беше страшно добър в работата си.

Освен това си падаше донякъде по представленията. Уорсоу скочи енергично на подиума с дистанционно в ръка. Светлините в залата угаснаха.

— Привет на всички — започна той. — Добре дошли на убийствения трейлър.

Това предизвика смях.

— Грандхотел „Марлборо“ е оборудван с най-ново поколение дигитална охранителна система и разполагаме с прекрасни, ама наистина *прекрасни* записи. Извършителят е заснет отпред, отзад, отстрани, отгоре, отдолу — и всичко това с HD качество. Ето и основните моменти, сместени в... ъ-ъ-ъ, пет минути. В папките ви има подбрани снимки от записите, които в момента се разпространяват в различни други луксозни хотели и много скоро ще се появят на страниците на „Таймс“, „Поуст“ и „Дейли Нюз“.

Записът започна и беше наистина толкова добър, колкото им бе обещал Уорсоу. Кадрите показваха извършителя — с бинтовано ляво ухо — във фоайето, в асансьора, как върви по коридора, как нахълтва в стаята на жертвата. След това видяха как излиза по абсолютно същия начин — без да бърза, все така спретнат, напълно спокоен.

Д'Агоста вече беше виждал клипа, но въпреки това отново го побиха тръпки. Знаеше, че повечето убийци могат да се разделят на две основни групи — организирани и неорганизирани. Този обаче беше толкова хладнокръвен, така методичен, че заслужаваше отделна категория. И Д'Агоста още веднъж усети дълбоко безпокойство. Просто не се връзваше. Изобщо не се връзваше.

Клипът свърши и бе последван от откъслечни аплодисменти. За леко раздражение на Д'Агоста, Уорсоу направи дълбок поклон и си седна.

Д'Агоста се върна на подиума. Вече беше два и половина. Дотук всичко вървеше като по часовник. Стомахът му изръмжа отново, сякаш е изпил бутилка солна киселина. Беше запазил края с парчето от ухото за себе си. Прерогатив на главния разследващ.

— Все още нямаме ДНК анализ на допълнителната част от тяло, открита на местопрестъплението — парчето от ухо — започна той. — Разполагаме обаче с предварителни данни. Състоянието на кожата

показва, че възрастта на извършителя е под петдесет — това е най-точното, което можем да кажем. Почти сигурно е, че наличието на парчето на местопрестъплението не е в резултат на борба. По-скоро е било отнесено на местопрестъплението и нарочно оставено там. Освен това изглежда, че парчето е било отделено от ухото няколко часа преди убийството, при това не от труп, а от живо тяло; в това няма нищо чудно, тъй като от видеозаписа ясно можем да видим, че извършителят е съвсем жив.

— Знаем как изглежда убиецът и скоро цял Ню Йорк също ще знае — продължи Д'Агоста. — Набива се на очи с рижавата си коса, скъпия костюм, добрия външен вид и атлетичната си фигура. Разполагаме с пръстови отпечатьци, косми, нишки от облеклото му, а скоро ще имаме и ДНК. Установихме вратовръзка на Шарве и в най-скоро време ще знаем производителя на костюма и обувките. Изглежда, че сме на крачка да установим самоличността му.

Д'Агоста замълча и събра кураж да го каже.

— И тъй, какво е сбъркано в тази картина?

Въпросът бе риторичен и никой не опита да отговори.

— Този тип наистина ли е толкова малоумен?

Остави думите му да увиснат в залата, след което продължи:

— Вижте го на записа. Възможно ли е наистина да е толкова пълен и тотален идиот, за какъвто се представя? Така де, има съвсем прости начини да се маскира или да промени външността си, най-малкото да избегне камерите. Не е било нужно да стои като истукан цели пет минути наред лобито, докато не бъде видян от целия персонал и докато камерите не го заснемат от всички страни. Изобщо не се опитва да се смеси с тълпата. Поканили сме и психиатър да работи по случая, за да се опита да разбере какви са подбудите му, какво послание иска да ни остави с трупа, защо е оставил парче от ухото си на местопрестъплението. Може да е луд и да иска да бъде заловен. На мен обаче ми се струва, че този тип знае какво прави. И че категорично не е някакъв пълен глупак. Така че нека не приемаме, че случаят ни е в кърпа вързан, колкото и да ни се струва така.

Последва мълчание. Имаше и друго нещо, което тормозеше Д'Агоста, но той предпочете да не го споменава, тъй като можеше да прозвучи малко странно, пък и самият той не беше сигурен как точно да го формулира. Беше свързано с избирането на момента на

нападението. Камерата беше записала всичко. Убиецът си вървеше по коридора и точно когато се озова пред стаята на жертвата, тя отвори да вземе вестника. Синхронът беше пълен.

Съвпадение ли беше това?

6.

Киоко Ишимура вървеше бавно по коридора и метеше полирания дървен под с традиционна конопена метла. Коридорът беше безупречно чист, но госпожица Ишимура въпреки това го метеше всеки ден, както правеше от дълго време. Апартаментът — всъщност три апартамента, съединени в един от собственика — тънеше в дълбока напрегната тишина. Шумът от трафика по Западна Седемдесет и втора едва проникваше през дебелиите каменни стени на пет етажа над улицата.

Тя прибра метлата в килера, извади вълнена кърпа, направи още няколко крачки и влезе в малка стая с килими от Табриз и Исфахан на пода и украсен таван. Помещението бе пълно с чудесно подвързани ръкописи и стари печатни издания, прибрани в махагонови шкафове с оловни стъкла. Госпожица Ишимура избърса първо шкафовете, после стъклото, а след това с отделна специална кърпа и самите томове, като внимателно докосваше гръбчетата им и позлатените ръбове. Книгите също бяха чисти, но тя въпреки това ги избърса. Не беше просто навик — когато бе разтревожена от нещо, госпожица Ишимура намираще утеха в чистенето.

Откакто се беше прибрал преди четири дни без никакво предупреждение, работодателят ѝ се държеше странно. По принцип си беше странен човек, но това ново поведение бе изключително смущаващо. Прекарваше дните си в просторния апартамент, облечен в копринена пижама и един от английските си копринени халати, не казваше нито дума и часове наред се взираше в мраморния водопад в дневната или прекарваше по-голямата част от деня в дзен градината си, напълно неподвижен, сякаш в ступор. Беше престанал да чете вестници, да вдига телефона и да общува по какъвто и да било начин, включително и с нея.

И не ядеше — не хапваше абсолютно нищо. Тя се бе опитала да го изкуши с любимите му ястия мозуку и шиокара, но те си останаха недокоснати. Най-тревожното бе, че беше започнал да гълта хапчета. Тя тайно прочете етикетите на шишенцата — „Дилаудид“ и „Левов-

Дроморан“, — потърси ги в интернет и с ужас откри, че са силни наркотици. А той показваше ясни признаци, че злоупотребява с тях.

Отначало ѝ се струваше, че е обхванат от дълбока, почти невъобразима мъка. Но дните отминаваха и той като че ли започна да рухва и физически — кожата му посивя, бузите му се отпуснаха, очите му станаха тъмни и пусти. Докато потъваше все повече в мълчание и апатия, тя усети, че в него не е останало никакво друго чувство освен мъката. Сякаш някакво ужасно изживяване бе изгорило всичките му емоции, оставяйки след себе си само суха и празна черупка.

До вратата замига малка синя светлинка. За госпожица Ишимура, която бе глухоняма, това бе сигнал, че телефонът звъни. Тя отиде до масичката в ъгъла и погледна номера. Беше полицаят, лейтенант Д'Агоста. Звънеше за пореден път.

Около пет секунди тя се визира в звънящия телефон. После импулсивно вдигна, въпреки изричното нареждане да не го прави. Постави слушалката на един от телетипите, които използваше, и написа съобщение: „Изчакайте, моля. Ще го извикам“.

Излезе от стаята, мина по дългия коридор, зави, продължи по втори коридор, спря, почука леко на *шоджи* — преградата от оризова хартия, служеща за врата — след което я плъзна и влезе.

В стаята имаше голяма японска вана *офууро* от светло дърво хиноки. Агент Пендъргаст се беше изтегнал в нея и само главата и тесните му рамене стърчаха над димящата вода. Зад него като войници бяха подредени бутилки с хапчета и френска минерална вода. Гол той изглеждаше още по-шокиращо — с ужасно изпито лице и тъмни кръгове около светлите очи, почти като синини. На широкия ръб на ваната до тежък блестящ бръснач лежеше томчето „Четири квартета“ на Т. С. Елиът. Беше го виждала как точи разсеяно бръснача в банята, понякога часове наред, докато острието му не започваше да искри зловещо. Водата във ваната беше възрозова — явно раната му беше започнала да кърви отново. Той не ѝ обръщаше абсолютно никакво внимание, въпреки настойчивите ѝ увещания.

Тя му подаде бележка: „Лейтенант Д'Агоста“.

Пендъргаст едва я погледна.

Тя му подаде телефона и устните ѝ оформиха дума: „Дозо“.

Той не отговори.

„Дозо“ — повтори тя, този път по-настоятелно.

Накрая той ѝ каза да включи спикърфона на стената. Тя се подчини и почтително се дръпна назад. Не можеше да чува, но беше в състояние да чете идеално по устните. И нямаше намерение да напуска помещението.

— Ало? — Гласът звучеше малко пискливо по спикърфона. — Ало? Пендъргаст?

— Винсънт — тихо отвърна Пендъргаст.

— Пендъргаст. Боже мой, къде беше? От дни се опитвам да се свържа с теб!

Пендъргаст не отговори, а само се настани по-удобно във ваната.

— Какво стана? Къде е Хелън?

— Убиха Хелън — отговори Пендъргаст с равен, безизразен, ужасен глас.

— Какво?! Как така? Кога?

— В Мексико. Погребах я. В пустинята.

Чу се ахване, последвано от кратко мълчание. Накрая Д'Агоста заговори отново.

— Ох, господи. Господи! Кой я уби?

— Нацистите. Куршум в сърцето. От упор.

— Ох, господи. Съжалявам, ужасно съжалявам. Ти... пипна ли ги?

— Един се измъкна.

— Ясно. Ще го пипнем тоя кучи син. Ще го изправим пред съда...

— Защо?

— Защо ли? Как така защо?

Агент Пендъргаст погледна към госпожица Ишимура и с леко помръдване на показалеца показа, че иска да затвори телефона. Икономката — която напрегнато бе следила устните му по време на краткия разговор — пристъпи малко колебливо, натисна копчето за прекъсване на разговора, отстъпи назад и много тихо плъзна *шоджи* обратно, за да остави Пендъргаст отново сам.

Вече знаеше какъв е проблемът. Но това изобщо не ѝ помагаше. Никак даже.

7.

Като придържаше внимателно малкия поднос с питиета в едната си ръка, Винсънт Д'Агоста отвори плъзгащата се врата и излезе на микроскопичния балкон на апартамента. Имаше място само за два стола и масичка. Единият стол беше зает от капитан Лора Хейуърд. Поставила изящен крак върху изящен крак, тя четеше доклада на патолога, който Д'Агоста бе донесъл у дома. Шумът от трафика по Първо авеню долиташе до тях и макар да бе все още много топло, като се има предвид, че беше последният ден на ноември, въздухът определено хапеше. Май това беше последната им вечер на балкона до пролетта.

Той остави подноса на масичката и Хейуърд вдигна поглед от ужасните снимки. Не й личеше да е смутена.

— М-м-м, изглежда чудесно. Какво е?

Д'Агоста й подаде едната чаша.

— Опитай и ще видиш.

Хейуърд отпи глътка, намръщи се и отпи отново, този път по-малко.

— Вيني, какво е това?

— Италиански шприц — каза той, докато сядаше. — Лед, просеко^[1], сода и аперол^[2]. Гарнирани с резен червен портокал, който купих от Гранд Сентръл на връщане.

Хейуърд отпи още една глътка, остави чашата и каза колебливо:

— Хм. Искане ми се да можех да кажа, че ми харесва.

— Не ти ли харесва?

— Има вкус на горчиви бадеми. — Хейуърд се разсмя. — Чувствам се като Сократ. Извинявай. Толкова труд си положил. — Тя хвана ръката му и леко я стисна.

— Това е много популярно питие.

Тя отново взе чашата и я задържа в изпънатата си ръка, като се взираше преценяващо в прозрачната оранжева течност.

— Прилича ми на кампари. Опитвал ли си?

— Майтапиш ли се? Родителите ми го пиеха навремето, когато живееха в Куинс и се надяваха да го пробутат като коктейл „Манхатън“.

— Все пак благодаря, любов моя, но предпочитам обичайното, ако нямаш нищо против.

— Разбира се. — Той отпи от собствената си чаша и реши, че също ще пие от обичайното. Върна се в кухнята, остави чашите в мивката и наля други питиета — леденостудена „Майклоб“ за себе си и чаша не много скъпо пнои-фюме^[3], което винаги държаха в хладилника. Занесе чашите на балкона и седна.

Няколко минути мълчаха, като се вслушваха в пулса на Ню Йорк и тихо се наслаждаваха на компанията на другия. Д'Агоста я погледна крадешком. От десетина дни планираше тази вечер до най-малката подробност — ястието, десерта, питиетата. И въпроса. Вече беше здрав, работата вървеше, разводът бе само неприятен спомен и той най-сетне бе готов да попита Лора дали ще се омъжи за него. И беше доста уверен, че тя ще отговори с да.

Но после нещата се пообъркаха. Шантавото убийство, което със сигурност щеше да погълне цялото му време. И още по-шантавата новина за Пендъргаст.

Въпреки това беше подготвил вечерята. Но сега не беше времето за предложения.

Хейуърд отново вдигна очи от доклада и прелисти страниците.

— Как мина голямата среща следобед?

— Добре. На Сингълтън като че ли му хареса.

— Излязоха ли ДНК резултатите?

— Още не. Това е най-бавната проклетата лаборатория в града.

— Интересно е как убиецът изобщо не е направил опит да се маскира или да избегне охранителните камери. Сякаш ви предизвиква да го намерите, нали?

Д'Агоста отпи от бирата.

Хейуърд се вгледа в него.

— Какво има, Вини?

Д'Агоста въздъхна.

— Пендъргаст. Най-накрая успях да се свържа с него по телефона днес следобед. Каза ми, че жена му е мъртва.

Лора остави чашата си и го погледна потресена.

— Мъртва? Как е станало?

— Похитителите й. Застреляли са я в Мексико, явно за да отвлекат вниманието на Пендъргаст и да успеят да се измъкнат.

— Ох... — Лора въздъхна и поклати глава.

— Ужасна трагедия. Никога не съм го чувал такъв. Говореше като... — Д'Агоста замълча. — Не знам. Все едно не му пука. Все едно че е *мъртъв*. И после ми затвори.

Хейуърд кимна съчувствено.

— Тревожа се за психичното му състояние. Така де, да я изгуби по такъв начин... — Пое дълбоко дъх и погледна бирата. — Събирам сили за реакция.

— Каква реакция?

— Не знам. Ако мога да съдя по миналото, може би експлозия на насилие. Този тип е ужасно непредвидим. Всичко е възможно. Имам чувството, че гледам железопътна катастрофа на забавен кадър.

— Може би трябва да направиш нещо.

— Той ясно ми даде да разбере, че не иска никакви съчувствия и помощ. И знаеш ли какво? Като никога смятам да зачета желанието му и да не се намесвам.

Д'Агоста се умълча.

Известно време Хейуърд не каза нищо. После се покашля.

— Вيني, него го боли. Никога не ми е минавало през ума, че ще се чуя да го казвам, но може би точно този път *трябва* да се намесиш.

Той я погледна.

— Ето как виждам аз нещата. Пендъргаст никога досега не е търпял поражение. Не и такава. Беше абсолютно твърдо решен да разбере истината за случилото се с жена му. И това търсене едва не ти струваше живота. А аз едва се спасих от групово изнасилване. А после, когато той започна да вярва, че тя в крайна сметка може да е все още жива... — Хейуърд замълча за момент. — Ето какво мисля аз. Дълбоко в себе си той изобщо не е *вярвал*, че ще се провали. Познаваш Пендъргаст, знаеш как му работи мисълта. Това е нещото, което желаше най-силно от всичко друго, което беше по-важно от всичките му случаи. И ето че всичко е свършило. Край. Провалил се е. Не мога да си представя как се чувства. — Тя помълча. — Казваш, че ще има изблик на насилие. Но ако наистина е така, защо не е тръгнал по

петите на убийците? Защо още не е разбил вратата на апартамента ти, за да поиска помощта ти?

Д'Агоста поклати глава.

— Добри въпроси.

— Мисля, че е напълно отчаян — рече Хейуърд. — Сигурна съм. Умълчаха се. Д'Агоста отпиваше мрачно от бирата.

Накрая Хейуърд се размърда отново.

— Вини, казвам това въпреки опасенията си. Но мисля, че за да се откъсне от това, Пендъргаст се нуждае от един наистина добър случай. И знаеш ли какво? Има един такъв точно пред нас. — Тя почука с пръст доклада.

Д'Агоста въздъхна.

— Оценявам думите ти. Наистина. Но този път... този път не играя. Просто не бива.

Погледна я над масата, усмихна се малко тъжно и се загледа във фасадите от другата страна на Първо авеню, полирани в розово и златно от лъчите на залязващото слънце.

[1] Италианско пенливо вино. — Б.пр. ↑

[2] Италиански аперитив. — Б.пр. ↑

[3] Бяло френско вино. — Б.пр. ↑

8.

Албан Лоримър беше приятно изненадан от фойето на хотел „Вандербилт“. Беше съвсем различно от „Марлборо“ — по-малко, по-тихо, по-интимно. Огромна ваза със свежи цветя доминираше смълчаното помещение, което бе обзаведено по-скоро като елегантна дневна — меки килими, удобни канапета и столове, подредени около абаносови масички със стъклени повърхности. Стените бяха облицовани с тъмна дъбова ламперия, а лампионите бяха от ръчно изработено стъкло, вероятно от Викторианската епоха.

Седна на малка маса. Веднага дойде сервитьор и му предложи чай. Албан се замисли за момент, направи справка с вечерното меню и отговори, че с удоволствие би пил чай, за предпочитане „Асам“ или някакъв друг по-мек, приготвен в английски стил, с пълномаслено мляко и захар. Беше много конкретен в поръчката си и се погрижи сервитьорът да обърне внимание на това, както и на самия него.

Сервитьорът изчезна и Албан се намести удобно, попивайки атмосферата на мястото. Първото, което му направи впечатление, беше различната клиентела. Докато грандхотел „Марлборо“ си беше точно това — грандиозен, този приличаше по-скоро на тих и спокоен клуб за богати и привилегировани.

Разликите го заинтригуваха. Дали всеки хотел си имаше своя самоличност? „Марлборо“ беше като млада блондинка с блясък и стил, малко шумна, може би дори вулгарна, но пък красива, секси и забавна. „Вандербилт“ му приличаше по-скоро на достоен побелял джентълмен с добър вкус и потекло — с приятна външност, очарователен, но малко скучен. Запита се кой от двата предпочита. Трудно му беше да прецени. Нямаше достатъчно опит.

С нетърпение очакваше да посети други хотели в Ню Йорк и да направи проучване. Щеше да създаде подробен характер, пълноценна личност за всеки хотел. Несъмнено щеше да е забавно.

Докато чакаше чая, приглади сакото си с ръка. Бинтът на десния показалец го дразнеше. Сърбеше. Но нямаше какво да направи точно сега. Поне се чувстваше в безопасност да знае, че се различава

достатъчно от онзи мъж, чиито ясни снимки бяха излезли във всички вестници. Разбира се, колкото по-ясна е една снимка, толкова по-малко трябва да променяш външността си. Странно, но като че ли никой не осъзнаваше тази ирония. Разбира се, възможно бе полицията да го осъзнава. Затова човек трябва да е внимателен.

Сега беше господин Кафяв. Косата му беше кафява. Очите му бяха кафяви. Кожата — не точно кафява, а по-скоро мургава. Само дрехите му не бяха кафяви — не си падаше по кафяви костюми, — а сиви, „Брукс Брадърс“ от обувките до вратовръзката. До този ден не беше и чувал за „Брукс Брадърс“ — нийоркско ателие, чиито костюми бяха достатъчно банални, за да му помогнат да се слее още по-добре със средата. Макар че през изминалия ден беше станало по-хладно, кашмирената шапка, която беше нахлупил до ушите си, сигурно изглеждаше малко не на място. Може би някои си мислеха, че е болен от рак и крие окапващата си коса.

Две големи топчета въсък между горните кътници и скулите заобляха острите му черти и правеха лицето му по-широко, по-дружелюбно и може би донякъде глуповато. Разбира се, беше променил и походката си, като бе срязал токовете на обувките си така, че външната страна да е по-ниска от вътрешната с един сантиметър, което пък променяше ритъма на крачката му. Беше инструктиран, че специалистите смятат походката за една от ключовите характеристики при идентифицирането на заподозрени.

Чаят беше превъзходен, както и очакваше. Той остави на масата две чисто нови банкноти и докато ставаше, опря лявата си ръка върху стъклената повърхност, като се хвана за ръба, където сервитьорът едва ли щеше да почисти.

Отиде до асансьора, влезе в кабината и натисна бутона за шестия етаж. Слезе, разходи се до края на коридора — където отново намери сляпо място под дискретно поставена охранителна камера — и зачака. Коридорът не беше така дълъг като онзи в „Марлборо“ и той започна да се бои, че ще му се наложи да чака дълго. Грешеше — само пет минути по-късно тръгна отново обратно по коридора, като този път крачеше бързо. Когато камериерката се появи на ъгъла, понесла възглавница, той забави крачка и на лицето му цъфна топла усмивка. Пресрещна я в средата на коридора и протегна ръце с проблясващи очи.

— Тази възглавница е за мен, нали? Стая шестстотин и четиринайсет?

— Да, сър.

— Благодаря ви. — Той взе възглавницата, даде на жената петдоларова банкнота, обърна се и тръгна към стая 614. Докато вървеше, стисна пробно възглавницата. Стегната, запазваща формата си пяна. Явно обитателят на стая 614 не обичаше чувството за даване, причинявано от меките, натъпкани с гъши пух възглавници. Значи помежду им имаше нещо общо.

Отиде до вратата на стая 614 и почука дискретно. В отговор на стандартното запитване, отправено от приглушен мъжки глас, отговори:

— Възглавницата ви, сър.

Вратата се отвори. Албан подаде възглавницата и докато онзи протягаше ръце към нея, рязко пристъпи напред, изблъска изненадания мъж вътре и моментално го накара да млъкне, като го сграбчи за гърлото, а с другата си ръка внимателно затвори вратата. Този почти не се съпротивляваше, за разлика от жената, а когато го направи, опитът му беше жалък и немощтен. Мъжът беше по-стар, по-тлъст, по-мек, по-безсилен. Албан го изблъска в средата на стаята. Мъжът направи няколко неубедителни опита да го фрасне странично или отзад, но Албан стисна гърлото му още по-силно и го накара да престане. Усети как коленете му започват да треперят от страх или може би от недостига на кислород. Рядката мазна коса на мъжа, сресана над плешивото теме и воняща на липов тоник, се озова точно под носа на Албан и това го ядоса. Този изобщо не беше забавен като жената. Липсваше му предизвикателство, може би дори усет. Трябваше да го запомни.

Отпусна хватката си и мъжът си пое хриплива, отчаяна глътка въздух.

— Какво...?

Албан отново стегна хватката си. Не искаше никакви дискусии.

— Ш-ш-ш, всичко ще бъде наред, ако сътрудничите — каза с приятелски тон, когато мъжът отново започна да се съпротивлява. Жертвата му престана. Направо да се изумиш колко са доверчиви. Въпреки това Албан не пусна гърлото му — за всеки случай.

Нагласи мъжа, събра сили и извади ножа — държеше го извън полезрението на жертвата. Протегна дясната си ръка максимално настрани, замахна бързо и заби ножа дълбоко в гърлото с рязко завъртане, както го беше правил стотици пъти, докато се упражняваше най-вече върху прасета; после блъсна мъжа напред, а самият той отскочи назад.

Огромна струя кръв и въздух изригна напред, но до Албан не достигна нито капка. Този път падането бе по-тежко и шумно, което донякъде го обезпокои и му напомни, че техниката се нуждае от още усъвършенстване. Погледна си часовника, изчака смъртните спазми на мъжа, после извади инструментите си и бързо се захвана за работа.

Леко задъхан от усилието, си помисли, че с нетърпение ще очаква малкото си изследване върху нюйоркските хотели и индивидуалностите, които подхождаха на всеки от тях.

9.

Крилото на хотела беше отцепено и всички гости бяха преместени. Управителят се беше оказал доста чувствителен млад мъж и се бе наложило да го откарат, след като получил нервно разстройство. Това бе нещо ново в опита на лейтенант Д'Агоста. Репортерите бяха барикадирали Петдесета улица отвън и дори на шестия етаж Д'Агоста чуваше суматохата долу и виждаше светлините на полицейските коли, светещи в прозореца през прозирните завеси. Или може би бе просто изгрев след тази дълга, дълга нощ.

Д'Агоста стоеше край леглото с калцуни върху обувките и чакаше последните криминалисти да приключат работата си. От убийството бяха минали повече от осем часа. Тялото беше изнесено от стаята, наред с допълнителния пръст, намерен с него — първата фаланга от десния показалец. Върху килима имаше кърваво петно с диаметър един метър, а отсрещната стена бе опръскана в алено сякаш с маркуч. В стаята се носеше характерната желязна миризма на насилствена смърт, примесена с миризмата на различните химикали, използвани от криминалистите.

Капитан Сингълтън беше пристигнал половин час преди края на огледа. От една страна, Д'Агоста беше благодарен за подкрепата — когато шефът на детективите проявяваше интерес, нещата наистина се правеха. От друга страна, го измъчваше подозрението, че появата му може да е израз на недоверие. Второто убийство бе изстреляло случая на челното място във вечерните новини, измествайки решително престрелката с пет жертви в Сентръл Парк от общественото съзнание. Пък и, честно казано, двамата със Сингълтън не бяха първи приятели — преди няколко години, по време на един катастрофален случай, в който Д'Агоста беше замесен с Пендъргаст, Сингълтън предпочете да се придържа педантично към правилата, когато Д'Агоста беше извикан на изслушване пред дисциплинарната комисия. Но ако трябваше да е честен, капитанът винаги се беше опитвал да бъде честен с него. Защо тогава, при цялото му уважение към Сингълтън, Д'Агоста изпитваше раздразнение и негодувание от присъствието му? Може би защото

капитанът беше отказал полицейско подкрепление, когато разтревоженият Д'Агоста се обърна неофициално към него във връзка със срещата между Пендъргаст и Хелън при навеса за лодки. „Нацисти в Ню Йорк? — беше отговорил. — Това е нелепо, дори за агент Пендъргаст. Не мога да му предоставя цял екип заради прищевките му“. Д'Агоста, когото Пендъргаст така и така беше закълел да си мълчи, не настоя. И сега Хелън Пендъргаст беше мъртва.

— „Честит рожден ден“ — промърмори Сингълтън: повтаряше съобщението, изписано с кръв върху трупа на жертвата. — Какво означава това според вас, лейтенант?

— Означава, че си имаме работа с истински психопат. — Съобщенията, както и допълнителните части от тяло, се пазеха в тайна от медиите.

— Определено — съгласи се Сингълтън.

Капитанът беше висок и слаб, добре поддържан, към петдесетте, но въпреки това беше запазил физиката си на плувец. Грижливо подстриганата му прошарена коса бързо побеляваше, но въпреки това у него се долавяше енергичност, която го правеше да изглежда по-млад. Беше от най-изтъкнатите полицаи в управлението и бе прочут с работохолизма си и липсата на нужда от сън. За разлика от повечето детективи, се обличаше добре и предпочиташе скъпите, шити по поръчка костюми. У него имаше нещо, което винаги караше човек да поиска да продължи още малко с работата си. Беше от хората, които не управляваха подчинените си чрез страх или с повишаване на тона; вместо това предпочиташе да изглежда просто „разочарован“. Д'Агоста би предпочел да изтърпи половин час крясъци на някой друг капитан, отколкото да понесе и една минута сериозния и разочарован поглед на Сингълтън.

— Мислех си за това — каза капитанът с тон, който означаваше, че предстои трудна или спорна хипотеза. — Психологическите аспекти на този случай са необичайни. В случая попадаме извън обичайните граници на психопатите. Какво е мнението ви, лейтенант?

— Съгласен — малко неопределено отвърна Д'Агоста. Искаше да види накъде бие Сингълтън.

— Знаем, че парчето от ухото е било отделено няколко часа преди първото убийство. А сега патологът твърди, че пръстът също е бил отрязан няколко часа преди *това* убийство. При първите записи

имаме превръзка на ухото, а при тези убиецът носи странна шапка и превръзка на пръста. Що за убиец ще тръгне да се реже по такъв начин? И какво означават тези съобщения? За чий рожден ден става дума и кой би трябвало да се гордее с него? И накрая, защо един толкова добре организиран и интелигентен убиец е толкова немарлив относно собствената си самоличност?

— Не съм сигурен, че е немарлив — каза Д'Агоста. — Обърнете внимание колко различно изглежда на вторите записи.

— Но въпреки това е оставил отпечатъци от пръстите си. Няма нищо против да знаем, че е той, след като всичко е свършило. Всъщност частите от тялото сякаш намекуват, че той *иска* да знаем.

— Това, което ме тормози, е начинът, по който спря камериерката — каза Д'Агоста. — При разпита тя твърдеше, че той е знаел за възглавницата и от коя стая са я поискали. Откъде може да го е знаел?

— Възможно е да има вътрешна информация — отвърна Сингълтън. — Някой от рецепцията или от телефонната централа. Трябва да проверим.

Д'Агоста само кимна. Искаше му се Пендъргаст да беше тук. Той би могъл да отговори точно на такива въпроси.

— Знаете ли на какви мисли ме навежда това, лейтенант?

Д'Агоста събра кураж. Предстоеше нещо.

— На какви, сър?

— Изобщо не ми харесва да го казвам, но точно сега сме в непознати води. Налага се да се обърнем към Отдела за поведенчески анализ на ФБР.

Д'Агоста се изненада. Но после изненадата му изчезна. Това бе логичната постъпка, щом си имаха работа със сериен убиец като този, показващ екстремна и може би уникална патология.

Откри, че Сингълтън го гледа настойчиво, сякаш очаква съгласието му. Това беше нещо ново за Д'Агоста. Откога Сингълтън се интересуваше от мнението му?

— Шефе — рече той, — мисля, че идеята е отлична.

Сингълтън като че ли изпита облекчение.

— Разбира се, давате си сметка, че това няма да се хареса на хората ни. Най-малкото защото в тези престъпления няма нищо, което да изисква намесата на ФБР — няма данни за тероризъм или междуцатски връзки. И знаете колко противни могат да са от ФБР —

по-скоро колко противни *ще* бъдат. Но през цялата си кариера никога не съм се натъквал на подобен убиец. ОПА има достъп до бази данни и проучвания, далеч надхвърлящи онова, с което разполагаме ние. Въпреки това няма да е лесно да навием нашите хора да приемат програмата.

Д'Агоста много добре знаеше колко зле работи нюйоркската полиция с ФБР.

— Разбирам — рече той. — Ще поговоря с екипа. Както знаете, работил съм с ФБР и преди. Лично аз нямам проблеми с тях.

При тези думи очите на Сингълтън проблеснаха. За момент Д'Агоста се уплаши, че капитанът може да спомене Пендъргаст. Но грешеше — Сингълтън бе твърде тактичен за подобно нещо. Вместо това само кимна.

— Като началник ще установя първоначална връзка с Куонтико и след това ще прехвърля нещата на вас. Това е най-добрият начин на действие. Особено с ФБР, които много държат на йерархията.

Д'Агоста кимна. Вече определено му се искаше Пендъргаст да беше тук.

Известно време двамата наблюдаваха как специалистът по косми и нишки бавно лази по пода на четири крака с пинцети в ръка, като проверява за следи квадратната мрежа, положена върху килима. Ама че работа.

— За малко да забравя — каза Сингълтън. — Какви са резултатите от ДНК анализа на парчето от ухото?

— Още не сме ги получили.

Сингълтън бавно се обърна към Д'Агоста.

— Минаха шейсет часа.

Д'Агоста усети как се изчервява. Откакто ДНК анализът беше прехвърлен към патологията и се образува нов отдел начело с д-р Уейн Хефлър, с тях не можеше да се излезе на глава. Преди няколко години двамата с Пендъргаст имаха сблъсък с Хефлър. Оттогава Д'Агоста подозираше, че Хефлър нарочно бави резултатите, за да му играе по нервите, но не дотолкова, че самият той да загази.

— Ще се погрижа — каза Д'Агоста. — Ще се погрижа незабавно.

— Оценявам го — отвърна Сингълтън. — Една от отговорностите ви като шеф на разследването е да наричате задници.

И в този случай може да се наложи да... напъхате върха на обувката в задника, ако разбирате какво искам да кажа.

Потупа приятелски Д'Агоста по гърба и тръгна към изхода.

10.

Таксито отби при входа на „Дакота“ откъм Седемдесет и втора и спря пред кабината на портиера.

От нея излезе униформен мъж и с цялата сериозност на портиер отиде до автомобила и отвори задната врата.

На ярката светлина на утрото излезе жена — висока, стройна и чудесно облечена. Бялата широкопола шапка подчертаваше луничавото ѝ лице, което бе загоряло от слънцето въпреки сезона. Тя плати на шофьора и се обърна към портиера.

— Ще трябва да използвам домофона, ако нямате нищо против — каза с подчертан английски акцент.

— Насам, ако обичате. — Портиерът я поведе по дългия тъмен проход под спускащата се решетка към малка стаичка, гледаща към вътрешния двор на сградата.

Жената вдигна слушалката и набра номер на апартамент. Телефонът извъня дващест пъти, без никой да вдигне. Портиерът чакаше, като от време на време я поглеждаше.

— Никой не отговаря, госпожице.

Виола го изгледа. Портиерът не изглеждаше от хората, които лесно можеха да бъдат баламосани. Усмихна му се сладко.

— Както знаете, икономката е глуха. Ще опитам отново.

Неохотно кимане.

Още дващест позвънявания.

— Госпожице, мисля, че това беше достатъчно. Позволете да запиша името ви.

Тя позвъни отново. Портиерът вече се мръщеше и тя виждаше, че е на път да посегне към бутона на алармата.

— Моля ви, само момент — каза тя и пушна още една ослепителна усмивка.

Докато ръката на портиера посягаше да прекъсне връзката, от другата страна най-сетне вдигнаха.

— Ало? — бързо каза тя. Ръката се отдръпна.

— Мога ли да знам каква е причината за тази проклета упоритост? — попита монотонен, почти гробовен глас.

— Алойзиъс? — попита жената.

Мълчание.

— Аз съм. Виола. Виола Маскелене.

Последва дълга пауза.

— Защо си тук?

— Дойдох чак от Рим да говоря с теб. Въпрос на живот и смърт е.

Отговор не последва.

— Алойзиъс, умолявам те... в името на някогашната ни връзка.

Моля те.

Бавна, тиха въздишка.

— Е, май ще се наложи да се качиш.

* * *

Вратата на асансьора се отвори шепнешком към малко фойе с червено-кафяв килим и тъмна полирана ламперия. Единствената врата отсреща зееше отворена. Лейди Маскелене влезе и спря шокирана. Пендъргаст стоеше вътре, облечен в копринен халат с блед индийски десен. Лицето му бе изпито, косата се спускаше безразборно към раменете му. Без да си прави труда да затвори, той се обърна безмълвно и тръгна към едно от кожените канапета в стаята. Движенията му, обикновено енергични и пестеливи, бяха мудни, сякаш се намираще под вода.

Лейди Маскелене затвори вратата и го последва в стаята с розови стени и оскъдна украса, състояща се от няколко стари чворести дървета бонзай. На три от стените имаше картини на импресионисти. Четвъртата представляваше водна стена, падаща върху плоча от черен мрамор. Пендъргаст седна на канапето и тя се настани до него.

— Алойзиъс — каза и взе ръката му в двете си ръце. — Сърцето ми се къса за теб. Ужасно, ужасно нещо. Страшно съжалявам.

Очите му сякаш гледаха през нея.

— Дори не мога да си представя как се чувстваш — продължи тя и стисна ръката му. — Но единственото, което не бива да чувстваш, е

вина. Направил си всичко по силите си. Сигурна съм. Случилото се е било извън възможностите ти да го предотвратиш. — Замълча за момент. — Искане ми се да можех да ти помогна по някакъв начин.

Пендъргаст издърпа ръката си, затвори очи и притисна слепоочията си с пръсти. Сякаш полагаше огромно усилие да се съсредоточи, да се върне в настоящия момент. После отвори очи и я погледна.

— Спомена, че нечий живот бил в опасност. Чий?

— Твоят — отвърна тя.

Отначало той като че ли изобщо не я чу. След няколко секунди каза само:

— О.

Отново последва мълчание. Накрая той попита:

— Може би ще ми обясниш какъв е източникът на тази информация?

— Лора Хейуърд се свърза с мен. Каза ми какво се е случило и какво става. Зарязах всичко и долетях от Рим с първия самолет.

Не можеше да понесе безчувствения начин, по който я гледаше — по който гледаше през нея. Беше толкова нехарактерно за изтънчения спокоен Пендъргаст, с когото се бе запознала във вилата си на Капрая — и в когото се бе влюбила, — че не можеше да го понесе. В сърцето ѝ се надигна ужасен гняв към хората, които му бяха причинили това.

След известно колебание тя го прегърна. Той се напрегна, но не възрази.

— О, Алойзиус — прошепна тя. — Няма ли да ми позволиш да ти помогна?

Той отново не отговори.

— Чуй ме — рече тя. — Няма нищо лошо да тъгуваш. *Хубаво* е да тъгуваш. Но това... да се затваряш тук, да отказваш да говориш с всички, да се виждаш с хора... това не е начинът да се справиш. — Прегърна го по-силно. — А ти *трябва* да се справиш. Заради Хелън. Заради мен. Знаем, че ще ти е нужно време. Затова съм тук. Да ти помогна да минеш през мъката. Заедно можем...

— Не — каза Пендъргаст.

Тя зачака, изненадана.

— Няма да има *справяне* — добави той.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — Разбира се, че ще има. Зная, че в момента положението изглежда абсолютно безнадеждно. Но след време ще видиш, че...

Той въздъхна като че ли малко нетърпеливо и сякаш донякъде дойде на себе си.

— Явно е нужно да те осветля. Ще дойдеш ли с мен?

Тя го погледна. Почувства искрица надежда, дори облекчение. Сякаш някогашният Пендъргаст поемаше нещата в свои ръце.

Той стана от канапето и я поведе към една почти невидима врата в розовата стена. Отвори я и тръгна по дълъг сумрачен коридор. Спря при тапицирана врата, която беше открехната. Бутна я и влезе.

Виола го последва, като се оглеждаше с любопитство. Разбира се, беше идвала в апартамента на Пендъргаст в „Дакота“, но не и в тази стая. Тя бе откровение. Подът беше покрит със старо дървено дюшеме, много широко и чудесно лакирано. Стените бяха облепени с тапети с неуловими, почти невидими шарки. Таванът бе синьо небе, изрисувано в стил trompe l'oeil^[1], сякаш дело на Андреа Мантенья^[2]. В стаята имаше витрина, пълна с какви ли не странни неща — изкривено тъмно парче лава, сталактит с грубо отчупен край, нещо като част от инвалидна количка, няколко сплескани куршума, стара кутия с хирургически инструменти и други предмети. Ексцентрична и дори шантава колекция, чийто смисъл бе ясен може би единствено на Пендъргаст.

Това явно беше личният му кабинет.

Но онова, което привлече най-силно вниманието ѝ, беше бюрото стил Луи XV, разположено в средата на помещението. Беше изработено от палисандър, с позлатени ръбове и фантастично сложни инкрустации. Върху него имаше само три неща — малка медицинска стъкленница с гумена мембрана отгоре, спринцовка за подкожни инжекции и сребърна чинийка с бяла пирамида от някакво стрито на прах вещество.

Пендъргаст седна зад бюрото. В стаята имаше само още един стол — пищно украсен фотьойл, поставен до отсрещната стена. Виола го премести пред бюрото и също седна.

За момент двамата мълчаха. После Пендъргаст махна с ръка към нещата на бюрото.

— Какво е това, Алойзиъс? — попита Виола. В сърцето ѝ се надигаше страх.

— Фенилхолин параметилбензен — каза той. — За първи път синтезиран от прапрадядо ми през хиляда осемстотин шейсет и осма. Едно от многото странни вещества, създадени от него. След първоначалните тайни... опити той си остава и до ден-днешен семейна тайна. Твърди се, че предизвиква у използвалия го състояние на пълна и върховна еуфория, пълно освобождаване от тревоги и мъка, както и уникално интелектуално прозрение за период от дващест до трийсет минути, след което следва необратима, фатална и болезнена бъбречна недостатъчност. Винаги ми е било любопитно да изпитам първоначалните ефекти, но до този момент никога не съм го правил — по очевидни причини.

Говоренето за нещата на бюрото като че ли донякъде оживи Пендъргаст. Измъчените му очи със сенки около тях се насочиха към малката стъкленница.

— Което обяснява и това. — Той взе стъкленницата и ѝ я показа. Безцветната течност в нея леко се заклатушка. — Смес от натриев триопентал и калиев хлорид. Предизвиква изпадане в безсъзнание, а след това спиране на сърдечната дейност много преди да се проявят неприятните странични ефекти на параметилбензена. Като в същото време ще ми осигури достатъчно време да изпитам някакво подобие на покой, а вероятно дори приятни мигове преди края.

Виола местеше поглед от Пендъргаст към нещата на бюрото и обратно. Когато най-сетне осъзна какво чува, я заля ужас.

— Алойзиъс — прошепна тя. — Не говориш сериозно.

— Смъртно сериозен съм.

— Но... — Тя млъкна, понеже гърлото ѝ неволно се стегна. „Това не се случва, не може да се случва...“ — Но това не си ти. Трябва да се бориш. Не можеш да избереш... изхода на страхливеца. Няма да ти позволя.

При тези думи Пендъргаст опря ръце на бюрото и бавно се изправи. Отиде до вратата и я отвори. След известно колебание тя стана и го последва в коридора през скритата врата до приемната. Имаше чувството, че се намира в някакъв кошмар. Искаше да го спре, искаше да грабне онези отвратителни неща от бюрото и да ги строши на земята. Но въпреки това не можеше да го направи. Шокът ѝ беше

толкова дълбок, че се чувстваше абсолютно безсилна. „Въпрос на живот и смърт“ — собствените ѝ думи я измъчваха с иронията си.

Пендъргаст не каза нищо повече, докато не стигнаха до вратата към асансьора. Накрая заговори отново.

— Благодаря ти за загрижеността — каза със странно слаб и кух глас, който сякаш идваше някъде много отдалеч. — И също за посветеното време и усилията, които си положила заради мен. Но сега трябва да те помоля да се върнеш в Рим.

— Алойзиъс... — започна тя, но той вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Довиждане, Виола. Няма да е зле да ме забравиш.

Виола осъзна, че плаче.

— Не можеш да го направиш — с треперещ глас рече тя. — Просто *не можеш*. Егоистично е. А и не забравяш ли нещо? Има хора, много хора, които ги е грижа за теб. Които те обичат. Недей... *моля те*, не им причинявай това. Не ни причинявай това. — Тя се поколеба и добави с по-гневен тон: — Не *ми* причинявай това.

Докато говореше, нещо сякаш проблесна в очите на Пендъргаст — искрица, подобна на сияние на жар в лед, — след което угасна. Стана толкова бързо, че не беше сигурна дали наистина го е видяла. Може би бе просто отблясък от сълзите, изпълнили собствените ѝ очи.

Той хвана ръката ѝ и я стисна едва доловимо. И без да каже нито дума, отвори вратата.

Виола го погледна.

— Няма да ти позволя да го направиш.

Той ѝ хвърли кратък, макар и мил поглед.

— Познаваш ме достатъчно добре, за да знаеш, че нищо и никой не може да ме накара да размисля. А сега е време да си вървиш. Ще е много неприятно и за двама ни, ако бъда принуден да те изхвърля.

Тя продължи да го гледа умоляващо още малко. Погледът му обаче отново се беше зареял някъде надалеч. Накрая тя се извърна. Цялата трепереше.

След минута отново вървеше през вътрешния двор, без абсолютно никаква представа къде отива, а сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Пендъргаст остана дълго в приемната. После много бавно се върна в личния си кабинет, седна зад бюрото и, както бе правил безброй часове, отново се зае да съзерцава трите неща, наредени пред него.

[1] Стенопис, създаващ илюзия за обемност. — Б.пр. ↑

[2] Италиански художник (1431–1506). — Б.пр. ↑

11.

И след като се раздели със Сингълтън, Д'Агоста тръгна право към центъра. „Шибаният Хефлър“. Смяташе да избърше пода с кучия син. Да му отреже топките и да ги използва за украса на коледната елха. Спомни си как бяха посетили Хефлър с Пендъргаст и как Пендъргаст го беше нагласил. Голям майтап падна. Д'Агоста реши, че ще повтори „номера Пендъргаст“.

С подобни приятни мисли спря при ДНК лабораторията на Уилям стрийт, крило на Централна болница. Погледна си часовника — осем сутринта. Беше говорил с дежурния и бе научил, че Хефлър е в кабинета си от три след полунощ. Това бе добър знак, макар че Д'Агоста не беше съвсем сигурен какво означава.

Излезе от необозначената кола, затръшна вратата и тръгна към стъкления вход на сградата. Мина покрай рецепцията, вдигнал значката си.

— Лейтенант Д'Агоста — каза високо, без да забавя крачка. — Отивам при доктор Хефлър.

— Лейтенант, трябва да се подпишете...

Д'Агоста обаче продължи към асансьора и натисна бутона за горния етаж, където Хефлър се бе настанил в уютен ъглов кабинет с дъбова ламперия.

Излезе от асансьора и видя, че в приемната няма секретарка — още беше твърде рано. Отвори вратата на вътрешния кабинет.

И там беше Хефлър.

— А, лейтенант... — започна директорът и скочи на крака.

Д'Агоста се поколеба за момент. Това не беше онзи Хефлър, когото познаваше — лъскавият надут пуяк с костюм за хиляда долара. Този Хефлър беше смачкан, уморен и с вид на човек, когото наскоро са изправяли на червения килим.

Въпреки това започна предварително подготвената си реч.

— Доктор Хефлър, чакаме вече повече от *шейсет* часа...

— Да, Да! — прекъсна го Хефлър. — И аз разполагам с резултатите. Пристигнаха току-що. Работим по случая от три през

нощта.

Мълчание. Грижливо поддържаните пръсти на Хефлър енергично потупаха една папка на бюрото му.

— Всичко е тук. И моля, позволете ми да се извиня за забавянето. Имаме недостиг на хора заради бюджетните съкращения... знаете как е. — На лицето му цъфна усмивка, която беше някъде между саркастична и глуповата.

При тези думи Д'Агоста усети как вятърът в платната му замира. Някой вече беше натрил носа на Хефлър. Сингълтън? Замълча, пое дълбоко дъх и се опита да смени скоростите.

— Значи имате резултатите и от двете убийства?

— Абсолютно. Моля, лейтенант, седнете. Ще ви запозная накратко.

Д'Агоста с неохота се настани на предложения му стол.

— Само ще обобщя, но можете спокойно да ме прекъсвате, ако имате въпроси. — Хефлър отвори папката. — ДНК пробите бяха отлични, екипът е свършил чудесна работа. Разполагаме с ясни профили от косми, отпечатъци, както и от парчето от ухо, разбира се. Всички са с много високо ниво на точност. Можем да потвърдим, че парчето от ухо наистина принадлежи на извършителя.

Той обърна страницата.

— Относно второто убийство също разполагаме с ясни ДНК профили от косми, отпечатъци и от върха на пръста. Тук също имаме пълно съответствие между тях и с ДНК профилите от първото убийство. Пръстът и парчето от ухото са от един и същи индивид — убиеца.

— Колко сигурни са тези резултати?

— Много сигурни. Това са отлични профили с предостатъчно незамърсен материал. Вероятността от съвпадение е по-малка от едно на милиард. — Хефлър вече започваше да възвръща донякъде самоувереността си.

Д'Агоста кимна. В това всъщност нямаше нищо ново, но беше добре да има потвърждение.

— Направихте ли справка с ДНК базите данни?

— Да. Направихме справка с всички ресурси, до които имаме достъп. Никакви съответствия. Това, разбира се, не е изненадващо, тъй като огромното мнозинство хора нямат ДНК профили в базите данни.

Хефлър затвори доклада.

— Това копие е за вас, лейтенант. Пратих файла на шефа на отдел „Убийства“, на екипа за анализ и на централния отдел „Разследване и ресурси“. Пропуснал ли съм някого?

— Не се сещам. — Д’Агоста стана и взе папката. — Доктор Хефлър, когато ви се обади, капитан Сингълтън спомена ли ви, че искаме и анализ на митохондриалната ДНК?

— Капитан Сингълтън изобщо не ми се е обаждал.

Д’Агоста го погледна в очите. Някой определено беше наричал задника на кучия син и той искаше да знае кой точно.

— Някой трябва да ви се е обадил.

— Комисарят.

— Комисарят ли? Талиабо ли имате предвид? Кога?

Кратко колебание.

— В два след полунощ.

— Нима? И какво каза?

— Информира ме, че това е много важен случай и че дори най-малкият проблем може да... сложи край на нечи кариери.

Секунда мълчание.

След което Хефлър се ухили.

— Така че успех, лейтенант. Получихте резултатите, които искахте. Имате си работа със сериозен убиец. Да се надяваме, че няма да имате... проблем.

Усмивката показваше, че адски му се иска да се случи точно обратното.

12.

На пръв поглед библиотеката на болница за психично болни престъпници „Маунт Мърси“ приличаше на обикновена читалня на някой клуб за джентълмени — тъмно полирано дърво, барокови лампиони, дискретно осветление. При по-внимателно вглеждане обаче можеха да се открият някои уникални разлики. Креслата и дървените маси не можеха да се местят, тъй като бяха завинтени за пода. Не се виждаха никакви остри или тъпи тежки предмети. Списанията, преглеждани от посетителите, бяха с извадени скоби. И при единствената врата на помещението стоеше мускулест мъж с униформа на санитар.

Д-р Джон Фелдър седеше на малка кръгла масичка в дъното на библиотеката и кършеше ръце, явно нервен.

Нещо се раздвижи при вратата и той бързо погледна натам. Констанс Грийн стоеше на прага заедно с човек от охраната. Тя се огледа, видя го и отиде при него. Беше облечена скромно, с бяла плисирана пола и бледолилава блуза. В едната си ръка държеше писмо, в другата — плик от въздушна поща.

— Доктор Фелдър — каза тя с отсечения си глас, докато сядаше срещу него. Прибра писмото в плика и го постави на масата с лицето надолу, но не преди Фелдър да забележи, че върху плика като че ли имаше една-единствена дума. Беше на странна писменост — санскрит, марати или нещо подобно.

Той вдигна поглед от писмото към Констанс.

— Благодаря, че дойдохте.

— Не очаквах да се върнете толкова скоро.

— Аз също. Моля за извинение. Причината е... — Той млъкна и се огледа, за да се увери, че никой не ги подслушва. Въпреки че наоколо нямаше никого, сниши глас. — Констанс, много ми е трудно да продължавам, когато знам, че... че не ми се доверявате.

— Не разбирам защо това би трябвало да ви смущава. Аз съм просто бивш пациент, несъмнено един от многото.

— Бих искал да намеря някакъв начин да се реванширам. — Фелдър не беше свикнал да говори за чувствата си, особено с пациент, поради което изпитваше смущение и срам. — Не очаквам да ви лекувам занапред, уважавам желанието ви в това отношение. Просто ми се иска... ами, иска ми се да компенсирам за случилото се... за онова, което направих. Да поправа нещата. За да ми се доверявате отново.

Последните думи ги изрече на един дъх. Констанс го погледна с хладните си преценяващи виолетови очи.

— Защо това е толкова важно за вас, докторе?

— Аз... — Фелдър осъзна, че не знае защо. Или пък не беше анализирал достатъчно внимателно чувствата си, за да разбере.

Мълчанието се проточи. Накрая Констанс заговори.

— Преди известно време ми казахте, че вярвате, че наистина съм родена на Уотър стрийт през седемдесетте години на деветнайсети век.

— Да, наистина го казах.

— Още ли вярвате?

— Ами... струва ми се странно, много трудно за проумяване. И въпреки това не видях нищо, което да противоречи на твърдението ви. Всъщност намерих независими доказателства в подкрепа на думите ви. Освен това зная, че не сте лъжкиня. А когато се занимавам с клиничните въпроси, когато *наистина* ги разглеждам, се питам дали изобщо страдате от някакво психично заболяване. Вярно, възможно е да сте емоционално разстроена, но съм сигурен, че става въпрос за някаква минала травма, която продължава да ви тормози. Но просто не вярвам, че страдате от делюзия. И все повече започвам да се съмнявам, че изобщо сте изхвърлили детето си от онзи кораб. Бележката ви до Пендъргаст като че ли намекуваше, че бебето е все още живо. Имам чувството, че тук става нещо, че има някаква уловка или може би по-голям план, който тепърва предстои да бъде разкрит.

Констанс седеше абсолютно неподвижна и понеже не каза нищо, той продължи:

— Става дума само за косвени доказателства, разбира се, но те са доста убедителни. Да не забравяме също и *това*.

Извади портфейла си, отвори го и измъкна малко листче. Разгъна го и го подаде на Констанс. Беше стара вестникарска гравюра, изобразяваща градска сцена с мърляви деца, играещи стикбол на

квартална улица. Отстрани имаше друго дете, слабо и уплашено, с метла в ръка. Дете, което можеше да е малката Констанс Грийн.

— Това е от „Ню Йорк Дейли Инкуайър“ от хиляда осемстотин седемдесет и девета — каза Фелдър. — Озаглавена е „Играещи гамени“.

Констанс се загледа в гравюрата. После я погали леко, почти обичливо с върха на пръстите си, преди да я сгъне и да я върне на Фелдър.

— В портфейла си ли я държите, докторе?

— Да.

— Защо?

— Аз се... консултирам се от време на време с нея. Опитвам се да разгада мистерията, предполагам.

Констанс продължи да го гледа изпитателно. Фелдър си помисли, че може и да си въобразява, но хладният ѝ преценяващ поглед като че ли се смекчи и след малко тя каза:

— По времето, когато беше отпечатана тази гравюра, вестникарските илюстрации се изработваха от художници на място. Те правеха скици с мастило, моливи, въглен, с каквото и да е на сцени, които смятаха за колоритни или заслужаващи си да бъдат публикувани. Изпращаха работите си във вестниците, където професионални гравьори ги копираха във вид, годен за печат.

И кимна към сгънатата изрезка, която Фелдър все още държеше в ръката си.

— Спомням си кога беше направена тази рисунка. Художникът илюстрираше поредица статии за жилищните квартали на Ню Йорк. Направи тази скица и после, може би заинтересуван от външността ми, поиска да ми нарисува портрет. Родителите ми вече бяха мъртви, така че попита по-голямата ми сестра. Тя се съгласи. Когато приключи, той ѝ даде първоначалните скици вместо заплащане.

— Къде са тези скици? — развълнувано попита Фелдър.

— Отдавна ги няма. Но в знак на благодарност сестра ми му даде кичур от косата ми. По онова време подобни подаръци се правеха много често. Спомням си как художникът прибра кичура в малък плик и го скри в подвързията на папката си.

Тя замълча за момент.

— Художникът се казваше Александър Уинтур. Ако можете да намерите папката му, може би кичурът още е там. Признавам, че е малко вероятно да успеете. Но ако все пак се получи и кичурът е там, най-обикновен ДНК тест би доказал онова, което казвам — че съм на почти век и половина.

— Да — промърмори Фелдър и поклати глава. — Да, би доказал. — Записа си името на художника на гърба на гравюрата, сгъна я и я прибра в портфейла си. — Отново благодаря, че се срещнахте с мен, Констанс. — И стана.

— Няма за какво, докторе.

Фелдър се ръкува с нея и излезе от библиотеката. Походката му бе станала пружинираща. За първи път от дни усещаше прилив на свежа енергия.

А после, на стъпалата на „Маунт Мърси“, спря. Защо Констанс правеше това? Винаги беше изглеждала абсолютно безразлична към това дали хората ѝ вярват, или не. Нещо се беше променило.

Но какво? И защо?

13.

Д'Агоста погледна мобилния си телефон и видя, че е един без една минута. Ако онова, което бе чувал за специален агент Конрад Гибс, беше истина, той би трябвало да пристигне на секундата.

Чувстваше се неспокойно. До този момент основният му опит с ФБР бе през Пендъргаст и сега си даде сметка, че това е може би лошо, отколкото пълната липса на опит. Методите на Пендъргаст, начинът му на работа и манталитетът му бяха чужди, ако не и враждебни на стандартната ФБР култура.

Бързо прегледа кафето от „Старбъкс“ и дузината понички от „Криспи Крем“, поднесени в малката приемна в ъгъла на кабинета му, след което хвърли последен поглед на часовника си.

— Лейтенант Д'Агоста?

Ето го и него, застанал на прага. Д'Агоста се изправи с усмивка. Наистина, специален агент Гибс изглеждаше като изваден от калъп — стегнат и уставен, представителен, изваян, със стандартен костюм върху стройното си тяло, късо подстригана кафява коса, тънки устни и тясно лице, почерняло от предишната му задача във Флорида — Д'Агоста си беше направил труда да провери. В същото време в него се долавяше нещо открито и приятно. Д'Агоста определено предпочиташе да има вземане-даване с такъв тип, отколкото с някой, който се прави на голям умник и гледа на всички отвисоко.

Ръкуваха се и Д'Агоста установи, че ръкостискането на Гибс е силно, но не смазващо, кратко и делово. Той заобиколи бюрото си, отведе агента до приемната и седнаха.

Започнаха с приятно бърбрене за времето и разликите между Ню Йорк и Флорида. Д'Агоста се поинтересува за последния случай на агента, който беше приключен с голям успех — стандартен сериен убиец, пръскал парчета от жертвите си из дюните. Гибс говореше тихо и несъмнено бе интелигентен. Д'Агоста оцени високо първото качество. Освен че улесняваше работата му, то щеше да допадне и на хората му — макар че повечето му хора бяха типични гръмогласни нюйоркчани.

Единственият проблем бе, че докато говореше за случая си, Гибс започна да става подозрително многословен. И не ядеше нищо... докато Д'Агоста направо умираше за поничка с карамел.

— Както може би знаете, лейтенант — говореше Гибс, — в Куонтико поддържахме богата база данни на серийни убийци като част от Националния център за анализ на тежките престъпления. Дефиницията ни на сериен убиец е следната — извършител, чиято цел са непознати и който убива трима или повече души с мотив психологическо удоволствие, обикновено с последователен или развиващ се почерк във всяко убийство.

Д'Агоста кимна велемъдро.

— В този случай имаме само две убийства, така че не отговаря на определението — засега. Но си мисля, че всички ще се съгласим, че има висока вероятност за още жертви.

— Абсолютно.

Гибс извади от куфарчето си тънка папка.

— Когато вчера сутринта ни се обади капитан Сингълтън, направихме бързо търсене в базата ни данни.

Д'Агоста се наведе напред. Нещата започваха да стават интересни.

— Искяхме да видим дали има други серийни убийци, оставяли части от собственото си тяло на местопрестъплението, които имат подобен начин на действие и така нататък. — Сложи папката на масичката. — Разбира се, става въпрос за предварителни данни, но можем да запазим това между нас. Ще обобщя, ако нямате нищо против.

— Разбира се.

— Имам работа с организиран убиец. Много организиран. Образован, състоятелен, който се чувства удобно в луксозна обстановка. Разчленяването не е толкова рядко, колкото може би предполагате. Десетки серийни убийци пасват на този профил, но обикновено те вземат части от тялото. Този не го прави. Тъкмо обратното, той *оставя* части от собственото си тяло на местопрестъплението — нещо напълно уникално.

— Интересно — каза Д'Агоста. — Някакви идеи?

— Шефът на екипа по съдебна психология работи в тази насока. Смята, че убиецът се идентифицира с жертвата. По същество убива

сериен себе си. Става въпрос за човек, който ненавижда себе си и почти със сигурност е бил подложен на сексуален и психологически тормоз като дете, казвали са му, че за нищо не става, че е по-добре да умре или изобщо да не се е раждал, такива неща.

— Има резон.

— Външно изглежда нормален. Тъй като няма задръжки и е готов да каже всичко, за да получи онова, което иска, при това много убедително, той може да бъде очарователен и дори харизматичен. Под повърхността обаче е дълбоко патологичен индивид, напълно лишен от състрадание.

— А защо убива?

— Това е основният въпрос — по този начин почти със сигурност задоволява либидото си.

— Либидото? Но на местопрестъпленията няма открита семенна течност, нито пък се наблюдава някакъв сексуален компонент. Пък и втората жертва е мъж на средна възраст.

— Правилно. Позволете да обясня нещо. Нашата база е изградена на съвкупности и съотношения, както се изразяваме. Това, което ви казвам за убиеца, се основава на висока степен на сходство с десетки други извършители с подобен начин на действие. Портретът е изграден и на базата на разговори с над две хиляди серийни убийци, отговаряли на въпроси защо и как са извършили деянията си. Нямаме претенции за безгрешност, но сходството е адски високо. Всичко показва, че убиецът получава сексуален заряд от онова, което върши.

Д'Агоста кимна, макар че продължаваше да се съмнява.

— Да продължим. Сексуалното задоволство е компонент от убийствата. Това задоволство идва от възбудата, породена от две неща — чувството за контрол и власт над жертвата и наличието на кръв. Полът на жертвата не е чак толкова важен. Липсата на семенна течност може да означава единствено, че убиецът не е достигнал до връхната точка или че е свършил облечен. Второто е често срещано.

Д'Агоста се размърда в стола си. Пониците вече не изглеждаха толкова апетитни.

— Друга обща черта е, че този тип серийни убийства включват и силен ритуален компонент. Убиецът получава удоволствие от убиването по един и същи начин, в същата последователност, със същия нож, след което нанася едни и същи поражения върху трупа.

Д'Агоста отново кимна.

— Той има работа. Вероятно добра. Убиец от този тип действа в среда, която му е добре позната, така че има голяма вероятност той да се окаже или бивш служител, или по-вероятно гост на двата хотела.

— Вече сравняваме списъците на гостите и служителите, както и с описанието на извършителя.

— Отлично. — Гибс пое дълбоко дъх. Определено си падаше по говоренето, но Д'Агоста нямаше намерение да го спира. — Извършителят борави много добре с ножа, което означава, че може би използва този инструмент в работата си или просто си пада по ножове. Освен това е много самоуверен. Арогантен. Това също е основна характеристика на този тип убийци. Той изобщо не се притеснява, че ще бъде заснет от охранителните камери. Подиграва се на полицията и вярва, че може да контролира разследването. Което обяснява и оставените съобщения.

— Тъкмо се питах за съобщенията — дали имате някаква специфична теория, имам предвид.

— Както казах, те са подигравка.

— Някаква идея към кого са адресирани?

На лицето на Гибс се появи усмивка.

— Няма конкретен получател.

— „Честит рожден ден“? Не мислите ли, че това би трябвало да има получател?

— Не. Този тип серийни убийци се надсмиват над полицията, но като правило не се спират върху конкретен следовател, особено в началото. За него всички ние сме еднакви — безликият враг. Честитката за рождения ден вероятно е случайно хрумване или може да се отнася за каквато и да било годишнина, може би дори за годишнина на самия извършител. Нещо, което също няма да е зле да проверите.

— Добра идея. Но не е ли възможно посланията да са насочени към някой, който не е ченге?

— Много малко вероятно. — Гибс потупа папката. — Тук има и някои други неща. Извършителят може би е бил изоставен от майка си, живее сам, има проблеми в общуването с представители на противоположния пол или на своя собствен, ако е хомосексуален. И накрая, съвсем неотдавна му се е случило нещо, което е изиграло

ролята на спусък. Отхвърляне от любим човек, загуба на работа или, което е най-вероятното, смъртта на майка му.

Гибс се облегна назад с доволна физиономия.

— Това ли са предварителните заключения? — попита Д'Агоста.

— Ще станат много по-подробни, когато получим повече информация. Базата данни е изключително добра. — Гибс погледна Д'Агоста в очите. — Трябва да кажа, лейтенант, че определено постъпихте добре, като отнесохте проблема към нас. Отделът за поведенчески анализ е най-добрият в света по тази част. Обещавам, че ще работим в тясно сътрудничество с вас, няма да се месим много, ще уважаваме хората ви и ще споделяме всичко в реално време.

Д'Агоста кимна. Едва ли можеше да иска нещо повече от това.

След като Гибс си тръгна, Д'Агоста дълго остана да седи в креслото. Дъвчеше унесено поничка с карамел и се замисли за онова, което му бе казал агентът относно убиеца и мотивите му. Имаше логика. Може би прекалено много логика.

Господи, определено имаше нужда от Пендъргаст в този момент.

Поклати глава, дояде поничката, облиза пръсти и с невероятно усилие на волята затвори кутията.

14.

Лейтенант Винсънт Д'Агоста отсвири портиера, като размаха значката си в лицето му и мина покрай кабинката му, без дори да го погледне. Онзи забърза след него със: „Сър? Сър? При кого отивате?“. Д'Агоста каза на висок глас името на Пендъргаст и номера на апартамента му и продължи към вътрешния двор.

Операторът на асансьора се оказа малко по-упорит и се наложи да му бъде отправена открита заплаха за последиците от спъване на полицията, за да затвори с неохота старомодната решетка и да издигне кабината до апартаментите на Пендъргаст.

Д'Агоста беше посещавал много пъти сградата „Дакота“ и обикновено оставаше поразен от аромата ѝ — восък за полиране, старо дърво и едва доловима миризма на кожа. Всичко тук беше изтънчено и старомодно, от полирания месинг на копчетата на асансьора и первазите до меките килими и покритите с травертин стени с техните аплици от деветнайсети век. Сега почти не забеляза това великолепие. Не беше на себе си от тревоги за Пендъргаст. Дни наред беше чакал нащрек да стане нещо лошо, насъбралото се напрежение най-сетне да избухне. Нищо. И това бе по-лошо от всяка експлозия.

Естествено, портиерът се беше обадил, така че когато Д'Агоста натисна копчето, интеркомът бързо оживя.

— Винсънт?

— Трябва да говоря с теб. Моля те.

Дълго, дълго мълчание.

— По какъв въпрос?

В гласа на Пендъргаст имаше нещо странно, от което Д'Агоста го побиха тръпки. Може би се дължеше на електронния шум на интеркома.

— Би ли ме пуснал да вляза?

Още една странна пауза.

— Не, благодаря.

Сърцето на Д'Агоста се сви. *Не, благодаря?* Пендъргаст явно беше зле. Д'Агоста си спомни съвета на Хейуърд и реши да го опита.

— Виж, Пендъргаст, имам две убийства. Сериен убиец. Наистина се нуждая от съвета ти.

— Не проявявам интерес.

Д'Агоста пое дълбоко дъх.

— Няма да ти отнема повече от минута-две. Искам да те видя. Доста време мина. Трябва да поговорим, да наваксаме. Трябва да разбере какво става, как я караш. Преживя ужасен шок...

— Моля те, върви си и не ми досаждай повече.

Гласът му звучеше още по-студено, сковано и формално, отколкото обикновено. Д'Агоста изчака за момент и каза меко:

— Няма да си ида. Ще стоя тук и ще ти досаждам, докато не ме пуснеш. Ще стоя цяла нощ, ако се наложи.

Това най-сетне подейства. След дълго мълчание ключалките започнаха да щракат една по една. Вратата бавно се отвори и Д'Агоста влезе във фоайето. Пендъргаст, облечен в черен халат, вече му беше обърнал гръб, без да го поздрави. Д'Агоста го последва в приемната, онази с дърветата бонзай и стената от вода.

С апатични движения Пендъргаст се обърна и седна, сложи ръце в скута си и вдигна глава, за да погледне Д'Агоста.

Д'Агоста замръзна. Не можеше да повярва на очите си. Лицето на Пендъргаст беше изпито, сиво, доскоро сребристите му очи бяха мътни и тежки като старо олово. Ръцете му трепереха едва забележимо.

— Пендъргаст — енергично започна Д'Агоста, — просто исках да ти кажа колко съжалявам за смъртта на Хелън. Не знам какви са ти плановете, но съм твърдо с теб, както и да си решил да се добереш до онези кучи синове.

Думите му като че ли не предизвикаха абсолютно никаква реакция.

— Трябва да извадим... смъртен акт, свидетелство за убийство. Ще се наложи да ексхумираме тялото и да минем през всички формални гадости с Мексико. Не съм сигурен какво се иска, но можеш да си сигурен, че ще направим всичко. Ще я погребем достойно в Щатите. И после ще се захванем здравата на работа. С ФБР, разбира се. Те ще подкрепят един от своите. Нюйоркската полиция също ще участва и ще се погрижа да впрегнем всичките ни ресурси. Ще спипаме онези боклуци, гарантирам ти го.

Млъкна задъхан. Очите на Пендъргаст бяха склопени, сякаш беше заспал. Д'Агоста се взираше в него. Положението беше по-лошо, отколкото си беше мислил. Докато гледаше стария си приятел и партньор, изведнъж го осени ужасно прозрение, което му подейства като токов удар.

— Боже Господи! Ти си друсан!

Измъчена тишина.

Д'Агоста изведнъж се вбеси.

— Виждаш съм го хиляди пъти! Друсан си!

Пендъргаст махна едва-едва с ръка.

— И какво?

— И какво? И какво ли?! — Д'Агоста почти скочи от стола. Лицето му пламна. Беше виждал толкова много гадости, толкова много смърт, убийства и нелепо, безсмислено страдание, причинено от наркотици. Мразеше наркотиците.

— Не мога да повярвам. Мислех те за по-умен. Къде е?

Отговор не последва. Само гримаса.

Д'Агоста нямаше да търпи това.

— Къде е дрогата? — попита той по-високо и когато Пендъргаст не отговори, се вбеси съвсем. Издърпа една книга от библиотеката, после друга. — Къде е дрогата? — Цапардоса едно от дръвчетата бонзай с опакото на ръката си и го събори от масичката му. — Къде е дрогата?! Няма да мръдна оттук, докато не я намеря. Шибан идиот!

— Пролетарските ти възклицания са изгубили чара си.

Поне това бе намек за стария Пендъргаст. Д'Агоста, разтреперан, си даде сметка, че е по-добре да овладее гнева си.

— Този апартамент е много голям и повечето врати са здраво заключени — каза Пендъргаст.

Д'Агоста имаше чувството, че полудява. Трябваше да положи усилие, за да се овладее.

— Виж, за Хелън. Знаем каква ужасна трагедия...

Тук Пендъргаст го прекъсна. Гласът му бе леден.

— Не споменавай името на Хелън, нито случилото се. Никога повече.

— Ясно. Добре. Няма, но не можеш просто... Така де... — Д'Агоста поклати глава. Думи не му достигаха.

— Спомена, че имаш нужда от помощ в разследване на убийство. Казах ти, че не проявявам интерес. А сега, ако няма друго, мога ли да те помоля да си вървиш?

В отговор Д'Агоста се тръшна на стола и отпусна глава в ръцете си. Може би разследването на убийствата наистина бе нещото, което би помогнало на Пендъргаст да стъпи на крака, макар да се съмняваше. Разтърка лице и вдигна глава.

— Нека поне ти разкажа за случая, става ли?

— Щом се налага.

Д'Агоста постави ръце на коленете си и си пое два пъти дъх.

— Следиш ли пресата?

— Не.

— Нося кратко описание на случая. — Д'Агоста извади дългата три страници справка, която бе отпечатал, и я подаде на Пендъргаст. Агентът я взе и я прегледа отгоре-отгоре, с безучастен поглед и безразлична физиономия. Но не му я върна веднага, а продължи да я гледа, като прелистваше страниците. Не след дълго се върна на първата и зачете отново, този път по-внимателно.

Когато вдигна глава, на Д'Агоста му се стори, че зърва в очите му някакъв проблясък. Не, май беше игра на въображението.

— Ъ-ъ-ъ, реших, че случаят е по твоята част. Прикачиха ни специален агент от Отдела за поведенчески анализ. Един тип на име Гибс. Конрад Гибс. Познаваш ли го?

Пендъргаст бавно поклати глава.

— Той има куп теории. Всичките до една много основателни. Но този случай... ами, стори ми се стъкмен специално за теб. Имам папка с предварителните анализи на местопрестъпленията, лабораторни доклади, аутопсии, патологии, ДНК и всичко останало.

Д'Агоста извади папката от куфарчето си и я повдигна въпросително, но понеже Пендъргаст не реагира, я остави на масичката.

— Мога ли да разчитам на помощта ти? Дори да става въпрос за неофициално мнение?

— Съжалявам, че няма да имам време да прегледам материалите, преди да замина.

— Да заминеш ли? Къде отиваш?

Пендъргаст се изправи тежко. Черният халат го обвиваше като саван. Онази искрица, която Д'Агоста бе видял в очите му, със сигурност бе плод на надеждите му — погледът на Пендъргаст беше абсолютно безизразен и притъпен.

Агентът протегна ръка. Беше студена и отпусната като на мъртвец. Но после неочаквано стисна ръката на Д'Агоста и с много потопъл, макар и напрегнат глас, рече:

— Сбогом, скъпи ми Винсънт.

Пендъргаст затвори вратата. Понечи да влезе навътре в апартамента, но спря и се обърна колебливо. На лицето му бе изписан вътрешен смут. Накрая като че ли взе решение. Отиде до масата, взе дебелия папка, отвори я и зачете.

Накрая остави папката и дълго седя неподвижно. А после устните му се раздвижиха и произнесоха една-единствена дума.

— Диоген.

15.

Подобният на сребрист призрак ролс-ройс модел 1959 г. се носеше с мъркане в северната част на Ривърсайд Драйв и светлините на уличните лампи и автомобилните фарове се отразяваха от полираните му повърхности. След като мина 137-а, ролсът намали и зави по една алея зад висока ограда от ковано желязо с отворена порта. Продължи между оголени ясени и храсти и спря под портика на голямо имение, чиято фасада от тухли и мрамор се издигаше на четири етажа в сумрака, увенчана с мансарди и назъбен парапет. В небето проблесна светкавица, последвана от грохот на гръм. Над Хъдсън повя студен вятър. Беше едва шест вечерта, но в началото на декември Ню Йорк вече бе под покроба на нощта.

Агент Пендъргаст слезе от колата. На слабата светлина лицето му бе бледо като платно и въпреки студа по него бяха избили капчици пот. Докато се изкачваше по стъпалата към дъбовата врата между колоните, нещо зашумоля в храстите покрай алеята. Той се обърна и видя Кори Суонсън да изплува от мрака. Изглеждаше невъобразимо мръсна, дрехите ѝ бяха измачкани и кални, косата сплъстена, лицето цялото в мърляви петна. На рамото ѝ висеше вехта окъсана раница. Тя се огледа като плашливо жребче и се втурна към него.

— Агент Пендъргаст! — прошепна Кори. — Къде бяхте? Измръзна ми задникът да ви чакам! От дни се спотайвам тук. Загазила съм.

Без да чака повече обяснения, Пендъргаст отключи и я въведе вътре.

Затвори тежката врата, щракна ключа и лампите осветиха преддверие с бляскав мраморен под и покрити с тъмно кадифе стени. Пендъргаст поведе Кори през дълго подобно на менза помещение с релефна готическа украса към голямата приемна с високи стъклени витрини. Проктър, шофьорът на Пендъргаст, стоеше сковано в халат, опрян на патерица, явно изненадан от появата им.

— Проктър, моля, поръчай на госпожа Траск да приготви банята за госпожица Суонсън — каза Пендъргаст. — И се погрижи дрехите ѝ

да бъдат изпрани и изгладени, ако обичаш.

Кори се обърна към него.

— Но...

— Ще те чакам в библиотеката.

След час и половина — чувстваше се преродена — Кори влезе в библиотеката. Помещението беше тъмно, в камината не гореше огън. Пендъргаст седеше в кресло в отсрещния ъгъл, напълно неподвижен и почти невидим. Около него витаеше нещо необичайно — някакво трескаво спокойствие, ако изобщо можеше да има подобно нещо.

Тя се настани срещу него. Пендъргаст седеше събрал върховете на пръстите си и с полузатворени очи. Обхваната от необяснима нервност, Кори припряно започна да разказва историята си. Каза му за Бетертън, за обвиненията и теориите му за Пендъргаст, за яхтата и за безумното си решение да проникне в къщата в Ийст Енд, за която ѝ бе споменал.

Докато тя говореше, Пендъргаст изглеждаше като отнесен, сякаш не слушаше. Но споменаването на къщата като че ли привлече вниманието му.

— Това е влизане с взлом — каза той.

— Знам, знам. — Кори се изчерви. — Глупачка съм, но това вече ви е известно... — Опита се да се разсмее, но не откри абсолютно никакъв отклик от негова страна. Пендъргаст изглеждаше по-шантаво от обикновено. Тя пое дълбоко дъх и продължи: — Мястото изглеждаше като изоставено от години. Затова влязох. И няма да повярвате на какво се натъкнах. Това е някаква нацистка тайна квартира. Купчини „Моята борба“ в мазето, стари радиостанции, дори стая за мъчения. Горе изглеждаше така, сякаш се готвят да се изнасят. Открих стая, пълна с документи, приготвени за унищожаване.

Млъкна и зачака. Пак никаква реакция.

— Прерових документите. Помислих си, че може да са важни. По много от тях имаше свастики и дати от времето на войната. Някои носеха клеймо Streng Geheim, за което по-късно разбрах, че означава „строго секретно“. И тогава видях името Естерхази.

Този път Пендъргаст се събуди.

— Естерхази ли?

— Моминското име на покойната ви жена, нали? Научих го, докато разучавах уебсайта.

Леко кимане. Господи, той изглеждаше ужасно.

— Както и да е — продължи тя. — Напъхах в раницата колкото се може повече документи. И тогава... — Тя замълча. Споменът още беше пресен. — Един нацист ме хвана. Опита се да ме убие. Напръсках го със спрей и успях да се измъкна. Страшно съм уплашена и оттогава бягам, живея в приюти и се мотая из Брайънт Парк. Не съм припарвала до апартамента си, не ходя на училище. И през цялото време се опитвах да се свържа с вас! — Изведнъж ѝ се дорева, но успя да преглътне сълзите си. — Не вдигахте телефона. Не можех да се добера до „Дакота“, портиерите са като от КГБ.

Когато той не отговори, тя бръкна в раницата си, извади купчинка листа и ги сложи на масичката.

— Ето ги.

Пендъргаст не ги погледна. Отново изглеждаше отнесен някъде далеч. С растящо безпокойство Кори се вгледа по-внимателно в него. Пендъргаст беше шокиращо слаб, направо мършав, на слабата светлина под очите му се виждаха торбички, а кожата му бе изумително бледа. Но най-изненадващо беше поведението му. По принцип движенията му бяха мудни, но въпреки това човек имаше усещането, че това е мудност на котка — някъде вътре в него сякаш имаше навита пружина, готова да се задейства всеки момент. Този път обаче Кори нямаше това усещане. Пендъргаст изглеждаше разсеян, почти не проявяваше интерес към историята ѝ. Като че ли не го беше грижа какво се е случило с нея, на какви опасности се е изложила заради него.

— Пендъргаст — каза тя. — Добре ли сте? Изглеждате... малко шантаво. Съжалявам, но е така.

Той махна с ръка, сякаш пъдеше досадна муха.

— Онези така наречени нацисти. Научиха ли името ти?

— Не.

— Остави ли след себе си някакви следи, които биха могли да им помогнат да те идентифицират?

— Не мисля. Всичко, което имах, беше тук. — Тя побутна раницата с крак.

— Някакви признаци, че те следят?

— Едва ли. Но аз се криех. Онези типове бяха адски *страшни*.

— И какъв е адресът на тайната квартира?

— Ийст Енд авеню четиристотин дваисет и осем.

Пендъргаст се умълча за момент, преди да събере сили да заговори отново.

— Не знаят коя си. Няма как да те открият, освен ако случайно не се натъкнат на теб. Разбира се, това е малко вероятно, но ще намалим вероятността още повече. — Той я погледна. — Има ли къде да отседнеш? Може би при приятели? Или някъде извън града?

Кори бе потресена. Беше приела, че Пендъргаст ще я прибере, ще я защити, ще ѝ помогне да се справи със ситуацията.

— Защо, не може ли тук?

Мълчанието се проточи. Накрая Пендъргаст въздъхна дълбоко и треперливо.

— Без да влизам в подробности, нещата стоят така, че в момента просто съм неспособен да се погрижа за теб. Всъщност съм толкова зает, че мога на практика да се окажа заплаха за сигурността ти. Ако решиш да разчиташ на мен, ще се изложиш на смъртна опасност. Освен това Ню Йорк е единственото място, където има шанс, колкото и малък да е той, да се натъкнеш на тези хора. И така — има ли място, където да отидеш? Мога да ти гарантирам, че ще стигнеш там благополучно и ще имаш достатъчно средства. Като оставим това, ще трябва да се оправяш сама.

Думите му бяха толкова неочаквани, че на Кори ѝ се зави свят. Къде можеше да отиде, по дяволите? Разбира се, майка ѝ още беше в Медисин Крик, Канзас, но Кори се беше заклела, че по-скоро ще умре, отколкото да стъпи отново в онази дупка.

— Баща ми живее край Алънтаун — рече тя колебливо.

Пендъргаст — изражението му отново бе станало отнесено — кимна.

— Да. Помня, че го спомена. Знаеш ли къде живее?

Кори вече съжаляваше, че е споменала баща си.

— Имам адреса му. Не съм го виждала, откакто заряза майка ми, което прави към петнайсет години.

Пендъргаст се пресегна и натисна един бутон под масичката. След миг Проктър се появи на прага на библиотеката. Дори с патерицата изглеждаше ужасно силен.

Пендъргаст се обърна към него.

— Проктър, обади се на транспортни услуги, ако обичаш. Поръчай им да откарат госпожица Суонсън на посочения от нея адрес край Алънтаун, Пенсилвания. Осигури й също три хиляди долара и нов мобилен телефон.

— Разбира се, сър.

Кори погледна Проктър, после пак Пендъргаст.

— Не мога да повярвам! Нима ми казвате да подвия опашка и да бягам?

— Вече обясних, че е необходимо. Ще си на много по-сигурно място при баща ти, особено като се има предвид, че не си имала наскоро контакти с него. Трябва да изчезнеш поне за месец, може би два. Използвай само пари в брой. Никакви кредитни и дебитни карти. Изхвърли стария си телефон, унищожи картата му и прехвърли ръчно номерата от списъка му в новия. Свържи се с мен... тоест с Проктър, когато решиш да се върнеш.

— Ами ако не искам да оставам при скапания си баща? — кипна Кори.

— Хората, в чиято тайна квартира си нахлула и от които си откраднала уличаващи документи, не бива да се подценяват. Не бива в никакъв случай да те откриват.

— Но... — Това не беше реално. Явно полудяваше. — Ами училището?

— Каква полза има един мъртвец от училище? — хладно рече Пендъргаст.

Кори скочи.

— По дяволите, какво ви става? — Млъкна и се вгледа в него по-внимателно. — Да не сте болен?

— Да.

Чак сега, Кори забеляза потта по челото му. Господи! *Наистина* беше болен. Това обясняваше много неща. Помъчи се да потисне раздражението си. Беше преживяла много ужаси през последните няколко седмици и може би Пендъргаст беше прав със съвета си да продължи да се крие.

— Извинете. — Тя седна рязко на стола. — Просто идеята да бягам не ми харесва. Кой са онези хора и какво става, по дяволите?

— Боя се, че тази информация ще те изложи на още по-голяма опасност.

— Нека остана и ви помогна с онова, което ви тормози. — Кори успя да се усмихне. — Навремето бяхме добър екип.

За първи път Пендъргаст сякаш прояви някакви чувства.

— Оценявам жеста — каза тихо. — Наистина го оценявам. Но не се нуждая от помощ. Всъщност в този момент ми е нужно единствено уединение.

Тя сви устни. Беше забравила каква досада може да е Пендъргаст.

— Проктър чака — каза той.

За момент Кори само го гледаше. После, без да каже нито дума, стана, взе раницата и излезе от библиотеката.

След като Кори си тръгна, Пендъргаст остана да седи неподвижно в затъмнената стая и чак когато чу далечния звук на затваряща се врата, стана и отиде до една от книжните полици. Издърпа един особено голям и пожълтял стар том, при което се чу приглушено изщракване. Целият шкаф се плъзна настрани и разкри яка месингова решетка, зад която имаше солидна кленова врата — скритият сервизен асансьор до сутерена на имението. Пендъргаст влезе в кабината, натисна бутона и се спусна долу, след което продължи по дълги тайни коридори до старо стълбище, изсечено в самата скала, което се спускаше на спирала надолу в мрака.

В огромното разхвърляно мазе Пендъргаст продължи през смътно осветени стаички и галерии, наситени с миризмата на вековете, докато не стигна до помещение с дълги маси, отрупани с модерно лабораторно оборудване. Запали осветлението и отиде при устройство, напомнящо на кръстоска между факс и модерен касов апарат. Седна пред машината, включи я и натисна един бутон отстрани. От предната част на устройството излезе широка табла с множество малки къси епруветки. Пендъргаст взе една и я задържа между палеца и показалеца си. После извади от джоба на сакото си ланцет, убоде другия си палец, взе кръвна проба, постави я в епруветката, вкара я в машината, натисна няколко копчета и зачака.

16.

Д-р Фелдър пресече Седемдесет и седма, зави на ъгъла на Сентръл Парк Запад, изкачи няколкото широки стъпала и се озова в слабо осветеното преддверие на Историческо дружество на Ню-Йорк. Сградата неотдавна бе подложена на мащабна реставрация и Фелдър огледа с любопитство преддверието. Макар че галериите и библиотеката бяха претърпели значителна модернизация, институцията като цяло изглеждаше пуснала здраво корени — или може би вградена — в миналото, което ясно си личеше и от тирето в името Ню-Йорк.

Отиде до гишетото на информацията и каза:

— Доктор Фелдър. Имам среща с Фентън Гудбоди.

Жената направи справка с компютъра.

— Изчакайте момент. Ще му се обадя.

И вдигна телефона.

— Търси ви доктор Фелдър, господин Гудбоди. — Затвори. — Идва веднага.

— Благодаря.

Минаха десет минути. Фелдър имаше предостатъчно време да разгледа подробно фоайето, преди господин Гудбоди най-сетне да се появи. Беше висок мъж с очила, едър и червендалест, на петдесет и малко. Носеше мъхнат костюм от туид с жилетка от същата материя.

— Доктор Фелдър — изпухтя той, избърса длани в жилетката си и стисна ръката му. — Извинете, че ви накарах да чакате.

— Няма проблем.

— Надявам се да нямате нищо против да приключим по-бързо? Нали разбирате, вече е осем и половина, а тази вечер затваряме в девет.

— Абсолютно нищо против, благодаря.

Гудбоди го поведе покрай рецепцията по ехтящ коридор. Спуснаха се по тясно стълбище и продължиха по втори, много по-скромнен коридор, който ги отведе в голямо помещение, чиито стени бяха изцяло заети от метални лавици, затрупани с материали — големи архивни кутии, пожълтели листа, вързани с прашни ленти, навити

документи, подвързани в разпадаща се кожа томове, папки с калиграфски изписани етикети. Фелдър се огледа. Носът го сърбеше. Беше чувал истории за историческото дружество, за неговите безкрайни, почти неподдаващи се на каталогизиране колекции от документи и произведения на изкуството, за хроничния недостиг на средства, но за първи път стъпваше тук.

— Да видим сега. — Гудбоди извади от джоба си смачкано листче, свали очилата от носа си, сгъна ги, прибра ги в джоба на самото си и доближи листчето на два сантиметра от очите си. — А, да. J-14-2140.

Прибра бележката, извади очилата, избърса ги с края на вратовръзката си и ги нагласи на носа си. После закрачи към отсрещната стена. Фелдър зачака, докато Гудбоди претърсваше първо горните, после долните лавици, но без успех.

— Къде са се дянали... тъкмо ги гледах... А! Най-сетне.

Награби купчина големи листа и ги отнесе на бюрото наблизо. Купчината бе стегната с твърди корици, завързани с връв. Гудбоди се ухили на Фелдър и пусна папката върху дървената плоскост. Вдигна се облаче прах.

— И тъй, доктор Фелдър — каза Гудбоди и посочи стола до бюрото. — Значи се интересувате от творчеството на Александър Уинтур?

Фелдър кимна и седна. Усещаше мощната алергична реакция, натрупваща се в носа му. Не искаше да отваря уста, докато прахта не се разнесе.

— Е, май сте първият по рода си. Не вярвам друг, освен мен да е разглеждал тези неща, откакто ни бяха дарени. След запитването ви успях да изровя и малко допълнителна информация за създателя им. — Гудбоди замълча за момент. — По какво е докторатът ви? История на изкуството ли?

— А, да, точно така — побърза да отговори Фелдър. Изобщо не се беше замислял каква да бъде мнимата му история. Дори не му бе хрумвало, че се нуждае от такава. Лъжата излезе бързо от устата му и сега трябваше да се придържа към нея.

— В такъв случай, ако ми покажете акредитивите си, всичко ще е наред.

Фелдър вдигна глава.

— Акредитиви ли?

— Научните ви акредитиви, да.

— Аз... ъ-ъ-ъ, не ги нося.

Гудбоди го погледна изненадано и някак наскърбено.

— Не си носите акредитивите? Ох, Господи. Ох, Господи, ама че жалко. — Въздъхна. — Е, в такъв случай не мога да ви оставя сам тук. С колекциите, искам да кажа. Има си правила, нали разбирате.

— Значи няма да мога да... разгледам това?

— Ще се наложи да остана с вас. Боя се обаче, че можем да ви отделим само половин час.

— Ще е достатъчно. — Фелдър изобщо не изгаряше от желание да остана тук повече от необходимото.

Реакцията му на послушен гост като че ли предразположи отново Гудбоди.

— Добре тогава! Да видим какво имаме тук. — Развърза връвта и отвори корицата. Под нея лежеше лист дебела тежка хартия, чиято повърхност беше почти изцяло покрита с прах.

— Дръпнете се! — нареди Гудбоди. После пое дълбоко дъх и духна върху листа. Вдигна се сив гъбовиден облак, който за момент скри архиваря.

— Както казах, намерих известна информация за Уинтур — разнесе се безтелесният глас на Гудбоди. — Бележки в каталозите за новопостъпили материали от времето, когато е било направено дарението. Оказва се, че е бил главен илюстратор на седмичника „Бауъри Илюстрейтид Нюз“, издаван през последните десетилетия на деветнайсети век. С това си е изкарвал хляба. Голямата му мечта обаче била да се занимава с живопис. Изглежда, въображението му е било завладяно от долните класи на Манхатън.

Прахта отново се разнесе и Фелдър успя да различи изображението върху листа. Беше картина — маслена, доколкото можеше да прецени, на момче, седнало на предните стъпала на къща от червеникавокафяв пясъчник. В едната си ръка държеше топка, а в другата стик и гледаше право напред с донякъде агресивно изражение.

— А, да — промърмори Гудбоди, като погледна картината.

Фелдър внимателно обърна листа и го остави настрана. Под него имаше друга картина, този път на голям магазин с надпис отгоре

„Дърво и камъшит Р & Н Мортенсън“. Четири деца, отново с мрачни физиономии, се бяха облегли на долния ред прозорци.

Фелдър обърна на следващата. Момче, седнало на нещо като каруца на пивовар. Улицата беше много неравна, пълна с боклуци и изпотрошена керамика. На гърба някой, може би самият Уинтур, беше написал „Кръстовището на Уорт и Бакстър, 1879“.

Следваха още няколко подобни картини, изобразяващи предимно младежи и момичета сред бедняшка манхатънска обстановка. На някои бяха показани работещи мъже или играещи деца. Други бяха по-официални портрети в цял ръст или само главата и раменете.

— Уинтур така и не успял да продаде нито една своя работа — каза Гудбоди. — След смъртта му семейството не искало да се раздели по друг начин с произведенията му и предложило всичко на дружеството. Не сме могли да приемем всички скици и албуми поради недостиг на място, нали разбирате, но сме взели картините. В края на краищата той е бил нюйоркски художник, макар и малко известен.

Фелдър гледаше картина на две момчета, играещи с обръчи пред витрина с надпис „Лепила Купър. На едро. На негови цени“. Не беше изненадан, че Уинтур не е успявал да продава работите си — като цяло те бяха доста посредствени. И това се дължеше не толкова на композицията, колкото на някакво художествено безразличие, липса на живец в лицата и позите.

Обърна на следващия лист — и замръзна като хипнотизиран.

Констанс Грийн се взираше в него. Или по-скоро Констанс Грийн, както е изглеждала на около шестгодишна възраст. Този път Уинтур бе подходил с повече чувство. Картината приличаше на гравюрата „Играещи гамени“, която Фелдър бе видял във вестника — леко нацупените устни и спуснатата коса не можеха да се сбъркат. Само очите бяха различни, абсолютно детски — невинни, може би малко уплашени. Нямаха нищо общо с онези, които се взираха в неговите очи в читалнята на „Маунт Мърси“ тази сутрин.

— Това вече е добро — каза Гудбоди. — Наистина добро. Може би кандидат за изложба?

Забързано, сякаш будейки се от транс, Фелдър обърна листа. Не искаше Гудбоди да забележи колко силно му е подействал портретът — и по някаква смътна причина не му се нравеше идеята картината да се появява в изложба.

Прелисти набързо останалите творби, но нямаше други изображения на Констанс. Нямаше и никакъв кичур коса.

— Знаете ли къде бих могъл да видя повече негови творби, господин Гудбоди? — попита той. — Интересуват ме най-вече албумите и скиците, за които споменахте.

— Нямам представа. В записите ни пише, че семейството му е живяло в Саутпорт, Кънектикът. Може би ще е най-добре да опитате там.

— Ще го направя. — Фелдър стана, леко се олюля и се хвана за един рафт, за да запази равновесие. Портретът определено го беше потресъл. — Много ви благодаря за времето и помощта ви.

Гудбоди грейна.

— Дружеството винаги с радост е помагало на занимаващите се с история на изкуството в проучванията им. А, вече стана девет. Да вървим, ще ви изпратя.

17.

Библиотеката в имението на Ривърсайд Драйв беше студена и тъмна, камината беше пълна с изстинала пепел от неотворена поща. Дългата маса, която обикновено стоеше в ъгъла, беше преместена в средата на помещението и бе затрупана с разпечатки и снимки, някои бяха паднали на пода и бяха стъпкани. Дъбовият панел в единия край беше отворен и се виждаше голям плоскоекранен монитор, на който непрекъснато се въртеше запис на мъж, стоящ във фойето на хотел.

Пендъргаст крачеше трескаво напред-назад като затворено в клетка животно, като спираше от време на време, за да се загледа в монитора или да се наведе над разхвърляните листа на масата, да ги прерови, да прегледа един или друг материал и да го хвърли нетърпеливо обратно върху купчината. Беше събрал странна колекция документи, предимно флуоресцентни фотографии на гел електрофореза, покрити с едва забележими линии и лъкатушещи нишки на ДНК молекули, подобни на размазани фотографии на духове на мъртъвци. Взе една, после друга, задържа ги една до друга с треперещи ръце и ги пусна да паднат върху купчината.

Изправи се и прекоси библиотеката до малката масичка на колела, отрупана с бутилки, наля си чаша амонтилядо, изпи я на един дъх, напълни чашата отново до самия ръб и я изпи пак на един дъх.

После отново закрочи напред-назад. Не носеше сако — беше го наметнал на облегалката на един стол. Вратовръзката му беше разхлабена, ризата — измачкана. Светлорусата му коса бе влажна, а лицето му лъщеше от нездрава пот.

Часовникът на камината отброи полунощ.

Пендъргаст отново спря пред бутилката амонтилядо. Напълни чашата, вдигна я да пие, но след кратко колебание я стовари обратно на масата с такава сила, че счупи столчето и разля кехлибарената течност.

Без да обръща внимание на пораженията, закрочи отново, като за момент спря пред камината и разръчка пепелта с машата, смесвайки наскоро хвърлените писма с угасналите въглени.

След това спря пред монитора и направи продължителен опит да гледа. Взе дистанционното и започна да натиска копчетата — прехвърляше записа кадър по кадър и се взираше напрегнато в мъжа с черния костюм, който влизаше, стоеше и излизаше от фойето. Пристъпи по-близо до екрана, като задържа поглед най-вече върху лицето на непознатия, стойката и походката му; опитваше се да прецени височината и теглото му. Ново нетърпеливо натискане на копчето и се появи нов запис със същия човек (дали наистина бе същият?), вървящ уверено по коридора на друг хотел. Пендъргаст гледаше отново и отново двата записа — бързо, бавно и кадър по кадър, като ту увеличаваше, ту намаляваше картината. Накрая метна дистанционното на един стол и се върна при масичката.

С трепереща ръка взе друга крехка чаша, разля напитката, докато си наливаше, и изпи и нея, за да притъпи с алкохол абстиненцията, макар да знаеше, че така само удължава агонията си.

Направи още една обиколка на помещението и спря. На вратата се беше появила едра мускулиста фигура със сребърен поднос. Лицето тънеше в сянка и бе абсолютно неразгадаемо.

— Какво има, Проктър? — остро попита Пендъргаст.

— Пощата.

Пендъргаст отиде при него, грабна писмата и ги прегледа набързо — няколко поздравителни картички за рождения му ден, писмо от Виола, незначителна делова кореспонденция. Проктър изчака за инструкции, но когато Пендъргаст не каза нищо, изчезна малко обидено в мрака. Веднага след като шофьорът се махна, Пендъргаст отиде до камината, хвърли писмата, без да ги отваря, и продължи да крачи. Гледаше видеозаписите като обсебен и проверяваше отново документите на масата.

Внезапно спря и каза, без да повишава глас:

— Проктър?

Шофьорът се материализира на прага.

— Да?

— Бъди така добър да изкараш колата.

— Мога ли да попитам къде отиваме?

— На Полис Плаза едно.

Винсънт Д'Агоста беше открил, че когато се захване с някой особено заплетен случай, часовете между полунощ и два са идеалното време да си събере мислите, да оправи папките и, което бе най-важното, да подготви корковата дъска, на която редеше уликите в пространството и времето, за да подреди идеите си и да свърже отделните точки. Дъската заемаше половината стена и през годините беше придобила малко опърпан вид, но все още вършеше работа. Сега бе един след полунощ и Д'Агоста стоеше пред нея, закрепваше с кабарчета картички и снимки, лепеше лепящи се бележки и ги свързваше с конци.

— А, лейтенант. И посред нощ работите здравата, както се вижда.

Д'Агоста се обърна. Специален агент Конрад Гибс се беше облегал на рамката на вратата с усмивка на лице. Д'Агоста се опита да потисне надигналото се раздражение от прекъсването.

— Добър вечер, агент Гибс.

Двамата бяха установили официални, стриктно професионални отношения, което идеално уреждаше Д'Агоста.

— Може ли? — попита Гибс, който явно очакваше покана да влезе.

Д'Агоста не успя да се сети за причина да му откаже.

— Разбира се, влизайте.

Гибс влезе с ръце зад гърба и кимна към корковата дъска.

— Ето на това му казвам спомен от миналото. Използвахме тези неща преди години, когато бях в Куонтико. Но после преминахме на компютри. Всъщност... — Гибс се усмихна — напоследък започнах да реда случаите върху верния си айпад. — И потупа коженото си куфарче.

— Май си падам по старомодните неща — отвърна Д'Агоста.

Гибс огледа дъската.

— Добре изглежда. Само дето не мога да разчитам много добре почерка ви.

Д'Агоста си каза, че Гибс просто се опитва да се държи приятелски.

— За жалост добрите сестри от „Светия кръст“ така и не успяха да ме научат на краснопис.

— Жалко. — Гибс като че ли не намираше нищо забавно в това. После се оживи. — Радвам се, че ви откривам в този късен час. Просто минавах да оставя нещо.

Сложи куфарчето си върху разхвърляното бюро на Д'Агоста, вдигна закопчалките, отвори го и извади дебела папка. Без да каже нито дума, но с видима гордост я подаде на Д'Агоста.

Лейтенантът взе папката. На корицата се мъдреха емблемите на ФБР и Отдела за поведенчески науки, а отдолу пишеше:

ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ

Отдел за поведенчески науки
и

НАЦИОНАЛЕН ЦЕНТЪР ЗА АНАЛИЗ НА ПРЕСТЪПЛЕНИЯ С УПОТРЕБА НА НАСИЛИЕ

Анализ на поведението — Отдел 2

ХОТЕЛСКИЯТ УБИЕЦ: ПРЕДВАРИТЕЛНА ОЦЕНКА

Профил и модел на поведение
Преценка на опасността от бъдещи престъпления

— Доста бързо действате — каза Д'Агоста, докато претегляше доклада в ръце. — Значи сте го кръстили Хотелския убиец?

— Такива сме си във ФБР — отвърна Гибс и се разсмя. — Винаги лепваме име на всяко нещо. Вестниците го кръстиха с какви ли не имена, така че просто избрахме най-подходящото.

Д'Агоста се съмняваше, че хотелиерите и кметът ще харесат прозвището, но премълча. Смяташе да върви по свирката на ФБР, та дори да му е за последно.

— Привлякохме всичките си ресурси за случая — каза Гибс. — Защото, както ще видите от оценката, смятаме, че Хотелския убиец тепърва започва и убийствата най-вероятно ще станат по-чести. На всичкото отгоре си имаме работа с изключително добре подготвен и

организиран извършител. Случаят вече е голям, но ще стане огромен, ако не го спрем.

— Това копие за мен ли е?

— Определено. Приятно четене.

Гибс се обърна да си тръгне и едва не се сблъска с мършава фигура в черно, която неизвестно как се бе материализирала на прага.

Беше Пендъргаст.

Изглеждаше като същинско зомби. Нямахше как иначе да се опише — дрехите висяха по него като погребален саван, очите му бяха станали почти бели, лицето бе изпито като на труп.

— Извинете — объркано каза Гибс, докато опитваше да се размине с него. Но вместо да му направи място, Пендъргаст му се изпречи на пътя, като в същото време му протегна ръка. На приличащото на смъртна маска лице заигра призрачна усмивка.

— Старши специален агент Гибс? Аз съм специален агент Пендъргаст.

Гибс се закова на място, но бързо се окопоти и стисна ръката му.

— Радвам се да се срещнем, агент Пендъргаст. Ъ-ъ-ъ, познаваме ли се?

— Уви, не — рече Пендъргаст. Тонът му беше толкова нехарактерен за него, че Д'Агоста се изправи на нокти.

— Виж ти, виж ти — каза Гибс. — И какво ви води насам?

Пендъргаст влезе в кабинета и мълчаливо посочи дебелия папка в ръцете на Д'Агоста.

Гибс се смути.

— Да не би да сте... зачислен по случая с Хотелския убиец? Съжалявам, това наистина е изненада... Никой не ме е уведомил.

— Никой не ви е уведомил, агент Гибс, защото още не съм зачислен по случая. Но ще бъда. О, да. Със сигурност ще бъда.

Объркването на Гибс се засили и явно му беше трудно да запази добрия професионален тон след неприятната новина.

— Разбирам. И ако мога да попитам... от кой отдел сте и каква е специалността ви?

Вместо отговор Пендъргаст постави уж приятелски ръка на рамото му.

— Виждам, агент Гибс, че двамата с вас не само ще бъдем колеги по случая, но и добри приятели.

— Очаквам го с нетърпение — малко смутено рече Гибс.

Пендъргаст го потупа по рамото и, както му се стори на Д'Агоста, леко го побутна към вратата.

— Ще се видим утре, нали, агент Гибс?

— Да — каза Гибс. Беше успял да се овладее, но явно беше раздразнен и лицето му потъмняваше. — Да, ще се видим. И тогава ще се радвам да си разменим акредитивите, да науча за опита ви и да установя връзка между отделите ни.

— Ще поддържахме връзка, докато не ви втръсне — каза Пендъргаст и му обърна гръб, сякаш го отпращаше.

След кратко колебание Гибс си излезе.

— Какво става, мамка му? — тихо попита Д'Агоста. — Току-що си спечели смъртен враг... Какво те е прихванало?

— Точно така, мамка му — рече Пендъргаст. Ругатнята прозвуча неестествено от устата му. — Ти поиска да се замеся. И съм замесен.

Издърпа доклада от ръцете на Д'Агоста, прелисти го набързо и небрежно го пусна в кошчето до бюрото. После каза:

— Какъв беше онзи шармантен израз, който така обичаш да използваш? Лайна с говна. И без да го чета, мога да ти кажа, че този доклад е точно това, абсолютни лайна с говна, още топли и току-що излезли от нечий гъз.

— Ъ-ъ-ъ... защо?

— Защото *знам* кой е убиецът. Брат ми. Диоген.

18.

Мъжът, наричащ себе си Албан Лоримър, се изправи на колене и избърса чело с облечената си в ръкавица ръка. Беше задъхан — разчленяването на тяло с такива размери със сравнително малки инструменти беше тежка работа, но той бе в добра форма и усилието му доставяше удоволствие.

Този удар беше най-добрият за момента. Хотелът — „Роял Чешър“ — беше наистина страхотен, с лъскаво великолепно малко фоайе, изпълнено в черно и бяло. То създаваше много интимно чувство, което правеше работата му по-трудна, и в същото време предизвикателството бе по-голямо. Самоличността на хотела беше малко по-трудна за описване в сравнение със самоличностите на предишните два. Може би някакъв представител на аристокрацията, изтънчен продукт на множество поколения, с пари и стил, но без абсолютно никаква нужда от вулгарна показност. Този апартамент на петнайсетия етаж беше наистина стилизиран.

А и младата жена — беше се погрижил да е млада жена — се бе оказала изключително задоволителна. Беше се борила решително дори и след като беше прерязал гърлото ѝ с ножа. В замяна той беше наградил усилията ѝ, като положи повече грижи и подреди частите на тялото ѝ в подобие на Витрувиевия човек на Леонардо да Винчи, като постави различните органи по посоките на света върху кръга и внимателно намести отличителната част на челото ѝ. Сега пое дълбоко дъх, потопи пръст в прясната кръв, събрала се на локва под тялото, написа кратко послание върху голия корем — гъди-гъди! — след което си избърса пръста в килима.

Запита се дали *той* се е сетил кой извършва тези убийства. В края на краищата иронията беше тъй възхитителна...

Рязко вдигна глава. Цареше пълна тишина, но въпреки всичко той моментално разбра, че разполага само с една-две секунди. Бързо събра инструментите си, уви ги в кожения вързоп, стана, втурна се от спалнята в дневната и се шмугна в банята, като се скри зад вратата.

Миг по-късно ключалката изщрака и входната врата изскърца. Албан чу приглушените стъпки по килима.

— Манди? — обади се мъжки глас. — Манди, скъпа, тук ли си? Стъпките се отдалечиха през дневната към спалнята.

Колкото се може по-тихо, Албан се измъкна на пръсти от банята, отвори вратата, излезе в коридора — и след кратко колебание се вмъкна обратно в банята, като отново се скри зад вратата.

— Манди...? О, Господи! — разнесе се внезапен писък откъм спалнята. — Не, не, не!

Чу се тупване, сякаш някой пада на колене, последвано от задавено пшкане.

— Манди! Манди!!!

Албан чакаше. Воплите от спалнята преминаха първо в истерия, после във викове за помощ.

Вратата на апартамента отново се отвори.

— Охрана! — обади се груб глас. — Какво става тук!

— Жена ми! Убита е!

Покрай банята преминаха още тежки стъпки, последвани от ахване, оживено говорене по радиостанцията и още пронизителни писъци на ужас и изумление от обезумелия съпруг.

Сега вече Албан се измъкна от банята, тихо отиде до вратата, излезе, спря и тихо я затвори. Отиде спокойно до асансьорите и натисна бутона за повикване. Но когато таблото над вратата показа, че асансьорът се изкачва, се дръпна, отиде до края на коридора, отвори вратата на стълбището и слезе два етажа по-долу.

Огледа с усмивка празния коридор и тръгна в обратната посока, към служебния асансьор.

След две минути излизаше от служебния вход на хотела с нахлупена над очите шапка и пъхнати в джобовете на палтото ръце. Закрачи небрежно по Сентръл Парк Запад. Паважът блестеше под лъчите на утринното слънце, а някъде в далечината се разнесе вой на полицейски сирени.

19.

Кори Суонсън стоеше на верандата пред очуканата входна врата на овехтялата къща близнак на ъгъла на Четвърта и Бърч в Западна Куяхога, Пенсилвания — западало, умиращо предградие на умиращия град Алънтаун. Никой не бе отговорил на множеството й позвънявания и докато оглеждаше задръстената от боклучави дваисетгодишни пикапи пред идентични къщи близнаци улица, Кори осъзна, че това е точно мястото, което си бе представяла като дом на баща й. Мисълта я депресира неимоверно.

Натисна отново звънеца и го чу как звъни някъде вътре. Докато се оглеждаше за пореден път, видя завесите на съседната къща да се раздвижват, а един съсед от отсрещната страна на улицата беше поспрял, докато изхвърляше боклука и се взираше в черния „Линкълн Континентал“, с който Кори беше пристигнала.

Защо проклетият шофьор продължаваше да чака? Кори нетърпеливо натисна дръжката на вратата.

Остави куфара си на верандата и се върна при колата.

— Не е нужно да оставате. Можете да си тръгвате.

Шофьорът се усмихна.

— Съжалявам, госпожице Суонсън, но трябва да видя как влизате в къщата. Ако няма кой да ви посрещне, ще се наложи да се обадя за допълнителни инструкции. — Дори вече беше извадил мобилния си телефон.

Кори завъртя очи. Просто да не повярваш. Как да се отърве от този тип?

— Не бързайте с обаждането. Ще опитам пак. Може да спи. — Нищо чудно *наистина* да спеше или просто да бе в несвяст от прекаляване с алкохола. Но пък, от друга страна, макар да беше събота, можеше и да е на работа — стига да имаше работа, разбира се.

Кори се върна и отново натисна дръжката на вратата. Ключалката беше пълен боклук, а инструментите й бяха в чантата й. Тя се понаведе, та да не я виждат какво прави, извади ги и забърника

ключалката. Механизмът се предаде дори по-бързо, отколкото беше очаквала, и вратата се отвори.

Кори я бутна с багажа си, влезе и я затвори. После вдигна щорите на прозореца, махна на шофьора, усмихна му се и вдигна палец. Шофьорът също ѝ махна и черната лимузина потегли.

Кори се огледа. Входната врата водеше направо към дневната, която се оказа изненадващо подредена и чиста, макар и малко вехта. Тя остави куфара, плъсна се на разнебитения диван и въздъхна.

Потискащата ситуация почти я смазваше. Никога не би се съгласила на това предложение. Не беше виждала баща си нито веднъж за последните петнайсет години, след като ги беше напуснал. Можеше да му прости това — майка ѝ беше абсолютна психарка, — но не и факта, че не беше направил никакъв опит да поддържа връзка с нея, да ѝ пише, да ѝ се обади. Нямахше подаръци за рождените дни или Коледа, нито картички по случай завършването на гимназията, не ѝ бе звъннал нито веднъж през многото пъти, когато беше в беда — нищо. За Кори си оставаше загадка защо спомените ѝ за него са за добър, забавен, мил татко, който я водеше на риболов — но пък тя беше само на шест, когато той се изнесе, а всеки пройдоха може да изглежда забавен и мил на едно лишено от обич дете.

Огледа се. Поне не се виждаха празни бутилки или кофи за боклук, преливащи от смачкани бирени кенове и стари кутии от пица. Къщата изглеждаше така, сякаш никой не бе стъпвал тук от доста време. Къде беше баща ѝ? Може би трябваше да му звънне предварително.

Ама че прецакана история. Почти ѝ се дорева.

Стана от канапето и отиде в спалнята. Беше малка, но спретната, с единично легло и доста орфанно копие на „Дванайсет стъпки и дванайсет традиции“ на нощната масичка. В стаята имаше два гардероба. Разсеяно, без особено любопитство, Кори отвори единия. На телени закачалки висяха джинси, карираны работни ризи и два евтини костюма. Тя затвори вратата и отиде при втория гардероб. Той се оказа странен — рафтовете бяха пълни с кутии, увити в кафява опаковъчна хартия — десетки, с най-различни размери, подредени внимателно, почти с любов до връзки писма, пъстроцветни големи пликосе, които можеха да бъдат само за поздравления, както и множество картички, събрани на купчини с ластиси. Кори погледна

някои. Всички бяха адресирани до нея — Кори Суонсън, Уиндъм Парк Естейтс 29, Медисин Крик, Канзас. Изглежда, бяха подредени в хронологичен ред, като най-старите бяха отпреди повече от дванайсет години. Всеки печат или марка на всеки плик носеше обратен стикер и всяко писмо беше маркирано с официалната резолюция ДА СЕ ВЪРНЕ НА ПОДАТЕЛЯ.

Кори се визира в съдържанието на гардероба близо минута, като почесваше глава. После излезе, отиде до съседите и почука. Завесата се раздвижи отново и някъде отвътре се чу напрегнат глас.

— Кой е?

— Кори Суонсън.

— Кой?

— Кори Суонсън. Аз съм дъщеря на Джак Суонсън. Дойдох... — Тя преглътна. — Дойдох на гости.

В отговор прозвуча някакъв приглушен звук, вероятно изненадано сумтене, след което защракаха резета. Вратата се отвори и на прага се появи набита, неприятна на вид жена със скръстени на гърдите месести ръце и лице като от тесто. От стаята зад нея се носеше миризма на цигарен дим. Жената изгледа Кори от главата до петите с присвити очи и погледът ѝ се задържа върху пурпурния ѝ кичур.

— Дъщерята на Джак Суонсън значи? *Ясно*. — Огледа я отново. — Него го няма.

— Това го разбирам — каза Кори, като се мъчеше да скрие обичайния си сарказъм. — Просто се чудех къде ли може да е.

— Напусна.

Кори успя да спре поредния остър отговор и попита:

— Знаете ли къде е отишъл и кога ще се върне? — Дори успя да пусне фалшива усмивка на дъртата брантия.

Онази отново я изгледа. Ако се съдеше по гримасите ѝ, като че ли се чудеше дали да ѝ каже нещо важно, или да премълчи.

— Загазил е — рече най-сетне. — Избяга от града.

— Как така е загазил?

— Откраднал кола от автокъщата, в която работеше, и обрал с нея една банка.

— Какво? — Кори наистина се изненада. Знаеше, че баща ѝ е неудачник, но впечатлението, което беше натрупала за него през

годините, филтрирано през горчивината на хулите на майка ѝ, беше за очарователен калпазанин, който понякога заобикаля правилата, често кръшка и крои планове за бързо забогатяване, без да е в състояние да се задържи на една и съща работа за по-дълго, и чиито най-добри моменти в живота са в бара, където разказва вицове и истории на приятелите си. Но в никакъв случай не за престъпник.

Разбира се, за петнайсетте години, откакто го нямаше, можеха да се променят много неща.

Докато си мислеше всичко това, Кори си каза, че в крайна сметка новината може и да не е чак толкова лоша. Можеше да остане да живее в къщата му, без да ѝ се налага да се среща с него. Стига да си е плащал наема. Но дори да не го бе правил, наемът за подобна съборетина едва ли щеше да е много висок, а Пендъргаст ѝ беше дал три хиляди долара.

— Ограбил банка? — Кори не се сдържа и пусна гадна усмивка на съседката. — Леле. Добрият стар татко. Дано се е измъкнал с куп пари.

— Може да си мислите, че е смешно, но бъдете сигурна, че не е! — С тези думи жената стисна устни и затръшна вратата.

Кори се върна в своята половина на къщата, затвори входната врата, заключи и отново се плъсна на канапето, вдигна крака и се излегна. За да избегне неприятности, трябваше да прояви инициатива, да съобщи на ченгетата, че е тук, да се свърже със собственика и да се погрижи за наема и сметките за ток и вода. Отново си каза, че е по-добре, че онзи загубеняк баща ѝ е офейкал. Така нямаше да ѝ се налага да се занимава с глупости.

Въпреки това някъде дълбоко в себе си Кори беше разстроена. Разочарована. Дори тъжна. Трябваше да признае, че въпреки всичко ѝ се искаше да го види — ако не за друго, поне само за да го попита направо защо я е изоставил, защо я е зарязал на милостта на майка ѝ, за която много добре е знаел, че е една впиянчена кучка. Трябваше да има някакво обяснение за това — както и за всички писма и пакети в гардероба. Или най-малкото се надяваше да е така.

Отиде в кухнята, пусна чешмата, остави ръждивата вода да се изтече, наля една чаша и я изпи. Значи баща ѝ беше беглец. Къде можеше да е отишъл?

Още докато си задаваше въпроса, Кори осъзна, че знае отговора.

20.

Фелдър никога досега не бе стъпвал в Саутпорт, Кънектикът, и остана неочаквано очарован. Саутпорт се оказа привлекателно сънено пристанищно градче в иначе оживения окръг Феърфийлд. Докато завиваше от Пикуо авеню на Централната улица в посока към стария квартал, той си помисли, че на човек могат да му се случат и много лоши неща от това да живее на място като Саутпорт.

Градчето имаше присъщата на Нова Англия атмосфера. Къщите бяха предимно в колониален стил от началото на двайсети век, доколкото можеше да се съди по външния им вид, с обшити с бели дъски стени, ниски огради и грижливо поддържани градини с високи дървета. Градската библиотека също беше впечатляваща — разхвърляна романска сграда от дялан камък с причудливи детайли. Единственото петно върху лика на града като че ли беше едно старо имение недалеч от библиотеката, занемарена съборетина от времето на кралица Ан, взета сякаш направо от „Семейство Адамс“ с всичките ѝ зейнали капаци на прозорците, липсващи керемиди и задушена от бурени поляна. Докато минаваше покрай сградата, Фелдър иронично си помисли, че ѝ липсва само ухиленият чичо Фестър, надничащ от някой прозорец.

Настроението му се оправи отново, когато влезе в самото градче. Спря на паркинга срещу яхтклуба, прочете отново бележката и с пружинираща стъпка прекоси улицата до една весела едноетажна дървена постройка, гледаща към пристанището.

Отвътре Историческият музей на Саутпорт миришеше приятно на стари книги и полирани мебели. Беше пълен с най-различни добре запазени антики и бе пуст, ако не се брои една дама на определена възраст — също добре запазена, — която седеше в люлеещ се стол и плетеше дантела.

— Добър ден — поздрави тя. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Всъщност да — отвърна Фелдър. — Питам се дали не можете да ми отговорите на няколко въпроса.

— С удоволствие, стига да мога. Заповядайте, седнете. — Жената посочи друг люлеещ се стол, разположен срещу нейния.

Фелдър седна.

— Правя проучване на един художник и илюстратор, Александър Уинтур. Разбрах, че семейството му е от този район.

Жената кимна.

— Да, така е.

— Интересувам се от творчеството му. И по-точно от скицините му. Питам се дали са запазени и дали не можете да ме упътите откъде да започна издирването им.

Жената внимателно остави дантелата в скута си.

— Е, млади човече, мога да ви кажа със сигурност, че са запазени. И зная къде можете да ги намерите.

— Много се радвам да го чуя — рече Фелдър и усети как по тялото му минава лека тръпка. Задачата се очертаваше по-лесна, отколкото беше очаквал.

— Знаем доста за семейство Уинтур — продължи жената. — Александър Уинтур никога не е стигал до върха, така да се каже. Бил е добър илюстратор с много точно око, но едва ли може да се нарече истински художник. Въпреки това творчеството му е интересно от историческа гледна точка. Но аз несъмнено ви казвам неща, които вече са ви известни.

И се усмихна лъчезарно.

— Не, не — побърза да я увери Фелдър. — Моля, продължете.

— Колкото до семейството, синът на сестра му, неговият племенник, си намерил идеалната половинка. Оженил се за дъщерята на местен корабен магнат. Александър, който никога не се е женил, се изнесъл от семейното бунгало на Олд Саут Роуд и останал да живее при племенника си в много по-величествената сграда недалеч.

Фелдър кимна енергично.

— Продължавайте.

— Въпросният корабен магнат бил страстен колекционер на литературни произведения — книги, ръкописи, по някоя и друга литография и най-вече на епистоларни материали. Говори се, че се сдобил с пълната кореспонденция на Алберт Бийрцат^[1] от пътуването му в Калифорния през хиляда осемстотин осемдесет и втора, в това число и десетки скици. Успял също да се сдобие със серия любовни

писма на Гроувър Кливланд^[2] до Франсис Фолсъм, преди тя да му стане съпруга. Нали знаете, той е единственият президент, който се оженил в Белия дом.

— Не, не знаех — каза Фелдър и се наведе още малко напред.

— Така! Да не забравяме също писмата на Хенри Джеймс до издателя му от „Хоутън Мифлин“, докато е писал „Портрет на една дама“. Колекцията е наистина впечатляваща. — Тя отпусна ръце върху плетката си. — Както и да е, Александър Уинтур умрял млад. Никога не се е женил и сестра му наследила по-голямата част от произведенията му с изключение на колекцията картини, дарени на Историческото дружество на Ню Йорк, ако не се лъжа. Албумите и бележниците би трябвало да са преминали у сина ѝ. Синът и богатата му съпруга имали само едно дете — дъщеря. Тя е все още жива и живее тук, в Саутпорт. От музея не се съмняваме, че скицниците на Уинтур все още са в библиотеката ѝ, наред с колекцията писма и ръкописи на дядо ѝ. Естествено, бихме дали мило и драго, за да се сдобием с тях, но... — Жената се усмихна.

Фелдър направо плесна с ръце от възмущение.

— Това е чудесна новина. Моля ви, кажете ми къде живее, за да се отбия при нея.

Усмивката на жената изчезна.

— О. — Тя се поколеба за момент. — Това ще се окаже проблем. Нямах намерение да окрилявам надеждите ви.

— Какво искате да кажете?

Жената отново се поколеба.

— Казах ви, че знам къде бихте могли да *откриете* скицниците. Но не съм казвала, че ще можете да ги *видите*.

Фелдър впери поглед в нея.

— Защо да не мога?

— Госпожица Уинтур... не искам да ме разбирате погрешно, но тя е била доста странна още от малка. Никога не излиза, няма си компания, не се среща с никого. След смъртта на родителите ѝ остана затворена в огромната си къща. И онзи неин *ужасен* прислужник... — Жената поклати глава. — Същинска трагедия, родителите ѝ бяха такъв стълб на обществото.

— Но библиотеката ѝ... — започна Фелдър.

— О, мнозина са се опитвали да се доберат до нея, всякакви учени и изследователи — нали разбирате, писмата на Хенри Джеймс и Гроувър Кливланд са от огромно историческо и литературно значение, — но тя отпраща всички. Всички до един. Веднъж дойде цяла делегация от Харвард, за да проучи писмата на Бийрщат. Предложили й солидна сума, или така се говори. Тя не ги допуснала дори до входната врата. — Жената се наведе напред и докосна с пръст слепоочието си. — Откачалка — добави доверително.

— Нима... *нищо* не може да се направи? Това е ужасно важно за мен.

— Ако трябва да съм честна, ще е същинско чудо, ако ви пусне. Никак не ми се иска да го казвам, но има доста учени и изследователи, които чакат... — тя сниши глас — времето, когато няма да я има, за да ги спира.

Фелдър стана.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна с повече.

Фелдър въздъхна.

— Бих път чак от Ню Йорк. Така и така съм тук, мога поне да опитам да се срещна с нея.

Жената го погледна със съжаление.

— Можете ли да ми кажете къде се намира къщата й? — попита той. — Нищо няма да ми се случи, ако почукам на вратата й, нали?

— Нищо няма да ви се случи, но на ваше място не бих хранила особени надежди.

— И аз няма да храня. Само ще ви помоля за адреса... — Фелдър извади бележката си и се приготви да си запише.

— О, няма нужда да си записвате. Няма как да го пропуснете. Голямото имение на Централната улица, непосредствено до библиотеката.

— Да не би... да нямате предвид онова нещо, което се разпада? — попита Фелдър и се умърлуши още повече.

— Същото. Направо е ужасно как е оставила семейното имение да се превръща в развалина. Истински позор за града. Както казах, доста хора чакат... — Гласът й замря и тя отново се зае с дантелата си.

[1] Алберт Бийрщат (1830–1902) — американски художник от немски произход. — Б.пр. ↑

[2] Стивън Гроувър Кливланд (1837–1908) — американски политик, 22-ри и 24-ти президент на САЩ. — Б.пр. ↑

21.

Д-р Джон Фелдър караше — бавно, много бавно — по Централната улица, а мъртвите декемврийски листа се виеха след колата му. Държеше главата си наведена, сякаш не му се искаше да гледа над таблото на волвото. Обзелото го униние беше много по-силно от разочарованието, което бе изпитал току-що. Даде си сметка, че вече си мисли, че това еднократно пътуване до Кънектикът може да се окаже краят на търсенето му.

Все още имаше надежда. Можеше да се случи какво ли не.

Къщите се плъзгаха покрай него с техните свежо боядисани фасади и добре поддържани дворове с подготвени за зимата растения. После пред него започна да се смрачава, сякаш внезапно слънцето се бе скрило зад облак... и ето я и *нея*. Фелдър трепна. Погледна оградата от ковано желязо с проядени шипове отгоре; мъртвите замръзнали бурени в предния двор; самото ужасно имение с твърде стръмния му покрив, извисяващ се над потъмнелия и обезцветен камък на фасадата. Почти си представи, че може да различи огромна пукнатина, минаваща от основите до покрива; достатъчен беше само един по-силен порив на вятъра от неподходяща посока и цялата постройка можеше да се превърне в купчина развалини.

Спря, изключи двигателя и слезе от колата. Докато отваряше портата, тя изскърца глухо, оставяйки по дланите му червени парченца ръжда и люспи от черна боя. Той тръгна по напуканата и нагъната бетонна пътека, като се мъчеше да измисли какво да каже.

Осъзна, че макар по професия да е психиатър, никак не го бива в манипулирането на хора. Беше ужасен лъжец и лесно можеше да бъде подведен, както много ясно бяха показали последните събития. Дали да продължи да се представя за изследовател, както беше направил в историческото дружество? Не — щом беше отпратила делегация от Харвард, старата госпожица Уинтур едва ли щеше да обърне внимание на самотен учен, забравил акредитивите си.

Може би щеше да е по-добре да заиграе с фамилната ѝ гордост, да ѝ каже, че иска да възкреси от забравата репутацията на Александър

Уинтур като голям художник. И това не — тя бе имала предостатъчно възможности да го направи и сама.

Какво да ѝ каже, за бога?

Стигна до стъпалата, без да е решил нищо. Зиданите камъни се клатушкаха коварно под краката му. Озова се пред масивна черна врата, доста очукана, с люпеца се боя. На нея се мъдреше голямо месингово чукче, оформено като глава на грифон. Гледаше го заплашително, сякаш се канеше да го захапне. Нямахме звънец. Фелдър пое дълбоко дъх, предпазливо хвана чукчето и почука.

Зачака. Никакъв отговор.

Почука отново, този път по-силно. Ударите отекнаха някъде в недрата на имението.

Пак нищо.

Облиза устни, изпитвайки почти облекчение. Още един опит и ще си тръгне. Хвана здраво чукчето и почука по-решително.

Отвътре се чу неразбираем глас. Фелдър зачака и след малко долови стъпки по мрамор. Последва дрънчене на вериги, дърпане на резета, отчаяно нуждаещи се от смазване, и вратата се откряна.

Вътре беше много тъмно и Фелдър не успя да види нищо. После погледът му се насочи надолу и той забеляза нещо като око. Да, наистина беше око. То го изгледа от глава до пети и се присви подозрително, сякаш го беше взело за активист на Свидетелите на Йехова или за търговски представител.

— Е? — остро попита тънък глас от тъмното.

Фелдър успя да раздвижи челюст.

— Аз...

— Какво искате?

Фелдър прочисти гърлото си. Май се очертаваше още по-трудно, отколкото беше предполагал.

— За къщата за гости ли идвате? — поинтересува се гласът.

— Моля?

— Попитах, портиерната ли искате да наемете?

„Възползвай се от възможността, глупак такъв!“

— Портиерната ли? А, да. Да, точно така.

Вратата се затръшна в лицето му.

Фелдър остана да стои ошашавен цяла минута преди вратата да се отвори отново, този път по-широко. Пред него застана миниатюрна

жена. Беше облечена в лисиче палто, леко проядено от молци, и носеше шантава широкопола шапка от онези, с които една дама би могла да излезе на плажа. От кльощавата ѝ ръка висеше скъпа на вид черна кожена чанта.

Мракът зад нея се раздвижи, след което цялото антре сякаш се премести. Накрая Фелдър осъзна, че различава очертанията на мъж. Беше много висок, най-малко два метра, с телосложението на централен защитник. Чертите и цветът на кожата му загатваха, че е от Фиджи или някой друг остров в Южния Пасифик. Носеше странно безформено облекло на оранжеви и бели шарки, косата му бе подстригана много късо, а лицето и ръцете му бяха покрити с груби, но забележително сложни татуировки. Гледаше многозначително Фелдър, но не каза нито дума. „Това трябва да е прислужникът“ — помисли си Фелдър, преглътна смутено и се опита да не зяпа татуировките. На тази грамада ѝ липсваше само костта в носа.

— Имате късмет — каза жената, докато надяваше бели ръкавици. — Тъкмо се канех да спра обявата. Идеята ми се стори добра — в края на краищата за кого не би било чест да наеме подобно място? Но пък, от друга страна, никой не може да разбере мисленето на модерния човек. Обявата върви вече два месеца в „Газет“, което си е чисто пилеене на пари. — Тя мина покрай него, слезе по стълбите и се обърна. — Е, елате, *елате*.

Фелдър я последва през сухите, шумолящи на зимния вятър бурени. От разказа на жената от музея беше очаквал, че госпожица Уинтур ще се окаже някаква съсухрена дърта вещица. Тя обаче изглеждаше в началото на шейсетте, с лице, смътно приличащо на застаряваща Бети Дейвис^[1] — добре поддържана, дори привлекателна. Имаше и съответния акцент, който я свързваше със северния бряг на Лонг Айланд от едно по-добро време, откъдето произлизаше и собственият му род. Докато вървеше, Фелдър много добре усещаше мрачното присъствие на прислужника, който ги следваше мълчаливо.

— Как е? — попита ненадейно тя.

— Извинете — отвърна той. — Кое как е?

— Името ви, разбира се!

— О. Извинете. Казвам се... Фелдман. Джон Фелдман.

— А професията ви?

— Доктор съм.

При тези думи тя спря и се обърна към него.

— Можете ли да представите препоръки?

— Предполагам, че да. Ако е необходимо.

— Има формалности, които трябва да се изпълняват, млади човече. В края на краищата това не е *просто* портиерна. Проектирана е от Станфорд Уайт^[2].

— Станфорд Уайт ли?

— Единствената портиерна, която е проектирал. — Погледът ѝ отново стана подозрителен. — Пише го в обявата. Не сте ли я чели?

— А, да — побърза да каже Фелдър. — Изскочи ми от главата. Извинете.

— Хм — изсумтя жената, сякаш тази подробност е трябвало да се запечати в паметта му, и продължи през мъртвата трева и бурените.

Заобиколиха имението и портиерната се появи пред тях. Беше построена от същия камък като основната сграда и пазеше вход и алея, които вече не съществуваха. Прозорците бяха напукани и покрити с мръсотия, някои дори бяха заковани. Фелдър забеляза, че двуетажната постройка има изящни линии, но те почти се губеха от разрухата.

Жената го поведе към единствения вход — врата, заключена с катинар. Затършува в чантата си, извади ключ, посочи с театрален жест и каза гордо:

— Вижте *това*!

Фелдър надникна вътре. Носещите се във въздуха пращинки почти поглъщаха слънчевата светлина, която едва успяваше да проникне през прозорците. Фелдър успя да различи някакви неясни форми, но нищо повече.

Старицата, явно раздразнена, че не е паднал на колене от възторг, влезе вътре, включи осветлението и рече сърдито:

— Влизайте, влизайте!

Фелдър пристъпи вътре. Зад него прислужникът спря на прага — изпълваше целия вход — и остана там със скръстени на широките си гърди ръце, препречвайки изхода.

От високия таван висеше една-единствена гола крушка. Фелдър чу шумолене на мишки, разтревожени от появата им. Огледа се. От первазите висяха тежки паяжини, а по-голямата част от помещението беше затрупана с боклуци от отдавна отминала епоха — детски колички, тенджери под налягане, шивашки манекен. При всяка стъпка

се вдигаше малко облаче прах. Зеленикавосива плесен пълзеше по стените като шарките на пантера.

— Станфорд Уайт — гордо повтори домакинята. — Никъде не можете да видите подобно нещо.

— Много е красиво — промърмори Фелдър.

— И още как. — Тя обгърна с жест помещението. — О, има нужда от известно почистване, но това може да се свърши и за един следобед. Пет хиляди месечно.

— Пет хиляди — повтори Фелдър.

— Къщата е обзаведена и наемът е доста нисък, ако питате мен! Мебелите обаче не бива да се местят. Разбира се, в цената не влизат сметките за вода и ток. Ще трябва да плащате и за въглищата за котела. Но сградата е построена толкова добре, че сигурно няма да ви се наложи да я отоплявате.

— М-м-м — измънка Фелдър. Температурата вътре едва ли беше много над нулата.

— Спалнята и банята са горе, кухнята е в съседното помещение. Искате ли да ги разгледате?

— Не, не мисля. Благодаря все пак.

Жената се огледа гордо, напълно сляпа за прахта, мръсотията и плесента.

— Много съм придирчива относно хората, които допускам на територията на имението. Не търпя никакво разгулно поведение и гости от другия пол. Това е паметник на културата, а и трябва да пазя честта на семейството, разбира се. Сигурна съм, че ме разбирате.

Фелдър кимна отсъстващо.

— Но вие ми изглеждате свестен младеж. Може би — ще видим по-нататък — ще се срещаме от време на време на следобеден чай в предния салон.

„В предния салон“. Фелдър си спомни думите на жената от музея: „Веднъж дойде цяла делегация от Харвард, за да проучи писмата на Бийрцат. Предложили й солидна сума, или така се говори. Тя не ги допуснала дори до входната врата“.

Осъзна, че госпожица Уинтур го гледа намръщено и с очакване.

— Е? Излизането не ми действа особено здравословно, нали разбирате. Пет хиляди месечно плюс разноските.

Изуменият Фелдър чу собствения си глас, сякаш някой друг говореше вместо него.

— Съгласен.

[1] Бети Дейвис (Рут Елизабет Дейвис, 1908–1989) — американска актриса. — Б.пр. ↑

[2] Станфорд Уайт (1853–1906) — архитект, представител на т.нар. Американски ренесанс и на стила боар. — Б.пр. ↑

22.

През живота си Д'Агоста беше виждал доста гадости — никога нямаше да забрави онези два разчленени трупа във Валдо Фолс, Мейн, — но това беше върхът. Най-зловещата сцена от поредица изключително зловещи убийства. Тялото на младата жена беше съблечено и проснато по гръб, разчленените крайници образуваха нещо като човешки часовник, под който имаше корона от кръв като някакво слънчево изригване, а различните органи бяха подредени по обиколката като някакъв проклет натюрморт. Имаше и малък пръст на крак — *допълнителен* пръст на крак, внимателно поставен върху челото на жертвата.

И всичко това бе увенчано с послание, написано върху тялото с кръв: Ти гониш!

Патологът, криминалистите, специалистът по отпечатащи и фотографът си бяха свършили работата, бяха събрали уликите и си бяха отишли. Това им беше отнело часове. Сега беше негов ред — негов и на Гибс. Д'Агоста трябваше да признае, че Гибс го бива в чакането. Не размаха значката си и не си проби път, както обичаха да правят другите федерални. От години отдел „Убийства“ се опитваше да наложи правила, които да не позволяват на началството да се появява на местопрестъплението и да пречи на работата на специалистите. Д'Агоста гледаше много сериозно на тези правила. Не знаеше колко пъти му се бе случвало да попада на местопрестъпления, оплескани от някоя важна клечка, решила да се появи в медиите, да покаже сцената на политическите си приятелчета или просто да демонстрира какъв началник е.

В стаята беше горещо от ярките лампи и във въздуха се носеше противната воня на кръв, фекалии и смърт. Д'Агоста обиколи тялото, без да пропуска нито една подробност, като се стараеше да запамети всичко и да възстанови случилото се, като в същото време мислите му продължаваха да текат. Поредното старателно убийство, планирано и изпълнено с прецизността на военна кампания. От сцената лъхаше на самоувереност и дори арогантност от страна на убиеца.

Д'Агоста наистина огледа всичко, но изпита и чувство за дежавю — нещо в сцената му напомняше за нещо друго. Превъртя мисълта в главата си и осъзна какво е то. Сцената имаше вида и усещането за музейна витрина — всичко беше старателно положено на мястото си, с цел да създаде впечатление, илюзия, визуално въздействие.

Но на какво? И защо?

Погледна Гибс, който беше клекнал и оглеждаше написаното върху тялото. Подредените прожектори хвърляха върху сцената множество сенки.

— Този път извършителят е използвал ръкавица — каза агентът.

Д'Агоста кимна. Интересно наблюдение. Мнението му за Гибс се повиши с още една степен.

Честно казано, доста се съмняваше, че зад всичко това стои братът на Пендъргаст. Не виждаше абсолютно никаква връзка между поведението на този убиец и нещата, извършени от Диоген в миналото. Колкото до мотива, за разлика от предишната вълна убийства, този път нямаше ясен мотив за убиването на тези случайно избрани жертви. Фигурата, която бе видял на записите от камерите, макар да бе с подходящия ръст и телосложение, не се движеше така плавно, каквито бяха движенията на Диоген. Очите също бяха различни. Диоген ни най-малко не му приличаше на психопат, който ще тръгне да разчленява трупове и да оставя части от друго тяло на местопрестъплението. А не биваше да се забравя и дребната подробност с падането му в един сицилиански вулкан. Единствената свидетелка беше абсолютно убедена, че той е мъртъв. А тя беше адски добра свидетелка, макар че не беше съвсем наред с главата.

Пендъргаст беше отказал да му каже защо смята, че убиецът е брат му. Като цяло Д'Агоста имаше чувството, че тази странна идея на Пендъргаст е продукт на дълбоката му депресия след убийството на жена му, съчетана с прекаляването с наркотиците. Вече изпитваше съжаление, че се бе опитал да намеси Пендъргаст в случая — и изпитваше огромно облекчение, че специалният агент не дойде на местопрестъплението.

Гибс се изправи.

— Лейтенант, започвам да мисля, че си имаме работа с двама убийци. Нещо като Леополд и Льоб^[1].

— Нима? На записите виждаме само един човек, откриваме едни и същи кървави отпечатъци и употребата на един и същи нож.

— Точно така. Но само си помислете. И в трите хотела охраната е на много високо ниво. Пълно е със служители. Във всички случаи убиецът успява да проникне и да се измъкне, без да бъде изненадан, спрян, прекъснат или предизвикан. Едно от обясненията е, че има съучастник, който наблюдава обстановката.

Д'Агоста бавно кимна.

— Нашият човек върши мократа работа. Той привлича като магнит вниманието ни. Той е човекът, който маха в обектива и казва: „Здрасти, мамо, виж ме!“. Той обаче си има партньор, който е неговата пълна противоположност. Напълно невидим, сливащ се с ламперията, виждащ и чуващ всичко. Двамата нямат пряк контакт помежду си по време на извършването на престъплението, но поддържат тайна и постоянна връзка.

— Чрез слушалки или нещо подобно.

— Именно.

Идеята веднага се хареса на Д'Агоста.

— Значи трябва да потърсим и този тип. Защото няма как да не е бил хванат от охранителните камери.

— Може би. Но не бива да забравяме, че той несъмнено ще бъде много добре маскиран.

Внезапно от спалнята се появи дълга сянка и падна върху тялото. Миг по-късно изникна висока фигура в черно, осветена отзад, със светлоруса коса като ярък ореол около потъналото в сенки лице. Приличаше не на ангел, а на някакъв зловец призрак, завърнал се от оня свят.

— Двама убийци значи? — разнесе се провлачен глас.

— Пендъргаст! — възкликна Д'Агоста. — Какво става, по дяволите? Как успя да влезеш тук?

— По същия начин като теб, Винсънт. Тъкмо оглеждах спалнята.

Гласът му не беше точно приятелски, но поне в него се долавяше твърдост, каквато липсваше при последната им среща.

Д'Агоста погледна Гибс, който бе зяпнал Пендъргаст, без да е в състояние да скрие неодобрението си.

Още една крачка и ярката светлина освети лицето на Пендъргаст отстрани. Чертите му бяха като изсечени от мрамор.

— Поздрави, агент Гибс.

— Подобно — отвърна Гибс.

— Предполагам, че сте удовлетворен от установяването на връзка?

Мълчание.

— Тъй като сам го споменахте, не, все още не съм получил потвърждение за ролята ви в случая.

Пендъргаст цъкна неодобрително с език.

— Ах, тази бюрокрация във ФБР. Винаги можеш да разчиташ на нея.

— Но разбира се — добави Гибс, без да може да скрие неприязънта си, — помощта на колега винаги е добре дошла.

— Помощ — повтори Пендъргаст.

И внезапно се раздвижи, заобиколи тялото, бързо се наведе, огледа някои неща през лупа, взе нещо с пинцети и го прибра в епруветка с бързи, почти маниакални движения. След като завърши огледа, отново се обърна към Гибс.

— *Двама* значи?

Гибс кимна и каза:

— Това е само работна хипотеза. Ясно е, че не сме достигнали до момента за правене на заключения.

— С удоволствие бих изслушал доводите ви. Страшно ми е интересно.

Д'Агоста усети някакво напрежение в подбора на думите на Пендъргаст, но предпочете да си затрае.

— Ами — започна Гибс, — не знам дали лейтенантът е споделил с вас предварителния ни доклад, но за нас това е дело на организиран убиец — или убийци, — изпълняващи нещо като ритуал. Ще ви дам доклада, ако го нямате.

— О, имам го. Но нищо не може да се сравни с разказа. Какъв беше старият израз? Направо от устата на коня. А мотивът?

— Този тип убийци — с равен глас продължи Гибс — като цяло действат по сексуални подбуди, които могат да бъдат задоволени единствено чрез упражняване на изключителен контрол и власт върху другите.

— А допълнителните части от тяло?

— Те са уникални в случая. Хипотезата на нашите съставители на профили е, че нападателят е преизпълнен с омраза към самия себе си и чувство за безполезност, може би дължащи се на насилие в детството, и действията му са нещо като забавено самоубийство. Експертите ни градят предположенията си на тази основа.

— Браво на нас. А посланието „Ти гониш“?

— Този тип убийци често се подиграват с правоприлагащите органи.

— В базата ви данни има отговор на всеки въпрос.

Гибс явно не можеше да реши как да приеме това.

Същото се отнасяше и за Д'Агоста.

— Признавам, че базата данни е много добра — продължи той.
— Както несъмнено ви е известно, агент Пендъргаст, съвместната система за съставяне на профили на Националния център за анализ на поведението и Отдела за поведенчески науки включва десетки хиляди записи. Основава се на статистика, бройки и корелации. Това не означава, че нашият убиец *задължително* трябва да отговаря на модела, но все пак ни предоставя известни насоки.

— Да, наистина. Ако не друго, ви дава пътека навътре в пустошта.

Доста странната метафора увисна във въздуха. Д'Агоста се мъчеше да проумее какво точно има предвид Пендъргаст. Настъпи напрегната тишина. Пендъргаст продължаваше да гледа Гибс с леко наклонена настрани глава, сякаш разглеждаше някакъв експонат. После се обърна към Д'Агоста и го сграбчи за ръката.

— Е, Винсънт. Ето че отново сме партньори по случай. Искам да ти благодаря за... как да се изразя? За това, че помогна за спасяването на живота ми.

И с тези думи се обърна и излезе забързано. Черният му шлифер се развяваше зад него като полудял.

[1] Нейтън Леополд (1904–1971) и Ричард Льоб (1905–1936) — студенти по право от Чикагския университет, нашумели с опита си да извършат „съвършеното престъпление“ (отвлечане и убийство) през 1924 г. — Б.пр. ↑

23.

Лейтенант Д'Агоста седеше приведен напред във видеолаборатория на деветнайсетия етаж на Полис Плаза 1. Беше напуснал местопрестъплението само преди час и се чувстваше като боксьор след петнайсетия рунд срещу световния шампион.

Обърна се към човека, който работеше с апаратурата — мършав досадник на име Хонг.

— Записът от петнайсети етаж. Върни шейсет секунди назад.

Хонг затрака на клавиатурата и черно-бялата картина на централния монитор се промени, като бързо препусна отпред назад.

Загледан в екрана, Д'Агоста мислено си повтори как е било извършено престъплението. Убиецът беше влязъл насила в апартамента — ако се съдеше по записите от охранителните камери, сякаш беше знаел кога точно ще се отвори вратата — и беше завлякъл злощастната жена в спалнята. Убил я бе и се бе заел с гадните си занимания. Цялата работа му беше отнела по-малко от десет минути.

Но тогава съпругът на жертвата се върнал в апартамента. Убиецът се скрил в банята. Мъжът открил тялото на жена си и обезумелите му викове били чути от служител на охраната, който влязъл в апартамента, видял тялото и веднага се обадил на полицията. В настъпилата суматоха убиецът се измъкнал. Всичко това се потвърждаваше от записите и от откритите в апартамента улики, както и от свидетелствата на съпруга и охранителя.

Всичко изглеждаше напълно ясно. Но дяволът, или по-точно наистина шантавите неща, се криеха в подробностите. Например как убиецът е разбрал, че трябва да се скрие в банята? Ако е бил прекъснат от изщракването на входната врата, нямаше как да стигне до банята, без да бъде забелязан от съпруга. Това означаваше, че се е скрил *преди* вратата да бъде отключена с електронната карта. Явно е бил предупреден от нещо друго.

Нямаше съмнение, че този тип си има съучастник. Но къде е бил той?

— Почни оттук — каза Д'Агоста на Хонг.

Загледа може би за десети път как съпругът влиза в апартамента. Пет секунди по-късно вратата се отвори отново и убиецът, с тренчкот и с мека шапка, излезе навън. А в следващия момент, отново противно на всяка логика, се шумугна обратно в апартамента. Секунди по-късно от ъгъла се показа човекът от охраната на хотела.

— Спри за момент — нареди Д'Агоста.

Проблемът беше, че нямаше съучастник, който да види новодошлия. Коридорът бе празен.

— Пусни нататък — каза той.

Загледа мрачно как охранителят влиза в стаята, разтревожен от виковете на съпруга. Почти незабавно убиецът отново се измъкна навън и тръгна към асансьора. Натисна копчето за слизване, изчака малко, след което сякаш размисли, продължи към края на коридора и излезе през вратата за стълбището.

Секунди по-късно вратата на асансьора се отвори и от кабината излязоха трима мъже в костюми.

— Стоп — каза Д'Агоста. — А сега пусни записа от тринайсети етаж. Започни от същия час и минута.

— Дадено, лейтенант — отвърна Хонг.

Вече бяха прегледали записите от четиринайсетия етаж — точно по онова време там бяха работили няколко камериерки и количките им запълваха коридора. Д'Агоста загледа как убиецът излезе от стълбището на тринайсетия етаж, отиде при асансьорите, натисна отново бутона и зачака. Остави единия асансьор да бъде повикан, след което отново натисна бутона. Този път, когато вратата се отвори, влезе в кабината.

— Стоп — каза Д'Агоста.

Беше го гледал отново и отново. Къде се намиреше съучастникът? В едни случаи нямаше никакви хора, а в други имаше потенциални наблюдатели, но Д'Агоста не можеше да открие прилика помежду им. Никой не можеше да се превърне за петнайсет секунди от прегърбен осемдесетгодишен господин в дебела чистачка от Доминиканската република. Освен ако убиецът нямаше няколко съучастници.

Това беше наистина, ама наистина шантаво.

— Камерата във фойето — промърмори Д'Агоста. — От същия час и минута.

Мониторът трепна, картината отново се смени и показа от птичи поглед дискретното и елегантно фоайе. Вратата на асансьора се отвори и убиецът излезе от кабината — сам. Тръгна към главния изход, после сякаш размисли, обърна се и седна на едно кресло, като скри лицето си зад вестник. След седем секунди покрай него изтича униформен служител от охраната. Веднага след това убиецът стана, но вместо да продължи към главния изход се насочи към необозначена врата към сервизните помещения. Точно преди да стигне до нея вратата се отвори и от нея излезе пиколо. Убиецът се измъкна, докато вратата се затваряше — не му се наложи дори да я задържи.

Д'Агоста гледаше как убиецът изчезва зад затварящата се врата. Други камери го бяха засекли как излиза от товарната зона на хотела. Многократните преглеждания на записите от фоайето и от другите камери отново не показваха възможен партньор на извършителя на убийствата.

Хонг спря записа на своя глава.

— Искаш ли да видиш още нещо?

— Да. Да ти се намира серия от „Подставени лица“? — Д'Агоста уморено се изправи. Чувстваше се остарял.

Тъкмо излизаше, когато му хрумна нова идея. *Нямаше нужда съучастникът да е на някое от тези места.* Ако имаше достъп до камерите, той би могъл да види всичко, което бе видял и Д'Агоста. И съответно да предупреди убиеца. Така че ставаше въпрос или за човек от охраната, или някой беше хакнал системата и я следеше в реално време — може би дори по интернет, ако камерите са вързани с Мрежата. В такъв случай съучастникът можеше дори да е извън Ню Йорк.

Окрилен от блестящата идея, Д'Агоста веднага започна да мисли как да се възползва от нея.

24.

Колибата не принадлежеше на баща ѝ и никога не бе принадлежала. Джак Суонсън не беше от хората, които притежават разни неща. Успяваше да ги заеме с уговорки и след това се държеше така, сякаш са негови. По типичния за него начин се беше натъкнал на занемарената барака в дърводобивната гора, собственост на „Роял Пейпър“ при вододела на Делауер, от страната на Ню Джърси. Според историята, която бе чула Кори, Джак се сприятелил с някакъв началник от „Роял Пейпър“, с когото се запознали по време на риболов и който уж му казал, че ако Джак иска да си уреди местенце, може да използва бараката, стига да си трае и да не се набива много на очи. Кори беше сигурна, че трансакцията е включвала много бири и рибарски истории, както и голяма доза от несъмнения чар на баща ѝ. Колибата нямаше отопление, вода и електричество; прозорците ѝ бяха изпочупени, а покривът бе целият в дупки и никой не бе възразил, когато Джак цъфнал при бараката, стегнал я набързо, колкото да стане горе-долу обитаема, нанесъл се като истински собственик и започнал да я използва като база за риболовните си излети до намиращото се недалеч езеро Лонг Пайн.

Естествено, Кори никога не я беше виждала, но знаеше за съществуването ѝ, защото майка ѝ мърмореше горчиво след откритието, че „рибарската колиба на езерото в Ню Джърси“ всъщност не била негова, когато се стигна до подялба на несъществуващото им имущество по време на развода.

Кори бе сигурна, че баща ѝ се е сврял именно там. Не притежаваше колибата и никаква официална проверка не можеше да го проследи до нея. Освен това беше сигурна, че новината за дребния му банков обир едва ли е стигнала от Алънтаун чак до селцата из гората Уортингтън в Ню Джърси.

Колко ли езера на име Лонг Пайн имаше в района? Според Гугъл Мапс беше само едно и Кори страшно се надяваше то да е правилното.

Слезе от ужасно скъпото такси, което бе взела от автогарата в Ийст Страудсбърг и което я беше докарало до селския магазин,

известен като „Магазинчето на Франк в Олд Фаундри, Ню Джърси“ — най-близката точка до Лонг Пайн, до която можеше да се стигне с кола, отброи сто и двайсет долара, плати на шофьора и влезе в магазина.

Беше точно такъв, какъвто се беше надявала — едно от онези тесни магазинчета, продаващи блесни, стръв, евтини въдичарски пръчки, хладилни чанти, лодкарски принадлежности, вързопи дърва за огрев, газ и — естествено — бира. Цяла стена бира.

Капанче точно по вкуса на баща ѝ.

Докато вървеше към тезгяха, бирените кореми, висящи около касовия апарат, се смълчаха. Несъмнено причината беше пурпурната ѝ коса. Кори беше уморена, раздразнена и доста нещастна, че трябваше да се раздели със сто и двайсет долара за едно возене с такси. Много се надяваше милите чичковци да не я тормозят допълнително.

— Търся Джек Суонсън — каза тя.

Отново тишина.

— Така ли? — най-сетне се обади явно самозваният клоун на компанията. — Какво... Джек да не те е чукнал или нещо такова? — Изсмя се и погледна приятелите си за одобрение.

— Аз съм му дъщеря, малоумна бърсалка за гъз такава — отвърна тя с висок глас, който изпълни магазина и накара всички да се смълчат.

Сега бе ред на приятелите да се изсмеят. Бирения корем се изчерви, но нямаше какво да направи.

— Този път си намери майстора, Мърв — каза един, който не приличаше толкова много на маймуна като останалите, и сръчка с лакът другарчето си.

Кори зачака със скръстени на гърдите ръце.

— Значи ти си хлапето, за което не престава да говори — каза човекоподобният с дружелюбен тон.

Това, че баща ѝ непрекъснато говорел за нея, изненада Кори, но тя не го показа. Дори не погледна към Мърв, който явно беше позасрамен.

— Значи всички познават баща ми, така ли?

— Сигурно е горе в бараката си — каза по-приятният.

„Бинго!“ — помисли си Кори. Беше се оказала права.

Заля я облекчение, че усилията ѝ не са били напразни.

— Къде е това?

Мъжът я упъти. Бараката се намирала на около километър и половина нагоре по пътя.

— С удоволствие ще те закарам — рече той.

— Не, благодаря. — Тя вдигна раницата си и тръгна към изхода.

— Наистина ще се радвам да го направя. С баща ти сме приятели.

Кори се сдържа и не го попита какво представлява баща ѝ. Начинът не беше този — трябваше да разбере сама. Поколеба се и огледа мъжа. Изглеждаше искрен, навън бе кучешки студ, а раницата ѝ тежеше цял тон.

— Добре. Стига Дръв, тоест Мърв, да не се помъкне също. — И посочи Бирен корем номер едно.

Това предизвика смях.

Накара го да я остави на мястото, откъдето започваше прекият път до бараката — стръмна пътека през боровата гора, в началото на която имаше голяма кална локва, която трябваше да заобиколи. Трябваше да измине около осемстотин метра до целта си и докато вървеше по пътеката, като от време на време пресичаше серпентините на шосето, водещо до Лонг Пайн, усети как започва да ѝ олеква, да се отпуска за първи път от цяла вечност. Беше типичен ден за началото на декември — слънцето светеше през клоните на дъбове и борове, хвърляйки шарена сянка върху земята около нея, а въздухът бе изпълнен с аромата на смола и мъртви листа. Ако имаше чудесно място да се криеш от ченгета (или нацисти), то бе именно тук.

Но когато се замисли за баща си и за това какво ще си кажат един на друг, стомахът ѝ започна отново да се свива. Едва си спомняше как изглежда и нямаше никаква представа какъв ще е сега — майка ѝ беше изхвърлила албума със снимки. Нямаше абсолютно никаква представа какво да очаква. Значи той вече е банков обирджия? Господи, нищо чудно да е алкохолик или наркоман. Един от онези престъпници, изпълнени със самосъжаление, които оправдават постъпките си и хвърлят цялата вина за делата си върху лошите си родители или лошия си късмет. Може дори да съжителстваше с някоя долнопробна кучка.

И какво щеше да стане, ако го хванат и открият, че тя живее в бараката с него? Кори вече беше намерила в интернет постановление

18 USC/1071, което изискваше от федералните да докажат, че тя го е укривала и е направила опит да попречи на издирването или ареста му. Не беше достатъчно само да живее с него, за да се окаже зад решетките. Но все пак как всичко това щеше да се отрази на бъдещата ѝ кариера в правоприлагащата система? Несъмнено катастрофално.

С две думи, това беше тъпа идея. Изобщо не я беше премислила. Трябваше да остане в къщата му, където щеше да е в пълна безопасност, и да го остави да живее неговия си живот. Забави крачка, спря, свали раницата и седна върху нея. Защо изобщо ѝ беше хрумнало, че идеята си я бива?

Трябваше още сега да обърне кръгом, да се върне в Алънтаун — или по-скоро в Западна Куяхога — и да забрави всички тези глупости. Стана, метна раницата през рамо и понечи да се обърне. Но после се поколеба.

Беше стигнала твърде далеч, за да бяга точно сега. И искаше да научи — *наистина* искаше да научи — за онези писма в гардероба. Пощалъонът от Медисин Крийк си беше тъп... но Кори се съмняваше, че е чак *толкова* тъп.

Обърна се и продължи нагоре. Пътеката се отдалечи доста от шосето, направи един завой и изведнъж излезе на слънчева поляна, на която се издигаше бараката — самотна, без абсолютно никакви други постройки наоколо. Кори спря и впери поглед в нея.

Не беше очарователна гледка. Дзифтова хартия, закрепена за безразборни парчета дърво. Прозорците от двете страни на вратата бяха счупени, единият бе закован с дъски, а другият — запушен с парцал. Отзад между дърветата се виждаше външен клозет. От покрива стърчеше ръждив кюнец.

Дворът отпред обаче бе спретнат, с окосена трева. Вътре в постройката някой се движеше.

„Господи, започва се“. Кори отиде до вратата и почука. Настъпи внезапна тишина. Нима баща ѝ щеше да се опита да побегне от задната страна?

— Ехо? — извика тя с надеждата, че ще спре опита му за бягство.

Пак тишина. Накрая отвътре се чу глас.

— Кой е?

Тя пое дълбоко дъх.

— Кори. Дъщеря ти. Кори.

Поредно дълго мълчание. После вратата рязко се отвори и навън изскочи мъж — тя го позна моментално, — и я грабна в прегръдките си с такава сила, че едва не я смаза.

— Кори! — задавено извика той. — Колко години се молах за този момент! Знаех, че някой ден ще се появиш! Господи, молах се — и ето че се сбъдна! Моята Кори! — И избухна в ридания от щастие, ридания, които сигурно щяха да я смутят, ако не беше толкова сащисана.

25.

Отвътре бараката се оказа изненадващо уютна, спретната и дори очарователна по един очукан, селски начин. Баща ѝ — наричаше го Джак, защото просто не можеше да произнесе „татко“ — я разведе с нескрита гордост. Постройката се състоеше от две помещения — кухня и дневна в едно и мъничка спалня, в която едва се побираше паянтово двойно легло, писалище и умивалник. Нямаше водопровод и електричество. За отоплението се грижеше стара камина. Котлон за къмпинг на стойка, работещ на газ, служеше за готвене, а до него имаше стар умивалник от стеатит, чийто канал просто се изливаше на земята под дъските на пода. Водата за пиене се съхраняваше в пластмасови туби, подредени пред входната врата, пълнели се от един извор на няколкостотин метра от бараката.

Всичко беше на мястото си, чисто и подредено. Кори не забеляза никакви бутилки от алкохол или бирени кутии. Завеси на червени индийски шарки създаваха приповдигната обстановка, а грубата кухненска маса бе покрита с карирана покривка. Но онова, което изненада Кори най-много (макар да го премълча), беше огромният брой снимки в рамки, окачени на стената над масата — всичките бяха нейни. Кори нямаше представа, че съществуват толкова много нейни снимки от детството ѝ.

— Настанявай се в спалнята — каза Джак и отвори вратата. — Аз ще спя на канапето.

Кори не тръгна да спори с него. Тръшна раницата на леглото и отиде при баща си в кухнята. Той стоеше над котлона.

— Ще останеш ли за известно време? — попита я Джак.

— Ако нямаш нищо против.

— *Абсолютно* нищо против. Кафе?

— Господи, да.

— Да те предупредя, не е френско еспreso. — Той се разсмя, сипа няколко лъжици кафе в емайлиран чайник с вода, разбърка го и го сложи да заври.

Засега, като се изключи емоционалната среща в началото, двамата някак успяваха да се сдържат да задават въпроси. Макар че на Кори страшно ѝ се искаше да го направи — и знаеше, че същото се отнася и за Джак. Но като че ли никой от двамата не искаше да пришпорва нещата.

Той си тананикаше, докато работеше, извади кутия понички и ги подреди в поднос. Тя внезапно си спомни този негов навик да си тананика — нещо, за което не беше помисляла през изминалите петнайсет години. Наблюдаваше го крадешком, докато той шеташе. Беше по-слаб и изглеждаше изумително по-нисък, но това несъмнено се дължеше на факта, че самата тя е пораснала. Никой човек не може да се смали от гигант, какъвто го помнеше, до някакви си метър и шейсет и пет. Косата му бе рядка, с един наперен кичур, стърчащ на темето; лицето му бе силно набръчкано, но си оставаше поразително красиво по един искрящ, весел, ирландски начин. А той бе само една четвърт ирландец — в произхода му имаше шведска, полска, българска, италианска и унгарска жилка. Кори си спомни как веднъж ѝ беше казал, че е мелез.

— Мляко, захар? — попита той.

— Имаш ли сметана?

— Пълномаслена.

— Идеално. Много пълномаслена сметана и три лъжици захар.

Той донесе двете димящи чаши, остави ги на масата и седна. Известно време двамата пиха мълчаливо и Кори, след като откри, че почти е приключила с кафето, изяде една поничка. Навън чуруликаха птици, лъчите на следобедното слънце хвърляха шарена сянка през шептящите листа, миришеше на гора. Изведнъж всичко ѝ се стори толкова съвършено, че тя се разплака.

Като типичен мъж, Джак веднага се паникьоса и скочи на крака.

— Кори! Какво има? Загазила ли си? Ще ти помогна.

Тя му махна да седне, избърса очи и се усмихна.

— Нищо. Забрави. Просто... просто съм малко стресирана.

Все още объркан, той седна и понечи да я прегърне, но тя се дръпна.

— Аз... остави ме за момент. Трябва да свикна с това.

Той побърза да дръпне ръката си.

— Да. Разбира се.

Огромната му загриженост я трогна. Тя си издуха носа. Последва неловко мълчание. Никой от двамата не искаше да зададе първия въпрос.

— Добре си дошла да останеш тук колкото искаш — най-сетне започна Джак. — Няма да има никакви въпроси, можеш да идваш и да си отиваш по всяко време... Ъ-ъ-ъ, имаш ли кола? Не видях.

Тя поклати глава. И после каза, без изобщо да иска да го прави:

— Чух, че си ограбил банка.

Настъпи мъртвешка тишина.

— Ами — рече той, — не съм.

Кори незабавно усети как нещо в нея изстива. Той вече започваше да я лъже.

— Наистина не съм. Насадиха ме.

— Но ти си... *избягал*.

Той се плесна по главата и непослушният кичур на темето му се развя.

— Да, избягах. Като някакъв проклет идиот. Пълна глупост, знам. Но не съм го направил. Моля те, повярвай ми. Разполагат с всички онези доказателства, но само защото ми скроиха номер. Ето какво стана...

— Чакай — вдигна ръка тя. — *Чакай!* — Не искаше да слуша повече лъжи — ако наистина бяха лъжи.

Той замълча.

Тя отпи голяма глътка кафе. Беше чудесно. Взе още една поничка и я захапа. „Остани в настоящия момент“. Опита се да се отпусне, но истинският въпрос, който искаше да зададе, онзи, който избягваше, непрекъснато я тормозеше и накрая тя преглътна и го зададе.

— Какви са онези пакети и писма в гардероба ти?

Джак я зяпна.

— Значи си ги видяла?

— Какво всъщност е станало? Защо просто си тръгна и... не се обади нито веднъж? Цели петнайсет години?

Той я погледна. На лицето му бяха изписани изненада и мъка.

— Дюет не ми позволяваше да ти се обаждам, каза, че не искаш да говорим и... и аз го разбирах. Но ти пращах по нещо почти всяка седмица, Кори. Подаръци, когато можех да си ги позволя. Докато растеше, се опитвах да позная как я караш, какво ти харесва. Кукли,

детски книжки. За всеки рожден ден ти пращах по нещо. Нещо хубаво. А когато не можех да си позволя подаръци, ти пишех. Изпратих ти сигурно хиляда писма — разказвах ти какво правя, какво се случва в живота ми, съветвах те за нещата, с които си мислех, че се занимаваш. И всички те се връщаха. Всички. Реших, че Дюет ги връща. Или че може би се е преместила, без да остави новия си адрес.

Кори преглътна.

— Тогава защо си продължил да ми пращаш неща, щом си знаел, че няма да ги получа?

Джак провеси глава.

— Защото се надявах, че някой ден ще мога да ти ги дам лично. Всичките. За мен те са нещо като дневник. Дневник на живота ми и... може да ти прозвучи странно, но и на *твоя* живот, какъвто си го представях. Как растеш. От какво се интересуваш. Дали си започнала да излизаш с момчета. И... — Той замълча смутено. — Всички тези писма и колети, дори да бяха върнати... ами, след известно време едва ли не имах чувството, че и ти си при мен. Лично. — Замълча отново. — Винаги съм се надявал, че ще ми пишеш.

Когато бе видяла пълния с писма и пакети гардероб, Кори бе предположила — всъщност беше се надявала, — че обяснението ще е точно такова. Но последното изобщо не ѝ беше хрумвало — че през цялото време, когато бе чакала вест от татко си, той е чакал вест от нея.

— Тя каза, че си отказал да плащаш издръжка, че си се хванал с някаква друга жена, че не можеш да се задържиш на работа и само киснеш по баровете.

— Нищо от това не е истина, Кори, или поне... — Той се изчерви. — Наистина прекарвах доста време по баровете. И имаше... жени. Но вече девет години съм чист и трезвен. И се опитвах да плащам издръжка, когато можех. Честно. Понякога се лишавах от залъка си, за да ѝ изпратя чека.

Кори поклати глава. *Разбира се*, че нещата, които ѝ бе наговорила майка ѝ през годините, не бяха истина. Как може да е била толкова наивна, че да ѝ повярва — да повярва на лъжливата си, огорчена, алкохолизирана майка? Изведнъж се почувства ужасна глупачка. И виновна — за това, че петнайсет години си е мислила лоши неща за баща си.

И в същото време основното чувство бе на облекчение.

— Съжалявам — рече тя.

— За какво?

— Че не съм осъзнавала всичко това. Че съм била... толкова пасивна.

— Та ти беше просто хлапе. Не си го знаела.

— На двайсет и две съм. Отдавна трябваше да се сетя.

Той махна с ръка.

— Минало беше.

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Никога не съм бил добър в речите и изразите. Но въпреки това живея според една философия, при това добра.

— И каква по-точно?

— Прощавай всичко на всеки.

Кори не беше сигурна, че би прегърнала подобна философия. Никак даже.

Джак си допи кафето, стана и взе чайника.

— Още?

— С удоволствие.

Той наля отново и седна.

— Кори, искам да ти разкажа за така наречения банков обир. Изиграл ме е някой от работата ми, но не зная кой. Сигурен съм, че е свързано с измамите им при продажбите и с допълнителното скубане на клиенти. Така трупат парите си, нали разбираш — с плащанията. Проблемът е, че всички го правят. С изключение на един — Чарли, единственият свестен там.

— Но ти си *избягал* — повтори тя.

— Знам. Винаги съм постъпвал глупаво и импулсивно. Реших, че мога да се скрия на това място, докато разбере каква е истината. Но тук нямам дори телефон, а трябваше да изхвърля мобилния си, за да не ме проследят по него. Така че няма как да разследвам нещата — а бягството само ме уличава като виновник. В безизходица съм.

Кори го погледна. Искаше й се да му повярва.

— Аз обаче не съм в безизходица — рече тя. — Мога да проуча нещата.

— Я стига — разсмя се той. — Ти? Та ти си нямаш ни най-малка представа какво е да си детектив.

— Нима? За твое сведение, уча криминалистика в Джон Джей Колидж, пълна отличничка съм, а в Медисин Крийк работех като асистент на един от най-добрите агенти на ФБР по случай със сериен убиец.

Джак се опули.

— О, не! Собствената ми дъщеря... *ченге?*

26.

Мъжът се появи на входа на офис клетката на Маделин Тийл толкова ненадейно, че тя буквално подскочи. Човекът изглеждаше много странно — облечен в черно, с бледо лице и сиви очи, излъчващ напрежение, граничещо с тревожна възбуда.

— Господи, ама че ме стреснахте! — каза тя и постави ръка върху щедрата си гръд. — С какво мога да ви помогна?

— Дойдох за доктор Хефлър.

Това определено беше странен начин на изразяване — мъжът наистина доста приличаше на самия дявол, но гласът му беше мелодичен, с очарователен южняшки акцент. Самата тя беше от Средния запад и различните нюйоркски акценти продължаваха да й стържат по нервите.

— Имате ли записана среща? — попита тя.

— Двамата с доктор Хефлър сме стари приятелчета.

„Стари приятелчета“. Нещо в начина, по който го каза, не звучеше наред. Никой не използваше думата „приятелче“, за да опише д-р Уейн Хефлър, който според самата Тийл беше надут псевдоаристократичен и високомерен глупак. Беше се сблъсквала с достатъчно Хефлъровци през дългата си кариера, но този определено беше най-лошият — от онези, чието най-голямо удоволствие е да преглеждат работата на подчинените си с единствената цел да намерят някакъв пропуск и да го покажат на колкото се може повече хора. А в същото време пренебрегваше собствената си работа и оставяше другите да го потулват, знаейки, че те ще операт пешкира, ако нещо се издъни.

— А вашето име, сър?

— Специален агент Пендъргаст.

— О. Като от ФБР?

На лицето на специалния агент се появи бегла смущаваща усмивка. Мраморната му ръка бръкна в джоба на черното вълнено сако, извади портфейл и го отвори, за да покаже значката и личната карта, след което внимателно го затвори и го прибра. С тръпка, която

не можеше да се нарече неприятна, Маделин Тийл натисна бутона на интеркома и вдигна слушалката.

— Доктор Хефлър, търси ви агент от ФБР на име Пендъргаст. Няма уговорена среща, но каза, че се познавате.

Последва кратка пауза.

— Пендъргаст ли казахте?

— Да, докторе.

— Да влезе.

Тя затвори.

— Можете да влезете.

Но агентът не помръдна.

— Нека доктор Хефлър да излезе.

Това вече беше интересно. Тя вдигна отново телефона.

— Той иска вие да излезете.

— Кажете на кучия син, че ако иска да се срещне с мен, аз съм тук, в кабинета си. Ако не иска, отпратете го.

Тийл усети подръпване. Ръката на Пендъргаст леко докосваше слушалката.

— Може ли?

Тя пусна телефона. Никой не можеше да я обвини заради това, че не се е възпротивила на агент на ФБР.

— Доктор Хефлър? Агент Пендъргаст.

Тийл не можеше да чуе отговора, но високото цвъртене от слушалката показваше, че от другата страна са повишили тон. Хефлър спореше.

„Ще стане интересно“ — помисли си Маделин Тийл.

Агентът от ФБР го изслуша търпеливо, след което отговори:

— Дойдох за резултатите от анализа на митохондриалната ДНК на Хотелския убиец.

От слушалката отново се чу раздразнено цвъртене.

— Колко жалко. — Той се обърна и ѝ се усмихна, този път напълно искрено, докато ѝ подаваше слушалката. — Благодаря. Бихте ли ме упътили към лабораторията, в която се правят анализите на митохондриална ДНК?

— Надолу по коридора вдясно, но... никой не се допуска сам — каза тя, снишавайки глас.

— А, но аз няма да бъда сам. Доктор Хефлър ще дойде с мен. Или поне ще ме последва след малко.

— Но...

Но Пендъргаст вече беше извадил мобилния си телефон и набираше номер, докато излизаше от вратата и завиваше надясно по коридора. Веднага щом изчезна от поглед, телефонът на Маделин Тийл иззвъня и тя вдигна.

— Доктор Хефлър, ако обичате — каза мъжки глас. — Обажда се кметът Старк.

— Кметът Старк? — Не можеше да повярва. Наистина беше той, обаждаше се лично. — Да, сър, веднага. — Тя го свърза. Разговорът продължи по-малко от трийсет секунди. После Хефлър изхвърча от кабинета си със зачервено лице.

— Къде е?

— По коридора към лабораторията. Казах му...

Но Хефлър вече препускаше по най-недостоеен начин по коридора. Тийл никога не го беше виждала така смутен и уплашен — и трябваше да си признае, че гледката ѝ хареса неимоверно.

Ролс-ройсът спря под портика на имението на Ривърсайд Драйв 891 и агент Пендъргаст веднага слезе. Носеше под мишница тънък светлокафяв плик.

Вечерта приближаваше и от Хъдсън духаше студен вятър, който развяваше пешовете на сакото му и разрошваше светлорусата му коса. Сухи листа се носеха по паважа и се виеха около къщата, докато тежката дъбова врата се отваряше да погълне тъмната му фигура.

Пендъргаст бързо мина по сумрачните коридори и влезе в библиотеката. Помещението бе все така разхвърляно, масата беше отрупана с листа, част от които се бяха пръснали и по пода. Шкафът, скриващ плоскоекранния телевизор, още беше отворен. Пендъргаст енергично отиде в дъното на библиотеката и с бързо движение на китката задейства поредния невидим механизъм, който накара още един шкаф да се отвори, разкривайки малко работно пространство с компютър и монитор. Без да си прави труда да сяда, Пендъргаст затрака на клавиатурата и екранът оживя. Агентът извади диска от плика, като в бързината разпиля някакви листа, постави го в

компактдисковото устройство и въведе още команди. Появи се прозорец за идентификация. След като въведе паролата, на екрана се появи строго черно-бяло съобщение:

ОПИТНА ГРУПА

МТДНК БАЗА ДАННИ

Митохондриални полиморфизми и мутации на
хаплогрупите на *Homo sapiens*
ПОВЕРИТЕЛНИ ДАННИ.
СТРОГО ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА

Последва още трескаво тракане на клавиатурата и на екрана се появи въртящо се колело. Миг по-късно се изписа един-единствен кратък резултат. Все така прав, Пендъргаст се взира в него цели пет секунди... след което се олюля. Отстъпи назад, олюля се отново и рухна на колене.

Специален агент Пендъргаст влезе в приемната на апартамента си в сграда „Дакота“. Спря нерешително, заслушан в шепота на водата върху камък. След малко пристъпи до малка картина на Моне и я изправи, макар че си беше идеално окачена на бледорозовата стена. След това отиде до едно извито дръвче бонзай, взе от масата миниатюрна, ръчно изработена градинарска ножица и внимателно подряза няколко нови филиза. Ръката му леко трепереше.

След като приключи, закрачи неспокойно напред-назад, като спря да подреди лотосовите цветчета, носещи се в малкия басейн под водопада.

Имаше нещо, което трябваше да направи, но перспективата беше почти непоносима.

Накрая пристъпи към вратата, водеща към самия апартамент. Отвори я и тръгна по коридора покрай множество други врати. Кимна на госпожица Ишимура, която си почиваше в дневната си и четеше книга на японски, и скоро стигна края на коридора, където той завиваше под прав ъгъл надясно. Пендъргаст отвори първата врата отляво след завоя и влезе в стаята.

Стените от двете страни бяха скрити от високи до тавана книжни лавици, пълни с подвързани в кожа книги от осемнайсети и деветнайсети век. Стената пред него представляваше облицована в махагон ниша с две банкетни кресла с мека тапицерия, поставени едно срещу друго. Между тях имаше голям прозорец с изглед към кръстовището на Сентръл Парк Запад и Седемдесет и втора. Зад него се простираше самият Сентръл Парк с голи и ясно открояващи се на зимното слънце дървета.

Пендъргаст затвори очи, остави тялото си да се отпусне и успокои дишането си. Външният свят бавно започна да избледнява — първо стаята, после апартаментът, сградата, островът, а накрая и целият свят, в разширяващ се кръг от дирижирано забвение. Целият процес продължи петнайсет минути. Когато приключи, Пендъргаст остана увиснал в пълния мрак в очакване на абсолютната пустота, на

абсолютния покой. Щом го постигна, бавно отвори очи — не физически, а умствено. Бавно, много бавно.

Малката стая му се разкри в пълно съвършенство, до най-дребната подробност. Но си оставаше празна.

Пендъргаст не си позволи лукса на изненадата. Беше много вещь в изкуството чонг ран, древна хималайска техника на медитиране, на чието овладяване бе посветил години. Рядко му се случваше да не успее да постигне *стонг па ниид*, състоянието на абсолютната пустота. Явно някъде в подсъзнанието му се спотайваше съпротивление.

Налагаше се да отдели повече време — много повече време.

Отново регулира дишането си и забави сърдечния си ритъм до четирийсет удара в минута. Изпразни ума си, накара вътрешния си глас да замлъкне, освободи се от всички надежди и желания, забрави дори целта на идването си в тази стая. В продължение на един дълъг момент остана да се носи отново в празното пространство, в пълна безтегловност. След това, този път безкрайно по-бавно, започна да изгражда съвършен мислен модел на остров Манхатън, като започна от апартамента си и продължи навън. Премина от стая на стая, от сграда на сграда, след това — с пълно внимание — пресечка по пресечка. Пендъргаст познаваше топографията на Манхатън като собствената си длан и си позволи да се забави при всяка сграда, на всяко кръстовище, на всяко малко известно местенце, представляващо архитектурен интерес, в хармонична мислена плетка на памет и реконструкция, като сглобяваше всички детайли в цялото и ги задържаше заедно в ума си. Стъпка по стъпка огромната мислена конструкция растеше, разширяваше се, докато не стигна до река Хъдсън на север, до Батъри Парк на юг и Спуйтън Дювил на север. Дълго задържа целия остров в главата си, всяка подробност съществуваше едновременно с всички останали в мислената му реконструкция. И след това, след като се увери в съвършенството ѝ, той я изпари за миг. Реконструкцията изчезна. Угасна. Не остана нищо, освен мрак.

Сега той отново отвори мислено очи. Бяха минали пет часа. И Хелън Естерхази Пендъргаст седеше в креслото до прозореца срещу него. От всички стаи в апартамента в „Дакота“ тази беше любимата ѝ. По принцип не си падаше особено по Ню Йорк и това малко леговище с неговия уют, създаван от книгите, миризмата на полирано дърво и изгледа към парка, беше мястото, на което обичаше да се оттегля.

Разбира се, Хелън я нямаше в буквалния смисъл, но съществуваше във всяко друго отношение — всичко в ума на Пендъргаст, което се бе докоснало до нея, всеки спомен, всеки мъничък детайл беше част от това мислено построение, което бе толкова пълно, че тя съществуваше едва ли не автономно.

Такава бе силата и прелестта на чонг ран.

Ръцете на Хелън бяха отпуснати в скута ѝ и тя носеше рокля, която той помнеше добре — черен сатен с коралова бродерия по ниското деколте. Беше по-млада — горе-долу на възрастта, на която бе по време на ловния инцидент.

Инцидент. Иронията беше, че *наистина* бе инцидент — само че не такъв, за какъвто го бе смятал толкова много години.

— Хелън — каза той.

Тя вдигна очи и погледите им се срещнаха за момент. После тя се усмихна и отново сведе поглед. Усмивката го накара да трепне от болка и мъка; сцената се люшна и едва не се разпадна. Пендъргаст я изчака да се стабилизира и сърцето му отново да се успокои.

— В града се е развилнял сериен убиец — каза той. Чуваше треперенето на собствения си глас наред с официалния тон, така нехарактерен за обичайните му разговори с нея. — Извърши три убийства. Като всеки път оставяше послание. Второто беше „Честит рожден ден“.

Последва тишина.

— Второто убийство беше извършено на моя рожден ден. Поради това, както и поради някои други подробности, започвам да подозирам, че убийствата са дело на брат ми Диоген. Това като че ли се потвърди, когато сравних своята ДНК с тази на убиеца и открих, че между двамата ни има значително сходство. Достатъчно, за да бъдем братя.

Той млъкна, за да види въздействието на казаното върху жена му. Но Хелън продължи да гледа надолу с ръце в скута.

— Но след това проверих и резултатите от анализа на митохондриалната ДНК. И те ми показаха нещо друго. Убиецът не е само мой роднина. А също и *твой*.

Хелън вдигна глава. Или не можеше, или не искаше да говори.

— Помниш ли онова твоє пътуване до Бразилия? Около година преди да се оженим. Нямаше те доста време, почти пет месеца. Тогава

ми каза, че заминаваш на мисия за Крилатите доктори. Но си ме излъгала, нали? Истината... истината е, че си отишла в Бразилия, за да родиш тайно дете. *Нашето* дете.

Думите увиснаха във въздуха. Хелън отвърна на погледа му. На лицето ѝ бе изписана болка.

— Мисля, че дори зная кога е било заченато детето. На онова първо изгриване на луната, което гледахме заедно, две седмици след като се запознахме. Прав ли съм? А сега... сега ме остави да се справя с факта, че имам не просто син, когото не познавам, син, когото никога не съм виждал... а и син, който е сериен убиец.

Хелън отново сведе поглед.

— Видях също и документи, които показват, че семейството ти — както и самата ти, а същото така и брат ти Джъдсън — сте участвали в експерименти в областта на евгениката, започнали още по времето на нацисткия режим. Бразилия; Джон Джеймс Одюбон; Менгеле и Волфганг Фауст; „Лонгитюд Фармасютикълс“; Заветът, *Der Bund* — дълга, грозна история, която тепърва започвам да подреждам. Джъдсън ми обясни част от нея, малко преди да умре. Каза ми: „Аз станах онова, което съм роден да бъда. Онова, в което съм роден — и то е извън моя контрол. Само да знаеше ужасите, на които бяхме подложени с Хелън, щеше да разбереш“.

Замълча за момент, преглътна.

— Но истината е, че аз *не* разбирам. Защо си скрила толкова много неща от мен, Хелън? Бременността ти, детето ни, миналото на семейството ти, ужасите, за които говореше Джъдсън — защо не ми позволи да ти помогна? Защо през всички онези години държа детето ни далеч от мен и може би поради това той е станал... онова, което е сега? Както много добре знаеш, тези тенденции са тъмна жилка, която върви в рода ми от поколения. Истината е, че никога, нито веднъж не спомена за него, докато не изрече последните си думи: „Той идва“.

Хелън отказа да го погледне, само стискаше и отпускате юмруци в скута си.

— Иска ми се да вярвам, че не си замесена, или си замесена най-много косвено в смъртта на сестра ти. Иска ми се също да вярвам, че Ема Гролиър, както беше известна тя, вече е била мъртва, да се надяваме подложена на евтаназия, когато *ти* си научила за плана. Много се надявам случаят да е бил такъв. Това определено би ми

помогнало да преглътна по-лесно цялата постановка... Но защо изобщо е трябвало тя да умира за теб? Дълго се питах това и мисля, че разбирам какво се е случило. След като си научила за трагедията на семейство Доан и жестокия начин, по който са били използвани, Чарлз Слейд и „Лонгитюд“, а съответно и Der Bund, вероятно са се уплашили, че ще разкриеш аферата с наркотика на Одюбон. И затова са взели решение да те убият, за да ти затворят устата. Прав ли съм?

Ръцете на Хелън трепереха.

— Със задачата е бил натоварен Джъдсън, собственият ти брат. Но той не е можел да го направи — и самото назначение несъмнено го е накарало тайно да скъса със Завета. Вместо да изпълнява, той е замислил начин, *сложен* начин да те запази жива. Знаел е, че твоята увредена сестра близначка е смъртно болна — едва днес успях да го установя от медицинската ѝ история в публичните досиета. Затова уредил онзи ловен инцидент с Червения лъв с идеята да представи тялото на сестра ти за твоето. Казал е на началниците си, че оръжието ти е заредено с халосни патрони. Казал им е, че ти ще поведеш лова. Der Bund са останали удовлетворени от това. Намерил е лъв, който да те откъсне, без да те нарани, но който също би могъл да разкъса по команда тялото на сестра ти. И Джъдсън е криел този план от теб до самия край, нали? Именно затова през онази последна вечер в Африка сякаш не си била на себе си — той е бил там, недалеч от лагера, с укротителите на лъва и тялото на наскоро починалата Ема. Извикал те е и ти е разказал всичко. Само че нещата не минали точно така, както е очаквал — лъвът не се придържал точно към плана и ти си изгубила ръката си, докато той те е отвличал. Добре, че веднага след това тялото на сестра ти е било разкъсано до такава степен, че Джъдсън е можел да остави твоята собствена ръка заедно с пръстена като допълнително доказателство за смъртта ти. Трябва да е имал невероятно самообладание, за да го направи.

Пендъргаст поклати горчиво глава.

— Какъв дяволски сложен заговор — но е *трябвало* да бъде сложен, за да не предизвика никакви подозрения. Ако случилото се не беше изглеждало абсолютно, неоспоримо достоверно, нямаше да намеря покой, докато не разбере истината. Точно както нямам покой сега.

Последва момент на ужасна тишина.

— Но пък, от друга страна, защо просто не дойде при мен онази вечер в лагера? Защо не ми позволи да ти помогна? Защо, защо ме изключи от всичко това?

Той замълча.

— Има и нещо друго. Нещо, което трябва да знам. Обичаш ли ме, Хелън? Обичала ли си ме изобщо някога? Винаги съм чувствал в сърцето си, че ме обичаш. Но сега, след като научих всичко това, откъде мога да съм сигурен? Иска ми се да повярвам, че при първата ни среща просто си искала да се добереш до информация за Одюбон, а след това най-неочаквано си се влюбила в мен. Но дали не греша? Дали бракът ни не е бил просто една хитрина? Дали не съм неволна пешка в някакъв голям план, който не разбирам напълно? Хелън, моля те, кажи ми. За мен е... същинска агония да не зная.

Хелън продължи да седи неподвижно като статуя. Една-единствена сълза се отрони от окото ѝ и се търкулна по бузата ѝ. Това беше нещо като отговор.

Пендъргаст я изгледа дълго, изпълнен с очакване. Накрая с едва доловима въздишка затвори очи. Когато ги отвори отново, в стаята беше останал само той.

И тогава някъде отдалеч, от предната част на апартамента, се разнесе приглушен писък.

28.

Пендъргаст скочи, изхвърча от стаята и се втурна по коридора към приемната. Докато приближаваше, суматохата се засилваше. Няколко гласа се смесваха с неразбираемите пискливи вопли на госпожица Ишимура, а към това се прибавяха нечии стонове и несвързано бърборене.

Пендъргаст нахълта в приемната и бе посрещнат от необичайна гледка. Един портиер и началникът на охраната на „Дакота“, казваше се Франклин, държаха кльоцав младеж, почти момче, облечен в джинси и прокъсана работна риза. Косата му беше сплъстена, цялото му тяло бе покрито със сажди и от него се носеше противна воня. Едното му ухо беше увито в окървавен бинт, имаше мръсни превръзки и на ръката и крака си. Момчето явно не беше на себе си, едва можеше да стои, очите му се бяха подбелили и мърмореше неразбираемо.

Пендъргаст се обърна към началника на охраната.

— Какво става, по дяволите?

— Съжалявам, господин Пендъргаст, но момчето е в беда, ранено е.

— Виждам. Но защо сте го довели тук?

Охранителят се смути.

— Моля?

— Господин Франклин, защо сте довели момчето не къде да е, а именно тук, в моя апартамент? Трябва му болница.

— Знам, сър, но тъй като е ваш син...

— Син ли?! — Пендъргаст зяпна напълно изумен парцаливото момче.

Началникът на охраната млъкна и панически започна отначало:

— Просто си помислих, тъй като каза... — Поколеба се отново. — Надявам се да не съм направил нещо нередно, като го доведох тук.

Пендъргаст продължаваше да зяпа. Всички мисловни процеси в главата му бяха прекъснали и той бе погълнат от чувството за нереалност, сякаш светът изведнъж бе станал плосък, като от някакъв анимационен филм. Вглеждаше се в чертите на момчето —

светлорусата коса под саждите, сребристосините очи, тясното патрицианско лице — и вцепенението и изумлението му само растяха. Не можеше да се движи, да говори, да мисли. А всички в помещението чакаха да каже нещо, да действа, да потвърди или да отхвърли.

Нов стон на момчето наруши настъпилата тишина.

Звукът сякаш сепна Франклин.

— Простете, господин Пендъргаст, но ако предпочитате, ще се погрижа за случая, ще повикам полицията или линейка. Реших, че щом е ваш син, ще предпочетете да се погрижите лично... да не намесвате властите... — Гласът му замря смутено.

Устните на Пендъргаст се раздвижиха, но беззвучно.

— Господин Пендъргаст? — Началникът на охраната и портиерът все така държаха момчето.

Поредното дълго мълчание сякаш се втвърди в помещението, докато всички чакаха. Шепотът на водата, спускаща се по мрамора, изведнъж стана оглушителен.

Накрая реагира не друг, а миниатюрната госпожица Ишимура. Тя пристъпи към Франклин и започна да ръкомаха енергично. Жестовете ѝ бяха съвсем ясни — хората от охраната трябваше да сложат момчето да легне на коженото канапе в средата на стаята. Двамата се подчиниха, а госпожица Ишимура намери възглавница и я пхна под главата на момчето. Движението сякаш го изкара от ступора му. Очите му се фокусираха, погледът му се зарея из стаята — и се спря върху Пендъргаст.

Момчето вдигна глава. Светлите му очи проблеснаха.

— Татко... — изпъшка младежът със силен акцент. — Скрый ме...

Тези три думи изчерпиха всичките му сили и главата му се отпусна, очите се разфокусираха, устните се задвижиха беззвучно.

Пендъргаст примигна. Зрението му донякъде се проясни и погледът му, вече много мрачен, се плъзна отново по момчето, а наблюдателният му ум се събуди за множеството дребни подробности — мястото на превръзките, височината, телосложението, стойката и чертите на младежа. Докато умът му бавно се освобождаваше от вцепенението, започна да осъзнава в пълна степен онова, което виждаше — приликата с Диоген, по-голяма, отколкото с него или с

Хелън. И записите от охранителните камери започнаха да се въртят безкрайно в ума му.

В главата му се оформи мисъл. „Това е синът ми. Хотелския убиец“.

— Господин Пендъргаст — обади се Франклин. — Какво да правим? Да се обадим ли в полицията? Момчето се нуждае от медицинска помощ.

„Синът ми. Хотелския убиец“.

Реалността се завърна като ослепителна светкавица. Пендъргаст изведнъж се задейства, скочи до момчето, отпусна се на колене. Грабна ръката му — направо пареше — и потърси пулса му. Бърз и накъсан. Момчето имаше висока температура и бълнуваше. Ампутациите, които си беше направило, сигурно се бяха инфектирали.

Пендъргаст се изправи и се обърна.

— Благодаря, господин Франклин. Не е нужно да се обаждате на полицията. Справихте се много добре. Незабавно ще извикам доктор.

— Да, сър. — Франклин и портиерът излязоха от апартамента.

Пендъргаст се обърна към икономката, която се загледа внимателно в устните му.

— Госпожице Ишимура, моля, донесете превръзки, леген с гореща вода, антибиотичен крем, кърпи и ножица. Занесете ги в Червената стая.

Госпожица Ишимура се втурна да изпълнява. Пендъргаст подпъхна ръце под момчето, вдигна го — беше потресаващо слабо, — отнесе го във вътрешната част на апартамента и го положи на леглото на хладна неизползвана спалня, гледаща към вътрешния двор на „Дакота“. Момчето започна да бълнува и да се тресе. Пендъргаст свали мръсните му дрехи, като ги разрязваше, когато се наложи, след което огледа раните, като започна от ухото. Меката част липсваше и отговаряше точно на парчето, открито с първото тяло. Раната изглеждаше зле и започваше да се инфектира. Липсващият пръст на ръката беше в още по-лоша форма, костта беше оголена, а ампутираният пръст на крака кървеше силно. Момчето явно беше изминало дълъг път с ранения си крак.

Госпожица Ишимура се появи с водата и кърпите. Пендъргаст избърса лицето на момчето и това го свести.

— Татко... — рече то. — Помощ...

— Тук съм. Всичко е наред. В безопасност си — изграчи Пендъргаст. Изплакна кърпата и подсуши лицето му. Госпожица Ишимура се върна с поднос с бинтове, антибиотици и други материали.

— Не съм виновен... bitte, mein Gott, bitte, не ме издавай...

Пендъргаст внимателно почисти ранения пръст, проми раната и ѝ сложи антибиотик и нова превръзка. След това продължи с пръста на крака, който беше най-зле и продължаваше да кърви въпреки усилията му. Въпреки това той проми раната и ѝ сложи марля. Докато работеше, момчето стенеше и се мяташе неспокойно, като непрекъснато повтаряше: „Не съм виновен...“.

Когато приключи, Пендъргаст стана. За момент стаята се завъртя около него. Госпожица Ишимура го сграбчи за ръката и го задържа, след което го отведе почти като дете в коридора, като му обясни със знаци, че тя ще се заеме оттук нататък, че не е нужно да се притеснява за момчето, че трябва да се прибере в кабинета си и да почива.

Пендъргаст кимна мълчаливо и тръгна към кабинета си. Затвори вратата и се облегна за момент на нея, за да дойде на себе си, да подреди мислите си. Успя да се добере до любимия си стол, седна, затвори очи и с огромно усилие на волята се опита да овладее развилнелите се емоции.

Постепенно успя да върне пулса и дишането си до нормалните им стойности.

Това беше проблем, подобно на всички останали. Трябваше да мисли за него точно по този начин — като за проблем.

„Синът ми. Хотелския убиец“.

Вдигна телефона и набра номер.

— Доктор Роситър? Алойзиъс Пендъргаст се обажда. Имам нужда от домашно посещение в апартамента ми в „Дакота“. Момче с няколко открити рани от ампутирани части на тялото. Нуждае се от хирургическа намеса и, както винаги, ще ви помоля да извършите услугите си в пълна дискретност...

29.

Капитан Лора Хейуърд крачеше енергично по централния коридор на 33-то училище към главната аудитория. Тази есен беше отбелязан ръст на престъпленията от омраза срещу бездомници — побои, грабежи, дори един случай, в който нещастен клошар беше подпален от някаква банда тийнейджъри в Ривърсайд Парк — и Хейуърд беше натоварена от комисаря със задачата да запознае учениците с нещастията на бездомниците и реалността на живота по улиците. „Бездомните хора също са хора“ — гласеше посланието ѝ. През последните няколко седмици беше говорила в шест училища и бе доволна от начина, по който я приемат. Успяваше да постигне някаква реална промяна. Това бе нещо, което ѝ харесваше да прави — и за което знаеше много. Темата на магистърската ѝ теза беше социалната структура на бездомниците в Ню Йорк и тя ги бе наблюдавала в продължение на месеци, запознаваше се отблизо с живота им, изслушваше проблемите им, опитваше се да разбере техните истории, мотивите им и предизвикателствата, пред които се изправяха. През последните години бе прекалено заета със стандартните си полицейски задължения, за да прилага на практика магистърската си степен по социология, но това, което вършеше сега, ѝ допадаше идеално.

Зави на ъгъла и за своя огромна изненада се натъкна на Д'Агоста.

— Вини! — възкликна тя, но не го целуна, тъй като и двамата бяха на работа. — Какво правиш тук?

— Всъщност търсех те — рече той. — Бях в квартала. Трябва да поговорим за едно нещо.

— Не можехме ли да го направим на закуска? — попита тя. Той ѝ изглеждаше смутен — и малко виновен. Нещо го човъркаше — Лора непрекъснато го усещаше през последните дни. Но при подобни неща никога не биваше да го притискаш — трябваше просто да изчакаш, докато сам не се почувства готов да разкрие болката си. И после да се възползваш от момента, преди да е решил нещо друго.

Тя си погледна часовника.

— Лекцията ми започва след десет минути. Ела, можем да поговорим в аудиторията.

Д'Агоста я последва по коридора към двойната врата. Зад нея сякаш попаднаха в 50-те — зала с балкон и голяма сцена, която напомни на Лора за нейната аудитория в гимназията с различните сбирки, тренировки по гражданска защита и прожектиране на филми. Залата вече беше наполовина пълна с ученици. Двамата седнаха на последния ред.

— Добре — каза тя и се обърна към него. — Какво има?

Д'Агоста помълча известно време, после каза:

— Свързано е с Пендъргаст.

— Защо ли не съм изненадана?

— Ужасно се тревожа за него. Мина през ужасно тежък момент и сега се държи странно, дори за него.

— Разкажи ми — рече Хейуърд.

— След смъртта на жена му се оттегли в апартамента си и съм сигурен, че е започнал самолечение, ако ме разбираш какво искам да кажа. Наблегнал е на силния материал.

— Какъв материал?

— Не знам какви точно са наркотиците, но имах ужасното чувство, че действията му са добре преценена форма на самоунищожение, подготовка за самоубийство. Последвах съвета ти и му подхвърлих случая с Хотелския убиец, за да има с какво да се занимава. И това сякаш го отприщи. Преди беше абсолютно апатичен, а сега е направо обсебен от случая. Появи се на третото местопрестъпление, уреди да бъде включен в разследването, а сега стана и проклятието на агент Гибс. Казвам ти, двамата с Гибс ще се хванат за гушите. Мисля си, че Пендъргаст се е захванал с него, защото е съсипан. Така де, виждал съм го да дразни хората, да се заяжда с тях, но досега за това винаги е имало причина.

— Ох, Господи. Май идеята ми в крайна сметка не е била толкова добра.

— Още не съм стигнал до най-лошото.

— И какво е то?

— Теорията му за престъпленията. Шантава е, меко казано.

Хейуърд въздъхна.

— Да чуем.

Д'Агоста отново се поколеба.

— Смята, че Хотелския убиец е брат му, Диоген.

Хейуърд се намръщи.

— Мислех, че Диоген е мъртъв.

— Всички си го мислехме. Работата е там, че Пендъргаст не ми казва защо смята, че убиецът е брат му. Всичко изглежда толкова абсурдно... Наистина се тревожа, че смъртта на жена му го е накарала да се чалне.

— Какви са уликите му?

— Никакви, доколкото ми е известно. Или поне не ги е споделил с мен. Но честно казано, не виждам какви може да са. Моделът на поведение е напълно различен, няма нищо, което да свързва този случай с брат му. И едно бързо претърсване на базите данни показва, че брат му наистина е изчезнал и се смята за мъртъв. Това е просто нелепо.

— А какво мисли Сингълтън за тази негова хипотеза?

— Това е другото. — Макар че бяха сами в дъното на аудиторията, Д'Агоста сниши глас. — Пендъргаст не иска да казвам на никого за теорията му. Не мога да я спомена на Гибс, на Сингълтън, на никого.

Хейуърд го погледна и отвори уста да попита: „Защо не ми каза?“, но размисли. Д'Агоста изглеждаше ужасно разтревожен. И всъщност той й *казваше* — и търсеше съвета й. И по ирония на съдбата именно тя му бе подхвърлила идеята да включи Пендъргаст в разследването.

— Работата е там, че ако *съществува* информация, че извършителят може да е Диоген, колкото и шантава да изглежда тя, двамата с него сме длъжни да я съобщим. Винаги има някаква вероятност тя да помогне на разследването. Но... аз му обещах. — Той поклати глава. — Господи, наистина не знам какво да правя.

Тя нежно хвана ръката му.

— Вини, длъжен си да съобщаваш всички улики и всяка информация, дори шантавата. Ти си главният разследващ.

Д'Агоста не отговори.

— Зная, че Пендъргаст ти е приятел. Зная, че е минал през ужасно изпитание. Но в случая не става въпрос за приятелство. Дори не и за това кое е най-добро за кариерата ти. А за залавянето на опасен

убиец който най-вероятно ще убие отново. Вини, *трябва* да постъпиш правилно. Ако Пендъргаст наистина разполага със солидна информация, трябва да я изкопчиш от него. И след като го направиш, да я съобщиш. Просто е.

Д'Агоста заби поглед в пода.

— Колкото до онази работа с Гибс, това е проблем на ФБР. Нека те се оправят. Става ли? — Тя стисна ръката му. — А сега трябва да започна лекцията си. Ще поговорим отново довечера.

— Добре.

Тя отново се въздържа от целувката и се изправи. Погледна го за последно, преди да тръгне към подиума, и остана ужасена, когато установи, че той изглежда толкова угрижен, колкото и преди.

30.

Пладне. Докторът беше дошъл и си бе отишъл, стаята беше притихнала и тъмна, завесите спуснати, а момчето, изкъпано и почистено от мръсотията, спеше. В ъгъла на малкото помещение седеше неподвижна потънала в сянка фигура, чието бледо лице се рееше в сумрака като някакво привидение.

Момчето се размърда, обърна се и въздъхна. Беше спало в продължение на осемнайсет часа. Едната му ръка лежеше върху завивките, закопчана с белезници за металната рамка на леглото.

Нова въздишка, после в тъмното се появи блясък — блясъкът на отворено око. Момчето отново се обърна неспокойно и най-сетне вдигна глава. Огледа се и вниманието му се насочи към фигурата в ъгъла.

Дълго време двамата се взираха един в друг в тъмното. Накрая момчето прошепна:

— Вода?

Фигурата мълчаливо се изправи, излезе от стаята и се върна с чаша вода и сламка. Момчето посегна за нея, но движението на ръката му бе спряно от веригата. То я погледна изненадано, но не каза нищо. Пендъргаст му поднесе чашата и момчето пи.

Когато приключи, то отново отпусна глава на възглавницата.

— Бла... благодаря.

Гласът му бе слаб, но вече не бълнуваше. Отново мислеше рационално. Температурата бе спаднала, антибиотиците си вършеха работата. Дългият сън явно му се беше отразил добре.

Последва ново продължително мълчание. Накрая момчето вдигна окованата си китка и попита:

— Защо?

— Знаеш защо. Искам да знам едно нещо. Защо дойде тук?

— Защото... ти си баща ми.

— Баща — повтори Пендъргаст, сякаш изричаше дума на чужд език. — И откъде знаеш това?

— Чух... разговор. За теб. Пендъргаст. Моят баща.

Пендъргаст не отговори. Накрая момчето отново се размърда в леглото.

— Те... знаят ли, че съм тук? — Говореше несигурно, със странен акцент, отчасти немски, но омекотен от мелодичност, която звучеше като португалска. Лицето му, вече чисто, бе толкова бледо и деликатно, че под кожата можеха да се видят сините вени. Под очите му имаше тъмни кръгове като синини, а тънката коса бе полепнала по черепа му, влажна от пот.

— Ако имаш предвид полицията — каза Пендъргаст с глас, студен като сух лед, — не съм им съобщил. Все още.

— Не полицията... — произнесе момчето. — Те.

— Те?

— Другите. Моят... моят брат.

Думите му бяха посрещнати с пълно мълчание. Накрая Пендъргаст каза със странен глас:

— Твоят брат ли?

Момчето се закашля и се опита да седне.

— Още вода, моля?

Пендъргаст извади пистолета си 45-и калибър и го остави извън обсега на момчето. Отиде при него и му помогна да се надигне с помощта на допълнителни възглавници, след което му даде още вода. Този път момчето пи жадно и пресуши цялата чаша. После каза:

— Гладен съм.

— Ще бъдеш нахранен, когато му дойде времето — отвърна Пендъргаст, върна се на мястото си и прибра пистолета под сакото си. — И тъй — говореше за твоя... брат?

— Да. За моя брат.

Пендъргаст го изглежда нетърпеливо.

— Разкажи ми за този брат.

— Той е Албан. Ние сме... близнаци. Нещо като близнаци. Той извършва убийствата. Той ме реже. Смята, че е lustig. Забавно. Но аз избягах. Той преследва ли ме? — В гласа му се промъкна страх.

Пендъргаст се изправи, слабата му фигура бе като призрак в полутъмната стая. Отиде до завесата на прозореца, обърна се.

— Да видим дали съм разбрал правилно — тихо рече той. — Имаш брат близнак, който убива хора в нюйоркски хотели. Той те

държи в плен и отрязва части от тялото ти — парче от ухото, пръсти от ръката и крака, след което ги оставя на местопрестъпленията.

— Да.

— И защо дойде при мен?

— Ти си... баща ми. Нали? Албан... казва така. Той говори много за теб с другите. Не знаят, че слушам. Или че разбирам.

Пендъргаст остана абсолютно неподвижен и дълго не каза нищо. След това се върна при стола и се отпусна в него, сякаш изпитваше болка.

— Може би — рече той и докосна чело с бледата си ръка, — може би е по-добре да започнеш от самото начало. Разкажи ми всичко, което знаеш. Къде си роден, при какви обстоятелства, кой е брат ти Албан и какво правите двамата в Ню Йорк.

— Ще опитам. Не знам много.

— Направи всичко по силите си.

— Роден съм в... Бразилия. Наричат мястото Нова Годои.

Пендъргаст замръзна.

— А майка ти е...?

— Никога не съм виждал майка си. Албан е добрият близък. Аз съм... лошият.

— А как е името ти?

— Нямам име. Само добрите близнаци получават имена. Аз съм... Четирийсет и седем.

— Какви са тези добри и лоши близнаци? Какво означава това?

— Не зная как се получава. Не точно. Добрите близнаци получават всичко добро, а лошите — всичко лошо. Добрите близнаци ходят на училище, спортуват, тренират. Ядат добра храна. Ние... работим на полето.

Пендъргаст бавно се изправи, подобно на сянка, растяща в безмълвно изумление.

— Значи градчето Нова Годои е пълно с близнаци?

Младежът кимна.

— И твойт близък, Албан, е онзи, който извършва убийствата?

— Той... обича да го прави.

— Защо убива?

Момчето сви рамене.

— И ти си избягал? Как?

— Мислят ме за по-глупав, отколкото съм. Заблудих ги, успях да се измъкна. — Момчето изхлипа. — Надявам се да не са ме проследили.

— Къде те държаха?

— Беше... под земята. Имаше дълъг тунел, стар, много хладен. Държаха ме в... гигантска пещ, студена, голяма като стая. Мръсни тухли, мръсен под. Голяма метална врата. Последния път... забравиха да я заключат.

— И после?

— Избягах и продължих да бягам.

— Как ме намери?

— Чух ги да казват, че живееш на скъпо място. Дакота. Разпитах. Един човек ми каза, помогна ми, качи ме в жълта кола. Даде ми това. — И той посочи няколкото смачкани банкноти, които госпожица Ишимура бе намерила в джоба на джинсите му.

Момчето замълча. Пендъргаст пхна ръка в джоба си, извади ключ и свали белезниците от китката му.

— Съжалявам. Разбрал съм погрешно.

Момчето се усмихна.

— Не ми пука. Аз... свикнал съм.

Пендъргаст натисна един бутон до вратата и секунди по-късно се появи госпожица Ишимура. Пендъргаст се обърна към нея и заговори енергично:

— Ще бъдете ли така добра да пригответе пълна американска закуска за нашия гост? Яйца, наденица, препечен хляб, портокалов сок. Благодаря.

Обърна се отново към момчето.

— Значи някой те е качил на такси? Колко дълго пътува?

— Много дълго. Минахме покрай много, много коли.

— Какво си спомняш от пътуването ти? Прекосихте ли някакви мостове, минахте ли през тунели?

— Прекосихме голям мост над река. — Момчето поклати глава. Толкова много сгради, толкова високи.

Пендъргаст веднага вдигна домофона.

— Чарлз? Относно таксито, докарало момчето. Трябва ми номерът му. Прегледайте записите на охранителните камери и ми го съобщете веднага. Благодаря. — Затвори и се обърна към момчето,

което лежеше в леглото и изглеждаше толкова изгубено, така объркано и уязвимо.

— Да видим дали съм разбрал всичко, което ми разказа. Ти и брат ти сте близнаци, родени и израснали в Бразилия. Явно сте част от някаква програма. В нейните рамки той е получил всичко хубаво, целия добър генетичен материал, като по някакъв начин е оставил нежелателния на теб, така да се каже. Прав ли съм?

— Казват, че ние сме бунци. Боклук.

— И всички вие имате номера. Ти си Четирийсет и седем.

— Четирийсет и седем.

— Значи сте много.

Младежът кимна.

— Бихте ли дръпнали завесите? Моля. Искам да видя светлина.

Пендъргаст отиде до прозореца, дръпна завесите и пушна в стаята косите жълти слънчеви лъчи на ранната зима, осветяващи покритите с плочи покриви, капандури, фронтони и кулички на прочутата жилищна сграда. Момчето се обърна с благодарност към светлината, която падаше върху бледото му лице.

— Първото, което трябва да получиш, е име — меко каза Пендъргаст. — Истинско име.

— Не зная как да се нарека.

— Тогава аз ще ти дам име. Какво ще кажеш за... Тристам?

— Много ми харесва. А аз мога ли да те наричам... татко?

— Да — отвърна Пендъргаст. — Да. Наричай ме... — запъна се на думата — татко.

31.

Кори стоеше в далечния край на паркинга на автокъща „Джо Рико Шевролет-Кадилак“. Редиците нови коли и пикапи проблясваха на студените слънчеви лъчи. Времената бяха трудни, особено в района на Алънтаун, и току-що я бяха изритали навън веднага щом стана ясно, че си търси работа, а не идва да купува.

Беше адски раздражена. По-рано бе отишла да си оправи косата в един фризьорски салон наблизо. Оказа се направо невъзможно да разкара пурпурното и накрая се наложи да ѝ боядисат косата черна и да я подстрижат до раменете, с леко накъдряне. Получи се ретроприческа в стил 50-те, която донякъде ѝ хареса, но бе твърде консервативна за вкуса ѝ. Добре ушитият сив костюм и малко грим завършиха трансформацията на готическата Кори в Кори юпито. Всичко това отрязва голямо парче от трите хиляди на Пендъргаст.

И страхотно ѝ помогна, няма що.

Със закъснение си даде сметка, че е било нереалистично да си мисли, че ще получи работа като продавач на коли, щом няма друг опит освен двете години колеж. Трябваше да кандидатства за секретарка, чистачка или нещо такова. Но вече бе твърде късно. Налагаше се да измисли някакъв друг начин да проникне в автокъщата и да разбере какво става там.

Както стоеше и се чудеше какво да прави, някакъв глас зад нея каза:

— Извинете?

Кори се обърна и се озова пред възрастна двойка — добре облечени, дружелюбни.

— Да?

— Свободна ли сте да ни помогнете?

Кори се огледа и понечи да обясни, че не работи тук, но нещо я спря.

— Разбира се — рече тя. Дари ги с ослепителна усмивка и протегна ръка. — Аз съм Кори.

— Сю и Чък Хесе — каза мъжът, стискайки ръката ѝ.

Кори не беше съвсем сигурна накъде ще се развие всичко това, но какво пък толкова?

— Добре дошли в „Джо Рико Шевролет-Кадилак“ — каза тя.

— Наскоро се пенсионирах от университета и си търсим нещо удобно и елегантно — каза мъжът.

Кори веднага разбра, че професорът ще вземе думата, но май окончателното решение щеше да е на съпругата му, ако се съдеше по спокойното ѝ и будно изражение. Изглеждаха приятна двойка. Мъжът дори беше с папийонка — нещо, което Кори винаги бе смятала за знак за добронамереност. Идеята започна да се оформя смътно в главата ѝ.

Единственият проблем бе, че изобщо не разбираше от коли.

— Оглеждаме се за седани — каза мъжът. — Опитваме се да решим между CTS-S и CTS-V. Можете ли да ни помогнете в сравняването?

„Втасахме я“. Кори се усмихна отново и се наведе към тях.

— Ъ-ъ-ъ, трябва да ви призная нещо.

Мъжът повдигна гъстите си вежди.

— Вие сте първите ми клиенти. И... ами, не мисля, че аз самата съм много наясно относно разликите.

— Ох, Господи... — промълви мъжът и се огледа. — Има ли друг консултант, към когото да се обърнем?

— Чък — театрално прошепна жена му, — не я ли чу какво каза? Ние сме първите ѝ клиенти. Не можеш да постъпиш така!

„Бог да те благослови“ — помисли Кори.

— О, вярно. Изобщо не се сетих. Не исках да ви обидя. — Професорът се смути по очарователен начин.

— Ще направя всичко по силите си — рече Кори. — Наистина трябва да понатрупам опит. Пък и продажбата няма да ми се отрази зле. Тук съм пробно от три дни и... — Гласът ѝ замря. — Не зная колко още ще ме държат.

— Разбирам — каза мъжът. — Разбира се, днес няма да купуваме нищо.

— Можете ли да ми покажете къде са въпросните седани? — попита Кори. — Може да ги огледаме... и да се учим... заедно.

— Натам. — Пенсионираният професор незабавно взе нещата в свои ръце и ги поведе през просторния паркинг към няколко редици блестящи красиви коли с четири врати и в различни цветове. Явно

познаваше мястото доста добре. Спря при една червена кола и постави ръка върху нея.

— Тази ли ви харесва? — попита Кори. Чувстваше се като пълен идиот и не знаеше какво друго да каже.

— Не е лоша.

— Ако не възразявате да попитам... какво точно ви харесва в нея? Трябва да науча повече за тези неща, ако искам да ги продавам.

Мъжът ентузиазирано започна да изброява различните характеристики на колата, като между другото спомена някакво „похвално“ ревю, на което попаднал в „Ню Йорк Таймс“ или може би „Ю Ес Ей Тудей“. Говореше за еволюцията на „Дженеръл Мотърс“ от динозавър в иновативна компания, способна да се конкурира с „Тойота“ и „Хонда“ на тяхна територия, което си беше истинска история за американския успех. Колите им вече нямали равни на себе си. Кори слушаше внимателно и се усмихваше окуражаващо, а професорът ѝ даваше различни търговски съвети, като ги изброяваше на пръсти. Кори винаги беше смятала кадилаците за надуте коли за дъртаци, но явно се бяха превърнали в нещо ново и модерно.

— Добре — каза тя, когато мъжът замълча за момент, защо V-серията струва почти два пъти колкото спортната? Честно казано, не виждам особена разлика.

— О, има огромна разлика! — отвърна мъжът и папийонката му запърха. И продължи да изброява различията с типична професорска яснота. Кори отново попиваше всяка дума. Беше изумена от подробното проучване, което беше направил този човек. „Но пък, от друга страна, нали е професор“ — помисли си.

След двайсет минути Кори въведе двойката в салона и се огледа за мениджъра, който я бе интервюирал — или по-скоро, който беше отказал да я интервюира. И го откри — с диетична кола в ръка, кафяв костюм и тъй нататък. Разговаряше с други двама дилъри и се смееше мръснишки на нещо. Групата се умълча, когато ги приближи. Мениджърът я изгледа с присвити очи, но прояви мъдрост и не каза нищо.

— Искам да ви кажа — гръмогласно заяви професорът, — че новата ви консултантка свърши страхотна работа и ни продаде онзи

червен седан CTS-V. А сега да се спазарим за цената и да приключваме!

Кори стоеше и се чудеше какво ли ще последва сега, но мениджърът се оказа хладнокръвен търговец. Без да му мигне окото, даде знак на един от дилърите да започне с оформянето на документите, после се ръкува с двойката, поздрави ги за вкуса и стила им и похвали Кори за чудесната работа, сякаш тя наистина работеше тук.

Завърши, като я потупа по гърба и каза приятелски:

— Би ли ме изчакала в кабинета ми, искам да поговорим след малко.

Кори влезе в кабинета и зачака с трепет. След половин час мениджърът се върна, настани се зад бюрото си, въздъхна, плесна с ръце и се наведе напред.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

— Продадох кола, нали така?

Той я изгледа.

— Голям праз. Аз продавам по пет-шест коли на ден.

Кори се надигна от мястото си.

— Просто се опитах да ви покажа на какво съм способна. Щом не ви харесва, добре. Задръжете си комисионата, а аз ще изляза и никога повече няма да ви досаждам. — Изсумтя и се изправи.

— Сядай, сядай. — Мениджърът като че ли се поуспокои. — Добре, признавам, че съм впечатлен. Господин и госпожа Папийонкови идват тук за не знам кой път и бях абсолютно сигурен, че просто си падат да подритват гуми. А ти за половин час им продаде кола за седемдесет и една хиляди. Как го направи?

— Тайна.

Той я изгледа. Отговорът ѝ явно никак не му хареса.

— Нали искаш да работиш тук? Трябва да се научиш на малко уважение.

Кори поклати глава.

— Имам си система и ако хората ви искат да я научат, нека вървят след мен, докато работя. — Усмихна се арогантно. Мениджърът явно беше първокласен задник, но интелигентен и предсказуем, човек, който знае коя е намазаната страна на филията. Кори реши, че може и да оцени по достойнство дързостта ѝ.

— Виж ти, виж ти — рече той. — Добре. Ще те вземем пробно за седмица. И без това си нямаме момиче дилър. Без заплата, само комисиони, без бонуси, работиш като независим изпълнител, плащането е в брой под масата. Не декларираш данъци, защото и ние не го правим. И през цялото време работиш с партньор. Става ли?

— Става.

Той протегна ръка.

— Джо Рико-младши.

— Кори Суонсън.

Двамата се ръкуваха.

— Да не би случайно да си роднина на Джак Суонсън? — небрежно попита Рико.

— Не. Защо?

— Защото заемаш неговото място.

— Никога не съм го чувала. Суонсън е често срещано име. Като онези с готовите храни, нали се сещате?

— Да не би да си от *онази* фамилия?

Кори се изчерви.

— Не казвайте на никого. Харесва ми хората да си мислят, че ми се налага да работя, за да си изкарвам хляба.

Рико-младши изглеждаше впечатлен. Силно впечатлен.

32.

Момчето седеше на масата и ядеше препечена филийка с масло и конфитюр. Никога през живота си не беше вкусвало нещо толкова прекрасно. И наденичките, които му даде жената с ориенталски черти. Много пъти бе гледало как брат му яде наденички, но самият той никога не ги бе опитвал, само му бяха текли лигите от аромата им и си беше представял какви са на вкус. Докато дъвчеше бавно, наслаждавайки се на невероятната сладост на конфитюра, се замисли за новото си име — Тристрам. Звучеше му странно и го повтаряше наум, опитваше се да свикне с него. *Тристрам. Тристрам.* Беше едва ли не чудо — да си има свое собствено име. Никога не си беше помислял, че е възможно. А ето че сега си имаше, просто така.

Отхапа още един зальк и погледна баща си. Страхуваше се от него — той изглеждаше толкова хладен, така отчужден... в известен смисъл почти като тях. Но Тристрам усещаше също, че баща му е важен човек, добър човек. И се чувстваше в безопасност с него. За първи път през живота си се чувстваше в безопасност.

В стаята влезе някакъв друг мъж. Беше силен, мускулист, мълчалив. Подобно на онези, които така често го наказваха. Тристрам го следеше предпазливо с крайчеца на окото си. Беше свикнал да следи, да наблюдава, да слуша — тайно, без да го забележат. Подлагаха го на „поправка“, ако го хванеха да гледа или да подслушва. Отдавна се беше научил да крие подобни навици, както и всичко друго за себе си. Колкото по-малко го забелязваха, толкова по-добре. Целта винаги бе да не ти обръщат внимание. Другите не бяха така предпазливи като него. Някои от тях бяха умрели. Предпазливостта бе ключът към оцеляването.

— А, Проктър, сядай — каза баща му на мъжа. — Кафе?

Онзи остана прав. Движенията му бяха сковани.

— Не, благодаря, сър.

— Проктър, това е синът ми Тристрам. Тристрам, това е Проктър.

Сепнат, Тристрам вдигна глава. Не беше свикнал да го посочват, да го наричат по име, да го представят на непознати. Подобни неща обикновено се случваха преди побой — или по-лошо.

Мъжът му кимна едва-едва. Изглеждаше незаинтересуван. Това идеално уреждаше Тристрам.

— Проследиха ли те? — попита баща му.

— Очаквах го, сър. И го забелязах.

— Трябва да отведем Тристрам в къщата на Ривърсайд Драйв. Там е най-безопасно. Разбира се, ще използвате задния изход от апартамента. Уредил съм кола за отвличане на вниманието. Сигурен съм, че знаеш какво да правиш.

— Естествено, сър.

— Да не губим нито минута. — Баща му се обърна към него и каза дружелюбно: — Дояж си закуската, Тристрам.

Тристрам напъха остатъка от филийката в устата си и изгълта кафето. Никога не бе ял толкова чудесна храна и се надяваше, че мястото, където отиват, ще бъде също толкова добро.

Последва баща си и другия мъж по множество завиващи коридори. Най-сетне стигнаха до невзрачна дървена врата. Пръстът на крака започна да го боли, но той направи всичко по силите си да скрие накуцването си. Можеха да го изоставят, ако преценят, че е прекалено повреден. Беше го виждал и преди. Неведнъж.

Влязоха в помещение, в което нямаше нищо освен навито въже и капак в пода. Пендъргаст отключи катинара, отвори капака и насочи лъча на фенерчето надолу. Тристрам и преди беше виждал такива тъмни дупки — беше попадал в много от тях — и страхът внезапно се надигна в него. Но пък на светлината на фенерчето успя да различи долу малка стаичка, със скрин, канапе и някакви странни машини покрай една маса, от които се виеха кабели.

Баща му спусна единия край на въжената стълба в стаичката и подаде фенера на Проктър.

— Дръж момчето близо до себе си, докато минавате през прохода. Щом излезете на Западна Седемдесет и седма, се огледай внимателно. Ако можете да излезете незабелязано, направете го. Ще намериш взета под наем „Хонда Сивик“ модел осемдесет и четвърта. Ще се видим в имението след няколко часа.

Пендъргаст се обърна към момчето.

— Тристрам, ще продължиш с Проктър.

Момчето усети нов прилив на страх.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Той ще те пази. Аз ще дойда по-късно.

Момчето се поколеба за момент, после се обърна и примирено последва Проктър по въжената стълба. Трябваше да изпълнява каквото му кажат, точно както му кажат. Може би това щеше да го запази жив — като преди.

След два часа Проктър седеше с момчето в голямата слабо осветена библиотека на Ривърсайд Драйв 891 и очакваше пристигането на Пендъргаст. Проктър винаги бе гледал на себе си като на войник на поста си и сега мислеше за ситуацията като за мисия — макар тя да се състоеше в това да играе ролята на шофьор на едно момче — и то не на кое да е, а на сина на Пендъргаст. Външно момчето направо бе одрало кожата на баща си, но по поведение беше негова пълна противоположност. На Проктър не му бяха обяснили нищо и той не искаше обяснения. И въпреки това от всички изненади, с които се бе сблъсквал, докато работеше за Пендъргаст — а те никак не бяха малко, — тази бе най-голямата.

Отначало момчето беше необщително, неспокойно и неуверено. Но след като се озоваха в къщата и след като стана ясно, че може да се довери на Проктър, Тристрам постепенно започна да се открива и след половин час проявяваше почти влудяващо любопитство. Питаше на своя тромав английски със силен акцент за всичко — за книгите, за картините, за килимите, за произведенията на изкуството. И докато го правеше, демонстрираше забележително, дори изумително невежество относно света. Никога не беше виждал телевизор. Не знаеше какво е компютър. Никога не бе слушал радио, не познаваше никаква музика освен някои германски маршове като „Песен на Хорст Весел“. Проктър установи, че момчето никога не се е хранило в ресторант, не е плувало, не е играло игри, не е било прегръщано, не е имало домашен любимец, не е опитвало сладолед, не е виждало майка си, не се е качвало на велосипед — и явно не беше яло топла храна до тази сутрин. Сякаш самоличността му тепърва започваше да се формира след дълги години сън, подобно на цвете, усетило за първи път лъчите

на слънцето. Имаше няколко прояви на бунтарство, непокорство и дързост, които проблясваха и изчезваха, но през повечето време момчето беше изпълнено с трепетно безпокойство — уплашено да не бъде заловено, да не нанесе обида, да не изпъква по какъвто и да било начин. Изглеждаше пречупено, пасивно. Проктър се зачуди откъде ли е дошло и при какви ли шантави обстоятелства е израснало.

Двойната врата на библиотеката се отвори и Пендъргаст влезе безшумно.

Тристрам незабавно скочи.

— Татко!

Пендъргаст отстъпи, сякаш искаше да се защити.

— Всичко е наред, Тристрам, не е нужно да ставаш. — Обърна се към Проктър. — Нещо ново?

Момчето си седна тихо на мястото.

— Този път не мисля, че са ни проследили — отвърна Проктър. — Активирал съм всички охранителни системи.

Пендъргаст кимна. Обърна се към Тристрам и седна на стола до него.

— Искам да знам още. Още за мястото, където си израснал. Нова Годои.

Тристрам сбърчи чело.

— Ще опитам.

— Опиши ми го, ако обичаш.

Тристрам го погледна объркано.

— Опиши?

— Какво представлява? Сграда, селище, кръстопът? Как изглежда? Как се стига до него?

— Разбирам. Но не знам много. Нас, лошите близнаци, ни държат под стража. Не отиваме никъде.

На лицето му внезапно се изписа безпокойство, сякаш се боеше да не разочарова баща си с незнанието си.

— Просто ми кажи онова, което знаеш. Което си видял.

— Градче е. Дълбоко, много дълбоко в джунглата. Няма път. Стига се само по река или... — Тристрам имитира самолет с ръце. — Градче на брега на езеро.

— Езеро — повтори Пендъргаст.

— Да. В средата на езерото е... лошото място.

— Разкажи ми за лошото място.

— Не! — Тристрам отново скочи развълнувано на крака. — Не, не. Лошите близнаци като мен ги отвеждат на лошото място. И не се връщат.

Момчето беше толкова разстроено, че няколко минути Пендъргаст не каза нищо, за да му даде възможност да се успокои.

— Кой живее в градчето, Тристрам? — попита най-сетне.

— Работниците. Добрите близнаци.

— А ти къде живееше?

— В дупката — просто отвърна момчето. — С другите като мен. Онези с номерата.

— Какво правите през деня?

— Работим. На нивите. И понякога ни отвеждат. За... опити. — Тристрам заклати енергично глава. — Няма да говоря за опитите.

— Градчето — каза Пендъргаст. — Охраняват ли го?

Момчето кимна.

— Войници. Много войници.

— На кого са подчинени войниците? Как се управлява градчето? Има ли управа, някаква група хора, които са начело?

Тристрам поклати глава.

— Един човек.

— Как се казва?

— Ф... Фишер. — Тристрам прошепна думата съвсем тихо, сякаш самото й произнасяне беше опасно.

— Как изглежда той? — попита Пендъргаст.

— Висок. По-стар от теб. Stark, kraftig — силен, като него. — Тристрам посочи Проктър. — Косата му е бяла. Съвсем бяла.

Проктър остана изненадан от ефекта, който имаше описанието върху Пендъргаст. Агентът потръпна и се извърна.

— Градчето — със странен глас каза той, все още с гръб към тях. — Има ли още някакви уникални аспекти?

Тристрам се намръщи.

— Аспекти? Какво означава аспекти?

Пендъргаст се обърна.

— Различава ли се по някакъв начин от другите градове? Има ли нещо, по което може да се познае? Например от разстояние?

— Да. Има... — И момчето вдигна ръце, очерта с тях кръг и ги вдигна още, като ги приближаваше.

— Не разбирам — рече Пендъргаст.

Тристрам повтори жеста, след което въздъхна шумно, обезсърчен, че не може да обясни ясно.

Пендъргаст стана.

— Благодаря, Тристрам. Много ми помогна. А сега слушай: трябва да се опитам да попреча на брат ти да убие още хора.

Тристрам кимна.

— Докато го правя, не мога да остана тук с теб.

— Не! — Момчето отново се надигна.

— Трябва да останеш тук. Те те търсят.

— Не ме е страх от тях!

Проктър погледна момчето. Смели думи, несъмнено искрени — но най-вероятно Тристрам щеше да подвие опашка и да се скрие зад баща си при първото почукване на вратата.

— Знам, че имаш добри намерения — меко рече Пендъргаст. — Но точно сега трябва да изчезнеш вдън земя.

— Вдън... земя? — повтори синът.

— Да се скриеш. Тази къща има места за целта. Места, на които можеш да се скриеш и да останеш в безопасност от всякакви атаки и заплахи.

Пристъп на гняв изкриви фините черти на момчето.

— Да се крия? В дупка? Няма! Твърде дълго стоях в дупка!

— Тристрам. Ти си поел огромен риск с бягството си. И сам дойде при мен. Сега трябва да ми се довериш. — Пендъргаст хвана ръката на момчето. — Няма да те пъхаме в никаква дупка. Проктър ще е с теб. А аз ще идвам колкото се може по-често.

Лицето на младежа се бе зачервило. Той сведе глава. Личеше, че е ядосан, но не каза нищо.

Пендъргаст дръпна Проктър настрана и каза:

— Знаеш къде да го настаниш.

— Да, сър.

— И, Проктър? Питам се дали не мога да те натоваря да използваш това време... тази, така да се каже, принудителна изолация, да образоваш донякъде Тристрам.

Проктър го погледна.

— Да го образовам ли?

— Разговаряй с него. Дай му възможност да упражнява езика. Прави му компания — личи си, че отчаяно се нуждае от социализация. Не знае нищо за външния свят. Чети книги с него — романи, истории, всичко, което предизвиква интереса му. Слушайте музика, гледайте филми. Отговаряй на въпросите му. Покажи му как да работи с компютър.

При мисълта, че ще бъде детегледачка, Проктър се вцепени.

— Да, сър.

Пендъргаст се обърна към Тристрам.

— Трябва да тръгвам. Оставям те в добрите ръце на Проктър. Утре ще дойда пак. Тристрам, искам да си спомниш всичко, което можеш, за детството си, за това как си израснал, как си живял на онова място, какво е разположението му, кой е бил с теб — всичко. И бъди готов да ми разкажеш, когато дойда утре. Предстои ни дълъг разговор.

За момент момчето продължи да стои с наведена глава. После въздъхна и кимна унило.

— Довиждане, Тристрам. — Пендъргаст го изгледа дълго и изпитателно. После кимна на Проктър, обърна се и излезе също така безшумно, както беше дошъл.

Проктър погледна момчето и каза:

— Ела да ти покажа новата ти стая.

И тръгна към книжните лавици. Тристрам го последва малко неохотно. Жадното му любопитство сякаш се бе изпарило.

Проктър погледна редиците книги, намери нужното заглавие, хвана тома и го дръпна. Чу се щракане, целият шкаф се завъртя и от другата страна се видя асансьор.

— Scheiße — промълви Тристрам.

Влязоха в кабината и Проктър натисна бутона за сутерена. Щом слязоха, той поведе Тристрам през лабиринта от слабо осветени каменни коридори, целите в плесен и петна. Поддържаше бързо темпо, за да не дава възможност на младежа да спре и да надникне в някое от помещенията — съдържанието им можеше да го смути доста.

— Баща ми не ме харесва — нещастно каза Тристрам.

— Той просто прави най-доброто за теб — рязко отвърна Проктър.

Спряха в малко сводесто помещение, съвсем празно с изключение на гравирания в едната стена герб, изобразяващ око без клепач над лунен сърп и пълна луна, под които беше легнал лъв — фамилният герб на Пендъргаст. Проктър пристъпи към него и го натисна с две ръце. Каменната стена се завъртя и се видя спирално стълбище, което се спускаше стръмно в мрака. Тристрам се опули, но не каза нищо.

Проктър включи осветлението и се спусна по стълбите в мазето, следван от Тристрам. Щом стигнаха долу, продължиха по къс проход, водещ към сводест коридор, който сякаш нямаше край.

— Какво е това място? — попита Тристрам, като се оглеждаше в почуда.

— Сградата навремето е била манастир — обясни Проктър. — Мисля, че монасите са използвали мазето като некропол.

— Некропол ли?

— Гробище. Където са заравяли мъртвите.

— Нима са заравяли мъртвите?

Проктър предпочете да не пита какво правят с мъртвите там, откъдето е дошъл Тристрам.

Поведе го покрай стари лаборатории, помещения, пълни със стъклени бутилки, подредени в безкрайни редици по лавици, покрай стаи с гоблени и произведения на изкуството. Проктър никога не беше обичал тези плесенявали подземия и затова ускори крачка. Момчето го следваше, като се озърташе ококорено. Накрая Проктър го поведе по страничен коридор до малка, но добре обзаведена стая с баня към нея. Вътре имаше легло, маса и столове, рафт с книги и скрин с огледало. Помещението беше толкова чисто и приятно, колкото можеше да бъде в подземиято — долавяше се лека миризма на амоняк и гниене. Затваряше се с яка дървена врата с добра ключалка.

— Това е стаята ти — каза той на Тристрам.

Момчето кимна и се огледа. Изглеждаше доволно.

— Можеш ли да... четеш? — попита Проктър, поглеждайки към книгите. Тази мисъл му бе хрумнала съвсем неочаквано.

— Само добрите близнаци би трябвало да могат. Аз обаче се научих сам. Съвсем малко. Но само на немски.

— Ясно. Е, ако нямаш нищо против, ще ида да ти взема някои неща. Ще се върна след половин час.

— Как казахте, че се казвате?

— Проктър.

Момчето го погледна и се усмихна стеснително.

— Благодаря, *хер* Проктър.

33.

Алойзиъс Пендъргаст спря ролс-ройса на ъгъла на Бушуик авеню и Месерол стрийт в Бруклин. Според справката на таксиметровата компания именно тук таксито бе качило бягащото момче. Намираще се в стар, почти изоставен индустриален квартал, който тепърва ставаше свидетел на нашествието на креативни пионери, но си беше запазил грубите графити, боклука, сградите със заковани прозорци и черупките на изгорели коли. Обитателите на улицата бяха предимно клошари, хипстъри и странно изглеждащи младежи.

Докато слизаше от Сребърния призрак и го заключваше, Пендъргаст се набиваше на очи с черния си костюм. Тръгна с ръце в джобовете по Месерол. Беше следобед, ярката, но студена слънчева светлина се лееше върху паважа. Пред него се издигаше стар пивоварен комплекс от деветнайсети век, заемащ площ близо половин хектар. Над него се издигаше огромен склад за хмел, на който все още можеше да се различи името Ван Дам наред с датата на основаването — 1858.

Пивоварна. Без да знае, Тристрам беше описал точно такова място — дългия подземен тунел, в който се складираат бъчвите, огромната тухлена пещ за изсушаване на хмела. Нямахше съмнение, че са го държали именно тук — и че похитителите му, Албан и нацистките му началници, са използвали пивоварната като база за онова, което са планирали.

Пендъргаст внимателно огледа сградата. Дори в този западнал район на Бруклин тя си оставаше чудесно място за недвижима собственост и затова прозорците и вратите ѝ бяха грижливо заковани с дъски и ламарина. Две стари тежки заводски порти блокираха някогашния главен вход. Бяха затворени и в едната имаше врата за пешеходци, заключена с верига и допълнително заварена с две метални пръчки.

Пендъргаст приближи и огледа някои от по-малките второстепенни входи по разпадащата се фасада. Всички бяха повече

или по-малко непристъпни. Когато спря при една врата да огледа ключалката ѝ, чу зад себе си глас.

— Да ти се намират пари, приятел?

Пендъргаст се обърна и видя гърчав младеж, несъмнено пристрастен към хероина, който се взираше в него с пусти, жадни очи.

— Всъщност имам. — Пендъргаст бръкна в джоба си и извади двайсетдоларова банкнота. В мъртвите очи на младежа проблесна искра и той посегна към парите с треперещи пръсти.

— Искам да проникна в тази сграда — каза Пендъргаст, като дръпна бързо банкнотата. — Как може да стане?

Младежът го зяпна.

— Ти да не си крадец?

— Застрахователен агент съм.

Колебание, докато онзи се опитваше да мисли.

— Не може да се влезе, доколкото знам.

— Да, но ако *исках* да проникна вътре, как бих могъл да го направя?

Още един отчаян опит за мислене.

— Аз щях да отида отзад, където са релсите. И да прескоча оградата.

Пендъргаст му подаде банкнотата. Младежът я грабна и побърза да се отдалечи в тръс.

— Гледай да не те пипнат — извика през рамо.

Пендъргаст отиде до края на комплекса, зави на ъгъла и стигна до изоставено железопътно депо с ръждясващи контейнери и стари машини, оградени с телена ограда.

С едно-единствено движение, сякаш замахваше с бухалка, Пендъргаст се хвана за оградата, прехвърли се през нея и скочи от другата страна. Спря за момент, за да си оправи костюма. После тръгна през контейнерите и бурените покрай линията, водеща към задната част на пивоварната. Релсите изчезваха в комплекса под още едни метални порти. Докато приближаваше, Пендъргаст забеляза, че доста от бурените са смачкани и изпочупени от неотдавнашно преминаване на хора. По меката земя покрай линията имаше отпечатьци от обувки.

Пендъргаст последва следите през железопътната линия към малка врата в тухлената стена. Оказа се, че вратата е стара и масивна

като останалите, но не бе заварена, пантите ѝ бяха наскоро смазани и имаше нова месингова ключалка от непознат модел.

Ключалката се оказа предизвикателство и се наложи да използва всичките си инструменти и умения. За съжаление вдигна и малко шум, тъй като някои от зъбците трябваше да бъдат преодоленни с груба сила.

Накрая ключалката се предаде, но Пендъргаст не отвори веднага вратата. Изчака почти десет минути с изваден пистолет. След това се долепи до стената и побутна вратата с крак. Отначало тя започна да се отваря безшумно, но после спря със силно стържене на метал.

Последва тишина.

Изминаха пет минути. Пендъргаст се шмугна вътре, метна се на пода, претърколи се и намери прикритие зад една ниска стена.

Отново тишина. Никой не извика предупредително. Никой не откри огън.

Изчака очите му да свикнат с полумрака. Намираше се в огромно помещение, осветено от многобройни дупки и пукнатини в покрива, през които влизаха ослепителни тънки като молив лъчи. Във въздуха лениво се рееха пращинки. Миришеше леко сладникаво, на пръст.

Явно тук се бе товарела стоката на пивоварната — железопътната линия минаваше през цялото помещение между рампи и разпадащи се кранове. В края ѝ имаше стар вагон, излязъл от релсите, с ръждясал и частично паднал покрив.

До вагона имаше десетина метра открито пространство.

Пендъргаст рязко скочи и се хвърли напред, след което се метна под прикритието на вагона. От новата си позиция можеше да наблюдава вратата, през която бе влязъл, както и голямата сводеста порта в другия край на залата. Прашният бетонен под беше осеян с отпадъци, а в прахта можеха да се различат стъпки.

Пендъргаст се промъкна до края на вагона, притича бързо през още едно открито пространство, скри се зад една колона, после зад още една и скоро се озова до сводестата порта. Беше затворена, но не и заключена.

Пендъргаст извади от джоба си малко диодно фенерче, долепи го за пистолета си, завъртя се и с вдигнато оръжие се втурна пред вратата, като покриваше пространството пред себе си.

Намираше се не в помещение, а в дълъг студен тунел, явно навремето използван за складиране на бира, както можеше да се съди

по няколкото купчини разпадащи се бъчви и безбройните плесенявали бирени бутилки.

Озадачаването му се засили. Би трябвало да са тук и да го чакат. Би трябвало да се досетят, че ще дойде. И въпреки това от тях нямаше и следа.

Стигна до края на тунела и се озова пред нов проход. Зад него се виждаше още едно огромно открито пространство, пронизано от тънки слънчеви лъчи. Единият ъгъл бе зает от огромна пещ за сушене на хмел.

Фенерчето освети следите по пода — събираха се около металната врата на пещта, която зееше отворена. Отгоре, непосредствено под засводения покрив, покрай стената минаваше тесен метален мост.

Долепен до стената, Пендъргаст стигна до място, откъдето можеше да погледне нагоре към пътеката. Очите му вече бяха напълно свикнали с полумрака и той видя, че тесният мост също е празен.

Продължи покрай стената към вратата на пещта. Приближи я с извадено оръжие; после се втурна покрай нея, спря от другата страна и я отвори още повече, за да я използва като щит срещу потенциални стрелци.

Не последва нищо освен силен стон на ръждиво желязо. Той освети вътрешността на пещта. Беше празна.

Стените бяха почернели от сажди, а подът бе осеян с остатъци от храна. В единия ъгъл имаше кофа. В стената бяха забити вериги с окови, а по обгорения тухлен под отдолу се виждаха малки петънца кръв. В друг ъгъл имаше мръсно одеяло без дюшек. В трети се търкаляха стари окървавени бинтове. Явно това е бил временният затвор на Тристрам.

Пендъргаст претърси методично боклуците, като от време на време прибираше по нещо в епруветка или пликче. Но така и не намери нищо интересно.

Излезе навън и започна да изследва подробно района. В една ниша откри мястото, където вероятно бе живял Албан — походно легло, празна бутилка за газова котлон, чиста кофа. Огледа наоколо, но всичко беше старателно почистено.

Знаели бяха, че ще дойде — и бяха изоставили скривалището си.

В друга ниша имаше груба дъсчена маса, на която имаше котлон, евтина кафеварка и чаша. Пендъргаст насочи лъча на фенерчето към земята и се опита да последва разбърканите отпечатъци от стъпки в търсене на други места, които биха могли да бъдат използвани. След като не откри нищо, се качи по несигурната метална стълба на мостчето и мина по него, търсейки скрити места. Нищо.

Отново се върна в нишата на Албан. След това огледа масата. Грубата повърхност бе покрита с петна от кафе и отпечатъци от чашата. Пендъргаст поднесе фенерчето към ръба на масата и започна да осветява повърхността под различни ъгли. На четвъртия път лъчът освети някакви едва забележими букви върху мекото дърво. Един от надписите беше написан с повече натиск и подчертан два пъти. Пендъргаст остави фенерчето върху масата, извади от джоба си лист и молив, сложи листа върху знаците и внимателно започна да сменя отпечатък с молива. Постепенно започнаха да се различават отделни букви. Пендъргаст бързо ги записа на друг лист, като оставяше празни места за онези, които бяха прекалено нечетливи. Опита да смене отпечатъци от няколко посоки, като всеки път успяваше да изолира различни букви, докато не получи пет от общо осем.

БЕ__ЕСТ

Разгледа отпечатъка с лупа, после разгледа самата маса и накрая успя да добави още една буква.

Б Е А Е С Т

Загледа се дълго в листа. И накрая с едно бързо движение на молива завърши надписа:

БЕТАТЕСТ

34.

Д-р Джон Фелдър седна малко обезсърчено в основното помещение на портиерната на Уинтур. Часове наред се беше мъчил да направи сградата горе-долу годна за живот — изми стените и пода с белина, махна паяжините, избърса прах от всички повърхности, замъкна всички вехтории в малкото подпокривно пространство — и вече можеше да спи, без да си представя как разни неща пълзят по лицето и ръцете му. Беше донесъл само няколко неща — надуваем дюшек и спален чувал, лаптоп, печка духалка, книги, храна и електрическа кана (кухнята бе твърде ужасяваща, за да си помисли изобщо да я използва), но не можеше да се каже, че се чувства като у дома.

Докато се трепеше, отново и отново си задаваше един и същи въпрос. „Защо правя това?“ Но в действителност вече знаеше отговора.

Стана от единствения стол и отиде при прозореца. Беше го почистил от мръсотията и в умиращата светлина на деня от него се откриваше добър изглед към имението Уинтур — потънало в сумрак, с тухлени стени, пъшкащи под тежестта на прекалено големия покрив, с безбройните черни прозорци, приличащи на дупки, заемани някога от зъби. Предишния ден беше поканен на следобеден чай и бе установил, че отвътре сградата изглежда точно толкова зловещо, колкото и отвън. Сякаш времето беше спряло някъде през 90-те години на 19 век — неудобни столове с прави облегалки и дантелени покривки, миниатюрни дървени масички с покривчици, малки стъклени фигурки и други древни дреболии. Килимите бяха тъмни, тапетите бяха тъмни, стените бяха от тъмно дърво и сякаш никаква светлина не би могла да освети ехтящите помещения. Навсякъде се носеше слаба миризма на нафталин. Не можеше да се каже, че е прашно, но въпреки това Фелдър непрекъснато се бореше с желанието да си почеше носа. Старата зла къща сякаш ги наблюдаваше и слушаше, докато седяха в мрачния преден салон и госпожица Уинтур ту сипеше хули върху градските големци, ту се оплакваше, че светът бил много по-добро място по времето, когато била момиче.

Минаваше осем — достатъчно тъмно, за да не го видят, ако излезе навън. Фелдър се сгуши в топлото си яке, излезе и тихо затвори вратата. Докато вървеше през плетеницата от заскрежени бурени, къщата сякаш го гледаше свирепо, без да пропуска нито едно негово движение.

Беше решил, че старицата в никакъв случай не е побъркана, а просто е изключително ексцентрична. И също така много схватлива и докачлива — единствения път, когато той повдигна темата за библиотеката ѝ по възможно най-тактичния и непринуден начин, тя направо му скочи и настоя да разбере каква е причината за този негов интерес. Не му остана нищо друго освен да насочи разговора в друга посока и да приспи подозренията ѝ. Все пак беше успял да научи къде се намира тя — зад двойната плъзгаща се врата, която винаги беше затворена и заключена. Знаеше го, защото през деня бе видял стаята през прозорците на имението — редици и редици книжни лавици, пълни с известни и неизвестни съкровища.

Сега приближаваше съвсем тихо през високата трева. Въпреки луната прозорците на библиотеката бяха като правоъгълници от пълен мрак. Къщата нямаше охранителна система — беше го забелязал от самото начало. Но пък и не се нуждаеше от такава.

Защото си имаше Дукчук.

Дукчук бе грамадният мълчалив прислужник, който отваряше входната врата, който носеше хладкия воднист чай, който стоеше зад стола на госпожица Уинтур, докато тя говореше, без да откъсва неразгадаемия си поглед от Фелдър. Татуировките му предизвикваха кошмари.

Фелдър пак насочи вниманието си към прозореца на библиотеката. Като едното нищо можеше да не е заключен — беше забелязал, че прозорците на предния салон не са. Това беше типично за госпожица Уинтур — да постави четири ключалки на вратата и нито една на прозорците. Въпреки това го имаше Дукчук. Този тип изглеждаше така, сякаш си имаше свои, не задължително законни начини да се справя с неканени посетители. Фелдър знаеше, че ще трябва да е изключително предпазлив, ако...

Ако какво? Наистина ли си мислеше онова, което си мислеше?

Да, мислеше го. Вече си беше дал сметка, че нищо на този свят не е в състояние да накара госпожица Уинтур сама да му покаже

библиотеката. Ако искаше да проникне в нея, ако искаше да намери онова портфолио, трябваше да намери някакъв друг начин.

Облиза устни. Прогнозата за утре вечер беше облачна, без луна. Щеше да го направи тогава.

35.

Пендъргаст стоеше в работната стая на обширния си апартамент в „Дакота“. В помещението нямаше никаква украса и дреболии, нямаше нищо, което би могло да разсейва и да попречи на силното съсредоточаване. Дори стените и дървеният под бяха боядисани в хладно тъмносиво, колкото се може по-неутрално. Прозорците, гледащи към Седемдесет и втора улица, бяха със затворени капаци. В единия ъгъл имаше висока купчина пожълтели документи — същите, които му бе донесла Кори от нацистката тайна квартира. В стаята имаше единствено дълга дъбова маса. Столове нямаше. Масата бе отрупана с полицейски доклади, свидетелски показания, фотографии, изработени от ФБР профили, патологични анализи и други документи, всички посветени на една-единствена тема — убийствата на Хотелския убиец. Извършени от сина му, Албан.

От *неговия син*. Пендъргаст намираше този факт за най-силно разстройващ дедукцията му.

Крачеше покрай масата, като хвърляше поглед на един документ, после на друг. Накрая поклати раздражено глава, отиде до вградената в стената аудиоуредба и натисна бутона. От скритите тонколони незабавно се заизливаха тихите плътни звуци на Композиция № 6 от „Музикално приношение“ на Бах.

Това беше единственото произведение, което звучеше в тази стая. Пендъргаст не го пускаше заради красотата му, а заради начина, по който сложната, силно математическата композиция успокояваше и изостряше ума му.

Под звуците на музиката крачката му се забави, прегледът на пръснатите по масата документи стана по-подреден и задълбочен.

Синът му Албан беше извършил тези убийства. Тристрам бе казал, че Албан обичал да убива. Но защо му е трябвало да пътува от Бразилия чак до Ню Йорк, за да извършва убийства? Защо оставя части от тялото на собствения си брат на местопрестъпленията? Защо пише кървави послания върху труповете — послания, които можеха да са адресирани единствено до Пендъргаст?

БЕТАТЕСТ. Бета-тест. Зад тези убийства несъмнено имаше метод, някаква управляваща причина. И не друг, а Пендъргаст трябваше да я открие. Или може би да се *опита* да я открие. Нищо друго нямаше смисъл.

Под деликатните, фантастично заплетени контрапункта на Бах Пендъргаст погледна със свеж поглед на данните, като създаваше свои собствени контрапункта, сравняваше мислено часове, дати, адреси, номера на стаи, външни температури, възрастта на жертвите — всичко, което би могло да го насочи към някакъв метод, поредица или модел. Това продължи десет, после двайсет минути. И тогава — съвсем неочаквано — Пендъргаст се вцепени.

Наведе се над масата, подреди няколко листа и ги огледа отново. Извади от джоба си химикалка и написа в долната част на единия лист серия числа, като ги свери отново с документите.

Нямаше грешка.

Погледна си часовника. Втурна се мълниеносно по коридора към кабинета си, взе таблета от бюрото и направи запитване. Загледа се в отговора, като изруга тихо, но цветисто на латински, след което вдигна телефона и набра номер.

— Д'Агоста — отговори гласът от другата страна.

— Винсънт? Къде си?

— Пендъргаст?

— Повтарям — къде си?

— По Бродуей, тъкмо минах Петдесет и седма. Отивам да...

— Обърни и ела при „Дакота“ колкото се може по-скоро. Ще те чакам на ъгъла. Побързай, нямаме за губене нито секунда.

— Какво става? — попита Д'Агоста.

— Ще говорим по пътя. Надявам се да не сме закъснели.

36.

Д'Агоста караше през вечерния трафик като луд, с включени сигнални светлини, и току надуваше сирената към кучите синове, които не отбиваха от пътя му. Обаждането на Пендъргаст беше като гръм от ясно небе и почти маниашкото напрежение в гласа на агента го беше изнервило. Не беше сигурен дали Пендъргаст откача, или наистина е попаднал на нещо, но бе прекарал достатъчно време около него, за да си дава сметка, че игнорирането на искането на Пендъргаст може да означава само неприятности...

Сега, докато летяха на юг към хотел „Мъри Хил“, Д'Агоста изгледа косо Пендъргаст. Преобразяването, през което бе минал специалният агент след смъртта на жена му, покриваше целия спектър — от апатия до предизвикан от наркотиците ступор, а сега и това — твърд като диамант блясък в очите, навито като пружина напрежение и фанатична енергия, изпълващи цялото му същество.

— Казваш, че ще бъде извършено друго убийство? — започна Д'Агоста. — Можеш ли да ми дадеш подробности? Как разбра?

— Винсънт, имаме много малко време, а онова, което имам да ти кажа, ще ти се стори странно, ако не и безумно.

— Опитай.

Последва съвсем кратка пауза.

— Имам син, за чието съществуване не подозирах. Казва се Албан. Той е убиецът, а не Диоген, както си мислех. Няма абсолютно никакво съмнение в това.

— Леле, чакай малко! Господи...

Пендъргаст го накара да замълчи с отсечен жест.

— Убийствата са насочени специално към мен. Точният мотив все още е неясен.

— Трудно ми е да...

— Няма време за подробни обяснения. Достатъчно е да кажа, че адресите на хотелите и времето на убийствата следват модел, поредица от числа. Следващото число от тази поредица е двайсет и едно. А в

Манхатън има само един хотел с двайсет и едно в адреса — „Мъри Хил“, на Парк авеню двайсет и едно. Вече проверих.

— Това е...

— Забеляза ли и часовете на убийствата? Още един модел, този път по-прост. Първото е било в седем и половина сутринта. Второто в девет вечерта. Третото отново в седем и половина сутринта. Редува часовете. А сега е почти девет.

Профучаха през тунела на сграда „Хелмсли“ и продължиха около виадукта с писък на гуми.

— Не мога да повярвам — каза Д'Агоста, докато се бореше с управлението на колата. — Неизвестен син, тези твои модели... това е пълна дивотия.

Пендъргаст направи видимо усилие да се овладее.

— Давам си сметка колко странно ти изглежда. Но поне засега трябва да настоя да потиснеш напълно съмненията си.

— Съмнения? Ама че подценяване. Това е пълна лудница.

— Е, това ще стане ясно съвсем скоро. Стигнахме.

Д'Агоста наби спирачки пред входа. За разлика от предишните три луксозни хотела, този беше стар и малко занемарен, кафявата му тухлена фасада бе изцапана със сажди. Д'Агоста изскочи от колата, зарязвайки я направо пред входа, но Пендъргаст вече го беше изпреварил — нахълта във фойето, извадил значката си, и извика:

— Охрана!

Паникьосаният портиер ги поведе покрай рецепцията в малък вътрешен офис със стена от монитори. Дежурният охранител се стресна.

— ФБР — каза Пендъргаст и размаха значката си. — Колко действащи камери имате във фойето?

— Ъ-ъ-ъ, една — отговори слисаният охранител.

— Върнете записа половин час назад. Веднага!

— Да... ъ-ъ-ъ, да, сър, разбира се. — Горкият охранител се засуети тронаво. За щастие Д'Агоста забеляза, че системата е нова и сравнително добра, а и човекът, изглежда, разбираше от техника. След минута записът течеше в ускорено темпо. Д'Агоста гледаше монитора с растящ скептицизъм. Това беше нелепо — Хотелския убиец никога не би избрал дупка като тази. Просто не отговаряше на модела му на

поведение. Той погледна крадешком Пендъргаст — смъртта на жена му явно го беше засегнала по-силно, отколкото му личеше външно.

— По-бързо — каза Пендъргаст.

Човекът се подчини. Тримата загледаха как фигурите прелитат хем сковано, хем бързо през фоайето.

— Стоп! Това е той.

Записът замръзна, след което продължи с нормална скорост. Камерата показва как някакъв невзрачен мъж влиза небрежно в хотела, спира, оправя си вратовръзката и тръгва към асансьорите. Д'Агоста усети как стомахът му се свива. Походката, външността... *наистина* беше той.

— Мамка му! — изруга той.

— Превключете на камерата от асансьора — нареди Пендъргаст.

Проследиха как мъжът се качва на петия етаж, слиза, тръгва по коридора и спира. После, точно когато на ъгъла се появи някаква жена, той тръгна отново, следвайки я по коридора, докато не излязоха от обсега на камерата. Часът от записа показваше, че това е станало само преди три минути.

— Ох, Господи — изпъшка Д'Агоста. — Господи! Спипал е още една.

— Върнете пет секунди назад. — Пендъргаст посочи жената и се обърна към портиера. — Познавате ли я? Кой е номерът на стаята ѝ? По-бързо!

— Регистрира се днес. — Портиерът отиде при рецепцията и направи справка с компютъра. — Стая петстотин и шестнайсет.

Пендъргаст се обърна към Д'Агоста.

— Стой тук. Наблюдавай камерите. Когато се появи отново, проследи всяко негово движение. Отивам след него. И не забравяй — не казвай на никого, че ми е син.

— Момент — каза Д'Агоста. — Чакай малко. Да не казвам на никого? Пендъргаст, ще ме прощаваш, но мисля, че доста прекрчаваш...

— Не казвай на никого! — твърдо повтори Пендъргаст. И в следващия миг беше изчезнал.

Пендъргаст се изкачи тичешком до петия етаж и се втурна по коридора към стая 516. Вратата беше заключена, но той стреля в ключалката и нахълта вътре.

Беше закъснял. Жената, която беше видял на записа, лежеше на пода на малката стая, несъмнено мъртва, но все още неразчленена. Пендъргаст се поколеба само за миг, сребристите му очи се стрелкаха във всички посоки, без да изпускат нищо. После прескочи неподвижната фигура и рязко отвори вратата на банята. Прозорецът на тясното помещение беше счупен и гледаше към аварийния изход. Пендъргаст се хвърли през прозореца на стълбата и погледна надолу точно навреме, за да види как някакъв младеж — Албан — слиза по последните стъпала, спуска се през долния отвор и скача на земята.

Пендъргаст се втурна надолу по стълбата, без да изпуска от поглед Албан, който побягна по Парк авеню и изчезна зад ъгъла на Трийсет и пета, насочвайки се на изток към реката.

Пендъргаст се затича след него. Когато стигна ъгъла на Трийсет и пета, видя силуета, очертан от уличните лампи на почти две пресечки на изток — Албан тичаше със скорост, на която би завидял и професионален спринтьор. Пендъргаст продължи след него, но когато стигна Лексингтън, съвсем мъничката вече фигура на Албан беше пресякла Второ авеню и тичаше покрай парка Сейнт Вартан. Макар да си даваше сметка, че няма никакви шансове да го настигне, Пендъргаст продължи напред с надеждата, че поне ще успее да види накъде ще се насочи синът му. Бягащата едва различима фигура мина Пето авеню и продължи към ФДР Драйв, прескочи телената ограда, покатери се през бетонната бариера и излезе на пътя, след което изчезна в мрака.

Пендъргаст спринтира покрай парка и пресече Пето авеню. Стигна до оградата, прескочи я, преодоля бетонната бариера и изтича на ФДР Драйв, като избягваше колите сред внезапния хор от клаксони и писък на спирачки. Стигна до другата страна, спря и се огледа. Не видя нищо — Албан беше изчезнал в нощта. Ийст Ривър се простираше пред него, фериботният терминал на Хънтър Пойнт беше от дясната му страна, а отляво примигваха светлините на моста Куинсборо. Точно пред него имаше два изоставени занемарени кея, простиращи се от рушация се речен бряг под разнебитен пристан,

голяма част от който бе покрита с бурени, тръстики и храсталаци, изсъхнали и черни на студената лунна светлина.

Долу имаше много места, където можеше да изчезне човек. Албан не се виждаше никакъв. Явно познаваше това място и беше планирал бягството си предварително. Нямаше начин да бъде открит.

Пендъргаст се обърна и тръгна по банкета на шосето към пешеходната пътека на пет преки на юг, за да пресече. Но докато вървеше, с периферното си зрение зърна някаква фигура — мъж, млад мъж, застанал на първия разпадащ се кей, осветен отзад от слабите светлини на моста.

Беше Албан. Синът му гледаше право към него. И когато Пендъргаст спря и впери поглед в него, Албан вдигна ръка и му помахаше.

Пендъргаст незабавно се метна през парапета, скочи на брега и затича през бурените. Но когато излезе на кея, Албан бе изчезнал.

Пендъргаст се сети, че трябва да е продължил нагоре по брега, и се затича на север. За момент видя пред себе си някакво движение — Албан изтича на втория кей, спря по средата, обърна се и зачака със скръстени на гърдите ръце.

Докато тичаше, Пендъргаст извади пистолета си. За да стигне до втория кей, трябваше да заобиколи някакви порутени кнекти и бурени, като междуременно изгуби Албан от поглед. Щом стигна началото на кея и излезе от храсталака усети зашеметяващ удар в крака, залитна напред и още докато падаше, получи втори удар в ръката, от който пистолетът му отлетя нанякъде. Пендъргаст се претърколи и се опита да се изправи, но Албан очакваше това — изрита го в главата с коляно и го прикова към бетона.

А после, толкова бързо, колкото бе прикован, Пендъргаст беше освободен.

Той скочи на крака, готов за бой.

Но Албан не го нападна. А просто отстъпи назад и отново скръсти ръце на гърдите си.

Пендъргаст замръзна. Двамата впериха погледи един в друг като два хищника, очакващи противникът да направи първия ход.

Внезапно Албан се отпусна и каза:

— Endlich. Най-последно. Можем да поговорим лице в лице... като баща и син... нещо, което очаквам от толкова много време.

И се усмихна, при това доста приятно.

37.

Гледаха се в полумрака, без да помръдват. Пендъргаст се изправи, като се мъчеше да овладее дишането си; едва сега си даваше сметка, че никога през живота си не е бил побеждаван толкова решително и бързо. Албан го беше изненадал напълно с начина, по който беше стоял, сякаш изчакваше Пендъргаст да го настигне, а всъщност му бе устроил засада, при това забележително успешна.

Без да сваля поглед от сина си, Пендъргаст се изтупа, докато чакаше Албан да заговори, да му даде удобен момент. Все още имаше резервен пистолет и няколко други оръжия. Този път Албан нямаше да му избяга.

— Изумително, нали? — рече Албан. — Ето ни тук, лице в лице. — Гласът му бе спокоен и мелодичен. За разлика от брат си, той нямаше никакъв акцент, но въпреки това говореше малко по-прецизно от обичайното, подобно на хората, на които английският не им е роден език. — Беше ми писано да те срещна. Както всички синове трябва да се срещнат с бащите си.

— А какво ще кажеш за майките? — попита Пендъргаст.

Въпросът като че ли не изненада Албан.

— Изпитанието достигна критичната си фаза — продължи той. — Между другото, позволи ми да те поздравя, че реши малката ми гатанка. Само като си помисля, че се бях усъмнил в теб. Моите извинения.

— Обичаш да приказваш — рече Пендъргаст. С периферното си зрение можеше да види блясъка на пистолета си в бурените на около три метра вляво.

Албан се разсмя.

— Да, обичам. — Пристъпи надясно, после още веднъж, за да блокира пътя на Пендъргаст към оръжието. Макар да бе само на петнайсет, изглеждаше много по-голям — висок, в изключително добра форма, силен и бърз като камшик. Пендъргаст се запита дали владее бойни изкуства. Ако владееше, едва ли имаше шансове да го победи в ръкопашна схватка.

— Защо...

— Убивам ли? Както казах, това е изпитание.

— Кажи ми...

— За изпитанието ли? Просто е. От една страна, целта му е да се види кой е по-добрият — ти или аз. — Той протегна ръце към Пендъргаст и обърна дланите си нагоре. — Подобно на теб, аз съм невъоръжен. Ето ни един срещу друг, напълно равностойни. Не е съвсем честно, тъй като ти си стар, а аз — млад. Затова ще ти дам предимство.

Пендъргаст усещаше, че моментът му приближава, че му се отваря възможност да действа. Подготви се психически, мислено подреди действията си. Но после, само секунди преди да направи първия си ход, едната ръка на Албан рязко се стрелна към сакото на Пендъргаст и с мълниеносна скорост измъкна резервния му пистолет. Стана толкова бързо, че когато Пендъргаст реагира, оръжието вече беше у Албан.

— Опа. — Албан огледа пистолета — Валтер ППК 32-ри калибър. — И изсумтя. — Виж, за тази твоя черта не се бях сетил. Бил си голям романтик, а, татко?

Пендъргаст отстъпи крачка назад, но Албан пристъпи напред и запази разстоянието от метър и половина помежду им. Продължаваше да държи пистолета с палец върху предпазителя.

— Защо е това изпитание? — попита Пендъргаст.

— А! Точно това е основният въпрос, нали? Защо да се изправям срещу теб? Ама че странна работа! И в същото време толкова *много* зависи от това... — Албан внезапно млъкна и отстъпи назад, арогантната му самоувереност като че ли трепна.

— Затова ли...

— Наричам това *бета*-тест ли? Да. — Албан се отпусна и отново се усмихна. После извади пълнителя на пистолета и махна патроните с палец, като остави само един. Пъхна пълнителя обратно, вкара патрона в цевта и махна предпазителя. После подаде оръжието на Пендъргаст с дръжката напред.

— Ето. Твоето преимущество. Един куршум в цевта. Сега предимството е твое. Да видим дали ще можеш да ме заловиш. С един-единствен куршум.

Пендъргаст насочи пистолета към Албан. Нямаше — *не можеше* — да го убие, не и сега. Желанието му да научи какви са мотивите на сина му, каква е връзката му с Der Bund, бе твърде голямо. Но момчето бе толкова силно и бързо, че можеше да му се измъкне дори и сега, като просто се затича.

Налагаше се да го простреля в коляното.

С едва доловимо движение наведе дулото и стреля, но Албан реагира толкова бързо, сякаш още преди Пендъргаст да е започнал собственото си движение, че куршумът не улучи, а само разкъса панталона му.

Албан се разсмя, наведе се, пъкна пръст през дупките на панталона и го размърда.

— На косъм! Уф. Но недостатъчно добре. Какъв беше изразът? Този път аз те победих.

Бързо отстъпи назад, бръкна в бурените и вдигна пистолета на Пендъргаст.

— Знаеш ли поемата „Der Erlkönig“^[1] на Гьоте?

— Да, в превод.

— Schön! Наизуст ли?

— Да.

— Отлично. Ето какво следва. Ти ще се обърнеш, ще затвориш очи и ще започнеш да рецитираш. Първите три строфи би трябвало да са достатъчни, но като се има предвид, че е сравнително тъмно, ще ти дам още по-голяма отстъпка и ще го съкратя само на две строфи. После можеш да се опиташ да ме намериш.

— А ако играя нечестно?

— Ще те застрелям. — Светлите очи на Албан проблеснаха. — Разбира се, мога да те застрелям още сега, но това също няма да е честно. Ние, *Пендъргаст*, не мамим. — Поредната приятна усмивка. — Искаш ли да играем?

— Имам още...

— Мисля, че отговорих на достатъчно въпроси. И така, искаш ли да играем?

— Защо не?

— Ако отвориш очи по-рано, значи мамиш. Ще стрелям и ще умреш.

— Просто ще ми избягаш. Това не е никакво предизвикателство.

— Вярно е, че бих могъл да ти избягам. Но няма да го направя. Докато рецитираш, което едва ли ще ти отнеме повече от десет секунди, ще се скрия. А ти ще трябва да ме намериш по някакъв начин — било с интелект, потайно, с проследяване или с дедукция — ти си избираш. Така! Обърни се и да започваме.

Пендъргаст чу тихото изщракване на предпазителя на пистолета. Веднага се обърна и започна да рецитира с ясен висок глас:

*— Кой в мрака среднощен на коня лети?
Бащата с невръстно дете до гърди...^[2]*

В края на втората строфа бързо се обърна и огледа опустелия кей.

Албан беше изчезнал. Пистолетът лежеше в бурените на няколко метра от него.

След три часа Пендъргаст най-сетне се предаде и прекрати търсенето.

[1] Горски цар. — Б.пр. ↑

[2] Превод Димитър Стоевски, „Антология на немската поезия“, Народна култура, 1966. — Б.пр. ↑

38.

— Мътните да го вземат — промърмори лейтенант Д'Агоста, докато стоеше в коридора на хотел „Мъри Хил“. Дори тук се чуваха виковете и електронната глъчка на пресата на улицата наред с хора на сирени, клаксони и целия останал шум на Ню Йорк. От убийството бяха минали часове, но напливът на медиите само се засилваше. Движението по Парк авеню беше задръстено от хотела чак до сградата „Метлайф“, несъмнено от насъбралите се зяпачи. Хотелът леко се тресеше от трясъка на хеликоптерите, чиито прожектори осветяваха сградата. А Пендъргаст беше изчезнал.

Какво се казваше за отношението на нюйоркчаните към престъпленията? Обожаваха ги, направо ги поглъщаха. „Нюз“ и „Поуст“ вече четвърти ден излизаха с гръмки заглавия за Хотелския убиец. А сега и това. Да не дава Господ нивото на престъпността да падне до нула — тогава повечето вестници в града щяха да банкрутират.

Ослепителна бяла светлина се лееше в коридора от стая 516 и Д'Агоста виждаше от време на време сенките на хората, които все още работеха там. Гибс също беше вътре. Беше пълно безумие, че са му дали достъп в етапа на събирането на улики — през това време началството трябваше да стои настрана. Но този път той беше настоял да влезе въпреки възраженията на Д'Агоста. Господи, дори самият той, главният разследващ, не беше влизал след първоначалното откриване на местопрестъплението.

— Хей, каква е тази шибана кола? — изрева той на специалиста по събиране на отпечатъци, който мина покрай него. — Знаете, че на местопрестъплението не трябва да има никаква храна и напитки!

Човекът сведе уплашено глава в знак на покорство, обърна се и забърза по коридора, отнасяйки запотената кутия, без да посмее да отпие от нея.

Д'Агоста забеляза, че някои от навъртащите се в коридора детективи се споглеждат. Добре де, беше ядосан и го показваше. Хич не му пукаше. Цялата история с Пендъргаст го беше побъркала,

особено начинът, по който беше изчезнал. Направо изчезнал. Заедно с извършителя. И онази смахната теория, че става въпрос за сина му... но в същото време беше познал съвсем точно — дата, час, място.

Д'Агоста беше изживявал доста странни случаи с Пендъргаст, но този беше най-шантавият от всички. Чувстваше се наистина потресен. На всичкото отгоре не чак толкова старата рана в гърдите започваше да му създава неприятности. Бръкна в джоба за ибупрофен и лапна няколко хапчета.

— Кой ви даде разрешение да се мотаете тук, сякаш сте си у дома? — извика той на един облечен в бяла престилка криминалист, който тъкмо се провря под ограничителната лента. — Регистрирайте се, мътните да го вземат!

— Да, лейтенант, но сам видяхте, че вече се регистрирах. Просто бях до тоалетната...

Опитът му да се усмихне беше прекъснат от вика на Д'Агоста.

— Регистрирайте се отново!

— Да, сър.

Д'Агоста се обърна и неочаквано видя Пендъргаст. Изпитата му фигура се беше материализирала в края на коридора. Докато агентът приближаваше с бързи крачки, стомахът на Д'Агоста се сви от предусещане за нещо лошо. Трябваше да говори с него, да научи повече за шантавата история с така наречения син.

Смая се от изражението на Пендъргаст — той приличаше едва ли не на обезумял. И в същото време очите му бяха съвсем ясни.

— Къде беше? — попита Д'Агоста.

— Преследвах убицеца до реката. Измъкна се при кейовете.

— Преследвал си го?!

— Тъкмо беше напуснал стаята, когато пристигнах. През аварийния изход. Нямах време. Започнах преследването.

— И си сигурен, че той е... твой син?

Пендъргаст го изгледа.

— Както вече казах, тази информация е единствено между нас двамата.

Д'Агоста преглътна. Силата на погледа на Пендъргаст го изнервяше.

— Ако имаш информация, така де, трябва да я споделим... — започна той.

Изржението на Пендъргаст стана определено недружелюбно.

— Винсънт, аз съм единственият човек, който може да залови този убиец. Никой друг не е в състояние. Всъщност опитите им само ще влошат положението. Ето защо трябва да запазим информацията за себе си. Поне засега. Разбираш ли?

Д'Агоста не можеше да се насили да отговори. Определено разбираше. Но да спестява информация, особено когато става въпрос за вероятната самоличност на убиеца? Такива неща не се правят. Но пък, от друга страна, идеята, че убиецът е син на Пендъргаст, беше абсолютно безумна — безумие бе самата мисъл, че изобщо има син. Този човек откачаше. Може би *наистина* трябваше да си мълчат.

Нямаше абсолютно никаква представа какво да прави.

— Виж ти, виж ти, самият агент Пендъргаст. — С тези думи Гибс излезе от хотелската стая с протегнатата ръка и най-фалшивата усмивка на света. Пендъргаст се ръкува с него.

— Приличате на човек, участвал в улично сбиване — изкиска се Гибс, докато оглеждаше изпоцапания костюм на Пендъргаст.

— Точно така.

— Любопитно ми е как двамата с лейтенанта успяхте да се появите на местопрестъплението... колко, само няколко минути след пристигането на извършителя? Лейтенантът каза, че идеята била ваша. Нещо свързано с поредица от числа?

— Фибоначи — каза Пендъргаст.

Гибс се намръщи.

— Фибоначи ли? Кой е Фибоначи?

— Леонардо Фибоначи — каза Пендъргаст. — Средновековен математик. Италианец, естествено.

— Италианец. Аха.

— Разгледах поредицата числа, свързани с убийствата, и открих, че адресите на хотелите следват модел. Източна Четирийсет и пета номер пет. Западна Петнайсета номер осем, Сентръл Парк Запад тринайсет. Пет, осем, тринайсет. Това е част от поредицата на Фибоначи. Всяко следващо число е сума от предишните две. Следващото число в поредицата трябваше да е дваайсет и едно. Открих, че в Манхатън има само един хотел с такъв адрес — „Мъри Хил“, на Парк авеню дваайсет и едно.

Гибс слушаше със сведена глава и скръстени на гърдите ръце, като продължаваше да се мръщи.

— Часът на убийствата следва по-проста поредица, редуване между седем и трийсет сутринта и девет вечерта. Това е признак на арогантност, също като показването на лицето пред охранителните камери — сякаш не заслужаваме и презрението му, не си струва дори да крие делата си.

Когато Пендъргаст замълча, Гибс завъртя очи.

— Не мога да споря за часовете на убийствата. Но цялата тази работа с Фиб... Фиб... Това е една от най-смахнатите идеи, които съм чувал.

— Да, ама май свърши работа — обади се Д'Агоста.

Гибс извади бележника си.

— Е, агент Пендъргаст, какво стана, когато стигнахте тук? Лейтенантът ми каза, че просто сте изчезнали.

— Както тъкмо казвах на лейтенант Д'Агоста, влязох направо в стаята и открих прозореца на банята отворен. Извършителят се спускаше по аварийния изход. Тръгнах след него и го преследвах до реката, където го изгубих в района на старите кейове.

Гибс си записа нещо.

— Успяхте ли да го разгледате?

— Не по-добре от охранителните камери.

— Нищо повече ли не можете да ми кажете?

— Боя се, че не. С изключение на това, че е много бърз бегач.

Д'Агоста направо не можеше да повярва — Пендъргаст наистина премълчаваше информация. Едно беше да говориш, че ще го направиш, а съвсем друго наистина да го направиш. И не само това, ами Пендъргаст го правеше в разследване, водено от самия Д'Агоста. Откри, че му става все по-трудно да не приема лично пренебрежителното отношение на Пендъргаст към правилата.

Гибс рязко затвори бележника си.

— Интересно, че е избрал дупка като тази. Това показва развитие в модела му на поведение. Това е характерна черта за този тип серийни убийци. Първо убива в среда, в която се чувства в безопасност, но после се насочва към нещо по-предизвикателно. Разбива стереотипите.

— Не думай — промърмори Пендъргаст.

— Напротив. Всъщност смятам, че това е показателно. Първите му убийства са в грандхотел „Марлборо“, във „Вандербилт“ и в „Роял Чешър“. Все петзвездни хотели. Това ме кара да мисля, че извършителят е от богато и привилегировано семейство. Започва там, където се чувства удобно, след което, с увеличаването на самоувереността му, става по-дързък и започва да „посещава бедняците“, така да се каже.

— Избрал е този хотел поради една-единствена причина — благо рече Пендъргаст. — Защото това е единственият хотел в Манхатън с числото двайсет и едно в адреса. Няма нищо общо с произхода или с навика му да „посещава бедняците“, както се изразихте.

Гибс въздъхна.

— Специален агент Пендъргаст, какво ще кажете да си гледате вашата специалност и да оставите съставянето на профили на експертите?

— И за кои експерти по-точно става дума?

Гибс го изгледа кръвнишки.

Пендъргаст хвърли поглед към отворената врата на стая 516 и към сенките на онези, които работеха вътре, все още очертани на отсрещната стена на коридора от ярките прожектори.

— Известна ли ви е алегорията за пещерата на Платон? — попита той.

— Не.

— Може да я намерите за поучителна в настоящата ситуация. Агент Гибс, внимателно прегледах вашия профил на така наречения Хотелски убиец. Както казвате, той се основава на вероятности и съвкупности — на приемането, че този убиец е като другите от неговия тип. Но истината е, че този убиец напълно излиза от познатите стереотипи. Той не съответства на нито едно ваше предположение, нито на някои от безценните ви данни. Това, което правите, е не само колосална загуба на време, а истинско спъване на следствието. Детинският ви анализ отклонява много силно хода на разследването, а това спокойно може да е и намерението на убиеца.

Д'Агоста се вцепени.

Гибс впери поглед в Пендъргаст и заговори твърдо:

— Още от самото начало се зачудих какво, по дяволите, правите в този случай. Каква е играта ви. Ние от Отдела за поведенчески

анализ прегледахме досието ви и не останахме особено впечатлени. Видях какви ли не необичайни неща в него — мистериозни самоотлъчки, вътрешни разследвания, наказания. Направо съм изумен, че не са ви изхвърлили. А ми говорите за спъване на следствието. Единствената *спънка*, която виждам тук, е вашето присъствие. Предупреждавам ви, агент Пендъргаст — няма да търпя повече игричките ви.

Пендъргаст сведе леко глава в знак на мълчаливо примирение. Последва пауза, след което той заговори отново.

— Агент Гибс?

— Сега пък какво?

— Виждам кръв по лявата ви обувка. Мъничко петънце.

Гибс погледна към краката си.

— Какво? Къде?

Пендъргаст се наведе, докосна ръба на подметката и вдигна изцапан с червено пръст.

— За съжаление, ще се наложи обувката да бъде взета като улика. Боя се, че трябва да бъде изготвен доклад за грешката ви на местопрестъплението. Уви, това е задължително, както ще потвърди лейтенантът. — Пендъргаст махна на един криминалист с пликосе за улики. — Специален агент Гибс ще ви даде обувката си. Жалко, тъй като виждам, че е ръчна изработка на Тестони. Несъмнено ще бъде болезнена загуба за господин Гибс, като се има предвид скромната му заплата.

След няколко секунди Д'Агоста гледаше как Гибс ядосано се отдалечава по коридора с един обут и един бос крак. Странно, самият той не беше забелязал никаква кръв по обувката на агента.

— В наши дни човек трябва да внимава къде стъпва, когато отива на местопрестъплението — каза стоящият до него Пендъргаст.

Д'Агоста не отговори. Предстоеше да се случи нещо и то нямаше да е никак приятно.

39.

Сутринта на първия ден на седмицата беше студена, сива и дъжделива, колите по паркинга приличаха на дървени блокчета, матови на мътната светлина, със стичащи се струйки по страните. Едва минаваше единайсет, но денят вече се очертаваше лош за продажби, което уреждаше идеално Кори. Тя се беше оттеглила с останалите дилъри в салона, където пиеха долнопробно кафе и си дърдореха в очакване на някой заблуден клиент. Имаше само четирима дилъри — всичките мъже. Джо Рико и синът му Джо-младши ги нямаше и персоналът разпускаше.

През изминалите два дни Кори ги беше опознала. Както беше очаквала, всичките бяха първокласни задници. Всички, с изключение на Чарли Фут, за когото беше споменал баща ѝ. Той бе по-млад от останалите, малко срамежлив и по принцип не участваше в дебелашките шеги и дрънканици. За разлика от повечето си колеги, беше завършил колеж и бе най-добрият продавач в групата — явно нещо в мекия му глас и леко нерешителното му поведение очароваше клиентите.

Един от по-старите дилъри беше взел думата и завърши някакъв мръсен виц, на който Кори здравата се посмя. Тя отпи от кафето си, добави още една доза сметана менте с надеждата да прогони вкуса на изгоряло и каза:

— Ама че шантаво, да заема мястото на човек със същата фамилия като моята.

Беше насочила думите си към онзи с вица. Казваше се Милър. Беше истински комедиант и Кори се насилваше да се смее на всичките му тъпи шеги. Дори му беше прехвърлила един обещаващ клиент, като се престори, че се нуждае от пример, и го остави да завърши сделката. В замяна Милър я беше взел един вид под крилото си и несъмнено се надяваше да му се отвори парашутът. Вече започваше да споменава за бара, който посещавал след работа и където правели убийствени маргарити. Кори не го беше лишила от жалките му надежди, че ще

успее да преспи с нея — и нямаше намерение да го прави, докато не получи своето.

— Да — каза Милър и запали цигара, макар че пушенето бе разрешено само отвън. Джо Рико обаче пушеше, така че никой не възрази. Милър беше набит, късо подстриган селяк с тройна брадичка, бирено шкембе, дебели устни и сплескан нос. Външният му вид донякъде се смекчаваше от скъпия му костюм. Всички бяха облечени добре. Дните на говорещите като картечници дилъри с карирани полиестерни ризи си бяха отишли.

— Що за човек беше? — попита Кори. — Имам предвид Джак Суонсън.

Милър издиша дима.

— Задник.

— Така ли? Затова ли са го уволнили?

Милър се изсмя.

— Не. Обра банка.

— Какво?! — с престорено изумление възкликна Кори.

— Милър, по-полека, не бива да говорим за това през работно време — обади се друг дилър, казваше се Ривера.

— Майната му — заяви Милър. — Няма никакви клиенти. А тя рано или късно ще разбере.

— Ограбил банка ли? — намеси се Кори, за да не позволи разговорът да се отклони в друга посока. — Как така?

Милър явно намираше и тази история за забавна.

— А бе тоя тип беше пълен идиот. Хич не го биваше в продажбата на коли, не изкарваше комисиони и един ден скочил в една кола от паркинга, отишъл в местния клон на „Делауер Тръст“, влязъл вътре и ограбил проклетата банка.

Последва още смях.

— Откъде знаят, че е бил той? — попита Кори.

— Първо, колата е от нашия паркинг, както вече казах. С дилърските номера. Второ, бил облечен в обичайния си боклучав костюм, който всички разпознахме. А и самият Рико го видял как потегля с колата.

Всички закимаха.

— Трето, намерили негови косми по облегалката.

— А стига бе — каза Кори. Обзе я мрачно настроение. Задачата се очертаваше гадна и тежка — ако се приемеше, че баща ѝ наистина е невинен.

— И не само това, ами намерили и негови отпечатаъци върху бележката, която дал на касиерката.

Това вече звучеше малко прекалено.

— И сега в затвора ли е?

— Не. Изчезна. Още го търсят.

Кори изчака секунда.

— И в какъв смисъл е бил задник?

Милър дръпна отново от цигарата си, погледна я и издиша през носа.

— Интересно ти е, а?

— Да. Така де, все пак имаме една и съща фамилия.

Милър кимна.

— Както казах, хич го нямаше в продажбите. Освен това... не участваше в програмата.

— Програмата ли?

— Тук правим бизнес по определен начин.

— Не трябва ли да знам за тази програма?

Милър изгаси цигарата си и стана, загледан към изложбения салон, където току-що бе влязла някаква двойка и сгъваше чадърите си. Мъжът носеше жълт плик.

— Сега ще разбереш. В гаден ден като той всеки, който дойде, е купувач. Ела. — Той ѝ намигна и погледът му се плъзна по циците ѝ.

Щом приближиха, Милър поздрави сдържано двойката, като говореше тихо. Представи Кори като начинаещ дилър и ги помоли за съгласието им да участва. Техниката си я биваше и те се съгласиха.

— Може дори да получи първата си комисиона — каза Милър. — Първият ѝ голям успех тук. Нали, Кори?

— Да! — ентузиазирано се съгласи Кори.

Погледна двамата клиенти. Мъжът почти със сигурност беше доктор, с много ограничено време, свикнал да взема бързи решения. Жена му, слаба и нервна, облечена в туристически дрехи, искаше черна „Ескалада“. Без никакви предисловия съпругът започна внимателно подготвеното си слово. Прекарал часове в интернет. Дори знаел коя точно кола на паркинга иска. Имал дълъг списък допълнително

оборудване, надлежно разпечатан; знаел цената и бил склонен да плати двеста долара над нея. Ако не могат да сключат сделката сега с поставените от него условия, бил готов да се обърне към друг продавач в съседния град, който имал почти същата кола на паркинга си. И още нещо — не искал никакви там платнища, мазила против ръжда и така нататък. Само колата.

Докторът млъкна, леко запъхтян. Сигурно ситуацията за него беше толкова стресова, колкото и в спешното отделение. Кори се зачуди как ли ще се справи Милър.

За нейна изненада Милър изобщо не се беше смутил. Не се опита да се пазари, нито да възразява. Тъкмо обратното, поздрави доктора за проучването му и изрази мнение, че самият той е доволен от възможността за бърза и ефективна трансакция, макар печалбата да не е кой знае каква. Продажбата си е продажба. Разбира се, не бил сигурен дали ще е възможно да продаде колата едва ли не на заводска цена, но обеща да говори със собственика на автокъщата. Как смята да плати докторът, в брой или по банков път?

По банков път. Десет хиляди веднага, останалите на вноски.

Милър взе номера на социалната осигуровка на доктора и някои други данни, настани двамата клиенти в луксозната чакалня с чаши кафе, а самият той тръгна към работната си клетка, следван от Кори. Тя гледаше през рамото му как той проверява на компютъра кредитния рейтинг на доктора и започва да пише офертата.

— Не трябва ли да питаш господин Рико?

— Не е нужно да го питам за нищо — отвърна Милър.

— Наистина ли смяташ да им продадеш колата на цената, която искат?

Милър се ухили.

— Естествено.

— Как тогава ще направиш печалба? Така де, двеста долара едва ли си заслужават цялото усилие.

Милър продължи да пише, после сложи със замах подписа си под офертата.

— Има много начини да, хм... одереш котката.

— Например?

— Гледай и се учи.

Тя го последва в чакалнята. Милър размаха документите.

— Всичко е готово. Шефът, господин Рико, одобри сделката, макар да се наложи здравата да настояваме. Между нас казано, не беше особено щастлив. Но както казах, продажбата си е продажба, а в отвратителен ден като този е направо късмет да продадем каквото и да било. Има обаче една малка подробност — кредитният ви рейтинг не отговаря точно на най-изгодната лихва по вноските. Въпреки това ви предлагам отлична цена, почти също толкова сладка като предишната, което е най-доброто предвид обстоятелствата...

Докторът се намръщи.

— Какво искате да кажете? Как така кредитният ми рейтинг не е добър?

Милър се усмихна непринудено.

— Не, ни най-малко! Имате доста добър кредитен рейтинг. Просто не е от най-добрите възможни, това е всичко. Може би сте закъснели с едно-две плащания по ипотеката или сте пропуснали да направите минималната месечна вноска по кредитната си карта. Дребни неща. Повярвайте ми, осигурих ви възможно най-добрата сделка.

Докторът се изчерви и погледна жена си, която изглеждаше смутена.

— Закъснявали ли сме с вноските по ипотеката?

Сега беше неин ред да се изчерви.

— Ами, преди няколко месеца закъснях с една седмица — нали помниш, когато бяхме на ваканция?

Докторът се намръщи и се обърна към Милър.

— И какво ни предлагате? Няма да платя много отгоре.

— Вноските са само с три четвърти процента по-високи от най-добрите. Освен това успях да удължа срока на седемдесет и два месеца, за да не бъдат месечните ви разходи прекалено високи.

Милър назова месечната вноска, която наистина се стори разумна на Кори, особено за една „Ескалада“ с всичките ѝ екстри за осемдесет хиляди долара. Започна да се чуди как дилърите изобщо изкарват някакви пари от продажбата на автомобили.

След двайсет минути чичо доктор и жена му си заминаха с чисто новата си кола и веднага щом си отидоха, Милър започна да се

задушават от смях. Върна се в салона за персонала, наля си още кафе и отпусна шкембето си.

— Току-що продадох една „Ескалада“ на доктор Охболи — обяви на събралата се група. — Двеста долара над цената. Охболи беше твърдо решен да направи големия удар и аз му осигурих голям удар.

— Нека позная — каза един от другите. — Проблем с кредитния рейтинг, нали?

— Именно. Казах му, че рейтингът му не е точно първокласен... и му вдигнах вноските със седем и половина процента за седемдесет и два месеца!

Всички се разсмяха и заклатиха глави.

— Не схващам — обади се Кори.

Милър ѝ обясни през смях:

— Печалбата, включена в сделката, е колко — към осем хиляди долара, нали? Точно така правим парите си — като продаваме на изплащане. Това е първият урок за продаване на коли.

— Осем хиляди *печалба*? — изуми се Кори.

— Чиста и непорочна.

— Как се получава?

Милър запали, дръпна дълбоко и заговори, докато димът излизаше през устата и носа му.

— Преди да дойде тук, дъртият Охболи явно е правил доста проверки, но е пропуснал да провери най-важното нещо — собствения си кредитен рейтинг. Надуването на размера на вноските с три четвърти от процента за седемдесет и два месеца върху седемдесет хиляди само по себе си прави повече от три хиляди. А това е върху надценката на вноските. По дяволите, ако си беше направил труда да отиде в банката, преди да дойде тук, можеше да заеме парите срещу пет и половина процента лихва, ако не и по-малко.

— Значи това, че кредитният му рейтинг не е бил добър, не е вярно, така ли?

Милър я погледна.

— Това за теб проблем ли е?

— Не, не — побърза да каже тя. С периферното си зрение видя как Чарли завъртя раздражено очи. — Идеално е — добави тя.

— Добре. Защото предшественикът ти, дъртият Джак, просто не схващаше. Дори когато продаваше кола, което не се случваше често,

той им даваше истинската най-добра цена. А после, когато му обяснихме как стоят нещата, кучият син заплаши да се обърне към прокурора и да натопи автокъщата.

— О? И какво щеше да стане?

— По дяволите, *всички* търговци го правят. Както и да е, не се стигна дотам, защото скапанякът реши да ограби банка. Сам реши проблема вместо нас! — Милър се обърна към Чарли. — Нали така, Чарли?

— Знаеш, че този начин на правене на бизнес не ми харесва — тихо отвърна Чарли. — Рано или късно ще му сърбаме попарата.

— Само не ставай втори Джак. — Тонът на Милър изведнъж беше изгубил веселите си нотки.

Чарли премълча.

В автокъщата влезе нова двойка.

— Тези са мои — каза друг от дилърите и потърка жадно ръце. — Седем процента и половина, ето ме и мен!

Кори се огледа. Вече беше ясно като бял ден. Един от тях беше натопил баща й, за да му попречи да отиде при прокурора.

Но кой точно? Или... са били *всички*?

40.

Откакто Д'Агоста получи вестта, че Глен Сингълтън иска да го види, алармата не беше замлъквала. И сега, когато влизаше във външния кабинет на капитана, звънеше още по-силно. Секретарката на Сингълтън Мидж Роули, която обикновено бе страшно бърлива, едва вдигна глава от компютъра си, когато той приближи.

— Влизайте направо, лейтенант — каза, без да го погледне в очите.

Д'Агоста мина покрай нея и влезе в личния кабинет на Сингълтън. Страховете му незабавно се потвърдиха. Разбира се, Сингълтън беше там, зад бюрото си, спретнато облечен както винаги. Изражението на капитана обаче накара сърцето на Д'Агоста да се свие. Сингълтън беше може би най-прямият и честен човек, когото Д'Агоста бе срещал. У него нямаше и намек за лукавство или двуличие — човек получаваше онова, което виждаше. И сега Д'Агоста видя, че капитанът се измъчва с някакъв много труден проблем.

— Искали сте да ме видите, капитане? — каза Д'Агоста.

— Да. — Сингълтън хвърли поглед на документа върху бюрото си. Прочете го набързо, обърна на следващата страница. — Намираме се наред ситуация, лейтенант. Или най-малкото *вие* се намирате.

Д'Агоста повдигна вежди.

— Като главен разследващ на убийствата на Хотелския убиец като че ли сте попаднали наред междуособна война. Между двама федерални агенти. — Отново погледна листата на бюрото си. — Получих официално оплакване, направено току-що от агент Гибс срещу агент Пендъргаст. В него той се позовава на липса на сътрудничество, действие на своя глава, неспособност за координиране и куп други прегрешения. — Сингълтън направи кратка пауза. — Името ви също се появява в оплакването. Всъщност повече от един път.

Д'Агоста не отговори.

— Извиках ви да се срещнем на четири очи поради две причини. Първо, да ви посъветвам да стоите настрана от кръстосания огън. Това

е работа на ФБР и, повярвайте ми, по-добре да не се замесвате.

Д'Агоста усети как се вцепенява, сякаш е на парад на кадети.

Сингълтън погледна документа и обърна още една страница.

— Втората причина да ви извикам, е, че искам да науча нещо специално около случая, което може би знаете. Искам да споделите с мен важната информация — *цялата* важна информация. Разбирате ли, лейтенант, ако нещата се размърдят и цялата работа ескалира в Трета световна война, не искам да съм нападнатият изневиделица.

— Всичко е в доклада, сър — предпазливо рече Д'Агоста.

— Така ли? Сега не е време за вземане на страни, лейтенант.

Мълчанието се проточи. Накрая Сингълтън въздъхна.

— Винсът, невинаги отношенията ни са били за чудо и приказ. Но аз никога не съм се съмнявал, че си добро ченге.

— Благодаря, капитане.

— Но това не е първият път, когато замесването ти с Пендъргаст се превръща в проблем. И застрашава доброто ми мнение за теб.

— Сър?

— Ще бъда откровен. Според този доклад агент Гибс като че ли смята, че Пендъргаст спестява информация. Че не споделя всичко, което знае. — Сингълтън замълча за момент. — Всъщност Гибс се отнася със сериозни подозрения към действията на Пендъргаст във връзка с последното убийство. И аз не мога да го виня. В това, което прочетох в този документ, няма и намек за следване на стандартните протоколи в подобен случай. И оставам с впечатлението, че е налице много необяснима... *дейност*, така да се каже.

Д'Агоста нямаше сили да посрещне разочарования поглед на Сингълтън. Затова се загледа в обувките си. Сингълтън пак мина на „вие“:

— Знам, че двамата с Пендъргаст си имате история. Че сте приятели. Но това е един от най-големите случаи със серийни убийства от години. Вие сте главен разследващ. Стане ли гаф, вие ще сте губещият. Така че си помислете, преди да отговорите. Има ли *нещо*, което трябва да знам?

Д'Агоста запази мълчание.

— Вижте, лейтенант. Веднъж вече здравата загазихте и едва не съсипахте кариерата си заради Пендъргаст. Не искам да видя как това

се случва отново. Очевидно е, че Гибс е твърдо решен да разпне Пендъргаст. И изобщо не му пука какви ще бъдат косвените жертви.

Д'Агоста продължаваше да мълчи. Много добре помнеше всички случаи, в които бе стоял рамо до рамо с Пендъргаст — срещу онова ужасно създание в природонаучния музей; срещу изродите дълбоко под улиците на Манхатън; срещу граф Фоско и онзи кучи син Булард в Италия; и не чак толкова отдавна, срещу Джъдсън Естергази и загадъчния Вунд. И в същото време не можеше да отрече собствените си съмнения относно поведението на Пендъргаст напоследък и мотивите му, дори тревогите си, че приятелят му не е с всичкия си. И неволно си спомни думите на Лора Хейуърд: „Длъжен си да съобщаваш всички улики и всяка информация, дори шантавата. В случая не става въпрос за приятелство. А за залавянето на опасен убиец, който най-вероятно ще убие отново. Трябва да постъпиш правилно“.

Пое дълбоко дъх и вдигна глава. И чу собствения си глас, сякаш някъде отдалеч:

— Пендъргаст смята, че убиецът е негов син.

Сингълтън се опули.

— Какво?

— Знам, че звучи шантаво. Но Пендъргаст ми каза, че според него собственият му син е отговорен за тези убийства.

— И... вие повярвахте на това?

— Не знам на какво да вярвам. Съвсем наскоро жената на Пендъргаст умря при ужасни обстоятелства. Пендъргаст беше на ръба на лудостта.

Сингълтън поклати глава.

— Лейтенант, когато казах, че искам информация по случая, имах предвид *истинска* информация. — Облегна се назад. — Така де, това звучи абсурдно. Дори не знаех, че агент Пендъргаст има син.

— Аз също, сър.

— Нищо друго ли не искате да ми съобщите?

— *Няма* нищо друго за съобщаване. Както казах, всичко останало е в доклада ми.

Сингълтън го погледна.

— Значи Пендъргаст спестява информация. И откога знаете това?

Д'Агоста вътрешно трепна.

— От достатъчно дълго време.

Сингълтън отново се облегна назад. Известно време никой от двамата не продума.

— Добре, лейтенант — най-сетне рече Сингълтън. — Трябва да си помисля какво да правя с това.

Д'Агоста кимна нещастно в знак на съгласие.

— Преди да си тръгнете, позволете да ви дам още един съвет. Преди малко ви казах да не се замесвате в това. Да не вземате страна. И това е добър съвет. Но ще дойде време — а според онова, което току-що ми казахте, това може да стане по-скоро, отколкото очаквах — всички ние да вземем страна. Ако това се случи, вие *ще* застанете на страната на Гибс и Отдела за поведенчески науки. А не на страната на Пендъргаст. Честно казано, не го харесвам, не харесвам методите му, а тази история за сина му ме кара да си мисля, че най-сетне е затънал дълбоко. Ясно ли се изразих, лейтенант?

— Абсолютно ясно, сър.

— Добре. — Сингълтън отново се зачете в доклада и обърна една страница, за да даде да се разбере, че срещата е приключила.

41.

Проктър вървеше тихо през библиотеката и преглеждаше книгите.

Самият той не си падаше много по четенето и повечето заглавия му бяха непознати. Пък и много от книгите бяха написани на чужди езици. Нямаше представа как да „образова“ когото и да било, та какво остава за едно странно слабо момче като Тристрам. Но задачата си беше задача и Проктър знаеше дълга си. Трябваше да признае, че не му беше трудно да се грижи за момчето. Нуждите му бяха скромни и то бе благодарно за всяко добро отношение, всяка храна, колкото и проста да бе тя. Отначало, поради начина му на говорене и странното му поведение, Проктър си беше помислил, че му има нещо на главата, но вече беше съвсем ясно, че е сгрешил. Момчето наваксваше много бързо.

Погледът му се спря върху заглавие, което му беше познато — „Вълк единак“ на Джефри Хаусхолд. Добра книга. Много добра.

Проктър постави пръст на гръбчето ѝ, извади я, спря и се послуша. Икономът си беше отишъл. Къщата беше смълчана.

... Или не?

С плавно движение той пхна книгата под мишница, обърна се и огледа полутъмната библиотека. Беше студено — Проктър не си правеше труда да пали камината, когато Пендъргаст го нямаше — и повечето лампи бяха угасени. Бе девет вечерта и навън се бе спуснала студена зимна нощ. Откъм Хъдсън духаше вятър.

Продължи да се вслушва. Ушите му долавяха звуците на къщата, дълбокия приглушен стон на вятъра, тихите поскърцвания на старата сграда. Миризмата бе обичайната — восъчна вакса за мебели, кожа и дърво. И въпреки това му се струваше, че чува нещо друго. Нещо съвсем тихо, почти под прага на слуха. Нещо отгоре.

С все така небрежни движения Проктър отиде в другия край на библиотеката, отвори малък дъбов панел и погледна едно компютърно охранително табло. Всички лампи светеха в зелено, алармите бяха

задействани, вратите и прозорците бяха заключени, детекторите за движение работеха.

Натисна един бутон и временно изключи детекторите за движение. Остави книгата, излезе от библиотеката в приемната, мина през мраморната арка и влезе в така наречения кабинет — няколко стаи, превърнати от Пендъргаст в малък музей, чиито витрини бяха заети от безкрайните колекции на един дядо на Пендъргаст, Енох Ленг. В центъра на първото помещение имаше малък, но зъл на вид динозавър, целия зъби и нокти, заобиколен от множество витрини със странни и сякаш неземни екземпляри, от черепи до диаманти и от метеорити до препарирани птици.

Проктър се движеше леко, плавно, но вътрешно изобщо не се чувстваше спокойно. Имаше вътрешен радар, усъвършенстван от годините в специалните части, и в този момент радарът биеше тревога. Проктър не знаеше защо — не можеше да посочи нищо конкретно. Всичко изглеждаше сигурно. Говореше му инстинктът.

А Проктър никога не загърбваше инстинктите си.

Изкачи стълбището към втория етаж. Мина покрай проядено от молци препарирано шимпанзе без устни и огледа вратите от двете страни на коридора. Всички бяха затворени. Погледът му се спря за момент върху картината на елен, разкъсан от вълци, след което продължи нататък.

Всичко беше наред.

Слезе на първия етаж, върна се в библиотеката, включи отново детекторите за движение, взе „Вълк единак“ и седна на един стол, стратегически обърнат към огледалото на отсрещната стена, което му позволяваше да вижда извън библиотеката и да държи под око цялата приемна.

Отвори книгата и се престори, че чете.

Междувременно остави сетивата си нащрек, особено обонянието. Проктър имаше неестествено остро обоняние, почти като на елен. Повечето хора не можеха и да мечтаят за подобно нещо и тази негова особеност неведнъж бе спасявала живота му.

Мина половин час, без нищо да събуди подозренията му. Проктър си даде сметка, че явно тревогата е била фалшива, но въпреки това предпочете да не рискува — затвори книгата, прозя се и тръгна към тайния вход и асансьора, който се спускаше в сутерена. Слезе долу

и тръгна по коридора от гол камък със стени, покрити с нитратни соли, влага и вар.

Зави на ъгъла, вмъкна се безшумно в една ниша и зачака.

Нищо.

Вдиша бавно, подуши въздушните течения. Не долови никаква човешка миризма, никакви странни вихрушки или неочаквана топлина — нищо освен студена влага.

Започна да се чувства малко глупаво. Изолацията му и необичайната му роля на защитник и наставник го бяха изнервили. Никой не би могъл да го проследи. Тайният вход зад него се беше затворил и не беше отворен отново. Асансьорът си оставаше в сутерена — никой не го беше извикал обратно на първия етаж. Дори горе да имаше някой, нямаше как да го последва тук.

Постепенно тези мисли накараха тревогите му да утихнат. Беше безопасно да слезе в подземие.

Влезе в малката каменна стаичка и натисна герба на Пендъргаст. Скритата врата се отвори. Проктър мина през нея и я изчака да се затвори зад него. После се спусна по дългото спирално стълбище и продължи през множеството странни помещения на подземие, пълни със стъклени бутилки, гниеци гоблени, изсушени насекоми, муски и всякакви други шантави колекции на Енох Ленг. Не обичаше тези помещения, така че продължи забързано към тежката обкована с желязо врата, водеща към покоите на Тристрам.

Момчето го чакаше търпеливо. Търпението бе една от големите му добродетели. Можеше да стои неподвижно, без да прави абсолютно нищо, часове наред. Проктър се възхищаваше на това му качество.

— Донесох ти книга — каза Проктър.

— Благодаря! — Момчето стана и я взе с нетърпение, започна да я оглежда и да я върти в ръце. — За какво се разказва?

Проктър внезапно се поколеба. Наистина ли книгата бе подходяща за момче, чийто брат е сериен убиец? Не бе помислил за това. Прочисти гърлото си.

— Разказва се за човек, който дебне и се опитва да убие един диктатор. Залавят го, но успява да се измъкне. — Замълча за момент. Описанието не представяше книгата като особено интересна. — Ще ти прочета първата глава.

— Моля! — Тристрам седна на леглото си, изпълнен с очакване.

— Спри ме, ако не разбираш някоя дума. А след като приключим, ще поговорим за главата. Ако имаш въпроси, искам да ги зададеш.

Проктър се настани в един стол, отвори книгата, прочисти отново гърлото си и зачете:

„Не мога да ги виня. В края на краищата на човек не му трябва оптичен мерник, за да улучи глиган или мечка...“

Внезапно усети нещо зад себе си — някакво присъствие. Рязко се завъртя и скочи, посягайки към оръжието си, но фигурата изчезна в мрака на коридора преди ръката му да е докоснала пистолета. Лицето обаче остана запечатано в паметта му. Беше лицето на Тристрам — само че по-енергично, по-изострено, подобно на хладно оръжие.

Албан.

42.

Кабинетът на надзорен специален агент Питър С. Джойс беше един от най-задръстените в голямата сграда на Федерал Плаза 26. Лавиците бяха пълни с книги по американска история и наказателно и морско право; стените бяха украсени със снимки на неговия очукан от вятъра и вълните десетметров слуп „Бремето на доказателството“. Бюрото на Джойс обаче беше абсолютно чисто, подобно на палубата на кораб, очакващ приближаващата буря. Единственият прозорец на помещението гледаше към нощния Долен Манхатън — Джойс бе освидетелствана нощна птица и винаги запазваше най-сериозната част от работата си за края.

На вратата се почука и Джойс каза:

— Влез.

Вратата се отвори и специален агент Пендъргаст влезе в кабинета. Затвори тихо, пристъпи напред и се настани в единствения стол пред бюрото.

Джойс изпита леко раздразнение, че посетителят е седнал без покана, но се овладя. Имаше по-важни работи за вършене.

— Агент Пендъргаст — започна той. — През трите години, откакто бях прехвърлен в Ню Йорк, аз толерирах вашето, така да се каже, *нестандартно* поведение като агент, често въпреки съветите на другите. Прикривал съм ви неведнъж, подкрепях методите ви, когато други искаха да ви изправят на червения килим. Правил съм го по различни причини. Самият аз не си падам по строгото придържане към протокола. Не харесвам залитането на ФБР към бюрокрацията. Интересуват ме най-вече резултатите — и вие рядко сте ме разочаровали в това отношение. Може и да сте нестандартен, но сте адски ефективен. Военният ви опит е силно впечатляващ, поне от онова, което видях от незасекретените доклади в досието ви. Там има и една изключително добра похвала от покойния Майкъл Декер, един от най-изтъкнатите и почитани агенти в близката ни история. Често си мисля за тази похвала, когато на бюрото ми се появяват оплаквания относно поведението ви.

Наведе се напред, опря ръце върху бюрото и сплете пръсти.

— Но сега, агент Пендъргаст, вие направихте нещо, което не мога да игнорирам, нито да толерирам. Престъпихте много, *наистина* много допустимите граници.

— Официалното оплакване на агент Гибс ли имате предвид? — попита Пендъргаст.

Дори да беше изненадан от въпроса, Джойс не го показва с нищо.

— Само отчасти. — Той се поколеба. — Не съм приятел на агент Гибс или на Отдела за поведенчески науки. Твърденията му, че действате на своя глава, не координирате действията ви, отклонявате се от стандартната процедура и не работите в екип не ме притесняват особено. — Той махна пренебрежително с ръка. — Другите му обвинения обаче са по-сериозни. Например въвличането ви в този случай, без да изчакате официално разрешение. Точно вие би трябвало да знаете много добре, че Гибс работи по случая само защото нюйоркската полиция се обърна специално за помощ към Отдела за поведенчески науки. Вие не сте от този отдел, връзката ви със случая е неясна и опитите ви да се включите в него сериозно разбуниха някои духове тук. Все пак бих могъл да се престоря, че не забелязвам дори и това — но не мога да пропусна най-колосалното ви прегрешение.

— Кое е? — поинтересува се Пендъргаст.

— Премълчаване на критично важна за разследването информация.

— И мога ли да попитам каква е тази информация?

— Че Хотелския убиец е ваш син.

Пендъргаст се вцепени.

— Гибс подозираше, че премълчавате информация, агент Пендъргаст. От нюйоркската полиция го потвърдиха. Когато днес следобед научили, че подозирате, че убиецът е ваш син, те не взели новината на сериозно. Помислили си, че сте... ами че не сте съвсем на себе си. Но, разбира се, били длъжни да проверят. Сравняването на ДНК на Хотелския убиец с вашата, която имаме на файл, както знаете, потвърждава твърдението. — Джойс въздъхна. — Вие сте спестили тази информация от разследването — информация, която е от *жизненоважно* значение. За подобно нещо не може да се намери оправдание. Не само че изглежда зле, но е зле. Това далеч надхвърля конфликта на интереси и граници с обвинение за съучастничество.

Пендъргаст не отговори. Гледаше Джойс с непроницаемо изражение.

— Агент Пендъргаст, нямам представа как синът ви се е замесил в това, нито защо, нито как сте научили и какво смятате да направите. Ясно ми е, че се намирате в непоносима за вас ситуация, за което имате най-дълбоките ми съчувствия. Но нека бъда честен с вас — действията ви по този въпрос са неетични в най-добрия случай и незаконни в най-лошия.

Джойс остави думите му да увиснат във въздуха за известно време, след което продължи:

— Както знаете, когато се стигне до дисциплинарни действия, имаме строго определени бюрократични стъпки. Като главен надзираващ не мога дори да ви плесна през ръцете. Затова изпратих доклад до кабинета на главния специален агент на филиала в Ню Йорк с описание на нарушенията ви и предложение за незабавното ви отстраняване.

Нова пауза.

— От кабинета ми върнаха случая. Не искат да се замесват по никакъв начин. Затова тази сутрин пратих доклада отново, този път до Отдела за професионална отговорност.

Джойс въздъхна. Изглежда косо Пендъргаст, сякаш се мъчеше да реши някакъв японски пъзел.

— При обичайни обстоятелства ОПО щяха да ви се нахвърлят като мухи на лайно. Щяха да ви разпитват, да викат свидетели, да вземат решение и да наложат наказание. Щяха да ви изцедят като парцал. А какво се случи вместо това? Само след час получих отговор: „Отстраняване за трийсет дни“.

Джойс поклати глава.

— Това е. Вместо между пет и десет години в затвора, вие сте отстранен от работа за трийсет дни. Един месец неплатен отпуск. И тъй като годишната ви заплата във ФБР е — колко, почетен долар годишно? — едва ли ще ви заболи толкова много. — Той повдигна замислено вежда. — Не знам кой ви е ангелът пазител, специален агент Пендъргаст, но ще ви кажа едно — страхотен късметлия сте.

В помещението се възцари тишина. Накрая Джойс се размърда в стола си.

— Има ли нещо, което бихте искали да добавите?

Пендъргаст едва доловимо поклати глава.

— Бих казал, че описахте великолепно ситуацията, надзорен специален агент Джойс.

— В такъв случай вземете си вашите трийсет дни отпуск. И стойте далеч, *много* далеч от този случай.

Джойс се извърна от Пендъргаст, взе един брой на „Яхти за вашия бюджет“ от рафта зад себе си, отвори го на бюрото и зачете.

43.

Проктър рязко се завъртя към Тристрам, който седеше с побеляло лице на леглото.

— Стой тук. Ще те заключа. Тук ще бъдеш в безопасност.

Излезе, заключи вратата и се втурна по каменния коридор, като се залепи за стената точно преди коридорът да стигне до най-близкото подземно помещение.

Извади пистолета си, вкара патрон в цевта и включи лазерния мерник. Спря за момент да проясни главата си, да усети тактическата ситуация. Потисна цялата си изненада, цялата болка от натъртените си ребра, всички предположения как младежът е успял да проникне в подземие и се съсредоточи върху непосредствения проблем.

Убиецът смяташе да го прилъже да излезе в самото подземие. Албан искаше Проктър да го последва. Ясно беше, че Проктър трябва да постъпи точно по този начин. Друг просто нямаше. Не можеше да позволи на младежа, вече пробил системите за сигурност на къщата, никаква свобода на действие. Трябваше да го проследи тук, долу. Албан смяташе да му устрои засада, сигурен беше. Затова трябваше да бъде непредсказуем. Трябваше да разработи стратегия.

И трябваше да разбере защо Албан не го беше убил веднага, когато имаше отлична възможност.

Всички тези мисли минаха през главата му за частица от секундата.

Огледа пода с надеждата да открие следи, но не видя нищо. Пое дълбоко дъх, изчака секунда, изскочи иззад ъгъла и покри помещението с оръжието си. Една-единствена гола крушка, висяща на кабел, минаващ по дължината на подземие, осветяваше стаята и хвърляше плътни сенки. Във витрините покрай стените беше подредена пъстра колекция препарирани влечуги.

Помещението изглеждаше пусто.

Проктър се втурна напред и намери прикритие зад стар шкаф, който лежеше на една страна; ръждивите алебарди, подредени в него, бяха изпопадали по пода. От новата си позиция успя да покрие

помещението максимално добре. Убиецът не се опитваше да се измъкне, а го преследваше точно толкова сигурно, колкото той него.

След като се увери, че помещението е празно, Проктър се втурна към отсрещния му край и се долепи до стената на прохода, водещ към следващата стая, в посока на стълбището за нагоре. Тя беше пълна с рафтове, не само покрай стената, но и в самото помещение, заети от стъклени бутилки в различни цветове и пълни със странни и шантави предмети, изсушени насекоми, гущери, семена, течности и прахове. Сред рафтовете имаше много потенциални скривалища, много места, на които да се устрои засада.

Жалко, че трябваше го направи.

Проктър имаше „Берета Рх4 Сторм“ с пълнител 9+1, но винаги носеше в себе си два допълнителни пълнителя с дващест патрона — общо петдесет. Имаше фобия, че може да остане без боеприпаси. Никога не му се беше случвало и никога нямаше да му се случи.

Извади малкия пълнител и го смени с голям. Това значително увеличи теглото на оръжието, но бе необходимо за онова, което се канеше да направи.

„Непредсказуем...“

Внезапно Проктър се хвърли през засводения вход, като стреля многократно към рафтовете. Спринтира по дължината на стаята, като стреляше първо в едната посока, после в другата. Резултатът бе рев и хаотична буря от изпочупено стъкло, когато пръскащите се куршуми се понесоха по лавиците, разбивайки всичко на малки парченца. Трясъкът в затвореното пространство бе оглушителен. Всеки, намиращ се между рафтовете, най-малкото щеше да бъде ослепен от летящото стъкло и най-вероятно улучен от някой пръснал се куршум. И нямаше да е в състояние да отвърне подобаващо на огъня.

Проктър продължи тичешком в следващото помещение, като не преставаше да стреля и да пръска стотици бутилки в проблясащ дъжд от стъкло.

Дващестте патрона му помогнаха да мине през третата стая, която бе по-малка и пълна с витрини с препарирани птици. С изпразнен вече пълнител той зае позиция зад тежък дъбов шкаф до стената. Клекна, затаи дъх и се заслуша напрегнато.

Остатъчните звуци от стрелбата отекваха в подземие — изтичащи течности, падащо стъкло, отделни трясъци. Каменният под

зад него сега беше покрит с хиляди парчета стъкло. Никой — абсолютно никой — не можеше да мине по него безшумно. Ако убиецът беше зад него, нямаше да е в състояние да го проследи, без да се издаде.

Продължи да чака. Постепенно звуците на унищожението затихнаха, оставяйки само монотонното *кап-кап* на течностите и отвратителната воня на алкохол, формалдехид, мъртви животни и изсушени насекоми.

Проктър знаеше, че следващото помещение също е заето от витрини и предлага много скривалища. Спомни си, че витрините са пълни с древни сечива и устройства. Нямаше представа защо Енох Ленг е събирал тези странни колекции, а и не му пукаше. Знаеше само едно — че противникът му най-вероятно се крие в една от стаите отпред.

Остана да чака много дълго. Често успехът идваше с надхитряването на противника. Накрая той щеше да се раздвижи. И тогава — *бам*.

Но този път цареше пълна тишина. Противникът не се издаваше.

Макар да имаше вероятност убиецът да лежи мъртъв или тежко ранен в някоя от стаите, през които бе минал, Проктър се съмняваше в това. Инстинктът му казваше, че Албан е в някое от помещенията отпред.

И чака.

Проктър махна празния пълнител и сложи втория голям. В същия миг чу хрущене на стъкло.

Обърна се, изумен, че убиецът е зад него, и бързо намери удобна за защита позиция в една ниша в стената.

Зачака отново, като се вслушваше напрегнато. Целият под на предишното помещение бе покрит с разбито стъкло. Невъзможно беше да минеш по него, без да вдигнеш шум. Или грешеше?

Много бавно Проктър изпълзя до края на каменната арка, като се вслушваше. Не се чуваха никакви други звуци. Да не би нещо да беше паднало върху стъклото?

Неувереността започна да го гризе. Трябваше да види, да разбере. Изведнъж се втурна на пълна скорост обратно през прохода, като тичаше през средата на стаята, и отново стреля наляво и надясно. Видя някакво движение от дясната си страна, зад редица пръснати

бутилки, и стреля няколко пъти в рафтовете, преди да заеме позиция в една ниша в отсрещната стена.

Притиснат в тясното пространство, се заслуша отново. Със сигурност беше улучил убиеца, или най-малкото го беше посипал със счупено стъкло. Би трябвало да е ранен, може би ослепен, уплашен, объркан.

... Или само така му се искаше?

Чу се ново силно хрущене на стъкло, този път категорично от стъпка.

Проктър изскочи от нишата и се затича, като стреляше в посока на звука, през вече изпотрошените бутилки. Във въздуха се разлетяха още проблясващи парчета, изпадаха нови рафтове, буркани избълваха съдържанието си. Но докато съсипваше помещението, от което беше дошъл звукът, Проктър осъзна, че там няма никого. И нищо. Продължи да тича, докато не стигна другия край на стаята, зае позиция в ъгъла и се огледа.

Внезапно във въздуха полетя камъче, улучи крушката и помещението потъна в мрак. Проктър незабавно стреля в посоката, от която бе хвърлено камъчето. Светлината от съседното помещение му осигуряваше смътна видимост.

Свали пистолета, като дишаше тежко. Колко патрона му оставаха? Обикновено броеше, но този път им беше изгубил броя. Беше изстрелял двайсет, плюс най-малко още петнайсет. Което означаваше, че му остават около пет в този пълнител и десет в последния.

Кошмарът му, че може да остане без муниции, започваше да се сбъдва.

Докато клечеше в тъмния ъгъл, осъзна, че стратегията му е погрешна. Имаше си работа с противник с невероятна сила и умения.

Трябваше му нова стратегия. Убиецът вероятно го очакваше да продължи по същия начин, да сондира, да търси, както бе правил досега. Затова той щеше да се върне обратно. И да принуди убиеца да дойде при него.

Без да се отделя от стената, Проктър се промъкна до входа към следващото помещение. Единствената електрическа крушка светеше. Тази стая също бе пълна с бутилки и подът бе покрит със стъкло. Сега

Проктър се озова пред същия проблем, пред който беше изправил противника си. Не можеше да направи и крачка, без да вдигне шум.

Може би. Клекна и си свали обувките. Сnižен, пристъпи в помещението по чорапи, като се придържаше към сенките зад разбитите витрини. Движеше се бавно, много бавно, напълно безшумно, без да обръща внимание на парчетата стъкло, които разрязваха стъпалата му. На всяка крачка спираше и се заслушваше.

Чу нещо като кратко поемане на въздух някъде вдясно, зад редица разбити витрини. Нямаше начин да греши. Убиецът явно също се придвижваше по чорапи.

Дали го виждаше? Нямаше откъде да знае.

Непредсказуем — ето какъв трябваше да бъде.

Втурна се неочаквано и ожесточено напред, право към дългия висок ред рафтове, блъсна се в тях и ги стовари върху следващия ред, подобно на домино. Вече разнебитените рамки се срутиха като къща от карти, посипвайки човека между тях с буря от счупено стъкло, химикали, екземпляри и отломки.

Докато отстъпваше назад, усети внезапен удар в ръката и пистолетът му отлетя. Завъртя се, замахвайки с юмрук, но черната фигура вече се беше дръпнала настрана, фрасна го в ребрата и го просна върху стъклото.

Проктър се претърколи и изправи с едно бързо движение, сграбчил назъбеното гърло на счупена мензура. Убиецът отскочи назад и също взе парче стъкло. Двамата предпазливо започнаха да кръжат един около друг.

Експерт с ножа, Проктър се хвърли напред, но убиецът отскочи настрана, замахна и поряза ръката му под лакътя. Проктър също замахна и успя да разкъса ризата му, но убиецът отново се обърна със свръхестествена скорост и избегна основния удар.

Никога през живота си Проктър не бе виждал някой да се движи толкова бързо или да предвижда така добре хода на противника. Тръгна към убиеца, като замахваше отново и отново, и го принуди да заотстъпва, но така и не успя да го удари. Убиецът отстъпи до една маса, пусна стъклото си и сграбчи тежка реторта. Проктър се възползва от преимуществото си и продължи да напредва и да нанася удари, но внезапно, сякаш отникъде, убиецът — който се беше престорил, че отново отстъпва — се извъртя с най-невероятното движение и го

халоса с ретортата по главата. Тежкото стъкло се пръсна и замаяният Проктър се просна на пода.

В следващия миг убиецът вече беше върху него и го прикова към земята, опрял назъбения ръб на ретортата в гърлото му, точно на сънната артерия. Натискаше точно колкото да пореже кожата, но не повече.

Замаян, вцепенен от шок и болка, Проктър не можеше да повярва, че е победен. Изглеждаше невъзможно. Но ето че бе претърпял поражение — и то точно в онова, в което го биваше най-много.

— Давай — дрезгаво рече той. — Да приключваме.

Убиецът се разсмя и белите му зъби лъснаха.

— Много добре знаеш, че ако исках да те убия, вече щеше да си мъртъв. О, не. Имаш да предадеш съобщение на господаря си. А аз имам брат, който се нуждае от... грижи.

Докато говореше, една дълга ръка се протегна и измъкна ключа от стаята на Тристрам от джоба на Проктър.

— А сега, приятни сънища.

Последва внезапен зашеметяващ удар в слепоочието и светът около Проктър потъна в мрак.

44.

Лейтенант Д'Агоста крачеше нервно в апартамента, гледащ към Първо авеню. Плъсна се на дивана в дневната, включи телевизора, превъртя безцелно каналите и го изключи отново. Стана, пристъпи до плъзгащата се врата и погледна от тъмния балкон. Отиде в кухнята, отвори хладилника, взе си една бира, размисли, върна я и го затвори.

На всеки няколко минути поглеждаше към телефона.

Знаеше, че трябва да отиде при Лора в леглото, да поспи, но знаеше също, че сънят няма да го споходи. Като последица от срещата със Сингълтън беше получил мъмрене и бе освободен от поста главен разследващ на хотелските убийства — както беше посочил Сингълтън, бе голям късметлия, че не си е изпатил още повече заради Пендъргаст. Мисълта, че сутринта ще стане, ще отиде на бюрото си и ще се заеме с половин дузина третостепенни престъпления, бе почти непоносима.

Погледна отново телефона. Най-добре беше да приключи с това — никога нямаше да намери покой, докато не махне този товар от гърдите си.

Въздъхна, вдигна слушалката и набра мобилния на Пендъргаст.

От другата страна вдигнаха на третото позвъняване.

— Да? — разнесе се хладният южняшки глас.

— Пендъргаст? Аз съм. Вيني.

Последва пауза. Когато заговори отново, от хладен гласът беше станал леден.

— Да?

— Къде си?

— В колата си. Прибирам се у дома.

— Добре. Предположих, че още ще си буден. Виж, просто исках да ти кажа... ами че ужасно съжалявам за случилото се.

Отговор не последва и Д'Агоста продължи със запъване:

— Не знаех какво да направя. Така де, бях главен разследващ и мой дълг беше да докладвам всяка възможна улика. Сингълтън ме беше притиснал здравата. Бях заклещен в ъгъла.

Пак никакъв отговор. Д'Агоста облиза устни.

— Виж, знам, че ти се насъбра много през последните няколко седмици. Приятел съм ти, искам да ти помогна по всякакъв възможен начин. Но това... това е работата ми. Нямах избор. Трябва да разбереш.

Когато Пендъргаст отговори, гласът му беше задавен и в същото време толкова твърд, колкото Д'Агоста не го беше чувал никога.

— Дори малоумник би разбрал. Ти предаде доверието ми.

Д'Агоста пое дълбоко дъх.

— Не можеш да го приемаш по този начин. Не става дума за някаква неприкосновеност на изповед или нещо подобно. Скриването на самоличността на сериен убиец, дори да е твоя собствена плът и кръв, е незаконно. Повярвай ми, по-добре, че стана сега, а не по-късно.

Мълчание.

— Отстраниха ме от случая. А и да си кажем право, ти изобщо не си бил включван в разследването. Нека забравим всичко това.

— Синът ми, както бе така добър да посочиш, е сериен убиец. Как по-точно може да се очаква от мен да забравя това?

— Тогава нека да ти помогна. Отстрани. Все още имам достъп до хода на разследването и мога да те държа в течение. Работили сме по този начин и преди, можем да го направим отново.

Пендъргаст не отговори.

— Е? Какво ще кажеш?

— Какво ще кажа ли? Ето какво — колко още ще ме товариш с оправданията си и нежеланите предложения за помощ?

Думите подействаха на Д'Агоста като удар и внезапно несправедливостта на всичко това започна да ври в гърдите му.

— А знаеш ли какво аз ще ти кажа? — извика той. — Майната ти!

И тресна слушалката.

45.

Веднага щом влезе в имението, Пендъргаст усети, че нещо не е наред. Цареше пълна тишина, неестествен покой — и се долавяше странна слаба миризма. Бърза проверка показа, че всички аларми са включени и светят в зелено, ключалките не са докосвани и всичко е на мястото си.

Въпреки това Пендъргаст бързо тръгна по ехтящия коридор към библиотеката. Тя бе студена, тъмна и смълчана, камината не гореше, а от Проктър нямаше и следа.

Той отвори книжния рафт, спусна се с асансьора в сутерена, изтича по коридора към тайната врата и я отвори. Сега миризмата го блъсна като стена — смесената воня на формалдехид, етанол и безброй други течности, прахове и незнайно какви смеси. Извади пистолета си, докато се спускаше бързо по стълбата. Излезе в дългия коридор на подземните помещения, изтича покрай първите няколко и рязко спря. В стаите пред него, продължаващи една след друга, свързани от каменни арки и осветени от голи електрически крушки, цареше пълна разруха. По пода се търкаляха проблясващи парчета стъкло сред локви димящи течности. Навсякъде бяха разхвърляни екземпляри, разбити и съборени рафтове, а витрините покрай стените бяха направени на решето от куршуми.

— Тристрам! — извика той и се втурна напред.

Тичаше през помещенията, като газеше парчетата стъкло, зави на ъгъла, стигна до стаята на сина си, напъха ключа в ключалката, завъртя го и рязко отвори вратата.

На пода лежеше тяло, покрито с чаршаф. Потискайки стона си, Пендъргаст се хвърли към него и дръпна завивката — и видя Проктър, с окървавено лице и здравата очукан. Бързо провери пулса на врата му — беше силен и равномерен. Шофьорът бе жив, но в безсъзнание. Пендъргаст огледа тялото, видя, че е само насинено, с гадна рана на челото, която кървеше обилно и несъмнено му беше докарала сътресение.

Отиде в банята, намокри с топла вода една кърпа и внимателно почисти лицето и раната. Действията му свестиха Проктър и той се опита да се надигне, като в резултат едва не припадна отново.

— Какво стана? — тихо, но настойчиво попита агентът.

Проктър тръсна глава и изстена от болка.

— Албан... взе Тристрам.

— Как е успял да влезе?

Проктър поклати глава.

— Нямам представа. Макар че чух... шум.

— Кога стана?

— Около десет... без четвърт.

Вече минаваше единайсет. Пендъргаст скочи на крака. Нищо не показваше, че Албан и жертвата му са напуснали къщата — алармите бяха зелени. Но от атаката беше минал повече от час.

— Чакай тук, докато ги открия — каза той.

Проктър махна с ръка, сякаш му казваше да не се тревожи за него.

С готов за стрелба пистолет Пендъргаст бързо претърси стаята. Прегледа купчините листа на бюрото на Тристрам с опитите му да пише на английски и попадна на поразителна рисунка на планина с бележка, че е подарък за баща му. Откритието го жегна болезнено. Пендъргаст обаче пропъди чувството, доколкото можеше, взе рисунката, излезе и заключи вратата.

Огледа внимателно следите в прахта в страничния коридор, но толкова близо до стаята на Тристрам следите бяха твърде много, за да различи нещо. Върна се в основния коридор и продължи колкото се може по-бързо, като в същото време оставаше нащрек и оглеждаше бъркотията по пода. Премина през няколко помещения и стигна до старата лаборатория на професор Ленг. Сблъсъкът не беше стигнал дотук — лабораторията беше повече или по-малко в ред. Старите маси с каменни повърхности бяха покрити с мензури, реторти и апарати за титруване. Пендъргаст се огледа внимателно, след което продължи безшумно покрай стената към отворената врата, водеща към следващата, последна стая. Тя бе пълна с оръжия, както стари, така и сравнително модерни — мечове, боздугани, карабини, палки, гранати, млатила, тризъбци.

Тук Пендъргаст спря, извади фенерче и огледа внимателно стаята. Като че ли нищо не липсваше. Щом стигна дъното, спря пак. Пред една трудно забележима врата в стената имаше свежи отпечатащи.

Алармите мълчаха. Детекторите за движение не се бяха задействали. Къщата беше изключително добре предпазена срещу нежелани гости — с изключение на подземие и сутерена, достъпни единствено от скрития асансьор и тайната врата, но пък поради странното разположение на стаите и почти безкрайната си площ те не можеха да бъдат включени към охранителната система. Всъщност всеки опит за подобно включване можеше да компрометира тайната част на имението. Но всичко това нямаше значение, защото никой неканен гост не би могъл да стигне до тях.

Пендъргаст се загледа в затворената врата. Освен ако... нима беше възможно?

Бързо отвори вратата, която водеше към груб каменен коридор и спускащо се стълбище, изсечени в естествена пукнатина в шистовата скала. Отдолу се носеше силна миризма на пръст и влага. Пендъргаст заслиза по грубите стъпала и стигна до стар каменен кей в наводнен тунел — леговището на речния пират, притежавал по-ранна къща на мястото на имението. Обикновено на кея имаше извадена стара лодка — но сега тя липсваше. Пръските и локвичките по камъка потвърждаваха, че е била спусната наскоро на вода.

Пендъргаст знаеше, че тунелът на бандита води до река Хъдсън. Беше толкова добре скрит, а проходът от него до подземие бе така грижливо затворен и заключен, че Пендъргаст винаги бе вярвал, че тайният вход е неоткриваем и непреодолим. Сега си даде сметка, че това е било глупаво недоглеждане. Албан и заложникът му бяха изчезнали, имаха цял час преднина — и беше невъзможно да бъдат проследени.

Д-р Джон Фелдър излезе от портиерната и затвори тихо вратата след себе си. Както беше обещал календарът, нощта бе безлунна. Имението Уинтур нямаше външно осветление — госпожица Уинтур бе твърде стисната да купува повече електрически крушки от необходимото — и старата съборетина беше като огромна неясна форма пред него, черна на черен фон.

Той си пое дъх и тръгна през високата до коляно плетеница от мъртви бурени и треви. Нощта беше студена, температурата бе близо до нулата и дъхът му излизаше на пара. Къщата, улицата, целият Саутпорт тънеха в тишина. Въпреки мрака Фелдър се чувстваше ужасно оголен.

Стигна основната сграда, притисна се до ледената ѝ стена, замря и се вслуша. Не се чуваше нито звук. Тръгна бавно покрай стената, докато не стигна до големия еркереен прозорец на библиотеката. Помещението имаше общо три прозореца. Фелдър внимателно надникна през най-близкия. Вътре цареше пълен мрак.

Върна се крачка назад, облегна гръб на каменната фасада и се огледа. Нищо, дори минаващи коли не нарушаваха покоя. Тази страна на имението беше перпендикулярна на улицата, скрита от стена от стари туй, засадени покрай оградата от ковано желязо. Не можеха да го видят.

Въпреки това Фелдър дълго остана неподвижен до стената. Наистина ли щеше да го направи? По-рано вечерта, докато седеше в портиерната и броеше часовете до полунощ, си беше повтарял, че всъщност не прави нищо лошо. Просто щеше да присвои портфолиото на един второкласен художник, от когото не се интересуваше никой, най-малкото госпожица Уинтур. Всъщност нямаше дори да го присвоява. Щеше само да го вземе назаем. И в края на деня щеше да го върне анонимно по пощата. Нямаше да се случи нищо лошо...

Но после се бе върнал в реалността. Планираше грабеж. Проникване с взлом. Това беше нарушение, простъпка или може би дори престъпление, за което се влизаше в затвора. А след това мислите

му се насочиха към Дукчук — и затворът му се стори предпочитана алтернатива пред изгледите да бъде пипнат от прислужника.

Краката му започнаха да се вцепеняват от студа и липсата на движение и той се размърда. Наистина ли щеше да го направи? Да. След минута. Или две.

Бръкна в джоба на якето си. Малко фенерче, отвертка, скалпел, масльонка, тънки кожени ръкавици. Пое дълбоко и треперливо дъх; облиза устните си; огледа се за пореден път. Нищо. Цареше пълен мрак — едва различаваше прозорците на библиотеката с тежките им рамки. Имението бе притихнало като гробница. Още секунда колебание, след което извади ръкавиците, надяна ги и пристъпи към най-близкия прозорец.

Долепи се плътно до него, извади фенерчето, включи го и като криеше лъча с ръка, огледа централната рамка, където се срещаха двете крила на прозореца. По дяволите — дръжките бяха завъртени в хоризонтална позиция и затваряха плътно прозорците. Фелдър изключи фенерчето, огледа се за пореден път и отиде при следващия прозорец. Неговите дръжки също бяха завъртени. Не можеше да ги вдигне, без да счупи стъклото, а това бе направо немислимо.

Наполовина разочарован, наполовина с облекчение, Фелдър отиде при последния прозорец, прикри светлината и погледна. Първото крило беше плътно затворено, но второто се оказа леко откренато — дръжката бе счупена и никой не си бе направил труда да я смени; сега на мястото ѝ зееше дупка.

Фелдър изгаси фенерчето и се премести в сянката от другата страна на двойния прозорец. Отново зачака, като се оглеждаше и слушваше. Всичко си оставаше тихо и спокойно.

Едва сега усети, че сърцето му бие болезнено в гърдите. Ако не го направеше сега, щеше да изгуби кураж. Обърна се решително към прозореца, пхна отвертката в тънкия процеп и леко натисна. Отворът се разшири с недоволно скърцане. Фелдър спря, извади масльонката, смаза ръждивите панти и опита отново с отвертката. Този път прозорецът се откренна безшумно. След секунда отворът бе достатъчно голям, за да си провере пръстите. Леко, много леко той отвори крилото.

Прибра отвертката и масльонката в джоба си. Всичко продължаваше да е спокойно. След като събра целия си кураж, Фелдър

се хвана за рамката и вдигна крак върху перваза, готвейки се да се набере. После се поколеба. За момент сякаш се погледна отстрани. Това, което вършеше, му се стори нелепо, дори абсурдно. „Ако университетските ми преподаватели можеха да ме видят“ — мина му неочаквана мисъл, но беше твърде нервен, за да я продължи. Хвана се здраво за рамката, набра се и след малко усилия се озова в стаята.

В библиотеката бе почти толкова студено, колкото и навън. Като прикриваше лъча на фенерчето, Фелдър бързо освети помещението, за да види разположението на мебелите. Никак нямаше да е добре да се блъсне в някой стол. Обзавеждането беше подобно на онова в предния салон — строги столове с високи облегалки и няколко ниски масички с дантелени покривки, върху които имаше различни порцеланови и калаени съдове. Стаята бе прашна, сякаш не бе използвана от много време. Стените от двете страни бяха покрити с рафтове зад витрини с оловно стъкло.

Фелдър отново се огледа, запомняйки местата на мебелите. После изключи светлината и отиде колкото се може по-бързо и безшумно до изхода. Там спря, доближи ухо до плъзгащата се врата и се заслуша напрегнато.

Нищо.

С разтуптяно сърце се обърна към библиотеката. Нямаше представа откъде да започне. Лавиците бяха отрупани с хиляди книги, кожени кутии, стари ръкописи, завързани с разпадащи се ленти, и всякакви други материали. Перспективата да остане тук часове и да се рови в книжата, изтръпнал от страх, че всеки момент може да бъде открит, беше непоносима.

Намери сили, като си помисли за Констанс. Обърна се наляво и тихо пристъпи към началото на рафтовете, до вратата. Отново прикри фенерчето, включи го за момент и видя високи подвързани в кожа книги, чиито релефни гръбчета проблясваха на светлината. Бяха трудовете на Хенри Адамс, събрани в четири тома.

Отиде малко по-нататък, спря и отново включи за момент фенерчето. На една лавица пред него бяха поставени няколко малки дървени кутии, покрити със сложна и изящна резба. Всяка кутия имаше хартиен етикет, леко измачкан след изсъхването на старото лепило. Върху тях с избледняло мастило пишеше: „Бийрщат, т. 1“; „Бийрщат, т. 2“.

Кореспонденцията на Бийрщат. Целта на делегацията от Харвард, предприела безплодно поклонничество тук. Несъмнено струваше цяло състояние...

Фелдър изключи фенерчето и бързо отстъпи от рафтовете. Шум ли беше чул?

Няколко дълги секунди остана напълно неподвижен, вслушваше се напрегнато. Не чу абсолютно нищо. Обърна се и погледна към плъзгащите се врати. Под тях не се процеждаше светлина.

Въпреки това направи няколко тревожни стъпки към относителната безопасност на отворения прозорец.

Спря отново и се ослушва цяла минута, след което отново насочи вниманието си към рафтовете. Вдигна фенерчето, като отново го прикриваше, и насочи лъча към лавиците. На нивото на очите му имаше огромен том сред по-малки книги с еднакви позлатени гръбчета. Това беше „Фауст“ на Гьоте — истинска прелест, с кожена подвързия, върху която бяха гравирани и щамповани фантастични форми...

Фелдър трепна толкова силно, че едва не изпусна фенерчето. Да не би да му се счуваше от силното вълнение? Или онова наистина беше стъпка по килима в коридора, безшумна почти като на котка?

Нервно хвърли поглед към плъзгащите се врати. Отново не видя светлина под тях — коридорът тънеше в непрогледен мрак. Фелдър преглътна и отново се обърна към рафтовете, готов да продължи търсенето си.

И тогава нещо — не знаеше точно какво — го накара да се обърне отново, да тръгне право към отворения прозорец, да се измъкне навън и да затвори колкото се може по-тихо, благодарейки на Бога, че е смазал пантите.

Остана неподвижен в черната нощ. Трепереше. Постепенно сърцето му се успокои. Започна да се чувства глуповато. Несъмнено въображението му играеше номера. Не бе имало никакъв шум, никакви светлини. Ако подскачаше нервно при всеки въображаем шум, никога нямаше да се добере до портфолиото. Обърна се отново към прозореца. Щеше да влезе пак, да се ориентира по-добре в разположението на книгите...

Изведнъж плъзгащите се врати на библиотеката рязко се плъзнаха настрана. Неочакваното движение беше толкова стряскащо,

колкото и тишината, с която се отвориха. Фелдър се дръпна назад и се сви ужасен. Успя да различи огромната фигура, стояща на прага, очертана от съвсем слабата светлина от коридора. Беше мъж, облечен в странно безформено облекло. В едната си ръка държеше дълга извита дървена сопа, покрита с ужасяваща резба и завършваща със сфера колкото топка за крокет.

Дукчук.

Фелдър стоеше в тъмното до прозореца и се взираше през стъклото в библиотеката, вцепенен от ужас. Прислужникът се огледа внимателно; голата му, хвърляща леки отблясъци глава се въртеше бавно, като на някакъв огромен звяр, без да пропуска нито един квадратен сантиметър от помещението. След това той затвори отново плъзгащите се врати, бързо и безшумно. Къщата отново потъна в тишина; само сърцето на Фелдър туптеше яростно в гърдите му.

Фелдър най-сетне се окопоти и се върна колкото се може побързо при портиерната. Но още преди ужасният пристъп на страх да отшуми, усети нещо друго — искрица надежда. Защото току-що си даде сметка за нещо.

Адамс. Бийрцат. Гъоте. Книгите в библиотеката бяха подредени по азбучен ред.

Констанс Грийн седеше абсолютно неподвижно в облицованата с плочки стая 027, намираща се на първото подземно ниво на болница за психично болни престъпници „Маунт Мърси“. В миналото помещението се беше използвало за водолечение — терапия, наложена от Брадфорд Тюк, един от първите психиатри на „Маунт Мърси“. Клиновете за оковите отдавна бяха махнати от стените, но забележимото хлътване в центъра на пода показваше къде се е намирал големият отточен канал, сега запълнен с цимент.

Обикновено помещението се използваше за закрити сеанси между докторите и пациентите, които не представляваха сериозна заплаха. Обзавеждането беше удобно. Но макар че столовете и масите не бяха завинтени за пода, никъде в стаята нямаше остри или тежки предмети. Вратата не се заключваше, но отвън дискретно стоеше охрана.

Единственият друг човек в стаята беше специален агент Пендъргаст. Той крачеше бавно напред-назад. Стъпките му бяха несигурни, лицето — изключително бледо.

Констанс го наблюдава известно време, след което погледът ѝ се спря върху полицейските доклади, зърнестите черно-бели снимки от охранителните камери, анализите на криминалистите и ДНК резултатите, подредени спретнато на масата пред нея. Беше прочела и прегледала всичко, запомняйки всеки детайл от сложната картина. Информацията след това бе подложена на медитативна практика, известна като цан б'цан, най-трудното от изкуствата на чонг ран — древна дисциплина от Бутан, чиито тънкости бяха известни само на неколцина души в западния свят — и двама от тях се намираха в тази стая.

По време на медитацията си Констанс беше получила неочаквано откровение.

След няколко минути тя погледна отново Пендъргаст, който продължаваше да се разхожда пред нея.

— Мисля, че ще е най-добре да прегледаме събитията, които ни доведоха до сегашното състояние — тихо и спокойно каза тя. — Жена ти Хелън Естерхази, потомка на нацистки доктор, е била продукт на генетичен експеримент с близнаци, организиран от група, наричаща се Der Bund, Заветът. Преди дванайсет години, когато заплашила да разкрие истината за експериментите, те организирали убийството ѝ, но след сложна измама, замислена от собствения ѝ брат Джъдсън, оцеляла, а вместо нея умряла увредената ѝ близначка Ема. Неотдавна Der Bund научили, че Хелън е все още жива, отвлекли я малко преди да я заведеш на сигурно място и я убили.

Пендъргаст забави крачка.

— Още в самото начало на брака ви жена ти родила момчета близнаци, без да разбереш. Децата били продукт на продължаващите експерименти на Der Bund в областта на евгениката и манипулирането на гените. Единият син, наречен Албан, се оформил като много интелигентен, агресивен и безжалостен убиец, пример на тевтонското съвършенство според представите на нацистката идеология. Другият, когото си нарекъл Тристрам, е събрал в себе си остатъците от общия им генетичен материал и съответно е противоположност на Албан — слаб, кротък, съчувстващ, мил и простодушен. Двамата били доведени тук, в Ню Йорк, като някакъв вид бета-тест, чиято цел е неизвестна освен факта, че Албан убива хора в хотелски стаи и оставя послания, насочени към теб. Права ли съм дотук?

Пендъргаст кимна, без да я поглежда.

— Тристрам избягал и дошъл при теб. Снощи Албан го открил и го отвлякъл, както неотдавна била отвлечена и Хелън Естерхази.

Това директно, сухо, лишено от емоции изреждане никак успяваше да разрежи заредената атмосфера в стаята. Изражението на Пендъргаст леко се отпусна. Той спря да крачи и погледна Констанс.

— Не мога да се поставя на твое място, Алойзиъс — продължи тя. — Защото и двамата знаем, че ако бях на твое място, ако това се бе случило с мен, реакцията ми щеше да бъде доста... по-остра и импулсивна от твоята. Но фактът, че идваш при мен, е много показателен. Зная, че несъмнено се измъчваш от трагедията, с която е приключило отвличането на жена ти. И усещам, че този жесток поврат на съдбата, че синът ти, за чието съществуване не си подозирал, е бил отвлечен по подобен начин, те е парализирал. Не се доверяваш на

собствените си преценки. Ако беше разработил план за действие, сега нямаше да си тук с мен.

Пендъргаст продължи да я гледа. Накрая седна на стола от другата страна на масата.

— Напълно си права. Попаднал съм в парадокс. Ако не направя нищо, никога няма да видя отново Тристам. Ако тръгна след него, мога да ускоря смъртта му, както стана с жена ми.

Известно време и двамата седяха мълчаливо. Накрая Констанс се размърда.

— За мен ситуацията е ясна. Нямах избор. Става въпрос за детето ти. Вече твърде дълго водиш тази борба по периферията на истинския ти враг. Трябва да атакуваш директно нервния център — тяхната територия, гнездото на усойниците. Трябва да идеш в Нова Годои.

Погледът на Пендъргаст се спря върху документите на масата и той пое дълбок, треперлив дъх.

— Спомни си за моето дете — продължи Констанс. — Когато научихме за заплахата срещу него, не се поколебахме да действаме. Въпреки че това ми докара обвинение в детеубийство. Трябва да действаш сега, решително. И с насилие.

Пендъргаст повдигна вежди.

— Да — *насилие*. Голямо и решително насилие. Понякога то е единственото решение. Открих го лично...

Гласът ѝ замря. Тишината се нарушаваше единствено от тиктакането на стария стенен часовник.

— Съжалявам — тихо каза той. — В такова състояние съм, че изобщо не помислих да те попитам за детето ти. Вече трябва да си научила нещо.

— Само преди пет дни получих знака. Най-сетне е в Индия, далеч от Тибет, дълбоко в планините над Дхар-масала. В безопасност е.

— Това е добре — каза Пендъргаст и отново се възцари тишина. Но когато Пендъргаст понечи да стане, Констанс заговори отново.

— Има и още нещо. — Тя посочи снимките и документите. — Усещам нещо необичайно у Албан. Нещо в начина, по който възприема реалността.

— Какво?

— Не съм сигурна. По някакъв начин вижда... знае... *повече*, отколкото виждаме и знаем ние.

Пендъргаст се намръщи.

— Не разбирам.

— Аз самата не го разбирам напълно. Но имам чувството, че има някаква сила, нещо като допълнително сетиво, което у нормалните човешки същества е недоразвито или липсва.

— Сетиво? Нещо като шесто чувство? Да не намекваш, че е ясновидец или екстрасенс?

— Нищо толкова очевидно. Нещо по-фино, но може би още по-могъщо.

Пендъргаст за момент се замисли.

— Сдобих се с някои стари документи, взети от нацистка тайна квартира в Горен Ййст Сайд. Отнасят се за фамилията Естерхази и в тях се споменава нещо, известно като Копенхагенер Fenster.

— Копенхагенски прозорец — преведе Констанс.

— Да. Документите го споменават често, но никъде не дават обяснение. Изглежда, е свързано с манипулирането на гените, квантовата механика или може би с някаква комбинация на двете. Ясно е обаче, че учените, работещи върху Копенхагенския прозорец, са вярвали, че той е много обещаващ за бъдещето на господарската раса. Може би е свързан със силата, за която говориш.

Констанс не отговори. Пендъргаст сви и отпусна юмруци в настъпилата тишина.

— Ще последвам съвета ти. — Погледна си часовника. — Мога да стигна в Бразилия за вечеря. Ще приключа това по един или друг начин.

— Много внимавай. И не забравяй какво ти казах — понякога насилието е единственият отговор.

Той се поклонил, после спря блестящите си сребристи очи върху нея.

— Трябва да знаеш едно — ако не успея да върна Тристрам жив и здрав, повече няма да ме видиш. Ще трябва да се оправяш сама.

Отнесеното ѝ, почти пророческо изражение изчезна и тя леко се изчерви. Един дълъг момент двамата просто се гледаха над масата. Накрая Констанс вдигна ръка и погали Пендъргаст по бузата.

— В такъв случай ти казвам евентуално сбогом — рече тя.

Пендъргаст пое ръката ѝ и я стисна нежно. После стана да си върви.

— Чакай — спря го Констанс.

Пендъргаст се обърна. Констанс се изчерви още повече и сведе глава, избягвайки да го поглежда в очите.

— Мой скъпи пазителю — рече тя толкова тихо, че едва се чуваше. — Надявам се... Надявам се да намериш покой.

48.

Кори стоеше пред автокъщата.

Беше три часът, нощта бе тъмна като грях, температурата беше паднала до десет под нулата. Гадните натриеви лампи осветяваха редиците паркирани коли с болнава жълта светлина, под която скрежът по предните стъкла проблясваше. На Кори не ѝ бяха дали ключове от автокъщата, но тя бе успяла да отмъкне ключовете на Милър, когато ги остави без надзор — а това се случваше често. Бесен, Милър ги беше търсил къде ли не, като ругаеше, риташе кошчета за боклук и като цяло се проявяваше като пълен задник, какъвто си беше.

Кори беше посветила много проучвания — и мислене — върху схемата, с която така се гордееха дилърите. Оказа се, че практиката е доста честа и е известна като кредитна измама. Милър беше прав, когато каза, че схемата се използва широко от автокъщите и рядко се преследва. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече разбираше, че единствените, които могат да бъдат заплашени от едно разкриване на далаверата, са не дилърите, а собствениците. Иначе казано, Рико-старши и Рико-младши. Ако баща ѝ беше изпълнил заканата си да вдигне тревога, те единствени щяха да го отнесат.

Кори реши да насочи вниманието си към бащата и сина.

Като стоеше извън ярката светлина, тя обиколи автокъщата и се приближи до сградата отзад, където се намираха служебните помещения и сервизът. Тук също имаше осветление, но мястото бе скрито от пътя; зад автокъщата имаше само големи поля, засети с царевица, от която сега бяха останали само сухи стебла.

Кори се втурна през осветения район, стигна до постройката, сложи си латексови ръкавици и зачака. Автокъщата беше празна, без никаква следа от нощен пазач или частна охрана.

Или поне не такива, които да се виждат.

Кори се промъкна до страничния вход на шоурума. Опита ключовете, намери правилния и влезе.

А сега — да не позволи на алармата да се включи.

През деня беше разучила мястото и бе забелязала панелите на алармата до всяка врата. Следобед „случайно“ се облегна на един от тях, натисна червения бутон и задейства алармата, при което Милър се втурна и вкара изключващия код. Естествено, тя не пропусна да го запомни. Сега, докато предупредителната лампичка примигваше и екранът отброяваше оставащите секунди, вкара комбинацията. Лампичката светна в зелено.

Дебелото стъкло на салона пропускаше предостатъчно светлина от паркинга — даже прекалено много. Като се придържаше към сенките, Кори се промъкна до съседните офиси, където двамата Рико дележа една секретарка в преддверието.

Вратата дори не беше заключена.

Тя се вмъкна вътре и се насочи към кабинета на Рико-старши. Задната стена беше заета от редица шкафове за папки от имитация на дърво. Кори извади малката щанга, която бе донесла, вкара я в процепа на горното чекмедже и натисна. То се отвори рязко с пукота на пластмаса и евтин метал.

Вътре имаше редица папки — стотици на пръв поглед. И това беше само едно чекмедже от общо двайсет. Кори се замисли. Всъщност нямаше реална представа какво точно търси. Доказателство за кредитната измама? Вече разполагаше с такова. Реши, че е най-добре да започне с личното досие на баща си. Останалите папки щеше само да ги прегледа на случаен принцип.

Първото чекмедже съдържаше само свързани с продажбите документи. Кори ги прелисти, отвори второ чекмедже, после трето. Господи, каква бумащина само!

След половин час най-сетне стигна до личните папки. Те бяха в отделно чекмедже без означение. Запрехвърля ги и почти веднага намери една с надпис СУОНСЪН.

Поколеба се. Макар че щеше да остави ясни следи, че е влизано с взлом, не можеше да отмъкне само неговата папка — това щеше да насочи вниманието към баща ѝ. Не, трябваше да открадне всички лични досиета, наред с някои други папки. Така нямаше да могат да определят кои точно документи са представлявали интерес за крадеца.

Напъха папката на баща си в раницата си и започна да вади други — и неочаквано чу някакъв шум. Тихо затваряне на врата. Не можеше да се обърка с друго.

Замръзна. Не можеше да напусне офисите през задния изход — такъв просто нямаше. Единственият начин бе да мине през големия остъклен салон, окъпан в светлината от паркинга. Докато стоеше, чу как се затваря втора врата и стъпки по полирания гранитен под на салона.

Тихо затвори всички чекмеджета с надеждата, че не ги е разбила прекалено очевидно, прибра щангата в раницата и се оттегли към края на офиса. Къде да се скрие?

В тоалетната.

Отвори леко вратата, измъкна се навън, затвори след себе си, влезе в кабинката и я заключи. После се качи на тоалетната чиния.

Всичко бе тихо. Който и да се намираше в салона, явно нямаше намерение да влиза в офисите на двамата Рико. А и дори да го направеше, едва ли щеше да отиде в тоалетната. Или може би грешеше? Със закъснение си даде сметка, че не трябваше да заключва проклетата врата. Това щеше да се стори подозрително на евентуален посетител. Трябваше да остави вратата притворена.

Започна да се поти. Беше постъпила като последна глупачка. И бе извършила сериозно престъпление — за пореден път. Какво ѝ ставаше? Нима дълбоко в себе си бе престъпничка? Защо поемаше тези безумни рискове?

Стъпките приближиха и тя чу как външната врата на офисите се отваря. Непознатият идваше. Стъпките вече се чуваха по-слабо по дебелия мокет на приемната. Кори напрегна слух.

Силно скърцане я накара да подскочи — новодошлият беше отворил едно от разбитите чекмеджета. После го затвори, при това доста шумно. Стъпките, вече по-енергични, се чуваха от кабинета.

Внезапно вратата на тоалетната изтрака. Последва кратка тишина, след това втори, по-силен опит. Чуваше се как отвън натискат вратата с тяло.

Рико ли беше? Сигурно. С нея бе свършено.

Разнесе се трясък, когато човекът се хвърли срещу вратата; после втори, последван от звука на разцепено дърво — и светлината нахлу в тоалетната.

За момент настъпи тишина. Кори не смееше дори да си поеме дъх. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите като камък в консервена кутия.

Бързи стъпки и вратата на кабинката се отвори толкова енергично, че слабото резе отлетя нанякъде.

— Ти!

Чарли Фут стоеше пред нея с обляно в пот лице. Беше уплашен почти колкото нея.

— Нека обясня... — панически започна Кори.

Фут въздъхна дълбоко и вдигна ръка.

— Моля те... слез от чинията. Изглеждаш идиотски.

Кори слезе. Без да каже нито дума, той се обърна и тя го последва навън. Бъдещето минаваше пред очите ѝ — пристигането на полицията, арестуването ѝ, установяването, че е дъщеря на баща си, което пък водеше до неговото арестуване. След това щяха да ги осъдят и да ги хвърлят в затвора — може би за години. Това бе краят на кариерата ѝ и връзката ѝ с Пендъргаст... всъщност краят на живота ѝ, тъкмо когато бе започнала да се измъква от блатото.

Потоктът от мисли беше толкова ужасен, че ѝ се зави свят и тя залитна.

Фут я хвана за ръката.

— Леко. — Гласът му бе тих. — Да идем в служебния салон, където няма да се виждаме от улицата.

Кори се свлече в първия изпречил ѝ се стол. Фут се настани в отсрещния, опря лакти на коленете и я загледа.

— Моля те... — започна тя, готова на всичко, на *всичко*, само за да се измъкне от положението. Но той поклати глава и стисна ръката ѝ, за да я накара да млъкне.

— Виж, Кори. Мисля, че много добре знам какво става.

Кори го зяпна.

— Ти си дъщеря на Джак Суонсън, нали?

Кори не отговори. Беше по-лошо, отколкото бе предполагала.

— Всичко е наред — продължи Фут. — Само се успокой. Няма да те издам. Вече имах някои подозрения. Заради начина, по който се оглеждаш и все задаваш въпроси. А сега си решила да претърсиш кабинета на Рико, защото се опитваш да помогнеш на баща си, нали?

Кори отново премълча.

— Може и да не приличаш много на него, но чувам гласа му в твоя. Кори, винаги съм харесвал баща ти. Двамата с него бяхме приятели. Не харесвах — и не харесвам — онова, което става тук,

също като него. Възможно е да са го натопили. — Той замълча за момент. — Това ли си мислиш? Заради това ли е всичко?

Кори го погледна. Вярно, той винаги беше любезен с нея, доста мълчалив, рядко се включваше в дебелашките шеги на останалите. И тя знаеше, че не е фен на схемата с кредитите. Въпреки това Кори не знаеше какво да каже. Страхуваше се да потвърди или да отрече каквото и да било.

Фут кимна замислено.

— Да. Точно *това* си мислиш — че е бил натопен. И си влязла с взлом в кабинета, за да го докажеш.

Кори бе поразена от проникателността му.

Фут се пресегна, внимателно взе раницата ѝ и я отвори.

— Ето — личното досие на Джак. Вече знам, че съм прав. — Усмихна се тъжно. — Знаеш ли какво? Един съюзник няма да ти се отрази зле. Защо да не работим заедно? Може би ще успее да ти помогна — и в същото време да разчистим това място.

— Значи няма да ме издадеш?

Той се разсмя и поклати глава.

— В никакъв случай. Но по-добре да се махаме оттук, преди да е дошъл Рико-старши. Дъртият пор понякога идва в пет сутринта, за да оправи бумацината.

И ѝ протегна ръка. На Кори почти ѝ се дорева от облекчение. Пое ръката му и се изправи несигурно.

— Знам едно денонощно заведение, където можем да пийнем кафе и да закусим. Там ще ми разкажеш за баща ти и защо мислиш, че е натопен.

49.

Заведението на Кейбъл стрийт беше като от друга епоха. Някоя холивудска ретроверига не би могла да се сравнява с него. Беше съвършено, до счупените джубоксове при всяка маса, набръчкания линолеум на пода и пластмасовите плотове на прасковени и тюркоазени триъгълници, оплютото от мухи меню и изрусените сервитьорки, предаващи ранните поръчки на готвачите отзад.

Поне кафето бе силно.

Кори отиде до дамската тоалетна, бръкна в джоба си и изхвърли латексовите ръкавици, които бе носила в автокъщата. Запита се какво ли ще каже Рико, след като установи, че папките са преравяни. Поне можеше да си вземе един почивен ден, за да не ѝ се налага да слуша мърморенето му. Излезе от тоалетната, върна се в сепарето, отпи глътка кафе и се заслуша в приказките на Фут. Той беше ядосан и колкото повече говореше, толкова повече се засилваше гневът му.

— Направо побеснявам при мисълта, че онези типове не могат да изкарат честно и един долар. Аз съм дилър номер две в автокъщата. И знаеш ли защо? Защото хората усещат, че не мамя. Нямам *нужда* да прибягвам до евтини номера, за да си изкарвам парите.

— Убедена съм, че те са натопили баща ми.

— Колкото повече се замислям, толкова повече ми се струва, че си права. Джак беше свестен човек. Не го биваше за търговец, но беше почтен. Трудно ми е да си го представя да обира банка.

Последва мълчание.

— И как изкарваш пари, ако някой иска да си купи кола на цена двеста долара над фактурната? — попита Кори.

— Има какви ли не честни начини да продадеш кола. Да кажем, че продаваш някоя за седемдесет хиляди. Първо получаваш три процента дилърска комисиона. Тя не се изважда от фактурната цена, така че това прави две хиляди и сто на момента. После можеш да получиш и поощрение в размер на още една-две хилядарки. И на всичко това има разумна печалба при *честното* продаване на изплащане. Не е нужно да надуваш процента.

Отхапа от хрускавата си препечена филийка и задъвка.

— Както и да е — продължи след още една глътка кафе, — кредитната измама не е единствената им схема. Понякога продават една кола и после, ако клиентът е възрастен или неопитен и ако остави колата за известно време и се върне за нея по-късно, преправят документите и му пробутват по-евтин боклук, който изглежда по същия начин. На два пъти съм виждал как поправят катастрофирали при пробно шофиране коли и ги продават като нови. И двамата Рико окуражават тази практика. Не пряко, не са чак такива глупаци, а с намигване и кимане, ако разбираш какво искам да кажа.

Фут махна на сервитьорката и поръча още пържени яйца. Имаше изумителен апетит. Погледна я преценяващо през масата.

— Абсолютно ли си сигурна, че баща ти не е обрал банката?

— Не е! — Кори настръхна. — Сигурна съм, по дяволите!

— Ясно, добре. Вярвам ти.

Умълчаха се.

— Може да опитаме да им заложим капан — каза Кори.

— И аз си мислех нещо от този род. — Фут допи кафето си, махна отново на сервитьорката и посочи чашата си. — Знаеш ли, можем да постигнем повече от това само да изчистим името на баща ти. Нищо не ни пречи да разбием цялата схема, докато го правим.

— Как?

Фут се замисли за момент.

— Ще пуснем мним купувач. С бръмбар. Ще се погрижим Рико лично да поеме продажбата. След това ще предадем записа на полицията и те ще започнат разследване. Случи ли се това, ченгетата ще са много по-склонни да приемат, че са скроили номер на татко ти.

Кори се сети за лекциите в „Джон Джей“.

— Бръмбар? Забранено е, ако няма съдебно разпореждане. Ченгетата няма да си мръднат пръста.

— Ами алибито на баща ти? Къде е бил той по време на обира?

Кори се изчерви.

— Изобщо не съм го питала за това. Не ми се стори... правилно.

— Сигурно си мисли, че алибито му е слабо, иначе нямаше да побегне. Може пък да греша. Ако мобилният му телефон е бил включен, биха могли да проследят местоположението му. Възможно е някой да е видял него или колата му. Може да е използвал кредитната

си карта около часа на обира. Или да е бил онлайн в дома си. В наши дни има безброй начини да определиш местоположението на човек във всеки един момент. Джак може да разполага с желязно алиби, без дори да го подозира.

Кори се замисли. В казаното от Фут имаше резон.

— Има ли някакъв начин да се свържеш с баща си? — попита Фут.

— Не. Трябва да ида там, където е.

— Имам кола. Можем да идем заедно.

Кори го погледна. Фут беше достатъчно искрен млад мъж. Но тя не искаше да разкрива на никого къде е баща ѝ, дори на него.

— Благодаря, но по-добре не. Утре ще си взема почивен ден и ще ида при него. После ще ти се обадя.

— Става. Между другото, имам приятел, който със сигурност ще се съгласи да си сложи бръмбар и да изобличи кучите синове. Той е професионален актьор и обожава подобни номера. Ще уредя нещата. Може и да си права, възможно е ченгетата да не могат да действат въз основата на такъв сигнал, но е повече от сигурно, че ще привлечем вниманието им. А ако прокурорът чуе записа, *той* може да издейства съдебно разпореждане.

— Благодаря.

— Хей, виж, Джак ми харесва. Искам да му помогна. Но не съм някакъв рицар в бляскава броня, да знаеш. Правя го и за себе си. Отърваването от онези лъжци ще ми осигури повече клиенти. Може дори да отворя собствена автокъща. — Той се усмихна. — Но ти трябва да разбереш къде е бил баща ти по време на обира и да ми се обадиш. Обзалагам се, че има начин да се докаже, че не е извършителят.

50.

Пенелопе Ваксман седеше сковано на неудобния стол с права облегалка в чакалнята на Военната полиция в Алсдорф, Бразилия. Помещението беше голямо, боядисано в жълто, с отворени за приятния ветреца прозорци, снимка на президента на едната стена и, както беше при повечето официални места в Бразилия, с разпятие на другата. Нисък дървен парапет с портичка минаваше през средата и отделяше чакалнята от служителите в участъка, които трескаво попълваха формуляри или пишеха на компютрите. От време на време някой полицай, облечен в синя риза и с червена барета, пресичаше помещението и изчезваше зад вратата в дъното.

Госпожа Ваксман въздъхна и се размърда неспокойно. Живееше в страната вече от две години, в хубав тристаен апартамент в столицата Бразилия — съпругът ѝ беше износител на текстил, — но така и не бе свикнала с мудното темпо, с което се движеше администрацията. Чакаше вече повече от половин час и досега дори не бе имала възможност да подаде съобщението. Единственият начин да задвижиш нещата тук май бе да размахаш пачка пари, но тя бе горда жена и нямаше намерение да прибегва до подобни средства. Погледна си часовника — почти три следобед. Защо се бавеха толкова, за бога? В чакалнята имаше само още един човек — онзи, шумният.

Вината всъщност бе на съпруга ѝ. Беше чул, че градчето Блуменау в южния щат Санта Катарина е почти идеална реплика на стар баварски град, и я бе замъкнал от столицата на дълга ваканция през уикенда. И тя трябваше да признае, че Блуменау бе забележително място. *Наистина* приличаше точно на германски град, цъфнал не другаде, а наред тропическите джунгли и планини на Бразилия — с бирариите, боядисаните в ярки цветове магазини, сгради с бяла мазилка и тъмно дърво, със старинни готически постройки, чиито покриви с плочи покриви, някои от които имаха по три реда тавански прозорци, бяха големи като фасадите под тях. И повечето жители на града бяха руси, синеоки и с розови бузи. По улиците се говореше повече немски, отколкото португалски. Госпожа Ваксман,

която много се гордееше със собствения си германски произход, беше като омагьосана.

Но после започнаха неприятностите. Съпругът ѝ не се беше сетил да резервира предварително хотелска стая и когато пристигнаха, се озоваха в разгара на някакъв гигантски немски културен фестивал. Всички хотели бяха пълни и семейство Ваксман бе принудено да потърси свободни места в съседното градче Алсдорф — много по-малка и долнопробна версия на Блуменау, опитваща се да спечели от чара на съседите, но без особен успех. Жителите бяха като цяло победни, с не толкова силно изразени европейски черти, много по-близки до местното население. И за разлика от Блуменау, престъпността в Алсдорф явно процъфтяваше. Тази сутрин пътническите им чекове бяха откраднати направо от хотелската им стая. Пътнически чекове, за бога! Сега съпругът ѝ беше в Блуменау и се мъчеше да извади нови, а тя беше тук, в полицейския участък на Алсдорф, и чакаше да подаде сигнал за кражбата.

Мислите ѝ бяха прекъснати — за пореден път — от другия посетител в чакалнята, който отново започна да изрежда дългите си оплаквания на злочестата жена зад близкото бюро. Госпожа Ваксман го изгледа раздражено. Мъжът беше с крещящо ярка тропическа риза и с широкопола сламена шапка, която би отивала повече на главата на някой пристанищен комарджия. Лененият му панталон бе бял, безформен и ужасно измачкан. Ако се съдеше по бледото му, почти болнаво лице, беше несъмнено турист — иначе казано, типичният гаден американец, говорещ само английски, колкото по-високо, толкова по-добре, убеден, че щом го чуят, всички ще наскочат на крака и ще се втурнат да изпълняват прищевките му. Беше се лепнал за жената, която говореше най-добре езика му.

— Всичко става толкова *бавно* — каза той с писклив назидателен тон. — *Защо* е цялото това бавене?

— Служителят, обработващ формулярите, ще ви приеме веднага щом може — отговори жената. — Ако носехте паспорта си, сър, всичко щеше да стане много по-бързо...

— *Обясних* ви вече. Откраднаха ми паспорта. Заедно с портфейла ми, парите, кредитните карти и всичко останало в джоба ми. — Мъжът замърмори летаргично, но все така гласовито. — Боже мой. Сякаш съм попаднал в роман на Кафка. Сигурно никога няма да

изляза от това място. Ще се спаружа и ще умра направо тук, в участъка. Като жертва на смъртоносна бюрокрация.

— Много съжалявам, сър — каза жената с търпение, подхождащо по-скоро на светица. — Всички служители са заети. Денят е напрегнат.

— Убеден съм — отвърна мъжът. — Обзалагам се, че някоя дребна кражба е основният ви проблем в Алсдорф. Знаех си, че трябваше да си остана в Рио.

Представител на военната полиция излезе от стаята в дъното и тръгна през офиса и чакалнята.

Туристът скочи на крака.

— Вие! Хей, вие!

Полицаят не му обърна никакво внимание и изчезна през предната врата.

Туристът отново се обърна към секретарката.

— Какво, да не би да е глух?

— Работи по случай, сър — отвърна жената.

— Разбира се. Сигурно поредното джебчийство. Не се съмнявам, че онзи, който ме обра, сега обира и други американци.

Жената поклати глава.

— Не. Не е джебчийство.

— А какво тогава? Какво е толкова важно, че не искат да ми обърнат внимание? Бих искал да знам!

Жената зад бюрото не отговори. И с право, помисли си госпожа Ваксман. Идеше ѝ да постави този досадник на мястото му.

Сега туристът надничаше отново през входната врата в посоката, в която бе тръгнал полицаят.

— Може пък да не е твърде късно да го настигна — каза той по-скоро на себе си, отколкото на някой друг. — Ще го спра, ще му кажа проблема си. Тогава ще е длъжен да ми помогне.

Секретарката поклати глава.

— Твърде е зает.

— Твърде зает ли? Да бе, твърде зает да пие кафе и да дъвче понички!

Жената най-накрая не издържа и отвърна доста остро:

— Той разследва убийства.

Госпожа Ваксман се вцепени на стола си.

— Убийства ли? — повтори нахалният турист. — Какви убийства?

Но секретарката явно бе казала повече, отколкото възнамеряваше, и просто поклати глава.

Туристът се върна на мястото си и завъртя очи.

— Някакво кръчмарско сбиване, несъмнено. А аз кисна тук, лишен от самоличност, в една чужда страна. Господи! — Мълчание. — Казахте убийства. Тоест повече от едно?

Жената само кимна.

— Какво, да не би да си имате сериен убиец или нещо подобно?

Жената не каза нищо, а само стисна устни. Изведнъж проблемът с пътническите чекове стана маловажен за госпожа Ваксман. Убийства? Може би беше най-добре да забрави за жалбата, да намери мъжа си и да се върнат колкото се може по-скоро в Бразилия.

Докато тя обмисляше това, на досадника като че ли му хрумна идея. Той се надигна, затършува в джобовете на безформения си панталон и извади пачка бразилски реали. После се наведе към секретарката.

— Вземете — каза с театрален шепот, който госпожа Ваксман чу идеално. — Джебчията не се добра до тези. Дайте двацет реала на онзи, който обработва формулярите. Може би това ще смаже колелата на прогреса.

Щом го чуха, останалите служители вдигнаха глави.

— Не мога да го направя, сър — бързо отвърна секретарката и се намръщи.

— Не са достатъчно, а? Добре, знам я тази игра. — Мъжът прерови смачканите банкноти и извади още една. — Ето. Петдесет реала. Дайте му ги.

Жената отново поклати глава, този път по-съчувствено.

— Никакви подкупи.

— Никакви подкупи ли? Майтапите ли се? Това е Бразилия, нали? Не съм се родил вчера, госпожо.

— В полицията на Алсдорф не се вземат никакви подкупи, сър — каза му жената с твърд официален тон, в който ясно се долавяше гордост. — Полковникът не допуска подобни неща.

— Полковник? — с доста скептицизъм повтори туристът. — Какъв полковник?

— Полковник Суза.

— Не вярвам — заяви туристът. — Какво, повече реали ли искате? Смятате да ги разделите със служителя, нали? — И се изсмя. — Бива си ви, няма що.

— Сър, *приберете* парите си. — Секретарката като че ли най-сетне беше стигнала границите на търпението си. — Вижте, ще ви пусна да чакате във външния офис. Обещавате ли да пазите тишина, докато ви извикат?

Туристът я изгледа подозрително.

— А ще ме приемат ли по-бързо?

— Възможно е.

Мъжът сви рамене.

— Добре. Водете.

Той стана и секретарката го поведе покрай работните места към вратата в дъното. Възцари се блажена тишина. Госпожа Ваксман най-сетне стана и без дори да си направи труда да се обади на когото и да било, излезе и се заоглежда за такси, което да откара нея и съпруга ѝ колкото се може по-бързо извън Алсдорф.

Туристът с ризата на цветя и безформения ленен панталон изчака секретарката да излезе и след като стъпките ѝ се отдалечиха, тихо отиде до вратата, хвана дръжката и леко я дръпна, докато почти не я затвори. След това се обърна и огледа офиса. В него имаше една-единствена маса с четири стола. Покрай три от стените бяха наредени шкафове за папки. Докато погледът му се плъзгаше по тях, на лицето му се появи едва забележима усмивка.

Серия смъртни случаи. Шеф на полицията, който не взема подкупи. Това се оказваше наистина обещаващо.

— Отлично — каза мъжът с мелодичен южняшки акцент, много по-различен от онзи, който бе използвал в чакалнята. — Направо отлично.

51.

Във Vila Germanica, празничното, ярко боядисано сърце на Немското село в центъра на Блуменау, туристите можеха да намерят изобилие от закрити бирарии, открити бирарии и таверни. Повечето заведения бяха весели, пълни с гуляещи гости и уж германски момичета в крещящи костюми, проправящи си път между масите с множество еднолитрови халби в ръце. Една-две от пивниците обаче бяха по-тихи и обслужваха предимно местните; макар да бяха със забележително автентична архитектура и интериор, отвътре те бяха помрачни, лишени от трескавата празнична атмосфера на съседите.

Едно такова място бе „Хофгартен“. Отвътре заведението бе с нисък таван от дебели издялани на ръка греди, които минаваха малко над главите на вечерните посетители. Стените се украсяваха от поставени в рамки гравюри на немски замъци, а менюто бе написано с тебешир на черни дъски. С всяко поръчано ястие вървеше безплатна баварска бира. Покрай двете страни на острова в средата минаваше дълъг бар, но повечето посетители предпочитаха дълбоките дървени сепарета покрай стените на таверната.

В едно от сепаретата седеше мъж и четеше местен вестник. Беше дребен и с широки гърди, силни ръце и глава, която изглеждаше малка за тялото му. Лицето му бе гладко обръснато, косата — намазана с брилянтин, и макар да бяха бразилски, а не немски, чертите му бяха фини, с високи скули и орлов нос. Мъжът пиеше бира и пушеше къса тънка пурета.

Хвърли поглед над вестника и видя, че в сепарето срещу него седи някакъв мъж. Движенията му бяха толкова бързи и безшумни, че непознатият вече се беше настанил удобно, когато пушещият го забеляза.

— Voa tarde^[1] — поздрави непознатият.

Мъжът с пуретата не отговорила само изгледа новодошлия с едва доловимо любопитство.

— Може ли да говорим на английски? — продължи непознатият.
— Уви, португалският ми не става почти за нищо.

Другият сви рамене и тръсна пепелта от пуретата си, сякаш още не беше решил дали изобщо ще се стигне до разговор.

— Казвам се Пендъргаст — каза непознатият. — И имам предложение за вас.

Другият прочисти гърлото си.

— Ако знаехте кой съм — рече той, — нямаше и да помислите да идвате при мен с предложения.

— А, но аз знам кой сте. Полковник Суза, началник на военната полиция в Алсдорф.

Полковникът мълчаливо дръпна от пуретата.

— Не само че съм наясно кой сте, но и знам доста неща за вас. Бивш командир на Полицейския батальон за специални операции, най-елитната и бърза част на бразилската военна полиция. Всички я уважават и се страхуват от нея. Но въпреки това вие сте напуснали — *доброволно*, обзалагам се — за да станете началник на полицията в Алсдорф. Това ми се струва доста любопитно. Не че имам нещо против Алсдорф, разбира се — той е очарователно по свой начин селце. Но това ми се струва забележителна стъпка назад от една бърза и възходяща кариера. Можели сте да приемете назначение в гражданската полиция, или дори във федералната. А вместо това... — Пендъргаст махна с ръка, обгръщайки с жеста си „Хофгартен“.

— Проучвали сте ме — отвърна полковник Суза. — Трябва да ви предупредя, о senhor, че подобно занимание не е от най-здравословните.

— Скъпи ми полковник, просто полагам основата за предложението, за което споменах. И не се бойте — то е не толкова бизнес, колкото *професионално* предложение.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Пендъргаст остави тишината да се проточи цяла минута, след което продължи:

— Имате едно качество, което изглежда едва ли не уникално в тази част на света. Неподатлив сте на корупция. Не само че отказвате подкупи, но и не допускате онези около вас да приемат подкупи. Може би това е още една причина да се озовете в Алсдорф, нали?

Полковник Суза извади пуретата от устата си и я смачка в пепелника.

— Прекалихте с гостоприемството ми, приятелю. А сега ви съветвам да се омитате, преди да съм наредил на хората ми да ви

ескортират извън града.

В отговор Пендъргаст бръкна в джоба на самото си, извади картата си на агент на ФБР и я постави на масата. Полковникът я разучи внимателно, след което отново погледна Пендъргаст.

— Намирате се извън юрисдикцията си.

— Боя се, че съм много далеч от нея.

— Какво искате?

— Съдействието ви. В едно начинание, което при успех може да се окаже от огромна полза и за двама ни.

Полковникът се облегна назад и запали нова пурета.

— Слушам ви.

— Вие имате проблем. Аз също имам проблем. Нека поговорим първо за вашия. — Пендъргаст леко се наведе напред. — През последните месеци Алсдорф е в смут поради серия неразкрити убийства. При това доста неприятни убийства, ако се съди по информацията, която спестявате на широката публика.

За да прикрие изненадата си, полковник Суза извади пуретата от устата си, огледа я и отново я захапа.

— О, запознах се с файловете ви — обясни Пендъргаст. — Както вече ви казах, португалският ми е доста слаб, но напълно достатъчен, за да си съставя добра картина. Фактът е, че през последната половина година в и около Алсдорф са извършени най-малко осем жестоки убийства, но въпреки това в местните вестници няма никакви материали за тях.

Полковникът облиза устни.

— Туризмът е основният ни поминък. Подобни истории биха се отразили... зле на занаята.

— Особено ако се разчуе за начина, по който са извършени престъпленията. Някои от убийствата изглеждат уникално садистични. Други пък са извършени колкото се може по-бързо — най-често с прерязване на югуларната вена. Видях фотографиите.

Полковникът се намръщи, но не каза нищо.

— И тук е моментът, който ми е най-трудно да разбера. Извършени са куп убийства, но, доколкото мога да преценя, гражданската полиция не е предприела почти нищо.

Полковникът се намръщи още повече.

— Не им се занимава. Алсдорф е бедно градче. Под интересите им е. Всички жертви са саrpones. Селяци. Надничари от планините. Безпарични скитници.

Пендъргаст кимна.

— И затова сте оставен с военната полиция да разрешавате случаите, без да имате необходимите ресурси, като в същото време се опитвате да пазите нещата в тайна от туристите и местните жители. Както казах, това е проблем.

Дойде една сервитьорка, смени празната халба на полковника с пълна и попита Пендъргаст какво ще поръча.

— Същото, което пие и полковникът — каза той на португалски, след което премина отново на английски. — Позволете да ви попитам нещо. Когато лежите буден нощем и мислите за случая, за това кои биха могли да са убийците, накъде се насочват подозренията ви?

Полковникът отпи от бирата си, но не отговори.

— Мисля, че знам. Мислите ви се насочват нагоре по реката, дълбоко в джунглата. Към място, известно като Нова Годои.

За първи път полковникът го погледна с неподправена изненада.

Пендъргаст кимна.

— За онова място се носят много слухове, нали? Има репутация за нещо зло вече повече от половин век. Носят се какви ли не предположения какво става там, кой живее там, с какво се занимават... накратко, жителите на Блуменау и Алсдорф си шепнат какво ли не. Говори се за любопитни, които тръгнали към Нова Годои... но така и не се върнали.

Халбата на Пендъргаст пристигна. Той погледна бирата, но не я докосна.

— Знам и още нещо за вас, полковник. Вярно е, грижа ви е за Алсдорф. При това ви е много грижа. Фактът, че гражданската полиция не проявява интерес към убийствата, сигурно не ви дава покой. Но истината е, че вие сте военен. Изтъкнат служител от специалните части. И усещам, че сте човек, който, ако вижда ясно дълга си, няма да позволи на бюрокрацията или на йерархията на командването да му се изпречва на пътя. Ако знаехте какво става в Нова Годои, ако знаехте, че те са отговорни за убийствата *и за онези, които още не са извършени*, според мен едва ли бихте се поколебали да действате.

Полковник Суза изгледа Пендъргаст дълго и изпитателно. Накрая кимна едва забележимо.

— А *вие* какво знаете за Нова Годои? — попита Пендъргаст.

Полковникът остави угарката в пепелника и отпи дълга глътка бира.

— Говори се, че е започнало преди векове като францисканска мисия високо в планините.

— И после?

— Отците били избити от местните индианци — неохотно продължи полковникът. — Така мисията се превърнала в гарнизон на португалски войници, които в крайна сметка избили местните. След това мястото станало плантация, но тя била изоставена през трийсетте. След войната там се заселили немски бежанци, както и на много други места в Бразилия.

— А какво представлява самото място?

— Много е отдалечено и до него е почти невъзможно да се стигне, при това само по реката. Немското селище е разположено на брега на езеро във вулканичен кратер. В средата на езерото има остров, на който била построена първо мисията, а после и фортът. — Той сви рамене. — Жителите са напълно затворени. Използват Алсдорф като портал към външния свят, за новини, припаси и така нататък, идват и си заминават, но никога не общуват с никого, дори с германските си сънародници. — Полковникът замълча за момент. — Опитват се да се смесват с останалите, да не привличат внимание към себе си. Като се изключи това, нямам какво друго да кажа.

Пендъргаст кимна бавно.

— Начинанието би било опасно като военна операция. И гражданската полиция, разбира се, не бива да научава нищо. Акцията трябва да се извърши от военната полиция и да остане в пълна тайна. Целта несъмнено ще бъде добре охранявана и отбранявана; ще е нужна ударна част от най-малко сто души, за предпочитане повече. Но *вие* не бива да тръгвате без пълен инструктаж и без данни от разузнаване — неща, които мога да ви осигуря. Както споменах, ако всичко мине успешно, проклятието над Алсдорф ще бъде вдигнато завинаги.

— Значи твърдите, че хората от Нова Годои са отговорни за убийствата, така ли? — попита полковникът.

— Точно това твърдя.

— И какви са доказателствата ви?

Пендъргаст извади от вътрешния джоб на спортното си сако няколко снимки от местопрестъпленията в Ню Йорк. Разположи ги една по една пред полковника, който ги разгледа мълчаливо и после каза:

— Да, същите са като тукашните убийства.

— Тези убийства са извършени в Ню Йорк. Проследих убиеца до Нова Годои.

— Но защо Ню Йорк?

— Дълга история, която с радост ще ви разкажа по-нататък. И тъй, нужни ли ви са повече доказателства за твърденията ми, или това ще бъде достатъчно?

— Достатъчно е — каза полковникът, като побутна с отвращение снимките.

— Има някои условия. Някъде в Нова Годои има двама младежи. Близнаци. Нито един не бива да пострада — ще се погрижа лично за тях. Ще ви дам техни скици.

Полковникът изгледа Пендъргаст, но премълча.

— И още нещо. В Нода Годои ще има мъж — висок, едър, с късо подстригана снежнобяла коса. Казва се Фишер. Никой не бива да го докосва. Той е мой и аз ще се заема с него.

Над масата се възцари тишина.

— Това са единствените ми условия — рече Пендъргаст. — И тъй, искате ли да чуете какъв е по-нататъшният ми план?

За момент полковникът остана мълчалив. После по лицето му бавно плъзна усмивка.

— Определено успяхте да събудите интереса ми, агент Пендъргаст.

[1] Добър ден (порт.). — Б.пр. ↑

През прозореца на малката барака се виждаше как сутрешната слана блести по земята и клонките на околните букове. Немошните лъчи на слънцето проникваха през завесите, а добре заредената печка излъчваше приятна топлина. Джак се суетеше около нея с тиган в ръка. До него имаше тава с цвърчащ бекон.

Той се обърна.

— Специалните палачинки с боровинково сладко на Джак идват.

— Дай да ти помогна — каза Кори и понечи да стане.

— Не, не! — Джак се обърна. Престилката му беше цялата изпоцапана. Не го биваше особено като готвач, помисли си Кори. Но пък можеше да каже същото и за себе си.

— Аз командвам парада, ти просто стой там. — Без да пита, той грабна кафеника и напълни отново чашата й.

— Не ми харесва да седя със скръстени ръце.

Джак се усмихна.

— Свиквай.

Кори отпи глътка кафе. Беше пристигнала вчера със следобедния автобус, увери се, че никой не я следи, и измина пеша пътя от заведението на Франк до бараката. Баща й беше нелепо радостен да я види. Тя му разказа подробностите от разследването си и той много се развълнува.

— Значи е вярно, че Чарли не скубе клиентите? — попита Кори. Чарли изглеждаше достатъчно убедителен по другите въпроси, но на нея още й беше трудно да повярва, че един дилър на автомобили може да бъде толкова честен.

— Никога не съм го хващал да го прави — отвърна Джак. — Веднъж дъртият Рико го привика в офиса, остави вратата отворена и го направи на пух и прах, че не участва в програмата. Каза, че „подронвал високия дух“. — Джак се разсмя. — Можеш ли да повярваш? Честността подронвала духа.

— Тогава защо не са го разкарали, щом не им играе по свирката?

— Чарли го бива в продажбите. — Джак сипа смес за палачинки в тигана и се чу приветливо съскане.

Кори започваше да проумява нещо. Проблемът на баща ѝ не беше нечестността му, а точно обратното — една непреклонна, твърда честност, граничеща със самодоволство. Беше научила от него, че го изхвърлили от предишната му работа (като продавач на стереоуредби), защото отказал да участва в някакви трикове при продажбите. Тогава той също заплашил да се обърне към Бюрото за по-добър бизнес. Поради подобни причини не успял и в попрището на застрахователен агент.

Кори го гледаше как се суети около печката и неволно се замисли как би постъпила самата тя в същата ситуация. Дали щеше да се включи в схемата с кредитните измами? Най-вероятно не, но беше абсолютно сигурна, че няма да се обърне към блюстителите на закона заради нещо толкова дребно като надуването на цената с един-два процента. Компаниите за кредитни карти, банките и ипотечните фирми погаждаха подобни номера по милион пъти на ден. Сигурно просто щеше да напусне работа.

Отново се зачуди дали наистина е замесена от полицейско тесто. Просто нямаше инстинктите на човек, който ще изпита удовлетворение от това да накаже злосторниците. Как ли го правеше Пендъргаст?

Джак преобърна театрално палачинката.

— Гледай само.

Палачинките наистина бяха идеално златисти, мъничките диви боровинки оставяха възхитителни на вид пурпурни петна. Може пък в крайна сметка да го биваше за готвач.

— Към това върви истински кленов сироп — заяви Джак и вдигна бутилката. — Значи Чарли има приятел актьор, който ще се появи в автокъщата със записващо устройство. Страхотно. Самият аз трябваше да се сетя.

— Записът няма да бъде допуснат като доказателство.

— Може би. Но е достатъчно само да започнат да си пххат носовете и да задават въпроси и кирливите ризи ще излязат наяве. Идеята е добра. Много добра.

Мобилният телефон на Кори иззвъня. Тя го извади.

— Чарли звъни. — Отговори, като превключи на спикърфон.

— Кори — задъхано рече Чарли. — Няма да повярваш. Направо невероятно. Заковахме ги. Няма да има нужда от моя приятел. Разполагам с димящо оръжие. Доказателство, че са насадили баща ти.

— Какво? Как?

— Вчера, след като ти си тръгна, Рико и момчетата проведоха работна среща. Мен ме изключиха. След срещата всички отидоха в „Синята гъска“, сигурно да поговорят за взлома, и ме оставиха сам в автокъщата до края на работния ден.

— И какво?

— Дъртият Рико е вадил нещо от сейфа за срещата и забравил да го затвори. Вратата беше открената. Надникнах вътре, просто не можех да пропусна възможността. И намерих плик с пари в брой, някъде към десет хилядарки, с бележка до някой си Лени Отеро. Към плика имаше отчет от въпросния Отеро, написан на ръка, в който подробно се описват разходите и таксите за някакъв „проект“, който изпълнил неотдавна.

— Какъв проект?

— Да натопи Джак Суонсън за обира на банката.

— *Пише* ли го? — Кори не можеше да повярва на ушите си.

— Майка му стара! — възкликна Джак, скочи от стола си и удари юмрук в отворената си длан.

— Кой беше това, баща ти ли? — попита Фут.

— Да. На спикърфон съм.

— Добре. Както и да е, не е написано точно така — не с толкова много думи, разбира се. Отчетът е малко завоалиран, без да споменава никакви имена или друго, но когато го прочетеш целия, нещата са ясни като бял ден. Накрая Отеро дори моли Рико да изгори съобщението. Направо димящо оръжие, казвам ти.

— Това е страхотно! — обади се Джак. — Какво направи с него?

— Трябваше да го оставя вътре, но го снимах с телефона си. Снимките са в джоба ми. Така че вижте, ето какво трябва да направим. Отиваме направо в полицията, даваме им снимките и ги караме да сложат веднага ръка на сейфа — наистина *веднага*. Автокъщата отваря в десет, след три часа. Остава само да се надяваме Рико да не цъфне пак по-рано. Кори, двамата с теб трябва да идем колкото се може по-скоро при ченгетата, за да получат разрешително да обискират сейфа. Знаем, че документът ще бъде вътре най-малкото до десет часа. Но ако

се забавим, кой знае — в единайсет Рико може да се е разплатил и да е изгорил бележката. Така ще останем с празни ръце.

— Разбирам — каза Кори. Джак беше плътно до нея, лицето му беше напрегнато.

— Виж, Кори, ще дойда да те взема. Трябва да идем заедно. Двама служители на Рико ще изглеждат по-убедително от един.

— Да, но...

— Кажу ми къде сме — каза Джак. — Можеш да му се довериш. Тя поклати глава.

— Далеч ли сте? — попита Фут.

— На малко повече от час с кола, но...

— Толкова далеч? По дяволите. Виж, знам, че не искаш да издаваш къде се крие баща ти, но това не може да чака.

— Добре. Ще те чакам. В Олд Фаундри, Ню Джърси, в селския магазин. Ще съм там след един час.

— Как ще стигнеш дотам, щом нямаш кола?

— Не се безпокой за мен, бараката не е много далеч. Ще те чакам.

Тя затвори. Джак я сграбчи в прегръдката си и възкликна:

— Страхотно! После изражението му внезапно се промени, защото малката постройка се изпълни с парлив дим. — Ох, по дяволите! Изгорих палачинките!

53.

Доковете на Алсдорф, доколкото можеха да се нарекат така, се намираха покрай Рио Итажаи-Аку — широка кафява миризлива река, течаща от покритата с джунгли вътрешност на най-южните провинции на Бразилия. Доковете бяха оживено място, пълно с рибари, които разтоварваха улова си в огромни дървени ръчни колички, прекупвачи, които крещяха и размахваха пачки пари, продавачи на лед, които караха ледени блокове, курви, пияници и улични търговци, бутаци колички, натоварени с меки гевреци, наденички, задушено говеждо и, което бе още по-странно, кебап от пиле тандури.

Сред това множество си проправяше път странна фигура — леко прегърбен мъж, облечен целият в каки, с прошарена брада като на Ван Дайк и коса, скрита под широкопола шапка. На гърба си мъкнеше раница, от която стърчаха мрежи за пеперуди, капани, буркани, фунии, тръби и друго екзотично оборудване за лепидоптеристи. Мъжът се опитваше да слезе до кейовете и си пробиваше път през тълпата, като протестираше с пискливия си свадлив глас на развален португалски, докато се буташе през множеството на път към една барака в края на плаващия кей, на която имаше изписан на ръка надпис ALUGUEL DE BARCOS^[1].

Белмиро Пасос, кльоцав мъж по тениска, шорти и джапанки, седеше в бараката, ядеше голям мек геврек и гледаше приближаващата фигура. Зад Пасос имаше лодки, предимно очукани скифове „Каролина“ с разпадащи се двигатели „Ямаха“, които можеха да бъдат наети от всеки за почти всякаква цел, законна или незаконна. Клиентите му бяха предимно пътници, тръгнали нагоре или надолу по течението към някое труднодостъпно село, или рибари, чиито лодки бяха повредени. От време на време Белмиро даваше под наем лодка на някой авантюристично настроен турист, естествоизпитател или любител на спортния риболов. Щом видя приближаващия човек, той незабавно го определи като естествоизпитател и по-точно като

колекционер на пеперуди — в щата Санта Катарина идваха много като него, тъй като районът се славеше с разнообразната си и екзотична популация на пеперуди.

Развълнуваният мъж най-сетне се освободи от множеството рибари и приближи запъхтян. Белмиро го посрещна с широка усмивка.

— Yo... eu... quero alugar um barco! Alugar um barco? — извика мъжът, като се препъваше в думите и смесваше испански и португалски, създавайки почти нов език.

— Тук говорим и английски — тихо каза Белмиро.

— Слава богу! — Мъжът смъкна раницата си. Дишаше тежко. — Господи, колко е горещо! Искам да наема лодка.

— Разбира се — отвърна Белмиро. — За колко време?

— Четири дни, може би шест. Трябва ми и водач. Аз съм лепидоптерист.

— Лепидоптерист?

— Събирам и изучавам пеперуди.

— А, пеперуди! И къде отивате?

— Към Нова Годои.

Тук Белмиро се сепна.

— Това е много далеч нагоре по Рио Итажаи до Сул, дълбоко в джунглата. Пътуването е опасно. И Нова Годои е закрыта територия. Никой не ходи там. Неканени гости не се приемат.

— Няма да безпокоя никого! И знам как да се оправям с такива хора. — Мъжът потърка пръсти, намеквайки за пари.

— Но защо Нова Годои? Защо не Националният парк Сера Герал, в който има много редки пеперуди?

— Защото кратерът на Нова Годои е мястото, където е била забелязана последната пеперуда Кралица Беатрис през хиляда деветстотин трийсет и втора. Казват, че е изчезнала. Аз твърдя, че не е, и смятам да го докажа!

Белмиро изгледа мъжа. Във воднистите му очи блестеше фанатизъм. Това можеше да се окаже доста доходоносно, стига да изиграеше добре картите си, макар че най-вероятно щеше да изгуби една лодка и може би щеше да се забърка в неприятно разследване.

— Нова Годои. Много скъпо.

— Имам пари! — каза мъжът и извади дебела пачка банкноти. — Но, както казах, имам нужда от водач. Не познавам реката.

Бавно кимане. Водач до Нова Годои. Още един проблем. Но не и нерешим. Имаше хора, готови на всичко за пари.

— Какво ще кажете? — попита мъжът. — Ще ме заведете ли дотам?

Белмиро поклати глава.

— Имам работа тук, doutor. Не добави, че има и жена и деца, които би искал да види отново. — Но ще ви намеря водач. И ще ви дам лодка. Сега ще се обадя.

— Ще чакам — каза мъжът и почна да си вее с шапката.

Белмиро отиде в дъното на бараката и се обади. Наложил се да убеждава няколко минути, но въпросният човек беше един от онези, чиято алчност не познаваше граници.

Върна се с широка усмивка. С наема, който смяташе да поиска, можеше да си купи две запазени лодки втора ръка.

— Намерих ви водач. Майкъл Джексън Мендонка. — И като видя невярващата намръщена физиономия на мъжа, добави: — В Бразилия имаме много Майкъл-Джексъновци, певецът е изключително популярен. Името е често срещано.

— Както и да е — каза мъжът. — Но преди да го наема, искам да се срещна с този... ъ-ъ-ъ, Майкъл Джексън.

— Ще дойде скоро. Говори добре английски. Живял е в Ню Йорк. А дотогава да приключим нашия бизнес. Цената на лодката е двеста реала на ден, doutor, с депозит от две хиляди, които ще ви върна, когато ми върнете лодката. Това не включва тарифата на сеньор Мендонка, разбира се.

Фанатизираният естествоизпитател започна да брои банкнотите, без да му мигне окото.

[1] Лодки под наем (порт.). — Б.пр. ↑

54.

Кори Суонсън излезе от бараката и тръгна по прекия път през хребета и надолу по лъкатушешката пътека към шосето. Беше оставила баща си изпълнен с безпокойство, бълващ непрекъснат поток ненужни съвети, предупреждения и какви ли не предположения, ако едно или друго не мине според замисъла. Цялото му бъдеще зависеше от това тя и Фут да свършат работата — и двамата го знаеха.

Гората беше студена и пуста, голите клони на дърветата потракваха един в друг под засилващите се напори на вятъра. Приближаваше буря с обещание за дъжд, а може би дори за киша. Кори адски се надяваше времето да се задържи, докато успеят да стигнат до полицията и да ги накарат да атакуват автокъщата. Погледна си часовника. Осем сутринта. Оставаха два часа.

Пътеката излезе на пътя и тя успя да различи магазина на Франк на около километър и половина надолу с неговата занемарена неонена реклама на „Будвайзер“, която примигваше нещастно. Тръгна бързо натам, като вървеше по банкета. Когато приближи, забеляза през прозорците, че сутрешната тълпа вече се е събрала на кафе и цигари. Пое дълбоко дъх и бутна небрежно скърцащата врата.

— Какво да бъде? — попита Франк, като се поизпъчи и направи неуспешен опит да глътне шкембето си.

— Кафе, ако обичаш.

Тя седна на една масичка и отново си погледна часовника. Осем и четвърт. Фут щеше да пристигне най-късно в осем и половина.

Франк ѝ донесе кафето със сметана и захар. Три пакетчета захар и три дози сметана направиха противната напитка горе-долу поносима. Кори го изгълта и протегна чаша за още.

— Времето си го бива — каза Франк, докато ѝ наливаше. — Да.

— Как се справяте с татко ти там горе?

Кори скъса още три пакетчета захар и изсипа съдържанието им в чашата, след което добави сметаната.

— Добре. — Не откъсваше поглед от дебелилото стъкло на прозореца, гледащ към паркинга и колонките за бензин.

— Ловният сезон започва след няколко дни — каза Франк, който бе преминал на приятелски режим, готов да дава съвети. — В района на Лонг Пайн се събират доста ловци. Не забравяйте да носите оранжево.

— Ясно — рече Кори.

Появи се кола — движеше се малко по-бързо от необходимото — и спря с лек писък на спирачки. „Ескалада Хибрид“ със затъмнени стъкла — колата на Фут. Кори рязко стана, хвърли няколко банкноти на масата и излезе. Фут отвори окаляната предна врата и тя се вмъкна в приятно миришещото на кожа купе. Фут беше с обичайния си безупречен костюм, но изглеждаше напрегнат. Потегли още преди да е успяла да затвори вратата и излезе на пътя със свистене на гуми.

— Обадих се на полицията в Алънтаун — каза той, докато набираще скорост. — Обясних им всичко. Отначало бяха скептични, но успях да ги убедя. Очакват ни и са готови да се задействат с разрешителното, ако им хареса онова, което им покажа. Ще го харесат.

— Благодаря.

— Няма защо да ми благодариш. Просто защитавам себе си. И мисля, че татко ти е бил натопен.

Той ускори още, като поглеждаше детектора за радари, закрепен за огледалото. Вече летяха по пътя, а дърветата профучаваха покрай тях. Фут караше умело и гумите изсвистяха недоволно, когато взе завоя.

— Ох, мамка му — рече Кори. — Току-що пропусна отбивката за Шосе деветдесет и четири.

— По дяволите, вярно. — Фут намали и отби към банката, за да направи обратен завой. Погледна я. — Хей, сложи си колана.

Кори посегна зад себе си да измъкне колана — закопчалката беше успяла да се напъха между седалките. Докато го правеше, долови зад себе си някакво движение и понечи да се обърне, но желязна ръка я сграбчи през шията и поднесе към лицето ѝ парче плат, от което се носеше задушливата миризма на хлороформ.

Но тя беше готова.

Стисна дръжката на макетния нож, който бе скрила в ръкава си, замахна рязко и поряза дълбоко месестата част на дланта на Фут, като в същото време се извъртя. Фут изрева от болка, пусна парцала и

сграбчи ранената си ръка. Кори се обърна към него и опря острието на ножа в гърлото му.

— Пипнах те.

Фут не отговори. Продължаваше да стиска порязаната си ръка.

— За такава идиотка ли ме смяташе? — попита тя и притисна острието още повече в гърлото му. — Може и да си заблудил баща ми с глупостите за работническата класа и тъй нататък. Но не и мен. Набелязах те от самото начало. Единственият честен дилър във фирмата, дрън-дрън. Всичко беше прекалено хубаво и спретнато, за да е истина. А онази дивотия с находката в сейфа за извършената услуга? Как ли пък не!

Бързо, преди да е успял да се окопите. Кори опипа джобовете на палтото и панталона му, намери едрокалибрен револвер, извади го, насочи го към него и изсъска:

— И какво става в действителност?

Фут дишаше тежко.

— Какво мислиш? Схема. Нещо много по-сладко от вдигането на няколко процента тук-там. Мога да включа теб и баща ти.

— Да бе. Баща ми сигурно е започнал да надушва, че има нещо гнило. И затова си го натопил. — Тя посочи с оръжието. — Знам, че най-вероятно си разбрал къде е бараката му. Сигурно си дошъл порано, огледал си се и си ме видял да излизам на пътя. — Пое дълбоко дъх. — А сега ще стане следното. Караш нагоре към бараката. Ще държи револвера насочен към теб през цялото време. Първо ще разкажеш цялата история на баща ми. После ще се обадим на полицията. И ще им разкажеш и на тях. Ясно?

За момент Фут остана напълно неподвижен. После кимна.

— Добре. Карай бавно. И никакви приумици, или ще те гръмна. — Истината бе, че Кори не беше стреляла никога през живота си. Но Фут не знаеше това.

Държеше се настрана от Фут с насочено към него оръжие, докато той потегли отново по пътя и зави към Лонг Пайн. В купето цареше пълно мълчание, докато караха нагоре по серпентините.

На трийсетина метра от завоя за бараката тя му направи знак с револвера.

— Спри тук.

Фут спря.

— Изключи двигателя и слез.

Фут се подчини.

— А сега тръгни към бараката. Ще вървя зад теб. Знаеш какво ще се случи, ако опиташ някоя глупост.

Фут я погледна. Лицето му бе ужасно бледо, плувнало в пот въпреки студа. Бледо и гневно. Той тръгна към бараката. Сухите клонки пращяха под краката му.

Кори беше сторещена от притока на адреналин и сърцето ѝ биеше плашещо бързо. Но беше успяла да запази гласа си спокоен и да скрие треперенето си. Непрекъснато си повтаряше, че е била и в по-лоши ситуации — много по-лоши. „Спокойно — каза си. — Бъди спокойна и накрая всичко ще бъде наред“.

Тъкмо стигнаха до бараката, когато Кори чу ключалката да изщраква. Вратата се отвори внезапно и удари Кори по китката. Тя извика от болка и изпусна оръжието.

Баща ѝ стоеше на прага и местеше поглед от Фут към нея и обратно.

— Кори? — объркано рече той. — Чух шум. Какво правите тук? Нали отивахте в града...

Кори скочи към оръжието, но Фут се оказа по-бърз. Сграбчи револвера, като в същото време грубо я изблъска назад. Джак Суонсън се взираше неразбиращо в оръжието, докато Фут го вдигаше към него. В последния момент Джак се хвърли към гората зад бараката, но револверът изтрещя и ако се съдеше по начина, по който се сгърчи тялото на баща ѝ, Кори можеше да каже, че куршумът е улучил целта си.

— Копеле мръсно! — изкрещя тя и се обърна към Фут с вдигнат нож. Фут обаче рязко се извъртя към нея, фрасна я с дръжката на револвера в слепоочието и светът изведнъж се изключи.

Дойде на себе си бързо и умът ѝ се проясни. Ръцете и краката ѝ бяха закопчани с пластмасови белезници и бе хвърлена безцеремонно на задната седалка на колата на Фут, лежеше на една страна.

Зачака, непоносимо напрегната, като се мъчеше да се освободи и се вслушваше. Беше планирала толкова внимателно всяка стъпка — и всичко отиде по дяволите само за петнайсет секунди. Какво щеше да

прави сега? Какво щеше да се случи? Господи, вината бе изцяло нейна. Трябваше да иде в полицията, вместо да се опитва да се справи сама, но се страхуваше, че те просто ще арестуват баща ѝ...

И тогава чу още изстрели — два, един след друг. Последва тишина. Наруши я порив на вятъра, който залюля клоните на дърветата и те започнаха да се блъскат, блъскат, блъскат един в друг.

55.

Естествоизпитателят седеше на сянка върху раницата си и чакаше пристигането на сеньор Майкъл Джексън Мендонка. Онзи най-сетне се появи, при това с фанфари — едър, широкоплещест, почернял от слънцето, сравнително млад, с гигантска усмивка, дълга къдрава коса, прибрана с бандана^[1], риза без ръкави, шорти и джапанки. Проби си с лакти път през тълпата, като силният му дружелюбен глас подканваше всички да му сторят път. Протегна ръка дващест метра преди да е стигнал до учения и се ръкува енергично с него.

— Майкъл Джексън Мендонка! На вашите услуги!

Естествоизпитателят измъкна полусмазаната си ръка при първа възможност и каза малко сковано:

— Аз съм Пърсивал Фосет^[2]. — Поне английският на Мендонка беше почти перфектен.

— Пърсивал! Мога ли да ви наричам Пърси?

Разрешението бе дадено с още едно сковано кимане.

— Добре, добре! Аз самият съм от Ню Йорк. Куинс! Прекарах дващест години във вашата велика Америка. И тъй... чух, че искате да пътувате до Нова Годои?

— Да. Макар да се оказа, че може да е трудно.

— Не, ни най-малко — извика Мендонка. — Вярно, пътят е дълъг. И Нова Годои не е истински град, искам да кажа, *публичен* град. Намира се много навътре в гората. Външни лица не се допускат. Не са приятелски настроени. *Никак* не са приятелски настроени.

— Не ми трябваат приятели — каза естествоизпитателят. — Няма да досаждам на никого. Ако изникнат проблеми, мога да платя. Разбирате ли, тръгнал съм по следите на Кралица Беатрис. Да ви е позната?

Мендонка се намръщи объркано.

— Не.

— Не? Това е най-рядко срещаната пеперуда на света. Уловен е само един екземпляр, който сега се намира в Британския музей, екземпляр номер 75935A1901. — Произнесе номера едва ли не с

благоговение. — Всички я смятат за изчезнал вид... но аз имам основания да смятам, че това не е така. Разбирате ли... — вече разпалено продължи той, — от проучванията ми излиза, че кратерът на Нова Годои представлява уникална екосистема с много специални условия. Пеперудата се е срещала само там и никъде другаде. А този кратер не е бил посещаван от професионален лепидоптерист от времето на Втората световна война! Какво може да се очаква в такъв случай? *Естествено*, че не са били наблюдавани още пеперуди — защото не е имало учен, който да ги наблюдава! Но вече има — аз.

Разрови се в раницата си и извади ламинирана фотография на малка кафява пеперуда, забодена за бял картон, с надпис под нея.

Мендонка се загледа в снимката.

— Това ли е Кралица Беатрис?

— Великолепна е, нали?

— *Esplêndido*. Сега трябва да поговорим за сумата.

— Това е екземплярът от Британския музей. Виждате как е избледняла, за жалост. Твърди се, че в действителност цветът ѝ е на пътен махагон.

— За сумата — повтори Мендонка.

— Да, да. Колко?

— Три хиляди реала — каза Мендонка, като се мъчеше да говори небрежно. — Това е за четири дни. Плюс разходите за храна и припаси.

— Освен наема на лодката? Хм-м. Е, щом цената е такава, такава да бъде.

— Всичко в аванс — бързо добави Мендонка.

Кратка пауза.

— Половината сега, половината после.

— Две хиляди в аванс, хиляда като пристигнем.

— Е, добре.

— Кога тръгваме? — попита Мендонка.

Естествоизпитателят го изгледа изненадано.

— Веднага, разбира се.

И започна да брои парите.

Естествоизпитателят седеше на носа с раницата си и четеше книга на Владимир Набоков, докато Мендонка товареше в лодката хладилна чанта с храна, сушени припаси, палатка, спални чували и собствения си скромен багаж, съдържащ кат чисти дрехи.

Не след дълго пътуваха нагоре по течението. Мендонка седеше на кормилото и лодката оставяше кремава диря в кафявата вода. Вече бе късно сутринта и Мендонка си мислеше, че привечер ще успеят да стигнат последното селище преди джунглата. Там нямаше къде да отседнат, но поне можеха да намерят вечеря и — най-вече — студена бира в местния *fornesimento*. Щяха да прекарат нощта на открито край реката. Освен това се надяваше, че ще успее да научи от някого как да продължи през последната част от Рио Итажаи до Сул до Нова Годои — място, на което никога не бе стъпвал, макар да бе чувал много слухове за него.

Докато лодката пътуваше нагоре, разминавайки се с рибари и речни пътешественици, над водата подухна приятен ветрец, който ги разхлади и пропъди комарите. Подминаха последните къщи на Алсдорф, зад които се ширнаха зелени ниви, някои засети, други оставени за пасища. Всичко беше много подредено и поддържано — както си беше по принцип в южните части на Бразилия. Нищо общо с хаотичния, затънал в престъпност Рио де Жанейро.

Естествоизпитателят вдигна глава от книгата си и учтиво попита:

— Били ли сте в Нова Годои?

— Ами, не точно — отвърна Мендонка. — Но знам как се стига дотам, разбира се.

— Какво ви е известно за онова място?

Мендонка се изсмя, за да прикрие нервността си.

Страхуваше се, че пътникът ще започне да задава подобни въпроси. Макар че не вярваше и на половината от слуховете, които бе чувал, не искаше да плаши клиента си.

— Чувал съм някои неща. — Мендонка поклати глава и коригира курса, за да се размине с група рибари с мрежа.

— Колко души живеят там?

— Не зная. Нова Годои не е истински град, както вече ви казах. Стара тютюнева плантация, частна собственост, затворена за външни лица. Германска колония като онези, които съществували навремето навсякъде по тези места, само че много по-отдалечена.

— Значи е била тютюнева плантация?

— Да. Тютюнът е един от най-големите ни земеделски отрасли — гордо заяви Мендонка. За да подчертае думите си, извади от джоба си две пури и предложи едната на естествоизпитателя.

— Не, благодаря. Не пуша пирони за ковчег.

— Ха, ха — отвърна Мендонка и запали. — Много сте забавен. — Пусна облаче дим. — Тютюн. Плантацията била изоставена през трийсетте. След войната дошли германците и възникнало малко селище. Живеят си там и почти не идват надолу. Другите германци не ги харесват, казват, че били нацисти. — Мендонка се разсмя от сърце.

— Но вие не вярвате.

— В Бразилия хората си мислят, че навсякъде е пълно с нацисти. Това е национално развлечение. Има ли петима стари германци някъде, всички казват — трябва да са нацисти. Не, хората от Нова Годои просто живеят уединено, това е. Те са нещо като... как беше думата? Нещо като култ. Външните посетители не са добре дошли. Изобщо не са добре дошли.

Ново дръпване от пурата, после още едно. Двете синкави облачета изостанаха зад лодката.

— Някои май си мислят, че убийствата в Алсдорф са извършени от хора от Нова Годои — изтърси естествоизпитателят.

— Убийства ли? А, говорите за слуховете, които се носят. Местните хора са такива провинциалисти. Където и да разпитате в Бразилия, ще ви кажат, че ония от съседното селище са все лоши хора. Живял съм в Куинс, така че не се връзвам на такива неща. — Разсмя се отново, за да омаловажи слуховете. Беше изненадан, че чужденецът е научил толкова много. Нямахше смисъл да го плаши, преди да е прибрал последната си хилядарка.

— Ами какво ще кажете за другия слух? Нали се сещате, че всички в Нова Годои били близнаци?

Тук вече Мендонка замръзна. Беше чувал слуха, но той беше таен, предаваше се само шепнешком. Как бе успял да го чуе този тип, по дяволите?

— Не съм чувал нищо такова — каза той.

— Разбира се, че сте. Говори се, че градчето било населено само с близнаци, почти еднакви. И че провеждали някакви експерименти. Генетични експерименти. Ужасни генетични експерименти.

— Къде чухте това?

— В една бирария.

Това изглеждаше невъзможно. По гърба на Мендонка полазиха студени тръпки. Този естествоизпитател започваше да го плаши.

— Не, не знам нищо такова. Не е вярно. — Отчаяно се опита да смени темата. — Там горе има развалини. Стар форт. Знаете ли историята му?

— Не.

— Бил построен от португалците в края на седемнайсети век. — Покрай многото си други занимания Мендонка караше туристически автобус в Блуменау и знаеше кажи-речи всичко. — Група францискански мисионери построили манастир на един остров в средата на езерото в кратера Годои и покръстили индианците авейкома. Или поне си мислели, че са ги покръстили. — Изсмя се гръмко. — Един ден индианците се надигнали. Писнало им да работят в градините на монасите. Избили ги всичките. Дошли военните, превърнали манастира в крепост и избили или прогонили местните. След като не останали никакви индианци, войниците си заминали. Покъсно мястото станало плантация.

— Защо в района има толкова много германци? — попита естествоизпитателят.

— През хиляда осемстотин и петдесета бразилското правителство започнало програма за германска колонизация. Знаете ли за това? Германия била пренаселена и никой нямал земя, а Бразилия имала земя, която се нуждаела от заселници. Затова Бразилия предложила на германците безплатна земя в отдалечени райони на страната. Така възникнал Блуменау, а също Алсдорф, Жоанвил и още няколко градове в Санта Катарина. Трийсет, може би четирийсет процента от тукашните жители са с германско потекло.

— Ама че интересно!

— Да. Колониите били толкова изолирани, че се развивали по типично германски начин, с немски език, архитектура, култура — всичко. Разбира се, през четирийсет и втора всичко това се променило напълно.

— Какво е станало тогава?

— Тогава Бразилия обявила война на Германия.

— Никога не съм чувал за това.

— Малцина са чували. Във Втората световна война сме били на страната на американците. В Бразилия бил въведен закон, според който немските колонисти трябва да научат португалски и да станат бразилци. Повечето го направили, но някои в отдалечените райони си продължили по стария начин. И много германци напуснали страната, за да се върнат в Германия и да се бият за нацистите. А после избягали отново тук, за да се скрият от Нюрнбергския процес. Поне така казват. Вече всички те са си отишли. Както казваме на португалски, *água debaixo da ponte*. Вода под моста.

— Значи в Нова Годои няма нацисти? — Естествоизпитателят изглеждаше едва ли не разочарован.

Мендонка поклати енергично глава.

— Не, не! Всичко това е мит! — Подчерта думите си с още няколко енергични дръпвания, преди да засили сдъвканата угарка зад борда. Разбира се, слуховете за Нова Годои като че ли никога не преставаха — какви ли не нелепи, пълни със суеверия глупости. Но Мендонка бе живял двайсет години в Куинс. Беше видял света. Познаваше кое е слух и кое — факт.

Лодката продължаваше с равномерно темпо нагоре по течението. Нивите бяха изчезнали, гората от араукарии приближаваше, хвърляйки тъмни сенки над кафявата вода. И макар че беше живял в Куинс, Мендонка усети как ледените тръпки на страха го полазват отново.

[1] Превръзка за глава. — Б.пр. ↑

[2] На името на Пърсивал Харисън Фосет (1867–1925) — английски учен и пътешественик, изчезнал при поредната си експедиция в Бразилия, посветена на търсенето на изгубена цивилизация в джунглите. — Б.пр. ↑

56.

Първият куршум улучи Джак Суонсън в рамото, докато той се хвърляше към прикритието на храсталците зад бараката. Вторият прелетя над главата му.

Зашеметен, той остана да лежи на земята за момент, като се вслушваше в звуците от борба и пъшкането наблизо. След това се затръшна автомобилна врата. В същия миг Джак скочи и се втурна в гората. Небето бе тъмно и вятърът люлееше клоните и гъстите планински лаврови храсти, растящи под дърветата.

Познаваше тези гори. И вечнозелените лаври осигуряваха идеално скривалище. Той се втурна към тях, като си пробиваше път през храсталака, мъчейки се да се отдалечи колкото се може повече от Фут. Когато реши, че е навлязъл достатъчно в гората, приклепна и тръгна странично, като заобикаляше най-гъстите места и навлизаше все по-навътре в храсталака. Вече усещаше с растящо облекчение, че се е измъкнал — Фут никога нямаше да го намери в този гъсталак, пълен с животински пътеки, които му осигуряваха много пътища за бягство. Но какво се беше объркало? Защо Фут? Нали той се опитваше да им помогне...

В гората проехтя глас.

— Джак!

Джак замръзна. Гласът на Фут.

— Джак! Трябва да поговорим!

Джак спря приклепнал, дишаше тежко. Постепенно нещата започнаха да се преподреждат в главата му. Значи беше истина — трябваше да е истина. Фут беше част от схемата. Всичко, което им бе казал, е било лъжа. И сега Кори беше в ръцете му.

— Чуваш ли ме, Джак? Държа дъщеря ти! Вързана е в колата ми. Така че имаме да си поговорим за доста неща, нали?

Джак чуваше как Фут върви през гората и газии през храстите планински лавър.

— Да, Джаки! Трябва да поговорим!

Джак продължаваше да се движи, встрани от посоката, в която говореше Фут. Господи, трябваше да помисли, да се овладее.

„Фут държи Кори!“

Тази мисъл заплашваше да заличи и малкото здрав разум, който бе успял да си възвърне. Какво да прави? Не можеше да избяга. Трябваше по някакъв начин да се справи с Фут, да спаси дъщеря си. Само че копелето имаше револвер, а той само малко джобно ножче. „Прострелян съм“ — осъзна с известна изненада, докато клечеше в храстите. Рамото му беше окървавено, лявата му ръка висеше безполезно. Странно, но не усещаше болка, а само изтръпване. Значи разполагаше само с една ръка.

Какво можеше да направи?

Опита се да мисли, но междувременно чу Фут да приближава. Сухите клонки пращяха под краката му.

Отново тръгна странично, колкото се може по-безшумно, снишен между храстите. Поривите на вятъра го скриваха, маскирайки както шума, така и движението му.

— Джак, ако не излезеш веднага, ще се върна при колата и ще я убия. Чуваш ли ме? Говори, или тя ще умре.

Страхът парализира Джак. Той бръкна в джоба си, извади ножчето, отвори го и пробва острието с палец. Беше тъпо.

— Говори! — изрева Фут.

Джак се опита да накара устата си да заработи.

— Добре. Ще говоря.

Чу как Фут променя посоката и тръгва към него. Джак се премести, мислеше трескаво. Трябваше да има някакъв изход. *Някакъв*. Усети ужилването на леденостудена капка, после на втора. Гората се изпълни с трополене на дъжд — или беше киша?

— Виж, Джак. Ще оправим нещата. Нищо няма да се случи с теб или с дъщеря ти, ако сътрудничиш. Става ли?

— Става — каза Джак. Гласът на Фут се беше приближил и затова той отново смени позицията си, като се движеше по една тясна животинска пътека сред по-гъстия храсталак.

— Разбира се, че участвах в схема — продължи Фут с успокояващ тон. — Но не такава, за каквато си мислиш. Не дерем клиенти.

— А кого?

— Кредитиращата поупките компания. Подлъгваме ги да финансират несъществуващи продажби на коли. Работим с един техен одитор, който идва всеки месец да брой колите. Страхотна схема, която ни носи куп пари. Ще получиш хубав дял.

Джак продължи да се движи странично.

— Как ти звучат петдесет хилядарки? И ще пусна дъщеря ти. Всичко ще приключи добре.

Фут бавно приближаваше.

— Значи ти си ме натопил — каза Джак.

— Да. Аз те натопих за банковия обир. Наистина съжалявам, Джак. Не можех да позволя да идеш при федералните и да ги накараш да започнат разследване. Всяко разследване, дори за онези тъпи дребнави измами с процентите, би могло в крайна сметка да ме разобличи. Нали разбираш? Нищо лично.

Мълчание.

— Джак? Не мога да говоря на храстите. Трябва да говорим лице в лице.

Фут се намираще на около петдесет метра, доста голямо разстояние за револвер. Джак се изправи и моментално клекна отново, когато проехтя изстрелът.

Фут се втурна към него през храсталака, като стреля отново. Джак тичаше приклекнал и по диагонал. Още един куршум профуча над главата му и скърши няколко клонки.

— С дъщеря ти е свършено, да знаеш!

Джак продължи с максимална скорост през тесните пролуки между храстите, като неочаквано сменяше посоката. Кишата и вятърът скриваха движенията му. Но нещо се случи. Страхът и парализата изчезнаха, сменени от гняв. От изгаряща, свирепа ярост. Кучият син беше отвякъл дъщеря му, беше я вързал, беше се опитал да го убие — и със сигурност щеше да види сметката и на двамата при първа възможност.

С яростта дойде и внезапна яснота на ума. Можеше да мисли отново. И мислите му бяха наистина ужасни.

В шумното си преследване Фут беше изгубил представа за позицията на Джак.

— Ха, ха, Джак. Изобщо не се целех в теб. Виж, нека просто да поговорим. Можем да се разберем и ще си получиш дъщерята. Да го

направим на сто хилядарки.

Джак си спомни, че бе чул затръшване на автомобилна врата, след като беше прострелян. Недалеч от къщата. Нямахше съмнение, че Кори е там. Но къде точно?

Ориентира се и бързо, но безшумно се насочи към най-гъстата част на гората, заобикаляйки Фут, който продължаваше да издава позицията си, като редуваше увещания със заплахи.

— Това беше! Свършено е с нея! — И го чу да тръгва решително през гората.

Джак спря и взе един камък. Метна го със здравата си ръка зад и отстрани на Фут. Храстите изшумоляха. Фут спря и бързо тръгна нагам.

— Джак! Знам къде си! Едно... две... три...!

Джак използва движението и приказките му като възможност бързо да се придвижи, отново странично, но този път нагам, накъдето се беше запътил преследвачът му. Фут извика още няколко пъти, след което продължи — много бързо — през гората.

Джак взе още един камък и го метна, но той отскочи от едно дърво — не се получи така изкусно, както миналия път.

— Хвърляме камъни, а? Няма да ти се получи, задник такъв!

„Продължавай да викаш“ — помисли си Джак и използва възможността да спринтира през един открит район в поредния гъсталак. Кишата вече валеше обилно и бе станал мокър до кости.

Докато се движеше, си даде сметка, че е доста изостанал от Фут. Трябваше да побърза. Хвърли още един камък, в отговор на което проехтяха няколко изстрела, насочени горе-долу в неговата посока. Джак чуваше как Фут продължава да си пробива път към бараката, като повтаряше заплахите си и описваше в живописни детайли какво точно ще направи на Кори.

— Ще ѝ пръсна задника, Джак — помисли си хубаво! И после ще я удуша. Бавно!

Джак спринтира приклепнал през храсталаците. Разразилата се буря му позволяваше да тича почти изправен. Виковете на Фут се засилваха. Трябваше да побърза, да побърза.

Видя отпред открито пространство в тъмната студена гора — пътеката. Фут беше спрял да вика. Джак продължи през храстите

колкото се може по-безшумно, докато не видя слабо блещукане. Колата беше паркирана горе-долу там, където предполагаше.

Но Фут беше по-близо до нея — прекалено близо. Джак видя револвера в кървящата му ръка. Фут се изкиска и отвори задната врата.

— Пригответи се, кучко!

Цялата сила изтече от крайниците на Джак и той рухна на земята. Край. Беше закъснял!

В същия момент нещо тъмно — кубинката на Кори, последвана от облечен в джинси крак — се изстреля от задната седалка към Фут. Кубинката го уцели със зверска сила право в чатала. Фут изпъшка от болка, залитна назад и изпусна оръжието.

Джак моментално скочи. В следващия миг беше върху Фут. Без да обръща внимание на револвера в тревата, с едно бързо и плавно движение замахна с ножчето право към окото му. Острието потъна, очното желе се пръсна и върхът докосна костта отзад. Фут се замята с нечленоразделен рев и посегна към лицето си. Джак намери пипнешком револвера, сграбчи го и го насочи към Фут, който се търкаляше в агония на земята, притиснал окото си, с шуртяща между пръстите му кръв. Джак вдигна оръжието и го опря в главата на Фут.

— Не! — разнесе се глас зад него.

Джак се обърна. Беше Кори: още лежеше на задната седалка с вързани отзад ръце.

— Трябва ни жив — каза тя. — Трябва да го накараме да говори.

В първия момент Джак не каза нищо. После бавно свали револвера. Погледът му се спря върху глезените ѝ. Бяха свободни, а на пода на колата се търкаляха срязани пластмасови белезници.

Кори проследи погледа му и обясни:

— Имаше остър ръб в металната рамка зад мястото на шофьора.

Джак пристъпи напред. Избърса окървавения нож и срязва белезниците на ръцете ѝ. В следващия момент безмълвно прегръщаше дъщеря си, както не бе прегръщал никого през живота си, а сълзите се стичаха по лицата и на двамата.

След дъждовната нощ утрото беше прохладно, мъглите се носеха над реката.

Мендонка, вкиснат и мъчен от махмурлук, управляваше лодката. Естествоизпитателят Фосет отново беше заел мястото си на носа, но вече не четеше книгата си, а се оглеждаше за пеперуди. От време на време викаше на Мендонка да намали, когато забележеше пеперуда покрай реката, а веднъж дори настоя да преследват една с лодката, като самият той се беше пресегнал от носа и размахваше мрежата си, докато не улови летящата гадина.

Последното селище на реката беше тъжна, мръсна, ужасна дупка на име Колония Маримбондо. Там Мендонка беше разпитал за Нова Годои — къде се намира, как да разбере къде точно да акостира. Беше събрал повечето си информация в местната *cervejaría*, бирарията, където бе принуден да харчи от спечелените с пот пари и да купува безброй питиета, за да развърже езиците на селяните. Онова, което успя да изстиска от тях, го беше смутило много. Повечето разкази несъмнено бяха плод на суеверието и пълното невежество, но въпреки всичко му подействаха изнервящо.

Потеглиха рано, малко след изгрев-слънце. Шумът на двигателя отекваше от стената араукарии, от чиито клони продължаваше да капе вода след нощния порой. Мендонка усещаше как влагата се събира в косата и брадата му и как се просмуква в дрехите му.

Господи, как само му се искаше това да приключи по-скоро.

По пладне стигнаха до широк завой на реката. На десния бряг имаше плаващ док с рампа, водеща нагоре към разхлопан дървен кей. Зад високия бряг имаше частично обрасла поляна с няколко ръждясващи бараки „Куонсет“ и паянтов дървен склад. Всичко изглеждаше точно така, както го бяха описали селяните.

— Пристигнахме — каза Мендонка, като наблюдаваше кея за някакви признаци на живот. За негово огромно облекчение мястото изглеждаше изоставено.

Намали скоростта и се насочи към брега, изравни се с дока, скочи и завърза лодката. Остана горе, докато естествоизпитателят, тромав както винаги, измъкна раницата си и я остави на дъските, после се качи и застана несигурно, като се оглеждаше.

— Пристигнахме — повтори Мендонка и успя да се усмихне. После протегна ръка. — Останалите пари, ако обичате, о senhor?

— Ама чакайте малко — каза Фосет и брадата му се разлюля раздразнено. — Нали се разбрахме — две хиляди авансово и...

— И хиляда *като пристигнем* — довърши Мендонка вместо него. — Нали си спомняте?

— О. — Естествоизпитателят се намръщи. — Така ли се разбрахме?

— Да, точно така.

Последва още мърморене.

— Трябва да изчакате, докато се върна. Разбрахме се за двупосочен курс, общо шест дни.

— Няма проблем — каза Мендонка. — Ще изчакам. Но ще ми платите сега.

— Откъде да съм сигурен, че няма да си тръгнете?

Мендонка се изпъчи.

— Защото съм човек на честта.

Това като че ли задоволи Фосет и той бръкна в раницата си, започна да рови, извади пачката пари и отдели две банкноти по петстотин реала. Мендонка ги грабна и ги напъха в джоба си.

Естествоизпитателят вдигна раницата.

— И къде е градчето?

Мендонка посочи към черния път, който пресичаше поляната, минаваше покрай бараките и изчезваше в гората. По-нататък зеленият балдахин се издигаше по склоновете на хълмовете, достигайки до вулканична калдера, която се губеше в ниските облаци.

— Нагоре по пътя. На около пет километра. Това е единственият път.

— Пет километра? — Фосет се намръщи. — Защо не ми го казахте по-рано?

— Помислих си, че вече го знаете — сви рамене Мендонка.

Фосет го изгледа намръщено.

— Чакайте ме тук. Ще се върна след три дни — седемдесет и два часа — по пладне.

— Ще остана при лодката, ще спя в нея. Имам всичко необходимо. — Мендонка се ухили и запали пура.

— Добре тогава.

Естествоизпитателят с мъка си сложи раницата, нагласи ремъците и се затътри по калния път; фигурата му ту изчезваше, ту се появяваше в мъглата. Веднага щом изчезна окончателно в гората, Мендонка забърза към лодката, отвърза въжето, запали двигателя и потегли обратно по течението към Алсдорф с най-голямата скорост, на която беше способен.

58.

Пендъргаст чу в далечината звука на двигателя, който скоро заглъхна надолу по реката. Устните му се изкривиха в едва доловима усмивка и той продължи напред. Черният път се виеше през безкрайната влажна джунгла, от странните, покрити с тръни клони на вечнозелените араукарии капеха капки. Пендъргаст крачеше, като от време на време се отклоняваше да преследва някоя пеперуда. Пътят правеше няколко широки завоя през джунглата, като се издигаше все повече и повече, докато не стигна до ниско стелещите се облаци.

След час и половина излезе на равно на върха на нисък хребет — устието на древен вулканичен кратер. По-нататък пътят се спускаше в мъглата. Видимостта тук бе само няколкостотин метра.

Пендъргаст се загледа към кратера. Бръкна в джоба си и извади сгънат лист — рисунката на Тристрам, характерната особеност на Нова Годои, която не беше успял да опише с думи. Изображението съответстваше идеално на кратера пред него.

Пендъргаст тръгна надолу и когато теренът се изравни отново, се озова пред два стълба от лава от двете страни на пътя, с телена ограда и каменна стена, която се губеше в джунглата отляво и отдясно. Зад портала имаше постройка за стражата. Когато приближи, двама пазачи изхвърчаха навън с карабини в ръце. Започнаха да му викат на немски и насочиха оръжията си към него.

— Говоря само английски! — извика в отговор Пендъргаст и вдигна ръце. — Аз съм естествоизпитател! Дойдох да търся пеперуди!

Войниците явно никога досега не бяха попадали в подобна ситуация. Единият, който явно беше командирът, пристъпи напред и премина на отличен английски.

— Кой сте вие? Как се озовахте тук?

— Казвам се Пърсивал Фосет — каза Пендъргаст, разрови се в раницата си и извади британски паспорт. — Член на Кралското дружество. Дойдох с лодка по реката и мога да ви кажа, че пътуването никак не бе леко!

Стражите като че ли донякъде се успокоиха и отпуснаха оръжията.

— Това е частна собственост — каза командирът. — Не можете да влезете.

— Обиколих половината свят, за да открия пеперудата Кралица Беатрис, и няма да позволя да ме отпратят — отвърна Пендъргаст с писклив глас, комбиниращ молба и агресивност. После извади някакъв лист. — Имам препоръчително писмо от губернатора на провинцията и още едно от Санта Катарина. — Представи документите, които бяха на бланки, надлежно подпечатани и подписани. — Имам също и писмо от Кралското дружество, призоваващо да ми бъде оказано съдействие във важната ми мисия, както и друго от Департамента по лепидоптерология на Британския музей, подкрепено от Ентомологическото дружество на Бразилия. — Появиха се още бумаги. — Както виждате, мисията е от изключителна важност за науката! — Децибелите на гласа му се увеличиха.

Командирът взе наръча листа и ги прегледа. Намръщената му физиономия изкривяваше остриите му нордически черти.

— Не допускаме посетители по какъвто и да бил повод — заяви той. — Както вече ви казах, това е частна собственост.

— Ако откажете да ме пуснете — пискливо отвърна Пендъргаст, — ще стане скандал. Ще се погрижа за това. Скандал!

Думите му породиха известно безпокойство в изражението на стража и той се дръпна настрана и се консултира с подчинения си. След това влезе в постройката и през прозореца се видя как се обажда по радиостанцията. Разговорът продължи известно време. Накрая командирът се върна при портата и каза:

— Чакайте тук.

След няколко минути по пътя се спусна джип, каран от мъж в маслинозелени дрехи, друг мъж в сива униформа седеше на задната седалка. Джипът спря и онзи от задната седалка слезе. Макар да не беше облечен точно във военна униформа, стойката и походката му бяха войнишки.

— Отворете портата — каза той.

Стражите отвориха портата и мъжът пристъпи напред с протегната ръка.

— Аз съм капитан Шеерман — каза с лек немски акцент, докато се ръкуваше с Пендъргаст. — А вие сте господин Фосет?

— *Доктор Фосет.*

— Разбира се. Естествоизпитател, доколкото разбрах?

— Точно така — отвърна Пендъргаст, повишавайки войнствено тон. — Както казах на тези мъже, обиколих половината свят на мисия от огромна научна важност, подкрепен от губернаторите на два бразилски щата, а също така от Британския музей и Кралското общество в сътрудничество с Ентомологическото дружество на Бразилия. — Произнесе името на бразилското дружество на португалски, като се запъваше на всяка дума. — Настоявам да бъда посрещнат с подобаващата любезност! Ако ме отпратите, гарантирам ви, сър, че ще последва разследване. Много подробно разследване!

— Разбира се, разбира се — успокояващо рече капитанът. — Ако позволите...

Пендъргаст обаче нямаше намерение да млъква.

— Тук съм, за да намеря пеперудата Кралица Беатрис, *Lusaena regina*, отдавна смятана за изчезнала. Била е наблюдавана за последен път в калдерата Нова Годои през хиляда деветстотин трийсет и втора. Двайсетгодишните ми проучвания...

— Да, да — любезно, макар и с известно нетърпение го прекъсна капитанът. — Разбирам. Не е нужно да се вълнувате толкова, нито да се стига до разследване. Добре сте дошли. Имаме някои правила, но за вас ще направим изключение. *Временно изключение.*

Последва кратко мълчание.

— Е — рече Пендъргаст, — това е изключително мило от ваша страна. Изключително! Ако има някакви такси и...?

Капитанът вдигна ръка.

— Не, не. Единственото, за което ще настояваме, е да приемете ескорт.

— Ескорт ли? — Пендъргаст се намръщи.

— Тук сме свикнали на уединение и някои от хората ни могат да се стреснат при вида на непознат. Ще ви трябва ескорт, най-вече за собственото ви удобство и безопасност. Съжалявам, но това не подлежи на обсъждане.

Пендъргаст изсумтя.

— Щом е необходимо, добре. Но ще обикалям гората по всяко време и при всякакви условия, така че по-добре той или тя да бъдат във форма.

— Естествено. А сега, мога ли да ви ескортирам до градския съвет, където да се погрижим за документацията?

— Така е по-добре — каза Пендъргаст и се качи в джипа, докато капитанът му държеше вратата отворена. — Всъщност много по-добре. Направо чудесно.

59.

Докато минаваха през градчето, Пендъргаст зяпаше с неприкрит интерес всичко, което му се изпречеше пред очите. Вече ръмеше по-слабо, облаците се вдигаха и мъглите постепенно започнаха да се разпръскват, откривайки по-добър изглед към района. Селището се състоеше от варосани постройките, издигнати от двете страни на широки прави улици покрай брега на изумрудено езеро. Макар да бе на не повече от половин век, то великолепно пресъздаваше архитектурата на старо баварско село, като се започне с общия градоустройствен план и се стигне до паважа по улиците, стръмните каменни стъпала, спускащи се към водата, изрисуваните на ръка табели, покритите с каменни плочи покриви и по-големите каркасно-панелни публични постройките.

Самият бряг на езерото се красеше от дълъг каменен кей от добре одялан камък, който водеше към добре поддържани докове, пристани и рампи за спускане на вода, на които бяха вързани ярко боядисани рибарски лодки и няколко катера. Всичко бе обвито в мъгла; самото езеро чезнеше в ситния дъжд и централният му остров се виждаше само като смътен сив силует.

Селището свършваше рязко с гора от невероятно високи араукарии, смесени с борове и други субтропични дървета. Мъглата, мрачното време и първобитната стена на гората представляваха странна противоположност на градчето — толкова спретнато и чисто, толкова европейско по характер.

Може би поради дъжда улиците бяха зловещо пусти.

След няколко минути спряха пред градския съвет — каркасно-панелна сграда, изпълнена в псевдосредновековен стил. Капитанът го въведе в спартански обзаведената зала за събрания, зад която се намираха кабинетите, а после в голям кабинет в дъното на сградата. От широкия прозорец се откриваше изглед към езерото. В тухлената камина гореше огън, а на масата имаше ваза с великолепни червени рози. Зад бюрото седеше шишкав мъж в тиролски костюм, червенобуз и с жизнерадостно изражение. Сините му очи обаче бяха абсолютно

безизразни, подобно на малки стъклени топчета, отразяващи единствено попадналата в тях светлина и нищо повече.

— Това е Bürgermeister Келер — представи го капитанът. — Кметът на Нова Годои.

Кметът стана и протегна ръка — малка и тлъста.

— Разбрах, че търсите пеперудата Кралица Беатрис! — сърдечно рече той. Келер също говореше перфектен английски. — Надявам се да я намерите.

Оправянето на бюрократичните подробности отне време, но бе извършено много прилежно и ефективно. Пендъргаст получи официален подпечатан документ, който трябваше да носи непрекъснато. Докато приключваха с подробностите, в кабинета влезе строен мъж на около трийсет и пет, с тясна глава, изпъкнало чело, което сякаш се надвесваше над воднисто сините му очи, и дебела долна устна, която също стърчеше над горната и придаваше на лицето му чудат, някак хлътнал вид.

— А това е ескортът ви — обяви кметът. — Казва се Егон.

— Можете да ходите където пожелаете, с изключение на езерото и острова. — Капитанът замълча многозначително. — Предполагам, че не сте възнамерявали да посещавате острова?

— О, не — отвърна Пендъргаст. — Последната пеперуда е била открита на сушата, на брега на езерото. Не ми трябва разходки с лодки — наслаждавах им се достатъчно по пътя насам!

Малката шега накара кмета да се изкиска.

— Добре. Егон ще ви покаже и къде ще нощувате. Егон, погрижете се Herr Doktor да получи всички удобства, ако обичате.

Егон кимна.

Пендъргаст се поклони.

— Благодаря. Изключително мило от ваша страна. Но нямам нужда от място за нощуване. Разбирате ли, Кралица Беатрис е най-добре да се търси нощем.

Щом излязоха обратно на улицата, слънцето най-сетне проби облаците и изпълни градчето със слабата си светлина. Воалът над езерото бавно се вдигна и се видя централният остров — гол конус от застинала лава, увенчан с мрачна крепост от древна вулканична скала,

черна, с частично порутени кули и рушащи се бойници и зъбери. Един-единствен слънчев лъч прониза сумрака и освети комплекса; за момент, докато светлината минаваше над стария форт, Пендъргаст зърна отблясъка от нещо метално, скрито зад масивните стени.

Появата на слънцето имаше необичаен ефект върху градчето. Внезапно, сякаш по даден сигнал, улиците се изпълниха с мъже и жени, които вървяха по работата си със забележителна целенасоченост. Беше като на снимачна площадка: много от жителите бяха облечени в старомодни облекла от края на 40-те. Жените бяха с прически на букли и шити по поръчка жакети или рокли с широки рамене и поли, а мъжете носеха тъмни торбести костюми и шапки; някои пушеха лули. Всички бяха красиви и повечето имаха класически нордически черти — високи, руси и синеоки, с високи скули. Придвижваха се с велосипеди или пеша, някои с ръчни колички и двуколки. Но, както забеляза Пендъргаст, не се виждаха никакви автомобили. Единствените моторни превозни средства бяха джипове от времето на Втората световна война, карани от мъже в маслинозелени дрехи, винаги с важни на вид пътници в сиви униформи на задната седалка. Те бяха и единствените, които носеха оръжие и бяха доста добре въоръжени, с едрокалибрени пистолети, а често и с автомати с големи пълнители.

Мнозина от жителите спираха и го зяпаха, някои с увиснали от изненада ченета, а други с неприкрита враждебност. Защото Пендъргаст, известен също като д-р Пърсивал Фосет, определено биеше на очи тук. Точно както възнамеряваше.

Пендъргаст тръгна енергично към кея, като обясняваше на висок глас, че Кралица Беатрис предпочитала крайбрежните зони и че любимото ѝ време от денонощието било по зазоряване, а не по залез, но човек никога не можело да е сигурен. Егон сякаш не го чуваше и го следваше упорито и неуморимо, без нито веднъж да изостане.

Лодките по кея бяха поддържани безупречно и някои бяха много по-големи, отколкото бе нужно за езерен риболов. Сред тях имаше и два големи моторни шлепа с тежки машини и екзотично оборудване с неясна функция — също много по-големи, отколкото бяха необходими на една затънтена селскостопанска общност. Пендъргаст дори не можеше да си представи как съдове с подобни размери са били транспортирани до това изолирано езеро. Вечерта приближаваше и на

кея закипя оживена работа — рибарите започнаха да разтоварват дневния си улов, който се поставяше в лед и се товареше на тежки ръчни колички. Всичко тук бе картина на индустрия, здрава работа и явно самозадоволяване — образец на идеалното общество. Пендъргаст забеляза, че в градчето като че ли няма нито един бар или кафене.

— Егон, кажете ми — тук на сух режим ли сте? Позволено ли е консумирането на алкохол?

Въпросът — първият, зададен от Пендъргаст, — не получи отговор. Егон дори не показа с нищо, че го е чул.

— Е, добре тогава. Да вървим.

Пендъргаст тръгна с бърза крачка по кея. Облаците най-сетне се разпръснаха напълно, разкривайки прекрасен живописен залез — огромният оранжев диск на слънцето се спускаше през яркочервените облачни слоеве на отсрещния бряг, превръщайки водата в огън и откроявайки мрачната порутена крепост на острова в средата на езерото.

Непосредствено след края на кея имаше необичайно скално образувание — три големи камъка, по-скоро канари, забележително еднакви по размери и форма, които се издигаха на няколко стъпки над водната повърхност и бяха подредени почти в равностранен триъгълник, на десетина метра един от друг. Тук Пендъргаст спря и погледна назад към градчето, пълзящо по плавните склонове на стария вулкан. Истинска картина на реда, чистотата, ефективността и регулацията. Сградите бяха чудесно поддържани, прясно варосани, с яркозелени и сини капаци на прозорците. На много от первазите имаше пълни с цветя саксии. Не се виждаха никакви боклуци, дори опаковки от дъвки; нямаше графити, нито бездомни кучета — всъщност нямаше никакви кучета; не можеха да се видят клошари, пияници или безделници, нямаше улични кавги и викове, никъде не се чуваше врява.

Като че ли липсваха и други неща освен кучета и боклук. Макар да имаше много хора на средна възраст, че и вече на години, никъде не се виждаха грохнали, затлъстели или хора с физически недъзи. И, което бе особено интересно, нямаше никакви близнаци.

С две думи, истинска малка утопия, скрита в дълбините на бразилската джунгла.

С падането на нощта в крепостта на острова заблестяха светлини — ярки лъчи на прожектори, които къпеха каменните бастиони в ослепително бяло. Застанал на кея в тихия здрач, Пендъргаст започна да чува звуците откъм острова — бръмчене на генератори, тракане на машини, пращане на електричество и едва доловимия, понесъл се над тъмните води на езерото писък на птица — или може би писък на агония.

60.

След кея се извиваше леката дъга с чакъл плаж, а четиристотин метра по-нататък започваше гората, подобна на някаква тъмна, бодлива, сякаш непреодолима стена. Небето потъмня, когато слънцето се спусна през последния слой облаци и угасна във водовъртеж от светлина на хоризонта.

Пендъргаст бръкна в раницата си, извади червено фенерче, обърна се към невъзмутимия Егон и заговори тихо, с едва сдържано вълнение:

— Скъпи ми друже, сега настъпва времето на Кралица Беатрис.

Пое по плажа, следван от Егон. Няколко малки лодки бяха изтеглени на брега, с опънати да се сушат мрежи. По-нататък чакълът се смени с вулканична скала, а минути по-късно се озоваха на края на гората. Последната светлина умираше зад крепостта на острова, подчертавайки ярките прожектори. Над водата се разнесе друг далечен писък — птичи или човешки?

— Егон, каква е онази развалина там? — попита Пендъргаст и посочи към форта. — Защо е цялата осветена? Какво става там?

За момент Егон впери поглед в него и очите му отразиха светлината от крепостта. После проговори за първи път, откакто бяха заедно.

— Селскостопански проучвания. Животновъдство.

— Животновъдство ли? — Пендъргаст поклати глава. — Е, не ми влиза в работата. Нашата цел е гората. — Той бръкна отново в раницата и извади второ червено фенерче. — Това е за вас. Не използвайте обикновено фенерче, моля — Кралица Беатрис не обича ярката светлина. Следвайте ме, не се отделяйте и не вдигайте шум.

Подаде на Егон фенерчето и влезе в гората. Бодливите клони на араукариите се смесваха с гъстия храсталак и им препречваха пътя, всичко беше влажно, но Пендъргаст, слаб и подвижен като змия, се движеше бързо през тъмната мокра растителност, като насочваше фенерчето си в една или друга посока, вдигнал мрежата за пеперуди, готов да замахне.

— Не изоставайте! — прошепна през рамо на препъващия се зад него Егон.

Теренът започна да се издига. В тази част на гората нямаше никакви пътеки; не се виждаха никакви признаци за човешко присъствие извън градчето. Гората по всичко приличаше на затънтена джунгла. И в същото време, поради някаква необяснима причина, нещата не изглеждаха съвсем наред.

— Ето една! — изведнъж извика Пендъргаст. — Виждате ли я? Боже мой! Не мога да повярвам!

И в следващия миг изчезна в гъсталаците с фенер в ръка, размахал мрежата си като обезумял. Егон извика някъде отзад и се втурна след него, като чупеше клони.

След десетина минути Пендъргаст наблюдаваше от един дебел клон на десетина метра над земята как Егон се препъва през гората, вика Фосет и осветява с мощен фенер храсталаците около себе си. В гласа му ясно личеше напрежение и паника.

Пендъргаст изчака половин час, докато спътникът му тръгна да го издирва някъде на юг. После се спусна безшумно и пъргаво като маймуна от дървото, покри червения си фенер със специално капаче и бързо тръгна на север, нагоре по склона. Продължи да се изкачва цял час, докато не стигна до тесен хребет — устието на кратер, долепен до основния. Тук изключи фенера. Дърветата тук бяха по-редки и му откриваха изглед надолу към широкото дъно на огромния кратер, осветен от лунния сърп. Беше доста плитък, с диаметър няколко километра и площ от няколко хиляди хектара ниви и пасища, възползващи се от богатата вулканична почва. Това бе житницата на Нова Годои, несъмнено някогашното място на старата тютюнева плантация. Кратерът създаваше почти идеален за земеделие микроклимат. В отсрещния му край се издигаше компактна група мъртви вулканични конуси, подобни на черни цилиндри. До тях бяха долепени селскостопански навеси, оранжерии, плевни и силози. Всичко около тях бе притихнало, никакви светлини не нарушаваха кадифената тъмнина.

По устието минаваше едва забележима пътека и Пендъргаст тръгна по нея, докато не стигна до втора, спускаща се на зигзаг в

кратера — стръмна отначало, но с приближаването на полята започна да става по-полегата. Секунди по-късно се намираще на края на първата нива — същинско море от царевица, напълно неподвижна на бледата лунна светлина. Пендъргаст навлезе в нея и продължи с бърза безшумна крачка към отсрещния край на кратера и селскостопанските постройки.

След царевичната имаше други ниви и градини, засети и засадени с най-разнообразни култури — домати, бобови, тикви, пшеница, памук, люцерна и тимотейка, както и тучни пасища за добитък. Пендъргаст бързо пресече всичко това и стигна до отсрещната страна при сградите.

Избра първата — огромен склад с ламаринен покрив. Вратата беше заключена с катинар. Пендъргаст бързо прокара длан по него и той сякаш се отвори самичък. Пендъргаст бутна вратата. Вътре миришеше на машинно масло, дизел и пръст. Бързо светване с покритото фенерче разкри редици селскостопански машини — трактори, култиватори, плугове, дискове за брануване, редосеялки, пръскачки на тор, комбайни, балиращи машини, багери и товарачи — все стари, но отлично поддържани модели.

Пендъргаст разузна покрай оранжерии, чиито стъклени панели проблясваха на лунната светлина. Вътре се отглеждаха цветя — всякакви видове, в несметни количества. Една оранжерия бе пълна с екзотични рози с всевъзможни размери, цветове и форми.

След оранжерии се издигаха мъртвите вулканични конуси, стръмни и високи, покрити с вулканична пепел. Пендъргаст се промъкна покрай най-близкия и спря — там, в подножието му, имаше тясна, подобна на барака постройка без прозорци, чиято задна част бе вкопана във вулканичната скала.

Пендъргаст се промъкна до вратата и долепи ухо. Отначало не успя да различи нищо, но след малко до него достигнаха едва доловими звуци — движение, въздишки, тътрене, може би дори кашлица.

Вратата бе неуместно яка, от тежко дърво със стоманен обков. Ключалката бе сложна, но не успя да издържи повече от шейсет секунди на опитните ръце на Пендъргаст. Вратата се отвори на добре смазаните си панти. Отвътре го лъхна зловонна, противна миризма. Цареше пълен мрак.

Пендъргаст пристъпи напред, като прикриваше светлината на фенерчето. Бараката се оказа само преддверие, водещо към нещо, изградено под или може би във вулканичните конуси. Пред него имаше широко стълбище с ниски стъпала от изгладен от използване камък. Пендъргаст спря на горното стъпало и изключи фенерчето, преди да продължи. Отдолу се процеждаше слаба светлина с червеникав оттенък, която се засилваше с приближаването му. Пендъргаст слезе по стълбището и се озова в дълъг тъмен тунел. Тук звуците се чуваха поясно — тътрене, хъркане, мърморене. Звуци на хора. На много хора.

Безкрайно предпазливо Пендъргаст запристъпва в тъмното, като се придържаше към стената. Червеникавото сияние идваше от два прозореца с решетки на заключена двойна врата в дъното на тунела. Приклекнал, Пендъргаст продължи до вратата, огледа ключалката и се заслуша. От другата страна имаше някой, който крачеше напред-назад — стража. Пендъргаст продължи да слуша, преценявайки бавното му равномерно темпо. После издебна подходящия момент, изправи се и надникна през решетките.

Пред очите му се разкри огромно помещение, осветено с приглушена червена светлина от редици голи електрически крушки. Помещението бе заето от множество редове груби дървени легла на три етажа, които се губеха в мрака. На всяко легло имаше едноединствено одеяло, а под одеялата — поне под повечето — имаше хора. Повечето спяха неспокойно, с измъчени лица, но имаше и други — движеха се като призраци, очевидно към тоалетната покрай едната стена. Имаше и такива, които просто се щураха безцелно, неспособни да заспят, с безнадеждни очи, отразяващи червената светлина на крушките.

Всичко, което Пендъргаст не бе видял в Нова Годои, беше тук — деформираните, сакатите, грозните, ниските и дебелите, слабите, старите — и най-вече душевноболните. Но онова, което го ужаси най-много, бе, че той *разпозна* някои от тези лица. Само преди часове ги беше видял в градчето, но онези лица бяха на изпълнените с жизненост, усмихнати половинки на тези хора — на близнаците. Само че тези подземни двойници имаха странните и смущаващи изражения на душевноболни, на празнота на ума, на отчаяние и безнадеждност, а жилавите им мускули, почернялата кожа и грубите ръце свидетелстваха, че животът им минава в тежък труд на полето.

Пендъргаст видя как стражът се обръща в дъното на помещението. Той не беше от тези хора, а от другите — висок, красив. Присъствието му изглеждаше ненужно — горките нещастници тук не бяха в състояние да се разбунтуват, да избягат или да създадат някакви други неприятности. На лицата на всички бе изписано абсолютно примирение.

Пендъргаст се дръпна от прозореца и се оттегли обратно в тунела към стълбището. След няколко минути вдишваше дълбоко, или по-скоро гълташе прохладния свеж въздух горе, но гротескната картина на човешко страдание, която бе видял току-що, остана запечатана в съзнанието му.

61.

Този път Фелдър остана в тъмното край прозорците на библиотеката повече от час в мразовитата нощ, напрегнат и изпълнен с опасения. Къщата изглеждаше като мъртва — никакви светлини, никакво движение. И най-вече никакъв Дукчук. Накрая събра кураж, отвори прозореца и се вмъкна вътре.

Остави прозореца отворен, в случай че му се наложи да се изнася по спешност, застана неподвижно и се ослуша. Нищо. Точно както се беше надявал.

Беше взел всички предпазни мерки. През последните няколко нощи бе държал библиотеката под око, като наблюдаваше от безопасното прикритие на кипариса. Цареше пълен покой. Разминалата се на косъм среднощна среща с Дукчук явно беше някаква шантава случайност, тъй като той като че ли нямаше навика да броди из къщата по тъмно. Предишния следобед госпожица Уинтур го беше поканила на чай и нито тя, нито ужасяващият ѝ прислужник не показаха с каквото и да било, че нещо не е наред. Явно не бяха заподозрели нищо.

Но Фелдър знаеше, че не може да чака цяла вечност. Трябваше да действа сега — още протакане и щеше напълно да изгуби кураж. Констанс и „Маунт Мърси“ и без това започваха да му се струват много, много далеч.

Тръгна пипнешком покрай рафтовете, като докосваше вълнистата повърхност на оловните стъкла на витрините. Буква У трябваше да е в края на колекцията и това означаваше, че портфолиото на Александър Уинтур се намира близо до плъзгащите се врати, водещи към главния коридор. За негово облекчение вратите бяха плътно затворени.

Спря при предпоследния шкаф и се заслуша, но къщата си оставаше все така притихнала. Извади фенерчето от джоба си, внимателно го заслони с длан и светна към книгите пред себе си. Трап. Трейвън. Тримейн.

Изгаси светлината и пристъпи към следващия, последен шкаф. Отново се поколеба, като се ослушваше и за най-малкия шум. После

вдигна фенерчето и го насочи към горните лавици. Някакви седем тома — и до тях нещо като пергаменти, завързани с разпадаща се алена лента.

Насочи фенерчето към следващата лавица, после към следващата и продължи хоризонтално по заглавията. Оскар Уайлд, „Портрет на Дориан Грей“. П. Г. Удхаус, „Моят човек Джийвс“. Все първи издания. А между тях имаше три дебели папки от черна кожа, съвсем прости и оръфани, без никакви етикети или надписи.

Сърцето на Фелдър се разтуптя бясно.

Стисна фенерчето със зъби, отвори стъклената витрина и извади първата папка. Беше покрита с прах и изглеждаше така, сякаш не е била докосвана от сто години. Фелдър я отвори внимателно, като едва ли не се страхуваше да си поеме дъх. Вътре имаше десетки груби скици и предварителни опити за бъдещи картини. Бяха избледнели, покрити с кафяви петна и доста приличаха по стил на онези, които беше видял в Историческото дружество.

Сърцето му заби още по-бързо.

Започна да прелиства с треперещи пръсти скиците. Първите две бяха неподписани, но на третата имаше подпис в долния десен ъгъл — *УИНТУР, 1881*.

Отвори края на папката. Там, закрепен за корицата с тясна ивица лепило, имаше пожълтял плик. Фелдър извади скалпела от джоба си и внимателно отдели плика. Пръстите му бяха като изтръпнали и му трябваша два опита, за да го отвори.

Вътре имаше малък кичур тъмна коса.

За момент Фелдър просто се вираше в него със странна смесица от чувства — тържество, облекчение, донякъде изумление. Значи беше истина — всичко бе истина.

Момент — това *онази* коса ли беше? Имаше и две други папки. Възможно ли бе Уинтур да е събирал кичури и от други момичета? Изглеждаше малко вероятно, но трябваше да провери.

Прибра плика в джоба си, върна папката на мястото ѝ и взе следващата, като я прелисти бързо. Вътре имаше още скици и акварели. Дишането му се ускори от желанието да приключи по-бързо. Не откри пликосе с кичури. Върна папката, свали третата и я прелисти, като в бързината скъса няколко страници. Пак не откри нищо. Затвори

папката и я напъха на мястото ѝ, но в бързината прояви небрежност и тя падна от задната страна на лавицата с глухо *туп*.

Фелдър замръзна. В студената тишина на къщата тихото тупване бе прозвучало като трясък на гръмотевица.

Зачака, като се заслушваше.

В мразовитата къща обаче не се чуваше нито звук. Фелдър бавно се отпусна и дишането му се успокои. Никой не бе чул нищо. Просто го гонеше параноя.

Опипа плика в джоба си и той изпука сухо. Едва сега, когато страхът му отшумя, Фелдър започна да си дава сметка за значението на находката. Вече нямаше никакво съмнение — Констанс *наистина* бе на сто и четирийсет години. Не беше побъркана. Казвала бе истината от самото начало.

Странно, но това осъзнаване не го шокира толкова, колкото беше очаквал. Неясно как, но вече знаеше, че е истина — от спокойния, прозаичен тон, с който тя защитаваше твърденията си, от начина, по който описваше с най-малките подробности Уотър стрийт от 80-те години на деветнайсети век, от честността, която се излъчваше от нея. Всъщност всичко бе точно такава, каквото Фелдър *искаше* да е, защото...

Двойната врата на библиотеката се отвори с трясък и влезе Дукчук — облечен в своята безформена роба и стиснал същата жестока сопа, която Фелдър бе видял и миналия път. Взираше се в него с мънистените си черни очи.

С вик на ужас Фелдър се хвърли към прозореца, но Дукчук се оказа по-бърз — с един скок се озова до прозореца и го затвори, като се движеше безшумно, ужасяващо безшумно. Оголи зъби в хищна усмивка — и за първи път Фелдър забеляза, че те са изпилени. Фелдър изрева и се опита да се защити, но Дукчук се нахвърли върху него, една татуирана ръка го сграбчи през врата и се стегна като гарота.

Докато се съпротивляваше като обезумял, Фелдър почувства внезапна изпепеляваща болка, — сопата го фрасна отстрани по главата. Коленете му се подкосиха, Дукчук го просна на земята и го блъсна в гърдите; ужасният удар го остави без въздух и той остана да лежи, без да може да си поеме дъх.

Червена пелена се спусна пред очите му. Фелдър се бореше да остане в съзнание, дереше гърдите си, докато най-сетне не успя да

поеме глътка въздух. Мъглата бавно се разпръсна и на слабата светлина от коридора Фелдър видя, че Дукчук се е надвесил над него, скръстил мощните си татуирани ръце на гърдите си. Неестествено малките му очи горяха като въглини. Зад него стоеше миниатюрната госпожица Уинтур.

— Така значи! — каза тя. — Бил си прав, Дукчук. Този човек е най-обикновен крадец, представящ се за наемател! — Изглежда свирепо Фелдър. — И като си помисля каква наглост само, да пиете чая ми под собствения ми покрив, да се радвате на гостоприемството ми, докато кроите планове как да лишите една слаба, беззащитна възрастна жена като мен от мизерното ѝ имущество! *Отвратителен човек!*

— Моля ви — започна Фелдър. Опита се да се изправи на колене. Главата му пулсираше, несъмнено имаше счупени ребра, а в устата си усещаше металическия вкус на кръв, примесена със страх. — Моля ви. Не съм взел нищо. Просто ми беше любопитно. Искях да огледам. Чувал съм толкова много...

Млъкна, понеже Дукчук вдигна заплашително сопата. Госпожица Уинтур щеше да се обади в полицията; щяха да го арестуват и да го хвърлят в затвора. С кариерата му бе свършено. Какво си беше въобразил, по дяволите?

Прислужникът погледна през рамо госпожица Уинтур. Въпросът в очите му беше недвусмислен: какво да правя с него?

Фелдър преглътна с мъка. Това беше — щяха да извикат полицията, след което щяха да започнат гадостите. По-добре бе да го приеме. И да започне да скалъпва някакво добро обяснение.

Госпожица Уинтур продължи да го гледа свирепо още няколко секунди. После се обърна към Дукчук.

— Убий го. И после можеш да погребеш останките му под пода на мазето за туршии. При останалите. Обърна се и излезе с вирната глава от библиотеката.

62.

Д-р Джон Фелдър вървеше по плесенясалите избелели килими на старото имение. Движенията му бяха бавни, почти механични. Главата му пулсираше, раната на слепоочието му кървеше и кръвта се стичаше на струйка по врата му, а счупените ребра стържеха едно в друго на всяка крачка. Дукчук вървеше зад него, като от време на време го сръчкваше в кръста със сопата. Единствените звуци, издавани от прислужника, бяха шумоленето на туниката му и шляпането на босите му крака. Възрастната дама беше изчезнала в горните покои на къщата.

Фелдър вървеше, без да вижда нищо около себе си. Това не беше истина, не можеше да се случва. Всеки момент щеше да се събуди на неудобния си малък дюшек в портиерната. Или може би — по някакво чудо — в собствения си апартамент в Ню Йорк и цялото това безумно пътуване до Саутпорт щеше да се окаже само някакъв смахнат кошмар...

Точно тогава Дукчук го сръга отново със заобления връх на сопата и Фелдър осъзна абсолютно ясно, че макар наистина да се намира в кошмар, той изобщо не е сън.

Въпреки това му беше трудно да повярва. Нима старата Уинтур наистина бе наредила на Дукчук да го убие? Сериозно ли говореше, или просто искаше да му изкара акъла? И онази работа с погребването в мазето с другите — *това* какво трябваше да означава, по дяволите?

Спря. Отпред на слабата, болнава електрическа светлина се виждаше някаква трапезария, а зад нея имаше нещо като кухня с врата на отсрещната стена, която водеше навън в нощта — към свободата. Но Дукчук го сръчка отново и му даде знак да завие наляво по друг коридор.

След като тръгна отново, Фелдър започна да се оглежда. По стените бяха окачени стари оплоти от мухи литографии. Тук-там имаше масички с малки порцеланови статуетки. Но не се виждаше абсолютно нищо, което би могло да се използва като оръжие. Докато вървеше, дланите му докоснаха джобовете на панталона му. Можеше

да напипа съдържанието им — отвертката, скалпела, плика с кичура коса. Фенерчето бе останало на пода на библиотеката. Огромният бърз мускулест Дукчук само щеше да се изсмее при вида на скалпела с неговото мизерно острие. Отвертката беше по-добър избор — може би щеше да успее да я забие в окото му? Но изродът беше толкова силен, така подвижен и бърз, че Фелдър никога нямаше да успее. Само щеше да вбеси прислужника.

Положението беше безнадеждно. Даже по-лошо от безнадеждно.

Дукчук почука със сопата си една затворена врата и направи знак на Фелдър да я отвори. Докторът завъртя дръжката, потната му длан се хлъзна по белия мрамор, но вратата се отвори. Зад нея цареше пълен мрак. Дукчук завъртя стар ключ на стената и светна крушка, висяща на жица от тавана. Пред тях имаше груби стъпала, водещи надолу към мазето.

Краката на Фелдър се разтрепериха от страх — страх, който досега бе скрит под объркване, болка и изумление. Всичко това беше самата истина.

— Не — каза той и се дръпна назад. — Не. Моля те. Не можеш да го направиш.

Дукчук го смушка в гърба със сопата.

— Ще ти дам пари — запелтечи Фелдър. — Имам сто и петдесет долара в портиерната. Може би двеста. Можем да идем и до банкомат. Ще си остане наша тайна, не е нужно тя да научава...

Дукчук го сръчка отново, този път много по-силно. Фелдър залитна напред и се хвана за парапета, за да запази равновесие. Ако прислужникът го беше бутнал малко по-силно, щеше да се затъркаля надолу по стълбите.

— Не можеш да убиеш човек просто така. Има хора, които знаят, че съм наел портиерната. Полицията ще дойде да ме търси, ще преобърнат цялата къща. — Но още докато казваше това, Фелдър си даде сметка, че полицията няма да си мръдне и пръста. Кой би повярвал, че една дребна възрастна дама е способна на хладнокръвно убийство? Беше наел портиерната под измислено име, не беше казал на никого, че е тук. Дори да дойдеха, ченгетата щяха само да почукат на вратата, да зададат няколко любезни въпроса и да си тръгнат.

Ново силно сръчкване.

Фелдър се опита да преглътне, но откри, че се задушава от страх. Направи крачка напред, после още една и заслиза болезнено бавно, като някакъв старец. Дукчук го следваше на няколко стъпала разстояние.

Времето сякаш забави хода си. Всяка крачка надолу към мазето бе като малка агония. „Убий го. И после можеш да погребеш останките му под пода на мазето за туршии“. Ох, Господи... Господи, наистина щеше да умре. Или това все пак беше някаква гадна, зловеща шега, опит да го тероризират? Нещо не му се вярваше.

Стигна последното стъпало и спря. Бе студено и влажно, единствената светлина идваше от голата крушка горе на стълбището и от колебливи пламъчета от помещението отляво. Пред него започваше тесен коридор, по чиято дължина имаше други затворени врати.

Това беше. Зачака, готов за свирепия удар в главата, за ослепителната болка, експлодираща в черепа му, за бялата светлина, която бързо ще се смени с пълен мрак. Но вместо това Дукчук го сръчка отново със сопата да продължи напред.

Минаха през отворената врата отляво. С периферното си зрение Фелдър видя високи свещи с трептящи пламъчета, странно изрисувани ленени завеси, малки каменни фигурки на пиедестали, подредени в полукръг. Леговището на Дукчук.

Вървяха право към затворена врата в дъното на коридора. Докато Фелдър се взираше в нея, дишането му се ускори и той изхлипа:

— Моля те. Моля те, моля те, моля те...

Спряха и Дукчук му направи знак да отвори последната врата. Фелдър посегна към дръжката. Ръката му трепереше, краката едва го държаха. Едва на третия опит успя да хване дръжката с достатъчно сила, за да я завърти.

Вратата се отвори към пълен мрак, непряката светлина на свещите разкриваше само смътни очертания — бъчви, щайги, наполовина пълни с гниеци репи и моркови, дървени рафтове с буркани, много от които се бяха пръснали и тъмното им зловонно съдържание беше покрило долната страна на лавиците и висеше на засъхнали нишки.

Мазето за туршии.

Фелдър се чу как хлипа все по-силно. Сякаш плачеше някой друг. Дукчук отново го сръчка да продължи напред. Но този път Фелдър не

можеше — или не искаше — да помръдне. Вместо това ръката му се плъзна в джоба и инстинктивно стисна малкия плик.

— Констанс — промълви той. И в този момент на най-дълбока криза внезапно осъзна, макар че сигурно го бе знаел много преди това, че е безнадеждно влюбен в нея. Може би го беше знаел, но просто не го бе признавал пред самия себе си. Именно затова беше дошъл тук. И сега всичко бе свършило. Тя никога нямаше да разбере, че е намерил кичура от косата ѝ. Нито щеше да научи цената, която той щеше да плати за него.

Дукчук го смушка отново. И отново Фелдър остана на мястото си, неспособен да помръдне, на прага на мазето за туршии.

Жесток удар се стовари върху дясното му рамо. Фелдър извика и залитна напред. Втори удар го улучи отзад, в сгъвката на коляното, и Фелдър се свлече на земята, челото му се удари в пръстения под.

Това беше.

Внезапно — сигурен бе, че е свързано с откровението относно чувствата му към Констанс — страхът му изчезна. И се смени с нещо като изненада — и гняв. Изненада, че ще си отиде по този начин; че последното нещо, което ще види, е този неравен прахен под, огромното, подобно на дъска стъпало на Дукчук, обърнато частично към него, с дебели черни нокти. И гняв срещу огромната несправедливост на всичко това. През целия си живот беше вършил добро, бе помагал на хората, беше се опитвал да е най-добрият, искрен и добросърдечен... И нима накрая щеше да умре като беззащитна жертва на побъркан убиец?

Ръката, стиснала плика, напипа нещо друго — нещо студено и право. Скалпелът. Той пусна плика и пръстите му се свиха около дръжката. И изведнъж Фелдър разбра какво трябва да направи.

С едно-единствено движение извади ръка от джоба си и — хванал скалпела между палеца и кокалчето на средния си пръст, с показалец върху тъпата страна на работната част, както го бяха учили в медицинското училище — замахна с цялата си сила към дебелото ахилесово сухожилие зад глезена на Дукчук.

Чу се влажен, мляскащ звук, когато срязаното сухожилие освободи напрежението си, отлетя нагоре като пуснат ластик и изчезна в прасеца. Дукчук моментално рухна на колене. Очите му се разшириха, устата му образува свършен кръг и за първи път

прислужникът издаде звук — оглушителен, животински рев на чиста агония.

Фелдър с мъка се изправи, все още стиснал окървавения скалпел. Дукчук изрева отново и се опита да докопа Фелдър, но психиатърът отскочи назад, като в същото време замахна към ръката му и разряза дланта като презряла диня.

— Още ли искаш, кучи сине? — извика той, изумен от собствената си ярост. Но Дукчук беше ослепял от болка и вече се търкаляше по пода, стиснал глезена си, ревеше и кряскаше като бебе. Сякаш беше забравил напълно за Фелдър.

Със свръхестествен прилив на сили Фелдър се обърна, изкачи със залитане стълбите и излезе в кухнята, като събори някакъв стол. Някъде отгоре се чу раздразненият вик на старата дама.

— За бога, Дукчук! Забавлявай се колкото искаш, но престани с този шум!

Фелдър закуцука колкото се може по-бързо през тъмната кухня. Безмозъчният вой на Дукчук долиташе отдолу, но вече беше по-приглушен. Фелдър стигна до задния изход, вдигна резето и отвори широко вратата. Без да обръща внимание на болката от счупените ребра и наранения крак, тръгна през храсталаците, стигна до портиерната, влезе колкото да вземе куфарчето си и ключовете, добра се със залитане до волвото, качи се, запали двигателя, излезе на централната улица и се отдалечи от кошмарната къща с цялата скорост, на която беше способен.

63.

Бразилската гора още тънеше в царството на нощта. Мъглата пълзеше между гъсто растящите дървета и цъфналите нощни орхидеи. Пендъргаст безшумно се върна там, където беше оставил Егон, и скоро откри следите му — изпочупени клонки, скъсани листа, отпечатъци в покритата с мъх земя. Тръгна бързо по следите, докато не го чу — Егон продължаваше да го вика и да се щура наоколо. Пендъргаст го заобиколи отдалеч и излезе от обратната посока.

— Ето ме! — извика той и размаха фенерчето. — Насам!

— Къде бяхте? — заплашително попита Егон, като го приближаваше с подозрение, насочил лъча на фенера си в лицето му.

— По дяволите, *вие* къде бяхте? — гневно извика Пендъргаст. — Дадох ви изрично нареждане да ме следвате, а вие не се подчинихте! Часове се скитах в тая джунгла, изгубих се и изпуснах шанса да уловя Кралица Беатрис. Започвам да се чудя дали да не ви докладвам на началниците ви!

Както очакваше Пендъргаст, възпитаният в култура на авторитет и подчинение Егон моментално се уплаши.

— Съжалявам — заекна той, — но вие хукнахте толкова бързо, а после изчезнахте...

— Стига извинения! — извика Пендъргаст. — Една нощ беше изгубена! Този път ще си затворя очите, но никога повече не се отделяйте от мен! Можеше да ме убие някой ягуар или да ме изяде анаконда! — Замълча, като сумтеше гневно. — Да се връщаме в градчето. Можете да ми покажете квартирата. Трябва да поспя.

Върнаха се в града мокри и мръсни, докато слънцето се издигаше над ръба на кратера и лъчите му докоснаха долната част на облаците, обагряйки ги в кораловочервено. Щом светлината озари калдъръма, градчето с формата на лунен сърп заживя като по часовник — отваряха се врати, запушиха комини, улиците се изпълниха с хора, тръгнаха целенасочено по задачите си. Островът в средата на езерото си оставаше все същият — черен, мрачен, страховит, с металното потракване на машини.

Докато вървяха по оживените улици, Пендъргаст отново забеляза, този път с тръпка на ужас, че някои от лицата, които бе видял в подземното гето, си имат огледален образ сред тези красиви заети хора.

Егон го поведе към малка къща, долепена до сградата на градския съвет. На почукването отговори жена, която бършеше ръце в престилката си; отвътре се носеше аромат на печено тесто.

— Herzlich willkommen^[1] — поздрави тя.

Вътре завариха две рошави момчета, които закусваха с хляб, конфитюр и рохки яйца в кухнята. Те замръзнаха и зяпнаха Пендъргаст със същото изумление и любопитство, с което го бяха гледали и другите жители на градчето.

— Никой не знае английски — каза Егон по обичайния си стегнат начин, без да обръща внимание на жената и дружелюбния ѝ поздрав, докато минаваше покрай нея към тясното стълбище. Отведе Пендъргаст два етажа нагоре до приятна таванска стаичка с дантелени завеси, стръмно наклонен таван и капандури, гледащи към градчето.

— Вашата стая. Ще останете тук до залез-слънце. Тогава жената ще ви даде вечеря. Аз ще ви чакам долу. Не напускайте стаята.

— Нима трябва да остана затворен тук до вечерта? — извика Пендъргаст. — Та на мен са ми достатъчни само четири-пет часа сън. Бих искал да се разходя из града, да го разгледам.

— Ще останете тук до залез-слънце — рязко повтори Егон и затвори вратата. Пендъргаст чу как ключът се завърта в ключалката.

Докато стъпките на Егон се отдалечаваха надолу, Пендъргаст огледа с едва доловима усмивка старомодната ключалка. После насочи вниманието си към раницата и бурканите. Извади множеството образци, които беше събрал по пътя насам и по време на нощния излет в гората, и подреди пеперудите по дъсчиците с помощта на плоски пинцети, като ги задържаеше на място със специални скоби. Когато приключи, легна с дрехите на оправеното легло и моментално заспа.

Събуди се час по-късно, когато някой почука на вратата.

— Да? — отвърна той на английски.

От другата страна се разнесе напрегнатият глас на хазайката.

— Herr Fawcett, hier sind einige Herren, die Sie sprechen möchten^[2].

Докато ставаше, Пендъргаст чу как ключалката изщраква. Вратата се отвори и неколцина мъже със сиви униформи без отличителни знаци, всичките въоръжени и с насочени към него оръжия, водени от Шеерман, влязоха бързо и координирано и го обкръжиха. Операцията бе извършена с безупречна ефективност, без да му оставят възможност да реагира или да се опита да се измъкне.

Пендъргаст присви очи. Отвори уста, уж за да протестира.

— Не мърдайте — нареди Шеерман, без това да е необходимо. — Ръцете настрани.

Докато стоеше мълчаливо с ръце настрани, Пендъргаст беше съблечен и облечен в раирана памучна дреха и груби панталони, подобни на онези, които беше видял в подземиято. Стражите го поведоха надолу по стълбите и го избутаха на улицата, като през цялото време държаха оръжията си насочени към него. Поведоха го към пристанището. Странно, но с това затворническо облекло жителите на градчето му обръщаха много по-малко внимание, отколкото когато носеше цивилни дрехи. Явно гледката не им беше непозната.

Никой не говореше. Качиха го на носа на малък кораб, като стражите се подредиха в полукръг около него. Парните двигатели изреваха, съдът бавно потегли и се насочи към мрачната крепост, като оставяше зад себе си разпенена дияря.

[1] Добре дошли (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Господин Фосет, едни господа желаят да разговарят с вас (нем.). — Б.пр. ↑

64.

Пътуването не продължи дълго.

Акостираха на каменен кей и свалиха грубо Пендъргаст на сушата — войниците го ръчкаха с пушките си да върви. Сега старата крепост се извисяваше право пред него, бойниците по външната ѝ стена бяха като някакви черни изпочупени зъби. Тръгнаха нагоре по павирания път, водещ към голяма желязна порта; малка врата в нея се отвори и минаха през нея. Вратата се затвори с трясък зад тях.

Пред очите на Пендъргаст се разкри изумителна картина. Разнебитената външна стена на крепостта скриваше вътрешна постройка, изградена върху руините и старите основи, които бяха подсилени и преправени. Надземната ѝ част беше от железобетон, покрит с влажни петна и изпълнен в характерния за фашистите монументален стил, с гладки стени, прекъсвани нарядко от мънички прозорци, разположени високо горе. Отстрани беше гравирен огромен релеф на *Parteiadler* на Третия райх — орел със свастика в ноктите, единствената украса върху иначе еднообразните стени и кули на този форт във форта.

Пендъргаст беше спрял да се огледа и един от войниците го смушка в хълбока с дулото на оръжието си и излая:

— *Beweg Dich!*

Пендъргаст продължи през двора към една врата, водеща в самата крепост. Вътре имаше още много войници — някои стояха на пост, други чистеха оръжията си, трети просто се мотаеха и гледаха Пендъргаст с насмешливи физиономии. Покрай тях забързано минаваха механици, тръгнаха по задачи.

След като влязоха във вътрешната крепост, продължиха нагоре, първо по стари каменни коридори и влажни стълбища, побелели от налепи. Разминаха се с неколцина техници и учени в лабораторни престилки, които вървяха надолу, и после излязоха в новата, горна част на бетонната крепост.

Изкачиха спирално стълбище и се озоваха пред дъбова врата. Тя се отвори към неочаквано просторно помещение, от чиито прозорци се

откриваше великолепна — макар и ограничена — гледка към покривите на крепостта, езерото и околните гори и планини. Кабинетът беше великолепно обзаведен, със стени от дялан камък, персийски килим, масивно старо бюро между нацистки знамена, с изящни сребърни произведения на изкуството, грижливо подредени покрай стените. Зад бюрото седеше забележителен на вид мъж, истински образец на тевтонско съвършенство — як и мускулист, с пронизващи светли очи, загоряла от слънцето кожа и грижливо подстригана бяла коса. Мъжът се усмихна.

Пендъргаст го позна моментално. Фишер.

— Много добре, оберфюрер Шеерман — каза Фишер.

Капитанът се стегна и изтрака с токове.

— Danke, mein Oberstgruppenführer.

Фишер стана, извади цигара „Дънхил“ от сребърна табакера, запали я със златна запалка и вдиша дълбоко, без да откъсва поглед от Пендъргаст. Издиша, заобиколи бюрото и огледа Пендъргаст, който стоеше неподвижно, заобиколен от войниците с автомати. Фишер протегна на шарена с вени ръка, поглади изкуствената брада на Пендъргаст, после я сграбчи и я свали. Обиколи лениво Пендъргаст, а усмивката му ставаше все по-широка.

После протегна ръка. За момент изглеждаше, сякаш иска да се ръкува, но впечатлението беше погрешно — Фишер зашлеви Пендъргаст с такава сила, че го просна на земята. След което нареди:

— Извадете тези неща от устата му.

Войниците продължаваха да държат оръжията си насочени към Пендъргаст, докато един от тях напъха дулото на пистолета си в устата на агента и я задържа отворена, докато опипваше вътре. След малко вдигна ръка да покаже на Фишер какво е намерил. В дланта му лежах мънички шперцове, няколко малки театрални подплънки за бузи за промяна на външния вид и малка стъклена ампула с прозрачна течност.

Войникът грубо вдигна Пендъргаст на крака. От носа на агента течеше кръв. Очите му бяха с цвета на хартия.

— Вече е сигурно — каза мъжът, докато се взираше в него. — Това наистина е агент Пендъргаст. Колко мило, че изминахте толкова много път, за да дойдете при нас. Аз съм Вулф Конрад Фишер. Човекът, който отвлече жена ви.

И отново се усмихна.

Пендъргаст не отговори и Фишер продължи:

— Трябва да призная, че маскировката ви беше много добра. Знаех, че човек като вас ще дойде да ме търси. Да *ни* търси. И предположих, че с вашите необичайни способности рано или късно ще ме намерите. Онова, което не очаквах, бе маскировката. Смятах, че ще се промъкнете и ще се смесите с местните или ще се спотайвате в гората. Не вярвах, че ще се появите тук така дръзко. Маскировката ви беше добра, както и всички онези дивотии за Кралица Беатрис. Много добре, че и много правдоподобно. Поздравявам ви.

Дръпна от цигарата си — държеше я вертикално, за да не позволи на пепелта да падне.

— Грешката ви беше с онази малка сценка с Егон. Разбирате ли, Егон е израснал в гората. Познава я. Щом научих, че сте му се измъкнали, веднага разбрах, че не сте никакъв естествоизпитател.

Пендъргаст стоеше неподвижно.

— Аз и колегите ми останахме, така да се каже, впечатлени от онова, което направихте с Vergeltung. Разбира се, за нас беше голям шок да научим, че Хелън Естерхази е все още жива. Макар много да ни се искаше да я изучим *in vivo*^[1], вие ни принудихте да приключим с нея по доста груб начин. Все пак успяхме да извършим доста подробна аутопсия на останките ѝ, които бързо бяха открити в импровизирания гроб, който сте изкопали за нея.

При тези думи едното око на Пендъргаст като че ли трепна едва забележимо.

— О, да. Никога не си позволяваме да пропуснем възможността да проучим нещо. Ние сме най-вече учени. Например вашето забележително и неочаквано включване в програмата ни — отново Vergeltung, както и последвалото преследване — предизвика сериозни тревоги. Но тъй като сме учени, успяхме да се адаптираме. Бързо променихме плановете си така, че да включим и *вас* във финалната фаза на великото ни начинание тук. Видяхме възможност и се възползвахме. Поради което съм ви благодарен за участието ви.

Пепелта още не беше паднала от цигарата. Фишер я наклони хоризонтално; пепелта се отрони и Фишер бавно смачка угарката в гравиран сребърен пепелник.

После внимателно вдигна мъничката ампула, която беше поставена на бюрото му заедно с останалите неща, взети от

Пендъргаст. Завъртя я замислено между пръстите си.

— Възхищавам се на смелостта ви. Но ще се убедите, че не сте имали нужда от това. Ние ще ви спестим грижите.

Обърна се към войниците.

— Отведете го в Стая номер четири.

[1] На живо. (лат.). — Б.пр. ↑

65.

Стая 4 се намираше в недрата на най-старата част на крепостта.

Представляваше подобно на тунел помещение от масивни базалтови блокове с под от вулканична пепел и сводест таван и се осветяваше от една-единствена гола крушка. Завлякоха Пендъргаст в нея, изправиха го до стената под дулото на автомат и го оковаха за огромни железни скоби, набити в камъка, с разперени максимално ръце и крака.

Под зоркия поглед на Шеерман войниците се убедиха, че оковите са стегнати, и го оставиха така, като изгасиха осветлението, излязоха и затвориха тежката желязна врата. За момент в помещението продължаваше да влиза светлина от мъничкото прозорче във вратата, но тя също угасна, когато го захлопнаха.

Възцари се пълен мрак.

Пендъргаст стоеше във влажната тъмнина и се вслушваше. Войниците бяха отвън и той чуваше движенията им и откъслечни думи. Освен тези звуци не можеше да долови нищо освен някакво басово буботене, бръмчене на големи генератори и още нещо, нещо още по-дълбоко — може би естественото движение на лава под не напълно угасналия вулкан. И сякаш в потвърждение на това се усещаше слабо, но ясно доловимо потрепване на пода и стената, сякаш цялата крепост потръпваше в отговор на удрянето на някакъв гигантски камертон дълбоко в земните недра.

Пендъргаст продължаваше да се вслушва в мрака. И да мисли. Да мисли за онова, което бе казал Фишер.

Измина около час. После се чуха стъпки, последвани от стържене на тежко резе. Вратата се отвори и в помещението падна дълга ивица светлина. На прага се очертаха два силуета. Спряха за момент един до друг, след това пристъпиха напред и се разделиха.

Голата крушка под тавана светна. И Пендъргаст видя, че пред него са застанали Фишер и Албан.

Албан. Албан, без никакви маскировки, гримове и костюми.

Чертите му бяха като на Тристрам — само че в тях беше запечатана една много различна, дори диаметрално противоположна личност. Албан излъчваше върховна самоувереност, небрежна харизма, само намек за арогантност, смесена с развеселеност. Около него витаеше спокойната атмосфера на дисциплина, дистанциране от света на чувствата, страстта и интуицията.

В много отношения приличаше повече на Пендъргаст, отколкото Тристрам. Макар че — за свой смут и ужас — Пендъргаст забеляза, че Албан е наследил устата и очите на майка си. Но колкото повече се взираше в това бледо изсечено лице с високо чело, синьо-виолетови очи, руса коса и изваяни устни, толкова повече усещаше, че нещо липсва. В тази личност имаше дупка, огромна дупка там, където би трябвало да е сърцето.

Едва след това Пендъргаст огледа останалото от сина си — чистата току-що изгладена работна риза и простите дочени панталони, плетения кожен колан и здравите, изработени на ръка кожени ботуши. Дрехите му странно контрастираха с много добре ушития и скъп сив костюм на Фишер с неговите златни пръстени, часовник и запалка.

Накрая Фишер наруши мълчанието.

— Агент Пендъргаст, ще ми позволите ли удоволствието да ви представя официално сина ви Албан?

Албан стоеше и го гледаше. Беше невъзможно да се каже какво има в очите му, какви емоции изпитва, ако изобщо изпитваше някакви — толкова съвършено се владееше.

— Здравей отново, татко — каза той с дълбок приятен глас, без грубия акцент, така ясно изразен в говора на Тристрам.

Пендъргаст не отговори.

На вратата рязко се почука.

— Влез, Бергер — каза Фишер.

Дребен, много слаб човек с тясно лице влезе в стаята, понесъл старомодна докторска чанта в едната си ръка и сгъваема маса в другата. Зад него, подтикван с приклада на автомат, вървеше Егон. Косата му беше сплъстена и разрошена, на побелялото му лице бе изписано безпокойство. Гледаше като преследвано животно.

Стражът затвори вратата и застана пред нея с оръжие в ръце. Фишер изчака Егон да бъде прикован към стената също като

Пендъргаст, след което се обърна отново към агента.

— Оставам с впечатлението, че сте човек, изпълнен с огромно научно любопитство. В това отношение не се различавате много от нас. Е, имате ли да споделите някакви наблюдения? Въпроси? Защото след като започнем, няма да имате друга възможност да говорите.

— Къде е Тристрам? — попита Пендъргаст. — Жив ли е?

— Тристрам ли? Значи сте дали име на der Schwächling^[1]. Колко мило. Колко семейно от ваша страна. Ако имате предвид Четирийсет и седем, естествено, че е жив. Той носи всички резервни части на Албан. Поради тази и единствено поради тази причина той е много важно момче. Бедете спокоен, той е отново при нас. Моментът на свобода го накара да подивее донякъде, но вече е опитомен отново и е много добре. — Фишер замълча за момент. — Всъщност неговото отвличане и връщане постигна три цели. Албан отново си има донор за в бъдеще, ако се наложи. Освен това знаехме, че отвличането му ще ви привлече насам като пеперуда към пламък. И в същото време успешното измъкване на Четирийсет и седем от собствената ви къща, където се е намирал под вашата охрана, е подобаващ край на последната фаза от начинанието ни. Каква възхитителна икономия на действия! Как би могло да се каже — с един куршум три заека, нали?

— Последната фаза от начинанието ви — с безизразен тон рече Пендъргаст. — Използвахте тази фраза и преди. Предполагам, че имате предвид така наречения бета-тест?

За момент Фишер като че ли се изненада. После се усмихна.

— Отлично, отлично. Да, имах предвид нашия бета-тест.

— Какво всъщност представлява той?

— Сигурен съм, че вече сте се досетили. През изминалия половин век ние следвахме стъпките на доктор Менгеле и доктор Фауст и продължихме великата им работа върху близнаците.

— Работа, започната върху безпомощни жертви, държани в концентрационни лагери — каза Пендъргаст.

— Работа, започнала по време на онази зловещата война и покъсно пренесена тук, в Бразилия. Работа, която вече е приключена — отчасти благодарение на вас.

— И какви са научните принципи, застъпени в нея? — хладно попита Пендъргаст.

Фишер потупа брадичката си с пръст.

— Просто на теория, изключително трудно на практика. След зачеването и първата митоза двете дъщерни клетки се отделят и започват да се развиват самостоятелно, прокарвайки пътя към идентични близнаци. Когато двата ембриона достигнат стадия морула^[2], започва наистина деликатната работа. Започваме процес на прехвърляне на генетичен материал между ембрионите. При добрия подсилваме генетичния материал с най-доброто от другия ембрион, като заместваем по-некачествения материал, който отива в лошия ембрион.

— Но ако близнаците са идентични, как може да има разлика между ембрионите? — попита Пендъргаст.

Фините черти на Фишер се озариха от усмивка.

— А, господин Пендъргаст, вие идентифицирахте съвсем точно основния въпрос, с който учените ни се бореха години наред. Отговорът е следният. Човешкият геном съдържа три милиарда основни двойки. Дори при идентичните близнаци са налице грешки — лоши копия, обърнати секвенции и тъй нататък. Ние подсилваме тази вариация, като леко облъчваме неоплодената яйцеклетка и сперматозоидите преди зачеването. Не толкова много, че да създадем изрод, а само колкото да получим необходимата вариация за размяна на гени. Така вместо да смесваме гените слепешком, по грубия начин, по който го прави природата, ние можем да изградим мъж или жена според внимателно установени спецификации.

— И какво става с „лошия“ ембрион?

— Нищо не се пилее напразно. Лошите близнаци също се развиват. Вашият... *Тристарм* е идеален пример за това. — Фишер се засмя. — Той или тя се възпитава като работна ръка в лагерите и полетата, като полезен и осъществен член на обществото. *Arbeit macht frei*. И, разбира се, лошият близнак, *der Schwachling*, е отличен донор на органи и кръв, ако добрият близнак пострада или се нуждае от трансплантация. Естествено, това са най-подходящите за трансплантиране органи, които не могат да бъдат отхвърлени. — Фишер млъкна, за да запали нова цигара. — Подробното проучване, усъвършенстването на процедурата, идеалният краен резултат — можете да си представите, че за постигането на всичко това са нужни години, *десетилетия* усилен труд. И много, много повторения, всяко от които малко по-добро от предишното.

— Повторения — каза Пендъргаст. — С други думи, двойка близнаци, междинни стъпки в процеса, които не са отговаряли на очакваните спецификации. Човешки същества, които трябва да се ликвидират.

— В никакъв случай. Можете да ги видите всеки ден в градчето, как живеят своя полезен и продуктивен живот.

— Можете да видите и двойниците им в онзи ваш подземен концлагер.

Фишер повдигна вежда.

— Господи, доста зает сте били нощес.

— А Албан? Предполагам, че той е върхът, венецът на начинанието ви, нали?

Фишер трудно можеше да скрие гордостта си.

— Точно така.

— Което означава, че той самият е бета-тестът — отговори на собствения си въпрос Пендъргаст.

— Да. Като истински човек на науката доктор Фауст предложи собственото си семейство. Линията Фауст-Естерхази се оказа изключително богата. Но трябва да кажа, че линията Пендъргаст се оказа още по-богата. Съюзът между вас и Хелън, макар и случаен, създаде забележителен продукт. *Забележителен*, надхвърлящ всичките ни очаквания. — Фишер поклати глава. — Бяхме позволили на родителите й да заминат за Америка и да живеят там свободно, да отгледат децата си. Един от ранните ни експерименти целеше да разберем как субектите ни функционират в друга среда. Оказа се катастрофален провал. Когато порасна, Хелън се откъсна от нас. Тялото й вече беше подготвено винаги да създава близнаци — това беше лесно. След случайното й забременяване тя бе принудена да се върне тук. В противен случай плодовете щяха да умрат без специалните грижи, необходими за износването им. Но тя се върна в Бразилия след осмата седмица на бременността, твърде късно за бластоцитните процедури^[3], които бяхме разработили в Нова Годои. Това ни принуди да опитаме нещо ново — сложна експериментална техника на прехвърляне на генетичен материал между по-развити плодове. Несъмнено ще оцените иронията, хер Пендъргаст. Именно това закъснение ни доведе до бляскавия успех. Винаги сме смятали, че генетичната работа трябва да се извърши рано, още през първите

няколко седмици. А ето че постигнахме големия пробив със закъснялата работа върху близнаците на Хелън. — Фишер замълча. — Тя така и не прие факта, че не можем да ѝ позволим да отведе децата обратно в Америка. Трябваше да ги задържим, разбира се. Още от самото начало Албан беше наистина много обещаващ.

През цялото това време Албан слушаше с абсолютно равнодушна физиономия.

— Той говори за майка ти — каза му Пендъргаст. — Това не те ли смуцава поне малко?

— Да ме смуцава ли? — отвърна Албан. — Тъкмо напротив, чувствам единствено гордост. Виж само колко лесно беше да науча мястото на срещата ви в Сентръл Парк — не от друг, а от служител в нюйоркската полиция! И колко бързо хората ни си свършиха работата.

Последва кратко мълчание.

— А „Лонгитюд Фармасютикълс“? — попита Пендъргаст. — Какво за тях?

— Просто една от многото сателитни компании, свързани в една или друга степен с нашата работа — отвърна Фишер. — Проучванията ни бяха сложни, деликатни и разнопосочни, трябваше да черпим от много източници. Обикновено ги държим наблизо, но когато възникнат инциденти, както стана с „Лонгитюд“, се налага да се предприемат някои неприятни мерки. — Фишер поклати глава.

— Споменахте, че съм поне отчасти отговорен за успешното завършване на начинанието ви — каза Пендъргаст. — Че сте ме включили във финалната фаза. Какво всъщност искате да кажете с това?

— Скъпи ми агент Пендъргаст, несъмнено се досещате и за това. Вече го споменах — вашата атака срещу Vergeltung, упоритото ви преследване на Хелън и нас, нейните похитители. Бяхме намислили друг последен бета-тест за Албан, но когато на сцената се появихте вие, решихме да превърнем неуспеха във възможност. Напълно променихме параметрите на теста — при това доста бързо, следва да отбележа. Решихме да пуснем Албан в Ню Йорк. Да докаже, че може да убива безнаказано дори когато разкрива самоличността си пред охранителните камери. И като оставя следи, които да ви убедят, че убиецът всъщност е собственият ви син. Това откритие щеше да ви осигури... достатъчна мотивация да го хванете, нали така? Щом най-

големият и дързък детектив има възможността, но не може да залови собствения си син убиец, това не означава ли, че нашият бета-тест е постигнал успех? Пълен, безусловен успех?

Пендъргаст не отговори.

— А след това Четирийсет и седем избяга и се добра до вас. И ние отново се възползвахме от неприятния инцидент. Променихме последната мисия на Албан. Вместо пето убийство той трябваше да отвлече Четирийсет и седем от *собствения* ви дом. Мисия, която той изпълни безупречно. — Фишер се обърна към Албан. — Много добра работа, момчето ми.

Албан кимна в отговор на похвалата.

— Значи вече сте усъвършенствали работата си върху близнаците — рече Пендъргаст. — Можете да ги произвеждате по ваше желание. Единият е идеалната машина за убиване, силен, интелигентен, безстрашен и коварен. И, което е най-важното, напълно свободен от каквито и да било етични задръжки.

Фишер кимна.

— Подобни *задръжки*, както се изразихте, ни костваха войната, нали така.

— Освен това имате друг близък, който е толкова слаб, колкото е силен първият, напълно лишен от каквито и да било способности. Използвате го за робски труд, а при необходимост и като банка за органи. Е, след като сте усъвършенствали този процес, тази способност да произвеждате тези дяволски съвършени човешки същества, какво ще правите оттук нататък?

— Какво ще правим ли? — Фишер сякаш се слиса от въпроса. — Та нима не е очевидно? Онова, което се зарекохме, което се *заклехме* да направим, когато войските ви прегазиха градовете ни, убиха лидера ни и разпердушиниха нашия Райх. Хер Пендъргаст, има ли причина да си мислите, че целта ни се различава от онази, която сме си поставили от самото начало? Единствената разлика сега, след седемдесет години непрекъснатата работа, е в това, че сме готови да я постигнем. Финалният бета-тест е завършен. Вече можем да започнем... как да се изразя? *Масовото внедряване*.

Пусна цигарата си на пода и я смачка.

— Но това започна да става досадно.

Обърна се към Бергер и отсече:

— Можете да започвате.

[1] Слабак. (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Ембрион в ранен стадий на развитие, състоящ се от 12–32 клетки. — Б.пр. ↑

[3] Бластицити — клетките, изграждащи морула. — Б.пр. ↑

Бергер, който пушеше цигара от цигара през целия разговор, кимна почти хрисимо. Разгъна масата, постави на нея медицинската чанта и я отвори. Извади спринцовка за подкожни инжекции — дебела стъклена тръба в кожух от блестяща стомана, с дълга, жестока на вид игла. Вдигна фармацевтично шишенце с гумена тапа, пъкна иглата в него и внимателно, без да бърза, изтегли буталото, докато спринцовката не се напълни на три четвърти. Натисна буталото, за да изкара въздуха, обърна се и пристъпи към Егон с вдигната спринцовка.

По време на разговора Егон беше гледал напред, увиснал на оковите си като някакво примирило се с участието си животно. Но щом видя приближаващия Бергер, внезапно се оживи.

— Nein! — изкрещя той и се замята. — Nein, nein, nein, nein...!

Фишер поклати неодобрително глава и погледна Пендъргаст.

— Егон не изпълни изричните инструкции да бъде до вас през цялото време. Тук не виждаме смисъл да награждаваме прегрешенията, хер Пендъргаст.

Бергер кимна на стража. Войникът остави оръжието си, сграбчи Егон за косата с едната си ръка и брадичката му с другата и грубо изви главата му назад. Бергер приближи и леко опипа с върха на иглата различни места по мекото под брадичката. После си избра място и заби бавно и прецизно иглата чак в мекото небце на Егон, като я вкара до самия край. И натисна буталото.

Егон се замята истерично. Изкрещя — или по-скоро се опита да изкрещи, но войникът държеше устата му затворена и между стиснатите му зъби се разнесе изпълнено с ужас гъргорене.

Бергер и войникът отстъпиха назад. Егон се отпусна задъхан и изскимтя. После цялото му тяло се вцепени. Вените на врата му започнаха да се издуват и мрежата им бързо се разшири подобно на потоци, намерили нови корита на непознат терен. Плъзнаха по лицето му и надолу по ръцете, като пулсираха видимо. Егон започна да опъва веригата, като издаваше странни гъргорещи звуци. Спазмите му се

засилваха все повече, лицето му стана лилаво — а после от носа, ушите и устата му изригна кръв и той се отпусна безжизнено.

Това бе най-ужасната екзекуция, която Пендъргаст бе виждал.

Със странно изискани движения Бергер прибра спринцовката и шишенцето в чантата си. Фишер дори не си беше направил труда да наблюдава убийството. Албан обаче бе гледал и синьо-виолетовите му очи бяха проблеснали от интерес.

Фишер се обърна към Пендъргаст.

— Както казах, останахме впечатлени от онова, което направихте с Vergeltung. Благодарение на действията ви обаче ние изгубихме доста добри хора. След като бета-тестът вече е завършен, нямаме повече нужда от вас. Всъщност вие сте нежелан елемент, който трябва да бъде елиминиран. Но преди Бергер да продължи с работата си, може би ще искате да направите някакво последно наблюдение или да зададете въпрос?

Пендъргаст остана неподвижен, прикован към стената от тежките вериги.

— Имам да кажа нещо на Албан.

Фишер направи жест с ръка, сякаш искаше да каже „Моля, заповядайте“.

Пендъргаст се обърна към Албан.

— Аз съм твоят баща. — Прости думи, изречени бавно, но натоварени със смисъл. — А Хелън Естерхази беше твоя майка. — Кимна към Фишер. — Убита от *този* човек.

Последва дълго мълчание. После Фишер се обърна към Албан и заговори със снизходителен, почти бащински тон.

— Албан, искаш ли да отговориш с нещо на това? Сега е подходящият момент.

— Татко — с висок, ясен глас каза Албан, гледаше Пендъргаст в очите. — Да не би да се опитваш да провокираш у мен някакво тесногръдо семейно чувство? Ти и Хелън Естерхази просто сте дарители на сперма и яйцеклетка. Аз съм *създаден* от други.

— Докато твоят близък, брат ти, работи като роб на полето?

— Той е продуктивен член на обществото. Аз се радвам за него. Всеки е на мястото си.

— И смяташ, че си по-добър от него.

— *Разбира се*, че съм по-добър. Всеки тук е създаден за своето място и го знае от самото начало. Това е върховният обществен строй. Видя Нова Годои. Няма престъпления. Не страдаме от депресии, от душевни заболявания, не се пристрастяваме към наркотици. Нямаме никакви социални проблеми.

— И се издържате от натъпкани в концлагер роби.

— Думите ти са плод на невежество. Те имат своята цел. Разполагат с всичко, което искат — естествено, с това изключение, че не можем да им позволим да се възпроизвеждат. Някои хора просто са по-добри от другите.

— А ти, като най-добрия от всички, си *Übermensch*. Свръхчовек. Върховният нацистки идеал.

— Приемам с гордост това определение. Свръхчовекът е идеалното човешко същество, съзидателен и силен, над дребнавите представи за добро и зло.

— Благодаря, Албан — каза Фишер. — Изключително красноречиво казано.

— Свръхчовекът — повтори Пендъргаст. — Кажете ми, какво представлява *Kopenhagener Fenster*? Копенхагенският прозорец?

Албан и Фишер се спогледаха, явно изненадани, а може би и разтревожени от въпроса. И двамата обаче бързо се окопитиха.

— Нещо, за което ще си останете в неведение и в гроба — побърза да отговори Фишер. — А сега *auf Wiedersehen*.

В помещението се възцари тишина. Лицето на Пендъргаст бе бледо като мрамор. Той бавно сведе глава и раменете му се отпуснаха — самото възплъщение на отчаянието и примирението.

Фишер изгледа пленника си.

— За мен беше удоволствие да се запознаем, хер Пендъргаст.

Пендъргаст не вдигна очи.

Фишер кимна на Бергер и тръгна към вратата на килията. След миг Албан се обърна да го последва.

Фишер спря на изхода и погледна назад към Албан. На лицето му се изписа лека изненада.

— Помислих си, че ще искаш да видиш това.

— Какво значение има? — отвърна Албан. — Имам по-добри неща за вършене.

Фишер се поколеба за момент. После сви рамене и излезе, следван от Албан. Вратата се затръшна тежко зад тях и войникът зае позиция пред нея, с готов за стрелба автомат.

67.

Отвън се чу бърза размяна на реплики. После вратата се отвори отново. В килията влязоха още трима войници — двама с различни вериги и окови и още един с ацетиленова горелка. Бергер се огледа. В помещението имаше седем души — четиримата войници, самият той, затворникът — и мъртвото тяло на Егон.

Бергер хвърли поглед към трупа. Лицето му все още беше замръзнало в нелепо изражение на агония, крайниците бяха вцепенени и под неестествени ъгли, езикът се подаваше навън, дебел като колбас, а от ушите, носа и устата му продължаваше да тече кръв. Докторът се обърна към войника на пост и нареди:

— Разкарай това.

Войникът свали железните окови от китките и глезените на Егон. Освободеното тяло тупна тежко на пода. Войникът се наведе, хвана едната сгърчена ръка и извлече трупа в ъгъла.

Бергер кимна към Пендъргаст и нареди на немски:

— Подготви го.

На лицето на войника се изписа жестока усмивка. Той се приближи до Пендъргаст, чиито ръце и крака бяха приковани към каменната стена, и започна да го удря свирепо и методично в лицето и най-вече в корема. Пендъргаст се гърчеше и пъшкеше от болка, но не издаде никакъв друг звук.

Накрая Бергер кимна одобрително и каза:

— Покривай го.

Задъхан, войникът отстъпи назад, вдигна автомата си и зае поста си пред вратата.

По заповед на Бергер останалите трима войници освободиха Пендъргаст от оковите и той тежко падна на пода. Докато войникът с автомата не откъсваше поглед от него, двама от войниците вдигнаха Пендъргаст на крака и му сложиха окови на китките и глезените, както и колан на кръста. Третият ги завари с ацетиленовата горелка. Накрая прокараха две вериги от оковите на ръцете до тези на краката и когато приключиха, погледнаха Бергер за нови заповеди.

— Свободни сте — каза им Бергер.

Тримата се обърнаха към изхода.

— Момент — спря ги Бергер. — Оставете ми горелката. Ще ми потрябва.

Третият войник остави раницата с горелката и двете бутилки на пода и тримата излязоха. Войникът с автомата затвори вратата и отново застана на поста си.

Бергер извади от чантата си къс бич с метален връх и изгледа преценяващо пленника. Беше висок, слаб и явно без сили, ръцете му бяха увиснали от тежестта на веригите. Главата му бе клюмнала, русата му коса висеше, от носа и устата му течеше кръв. Кожата му бе сива и почти прозрачна, духът му явно беше пречупен. Това нямаше значение. Бергер щеше да го съживи преди края — здравата да го съживи.

— Преди да започнем — каза той, — има нещо, което трябва да знаеш. Бях избран за тази задача, защото ти уби брат ми по време на Vergeltung. В нашето общество на пострадалите винаги се дава възможност да постигнат удовлетворение, като въздадат справедливост на виновника. Мое право и дълг е да те накажа и аз приемам с благодарност това предизвикателство. — Кимна към тялото на Егон, проснато в ъгъла като някакъв гигантски паяк. — Ще има да си мечтаеш за милостива смърт като неговата.

Пленникът като че ли не го чу, което засили гнева на Бергер и той нареди на войника:

— Изкарай го напред.

Войникът опря своя „Щурмгевер 44“ на стената, отиде до Пендъргаст и го бутна грубо към Бергер. После се върна при вратата, взе автомата и отново го насочи към пленника.

— Пендъргаст — каза Бергер и потупа агента по гърдите с бича. — Погледни ме.

Измъченият пленник вдигна глава. Погледът му се фокусира върху Бергер.

— Първо ще изкопаеш гроба си. После ще страдаш. И накрая ще бъдеш погребан, може би жив, може би не. Още не съм решил.

Никакъв признак, че го е разбрал.

— Вземи кирката и лопатата. — Бергер посочи ъгъла на помещението.

Войникът подсили заповедта, като вдигна автомата и кресна:

— Beweg Dich!

Пленникът бавно се затътри към ъгъла. Оковите му дрънчаха, веригите се влачеха по пода.

— Копай тук. — Бергер начерта с тока на обувката си груб правоъгълник във вулканичната пепел. — По-бързо! Spute Dich!

Докато Пендъргаст копаеше, Бергер стоеше на безопасно разстояние, извън обсега на инструментите. Гледаше как пленникът вдига кирката и замахва немошно, отново и отново, докато не успя да пробие горния слой пепел. Беше му неудобно, оковите му пречеха и късите вериги ограничаваха движението на ръцете му. Когато движенията му се забавиха, Бергер пристъпи напред и му нанесе няколко енергични удара с бича, за да го мотивира. Като пшкеше от усилията, затворникът взе лопатата и започна да изхвърля пръстта. По едно време се подпря на лопатата и промърмори, че трябва да си почине. Бергер отвърна на молбата му с ритник, който го просна на пода. Това малко го съживи.

— Никакво спиране! — каза Бергер.

Копането на гроба напредваше бавно. Пленникът работеше упорито, веригите дрънчаха и тракаха, лицето му бе маска на пълна апатия и физическо изтощение. Това, помисли си Бергер, е човек, който осъзнава, че се е провалил, който иска само едно — да умре. И щеше да умре.

Мина цял час и накрая търпението на Бергер се изчерпа.

— Достатъчно! — извика той. — Schluss jetzt!

Гробът беше дълбок само седемдесет и пет сантиметра, но Бергер изгаряше от нетърпение да продължи със следващия етап. Пленникът стоеше на ръба на дупката и чакаше. Бергер се обърна към войника и каза на немски:

— Прикривай ме, докато работя върху него. Никакви рискове. Случи ли се нещо, застреляй го.

Войникът направи няколко крачки напред и вдигна автомата.

— Пусни лопатата — нареди Бергер.

Пленникът пусна лопатата и остана да стои с отпуснати ръце и наведена глава в очакване на края. Бергер пристъпи към него, взе

лопатата, събра сили и замахна. Разнесе се тъп удар и пленникът рухна на колене. Бергер опря подметка на гърдите му, блъсна го назад и го просна по гръб в гроба. След като се увери, че войникът държи пленника под прицел, Бергер вдигна раницата с горелката и тежките бутилки с ацетилен и като държеше дюзата нагоре като свещ, запали горелката. Тя оживя и ярката бяла светлина изпълни килията с резки сенки.

— Ich werde Dich bei lebendigem Leib verbrennen^[1] — каза той, като изгледа злобно Пендъргаст и размърда заплашително горелката.

Пленникът лежеше с разширени от страх очи. Опита се да се надигне и да седне, но Бергер отново постави крак върху гърдите му, натисна и го прикова към земята. Без да маха крака си, се наведе и поднесе подобния на карфица пламък към лицето на пленника. Противната бяла светлина превръщаше очите на Пендъргаст в блестящи огнени точки. Пламъкът се приближаваше все повече и повече. Пленникът започна да се съпротивлява, опита се да извърне лице първо на една, после на друга страна, но Бергер продължаваше да го натиска, докато върхът на пламъка не започна да изгаря бузата му. Вече виждаше със задоволство как ужасът изпълва очите му, докато кожата се надуваше на мехури...

Последва невероятно бързо и силно — но едва забележимо — движение: пленникът сякаш изведнъж се изви по изключително странен начин, съпроводен с пукот на изместена кост и сухожилия. Изненаданият Бергер внезапно видя как пленникът вдига ръка. Усети как горелката се завърта и в следващия миг ослепителна бяла светлина изпълни полезрението му. Той се дръпна с вик и с изумление усети студената захапка на стомана около врата си — пленникът беше праметнал веригата и сега го дърпаше към бялата светлина, все по-близо и по-близо. Това сякаш продължи цяла вечност — макар че в действителност не би могло да отнеме повече от секунда-две. Съскацията бял пламък се заби като игла в окото му; последва внезапно кипене и мека, мляскаща експлозия и болка, която сложи край на всички болки; след това всичко се разтвори в бяла, ослепително бяла жега.

Пендъргаст падна обратно в плиткия гроб, дръпна тялото на Бергер върху своето и го използва като щит, докато войникът, окопитил се от първоначалната си изненада от неочаквания обрат, откри огън и куршумите започнаха да се забиват покрай ръба на изкопа. Ямата бе по-плитка, отколкото би искал Пендъргаст, но се оказа достатъчна. Като продължаваше да използва Бергер като щит, той насочи пламъка на горелката към веригата от лявата си китка до металния колан и я срязва не при китката, а долу, като остави шест стъпки верига, закрепена за ръката му. Куршумите се забиваха и рикошираха около него, няколко се забиха в Бергер със звук, сякаш някой пляска с длан прясно месо. С внезапен вик Пендъргаст се надигна от гроба, изблъска трупа, замахна и завъртя веригата като камшик. Тя описа дъга към тавана и пръсна крушката.

Щом килията потъна в мрак, Пендъргаст се хвърли напред — избегна паническата стрелба на войника, като се приведе и се движеше много бързо по диагонал. Междувременно замахна отново с веригата, тя се уви около автомата и Пендъргаст изтръгна оръжието от ръцете на войника и скочи пак в гроба, когато вратата се отвори и стоящите отвън войници нахлуха в килията и откриха огън. Пендъргаст изчака, докато не се увери, че всички са вътре, след което — легнал по гръб в гроба — вдигна автомата и ги помете на автоматичен, като изпразни пълнителя за по-малко от три секунди.

Внезапно се възцари тишина.

Пендъргаст изпълзя от гроба, пусна оръжието, отиде до най-близката стена, като прескачаше все още потръпващите тела, пое дълбоко дъх, после още веднъж. И с цялата си сила блъсна рамото си в стената, намествайки ставата, която беше изкълчил, за да успее да си осигури допълнителна дължина за веригата, с която да удуши Бергер. Намръщен от болка, изчака, докато не се увери, че рамото му е наместено и че може да движи ръката си. Грабна горелката, включи я и разряза оковите и колана; в бързината подпали ризата си и се наложи да я съблече и да я захвърли горяща на пода. Метна раницата с горелката и бутилките на здравето си рамо, подбра от телата пистолет, нож, запалка, часовник, фенерче и два резервни пълнителя, взе кирката, с която бе изкопал гроба, избра най-малко окървавената риза на един от мъртвите войници и изскочи от килията.

Докато тичаше по тунела и навличаше ризата в движение, в каменните недра на старата крепост започнаха да отекват викове и тропот на ботуши.

[1] Ще те опека жив (нем.). — Б.пр. ↑

68.

Полковник Суза и подобраният му отряд от трийсет души се движеха през гъстите вечнозелени гори източно от Нова Годои. През пролуките между дърветата Суза виждаше извисяващите се хълмове, маркиращи вулканичния кратер, в който се намираше градчето. Спря, за да направи справка с джипиеса, и със задоволство установи, че се намират само на километър и половина от предварително определената точка за разузнаване на устието на кратера.

Всичко вървеше по план. Подходът им бе останал незабелязан. Горите на изток бяха най-гъстите и хълмистите в района. Липсата на пътеки и каквито и да било следи от лов показваше, че надеждите му са оправдани и че това място рядко се посещава от жителите на селището.

Макар отрядът да беше много по-малоброен от онова, което искаше Пендъргаст, Суза внимателно беше разгледал всички за и против дали да не тръгне с много по-голяма сила от не така добре обучени войници, или да вземе само опитни командоси от бившата си група, подбрани лично от него. Беше се спрял на трийсет, тъй като числото му се струваше идеално. Полковникът беше посветил много от по-младите си години на тренировки за изненадващи мълниеносни атаки в командоски стил и знаеше как да го направи — а и по-важното бе, че подобна акция бе най-подходяща за тази ситуация, в която щяха да се изправят срещу ограничен брой фанатици. Избраните хора владееха до съвършенство оръжията и имаха изключително тактическо обучение и психологическа подготовка. Собственият му син Тиаго, великолепно сложен, лоялен и интелигентен млад мъж, играеше ролята на негов адютант. Тактиката беше ключът към успеха; изненадата бе от жизнена важност; начинът на действие беше да ударят бързо и силно.

При мисълта как в интернет бяха намерили всичко, което им беше необходимо да знаят, полковникът се усмихна. Изобщо не се беше замислял за подобно решение преди Пендъргаст да извади подробните карти на градчето и околния терен, създадени с помощта на Гугъл Ърт и наложени върху стандартни топографски карти,

получени от Servico Geológico de Brasil. Тези американци с тяхната технологична изобретателност! Единствената важна информация, която трябваше да научат, бе вътрешното разпределение на крепостта и числеността на противника.

Беше сигурен, че Пендъргаст с неговия хитър план да се остави да бъде пленен ще се сдобие с тази информация. Колкото повече време прекарваше със странния блед гринго, толкова повече се впечатляваше от него. Разбира се, измъкването от нацистите не беше сигурна работа, особено за сам човек. Но от друга страна, може би най-добрата стратегия бе да отиде сам. Пендъргаст явно мислеше по същия начин — и беше готов да заложи живота си.

Войниците на полковника се движеха през влажната гора напълно безшумно, като сенки между дърветата. Когато приближиха залесеното устие на кратера, теренът започна да се издига. В един момент Суза направи знак на хората си да останат на място, а самият той продължи напред с Тиаго. Движеха се точно по график и Суза се надяваше Пендъргаст, предвид неизвестните обрати, с които щеше да му се наложи да се сблъска, да бъде също толкова ефективен. Сигнализира на хората си да приближат и те предпазливо се промъкнаха до една стърчаща гола скала. Удобна пролука между дърветата им осигуряваше изглед към селището, езерото и крепостта на острова.

Градчето лежеше под тях, на около километър и половина — полумесец от бели и жълти сгради с покрити с плочи покриви, наредени покрай брега на езерото. От едната страна се простираха обширни площи обработваема земя. Самата крепост бе на четиристотин метра от брега, на североизток. Беше построена върху нисък конус в средата на езерото; най-долните пояси бяха от камък, а модерната вътрешна част бе от железобетон. Този пръв поглед към укреплението изпълни полковника с неприятно чувство. Много неща зависеха от грингото.

Докато оглеждаше разположението на крепостта, откри от задната ѝ страна малък залив — идеално място за десант, отделено от укреплението от скален ръб, защитено и скрито. Разгледа го много внимателно, като запомняше всички подробности.

Погледна си часовника. Петнайсет минути до уречения сигнал. Изпълзя назад, за да изчака под прикритието на камъните и храстите.

— Нека момчетата да пийнат чай — каза на сина си. Минута по-късно хората му отваряха термосите и си наливаха горещ черен чай със захар и мляко. Полковникът отпи от чашата си, като от време на време поглеждаше към крепостта през бинокъла. Слънцето беше в идеалната позиция (това също беше планирано) и за щастие не бе скрито от облаци. Прогнозите за времето се бяха оказали точни.

Чаят беше великолепен и той му се наслаждаваше бавно, като се възползва от възможността да запали и пурета. Запафка замислено. Беше имал колебания около мисията, но те вече бяха минало. Знаеше, че има две черти, които невинаги могат да се нарекат желателни за един обществен служител — абсолютна почтеност, с непоносимост към подкупи и корупция, и инстинкт да намира свое решение на проблемите дори това да означава да работи извън рамките на стандартните процедури. И двете качества бяха засегнали сериозно кариерата му и в крайна сметка го бяха запратили в Алсдорф, както се бе сетил и проницателният Пендъргаст. Но сега Суза бе убеден, че единственият начин да сложи край на убийствата в градчето, което се беше заклел да защитава, да среже цирея Нова Годои, е чрез решителни и нестандартни действия. Усещаше, че Пендъргаст също е от хората, действащи извън общоприетите рамки. Двамата имаха много общо. Какъвто и да бе изходът, вече нямаше връщане. Нямаше време за размисляне — а само за действие.

Уреченият час най-сетне настъпи и Суза започна да наблюдава внимателно крепостта през бинокъла. Ето го и знака — слънчеви зайчета, направени с огледало. Пендъргаст беше проникнал в крепостта според плана.

Полковникът изпита огромно облекчение — не защото се беше съмнявал в способностите на Пендъргаст, а защото от годините си в специалните части знаеше, че колкото и добре да планираш една операция, винаги има безброй начини нещата да се оплескат.

Светлинното съобщение, изпратено на стандартен морзов код, бе дълго. Много дълго. Суза загаси пуретата си в един камък и го записа в бележника си дума по дума — описание на крепостта, общо разположение на коридорите и тунелите, силни и слаби точки, числеността на защитниците, въоръжението им и така нататък.

Всичко беше добре. С изключение на факта, че според предварителните преценки на Пендъргаст защитниците бяха много

повече от сто. Това бе значително по-голяма сила, отколкото бе предполагал полковникът. Въпреки това той имаше предимството на изненадата. И според информацията на Пендъргаст щяха да имат ясна линия за атака на място, където квартирите, проходите и тунелите на крепостта да сведат до минимум предимствата на противника в жива сила.

Изпрати Тиаго при групата и скоро хората му се спускаха по склона и се разгръщаха, обкръжавайки градчето в подготовка за атака от три страни, какъвто бе първият етап от планираната операция.

69.

Пендъргаст видя отблясъците сред зеления балдахин на гората. Полковникът беше получил съобщението. Пендъргаст захвърли парчето огледало, което бе взел от тоалетната на казармата, и изпълзя от порутената артилерийска платформа на една от кулите на старата крепост. Разузнаването му беше непълно, но въпреки това бе успял да идентифицира основните точки на достъп, защитните позиции и основния план на крепостта. Сега трябваше да открие най-слабата и най-уязвима част от старата външна стена. Първоначалният план, който бяха обсъдили с полковника, бе да намери някакъв погреб или главния склад за боеприпаси и да го взриви, за да отвори дупка във външната стена. Усилията му не се увенчаха с успех. Имаше прекалено много войници, които сновяха навсякъде като пчели от разбунен кошер и се мъчеха да го открият.

Нямаше значение. Разполагаше с алтернатива на погреб в раницата — две почти пълни бутилки оксиацетилен.

Докато се спускаше по старото спирално стълбище, спря да се послуша. Огромните размери на крепостта и отекващите ѝ коридори се бяха оказали истински дар, тъй като можеше да чува отдалеч тропота на приближаващите стъпки. Пендъргаст бе изненадан от суматохата на защитниците на крепостта, от реакцията им на непосредствен дразнител, от липсата на стратегия. Този детайл някак не му се връзваше.

Въпреки това възнамеряваше да се възползва от него, доколкото може.

Спусна се още по-надолу в старите нива на крепостта и намери тунел, който минаваше покрай външната стена. Тръгна по него, като от време на време осветяваше стената и проверяваше зида с острието на откраднатия нож. Хоросанът се ронеше лесно, но каменните блокове бяха добре обработени и прилягаха твърде плътно един към друг, за да бъдат изместени. На някои места в градежа имаше пукнатини, но те бяха твърде малки, за да му свършат работа, а зидът бе твърде як за целта му.

Спусна се на следващото ниво и продължи да търси, като от време на време спираше. Мина покрай серия заключени стоманени врати във вътрешната стена. Бяха сравнително нови и по всяка вероятност водеха към някогашната тъмница на крепостта, превърната по-късно в лаборатории. Някои от вратите бяха широко отворени и осветлението в помещенията бе оставено включено: вероятно лабораториите бяха напуснати по спешност от работещите в тях учени, може би бяха подплашени от стрелбата.

Точно след вратите откри онова, което търсеше. В основата на външната стена имаше серия големи пукнатини, които продължаваха радиално нагоре; блоковете покрай тях бяха разместени. На някои места пукнатините бяха широки между двайсет и трийсет сантиметра. Каменният под също беше напукан. Интересно. Пукнатините не се дължаха на естественото улягане на почвата. Точно обратното. Радиалното им разпространение говореше за активиране на вулканичната калдера, при което са се появили големи зони на нестабилност, минаващи право през основата на дебелия шест метра външна стена.

Като работеше бързо с ножа, Пендъргаст първо изчегърта хоросана около един изместен камък по края на най-голямата пукнатина, след което разхлаби блока с помощта на кирката и не след дълго успя да го измъкне. Бръкна в зейналата дупка и с облекчение откри, че външната стена е изградена по обичайната за осемнайсети век техника, при която обработените блокове се поставят по външната страна, а пълнежът зад тях е от натрошени камъни и пръст. С ножа и кирката успя да издълбае достатъчно голяма ниша за двете бутилки кислород и ацетилен. Намести ги внимателно и погледна часовника, който бе отмъкнал от един войник. Ако всичко вървеше по график, хората на Суза в този момент нахлуваха в градчето и се готвеха да овладеят лодки, с които да атакуват самата крепост. Според предварително подготвения план след двайсет или трийсет минути няколко лодки щяха да акостират на доковете на острова за отвлечение на вниманието, докато основната част на отряда прави десант в залива зад крепостта.

Иначе казано, трябваше да изчака петнайсет минути. Моментът бе подходящ да огледа лабораториите, покрай които бе минал.

Първата беше заключена с примитивен механизъм от времето на Втората световна война, който устоя на острието на ножа само няколко секунди. Пендъргаст се озова в лаборатория, която не беше модерна според съвременните стандарти, но пък бе напълно подходяща за целта си — дисекции и аутопсии на човешки останки.

Но докато оглеждаше помещението по-внимателно, Пендъргаст забеляза малка, но показателна разлика между това място и стандартната зала за аутопсии, която можеше да се намери в мазето на всяка болница. Никога не беше виждал патология, в която да има нужда от ремъци, белезници и други средства за обездвижване.

Тази лаборатория не беше за дисекция — а за вивисекция.

Пендъргаст излезе и продължи по коридора, като осветяваше другите помещения през отворените врати или прозорчетата в тях. В повечето лаборатории имаше следи от неотдавнашно активно използване. Някои дори не бяха почистени и по масите все още имаше косми, кръв и парченца кост. Тук се бяха извършвали множество ужасяващи експерименти — и въпреки че помещенията бяха напуснати по спешност, Пендъргаст оставаше с впечатлението за някакъв продължителен проект, който неотдавна е достигнал кулминацията си.

Нещо в една от заключените лаборатории привлече вниманието му. Пендъргаст спря и погледна през прозорчето. Ключалката и на тази врата се предаде за броени секунди. Лъчът на фенерчето освети кичур коса върху масата за аутопсии. Други следи, сред които мъртви ларви на насекоми, показваха, че изследваните тук останки са били в етап на разлагане.

Бавно, много бавно Пендъргаст пристъпи напред, насочил лъча към косата. Тя бе със същия кестеняв оттенък като косата на Хелън — цвят, който винаги му бе напомнял за мед от диви цветя. Пендъргаст инстинктивно посегна да я докосне, но в последния момент отдръпна ръка.

На масата за органи имаше пластмасова кутия. Пендъргаст отиде при нея и след кратко колебание вдигна капака. Вътре намери останки от роклята на Хелън, копчета, някои лични вещи. Докато бъркаше предпазливо и разравяше съдържанието на кутията с пръсти, лъчът на фенерчето освети нещо бляскаво. Пендъргаст махна едно парче плат.

Под него имаше златен пръстен с инкрустиран сапфир във формата на звезда.

Пендъргаст се вцепени. Остана напълно неподвижен в продължение на десет минути или повече, като се взираше в кутията. После взе пръстена и го прибра в джоба на грубия си затворнически панталон.

Излезе безшумно, както бе влязъл, спря и се заслуша в далечния тропот на крака и резките команди. После бързо се върна при пукнатината във външната стена и импровизираната бомба. Погледна си часовника. Вече закъсняваше с детонацията.

70.

Полковник Суза чакаше скрит с основната част от отряда си в гъстата гора край селището. Беше се срещнал с разузнавачите малко преди един следобед и нещата се бяха оказали точно такива, каквито се беше надявал. Единственият път и трите пътеки, водещи към градчето, бяха слабо охранявани, а по периметъра или другаде нямаше патрули. Жителите не очакваха атака, особено откъм безкрайните гори около селището. Живееха с лъжливото чувство за безопасност, несъмнено подсилено от пълната им изолация.

Полковникът обаче нямаше намерение да рискува. Беше устроил отвличаща вниманието акция на портала на пътя, която щеше да започне — погледна си часовника — точно след две минути. Възможно бе в градчето да има голяма част войници, готови да действат по тревога. Не биваше да действа само на базата на предположения.

Хората му, облечени в камуфлажни екипи, чакаха в пълно мълчание. Суза ги беше разделил на три екипа от по десет души — Червен, Син и Зелен, като един от всеки екип щеше да участва в отвличащата маневра.

Секундите се изнизваха. И тогава я чу — автоматична стрелба, съпроводжана с по-силните, по-плътни експлозии на ръчни гранати. Отвличащата атака беше започнала.

Вдигна ръка, давайки знак на хората си да са в готовност, като се вслушваше в звуците от отвличащата атака. Имаше ответен огън, но той бе пръснат, неорганизиран и не толкова силен, колкото беше очаквал. Нацистите с техния милитаризъм и уж блестяща бойна подготовка явно бяха сварени напълно неподготвени.

Въпреки това полковникът се замисли дали няма възможност те самите да станат жертви на измамна проява на слабост и да бъдат подлъгани в някакъв смъртоносен капан.

Минутите отминаваха, а звуците от атаката се засилваха, с допълнителни експлозии и стрелба от хората му, скрити в гората от другата страна на портала. Ответният огън продължаваше да е анемичен.

Суза нагласи слушалките на радиостанцията, като гледаше как изтичат последните секунди, след което рязко свали ръка. Хората му моментално се втурнаха напред. Изскочиха от храсталаците по края на откритото пространство и започнаха да се разгръщат на три отделения. Най-външните постройки на градчето се намираха на стотина метра пред тях, от другата страна на един черен път и градини приветливи къщи с ярко боядисани дървени капаци на прозорците, саксии и островърхи покриви. Хората му пресякоха пътя и нагазиха в зеленчуците. Две момичета, които беряха домати, захвърлиха с писъци кошниците си и побягнаха.

Вече разделени, отделенията на Суза нахлуха в най-близките улици; полковникът водеше Синия екип, а Тиаго — Червения. Ключът бе в тактиката на блицкрига — да се втурнат по улиците със светкавична скорост и да избягват всякакво скупчване, което би могло да се окаже катастрофално при атака с гранати или РПГ. Трябваше да стигнат пристанището преди жителите да се окопитят и да окажат организирана съпротива — последното, което искаше Суза, беше престрелка по тесните улички.

Полковникът водеше отделението си напред; малцината пешеходци, които им се изпречиха, или замръзваха от изненада, или побягваха ужасени. С навлизането им по-навътре в града обаче започна да ги посреща спорадична стрелба от прозорците, покривите и страничните улички.

— Сдържащ огън! — извика полковникът в микрофона.

Хората му започнаха да стрелят в уличките и нагоре към покривите и неорганизираният огън бързо утихна.

Когато приближиха централния площад, местните започнаха да оказват по-организирана съпротива. Група младежи, набързо въоръжени, но без униформи, се изсипаха на площада и заеха позиции зад някакви теглени от коне каруци. Когато хората на Суза излязоха на открито, бяха посрещнати с огън отпред и от страничните улици.

— Червен екип, сдържащ огън! — нареди полковникът. — Син и Зелен, продължавайте напред!

Червеното отделение на Тиаго зае позиции и откри свиреп огън; леката картечница 50-и калибър помете площада, подкрепена от половин дузина добре насочени изстрели с РПГ. Огънят постигна желанния ефект да пръсне противника и да всее ужас: веднага щом

площадът беше разчистен, Червеният екип се втурна през него, следвайки другите две отделения по тесните улички от другата страна. Тук улиците започнаха да се спускат към водата и Суза вече можеше да види завързаните за каменните и дървени кейове лодки.

По време на разузнаването с бинокъла беше избрал двата най-подходящи съда — голям моторен шлеп с метален корпус и бърз пътнически катер. Противникът обаче отново откри огън, при това не само от покривите, но и от самото пристанище, покривайки дългите улици, водещи към водата. Внезапно втора група младежи се изсипа от една странична улица и откри стрелба.

— Контраатака! — извика полковникът, но картечарят на Тиаго вече беше открил огън: повали най-малко шестима от нападателите и пръсна останалите. Наблизо избухна граната, след това още една, която разруши фасадата на една сграда и ги обсипа с парчета мазилка и стъкло.

— Напред! — извика полковникът, но хората му нямаха нужда от подтикване — авангардът на трите отделения прочистваше улиците с автомати и РПГ, а картечарят покриваше тила.

Излязоха на широкия, открит от всички страни кей. Противникът отново откри огън, един от хората на полковника изпъшка и залитна, но трите отделения отново отвърнаха със смазващ огън и изстрели с РПГ, които запращаха защитниците високо във въздуха.

— Качвайте се! — нареди Суза.

Отделенията се качиха в съдовете според предварително уточнения план и срязаха въжетата. Двамата морски специалисти на полковника заеха места в кабините и запалиха двигателите, докато останалите заемаха отбранителни позиции по палубата. След по-малко от две минути съдовете вече се отдалечаваха от пристанището и набираха скорост, а хората му продължаваха да поддържат силен сдържащ огън по брега.

— Докладвайте загубите! — нареди полковникът.

Докладът не закъсна. Медикът се грижеше за двама пострадали, чието състояние не беше тежко. И двамата бяха повече или по-малко годни да продължат.

Полковникът гледаше с огромно облекчение как брегът се отдалечава. Операцията бе минала точно по план. Ако беше дошъл със сто души, още щяха да са на улиците, с повече ранени и изоставаци,

без да се броят и неизбежните идиоти, изгубили се след погрешно взет завой, които трябваше да бъдат прибирани. Повече хора означаваше повече лодки, повече логистика и повече възможности за провал.

Когато съдовете се отдалечиха, спорадичната стрелба от брега спря. Тежкият шлеп бе отпред, хората му вече водеха прицелен огън, като не позволяваха на противника да се прегрупира и да се впусне да ги преследва. Полковникът извади копринена кърпа, свали каската си и внимателно избърса голата си глава и лицето си. Фаза едно беше завършена с минимални жертви. С известна неохота той насочи вниманието си напред, към мрачния остров, извисяващ се над водата. Не можеше да различи никакви хора, никакво движение. И докато оглеждаше крепостта върху черния вулканичен конус, чувството му за победа донякъде се разклати. За опитното му око крепостта изглеждаше непристъпна. Всичко зависеше от грингото. Не му харесваше да зависи от успеха на един човек, без значение колко способен е той — особено от човек, когото почти не познаваше.

Огледа се. Хората му също се вираха в крепостта с мрачни и сериозни физиономии. Явно си мислеха същото. Двата съда вече бяха преполовили разстоянието, островът ставаше все по-голям и по-голям, моментът на истината приближаваше.

Погледна си часовника. Отново всичко зависеше от скоростта и изненадата. Приближаващите съдове се виждаха от крепостта и несъмнено защитниците й знаеха всичко за атаката срещу града. Бяха изгубили елемента на изненада, но това нямаше как да се избегне.

Докато преценяваше ситуацията, започна да премисля стратегията. Идеята да изгубят време, за да заобиколят острова и да атакуват крепостта откъм залива, му се струваше все по-безсмислена. Какво беше казал навремето британският адмирал лорд Нелсън? „Пет минути делат победата от поражението“. И нещо още по-уместно: „Зарежи маневрите, карай право напред“. Заобикалянето на острова щеше да изяде не пет, а десет или повече минути и щяха да се озоват на непознат терен. А точно пред тях лежаха открити, пусти и неохранявани докове.

За пореден път си погледна часовника. Време беше за сигнала на Пендъргаст — уреченият час даже беше отминал. Но сигнал нямаше. И безпокойството започна да се промъква в полковника. Беше грешка да разчита на онзи човек. Груба грешка. Ако акостираха на острова

преди сигнала, нямаха никакви шансове да проникнат в крепостта. Усилията им щяха да са напразни. А връщането в града не съществуваше като опция.

Сигналът закъсняваше вече пет минути. Островът приближаваше все повече и повече. Вече навлизаха в обсега на стрелба.

— Стоп машини! — нареди Суза по микрофона. — Спрете съдовете!

Никой не оспори заповедта, макар че всички се питаха о que diabos agora^[1]. Шлепът намали скорост и спря, като двигателят рязко заработи на заден ход. Катерът също даде заден. Езерото беше спокойно, небето — ясно. От градчето зад тях се издигаше дим и прах от отделните пожари и краткото сражение. Островът пред тях си оставаше мрачен и смълчан.

Докато чакаха безцелно във водата, започна да ги обзема чувството за безпокойство и за възможно поражение. Всички гледаха полковника. Той с нищо не издаваше собствените си мисли и съмнения. Лицето му оставаше напълно безизразно, погледът му не се откъсваше от острова. Съдовете се полюшваха на ниските вълни.

И в следващия миг — димно кълбо, последвано от пламък. Няколко секунди по-късно ги достигна звукът — оглушителен грохот над водата. Голяма част от външната стена на крепостта се срути като на забавен кадър — каменните блокове рухваха и се търкаляха надолу по склона, следвани от железобетонната надстройка. Във въздуха се вдигна огромен облак прах, а в стената зейна дупка.

Сигналът на Пендъргаст. Не беше такъв, какъвто бе очаквал полковникът — а още по-добър. И освен това им осигуряваше входен коридор.

— Пълен напред! — извика полковникът в микрофона. — Към доковете!

Хората му нададоха радостни викове, съпроводени от рева на дизеловите двигатели. Двата съда се устремиха право към незащитените докове. Докато приближаваха, полковникът изкрещя:

— Estão prontos! Ataque!^[2]

[1] Сега пък какво, по дяволите (порт.). — Б.пр. ↑

[2] Готови! Атака! (порт.). — Б.пр. ↑

71.

Когато Албан влезе в кабинета, Фишер остави радиостанцията и стана. Както обикновено, изпита гордост, докато се обръщаше към младежа и протягаше ръка. Трудно му беше да повярва, че Албан е само на петнайсет. Изглеждаше поне на двайсет, висок метър и деветдесет, с фино изваяни черти, високи скули, пронизителни очи, сияещи под благородно чело, късо подстригана руса коса, устни като на скулптура на Микеланджело, бели зъби — лицето на бог. Но най-впечатляващото беше витаещата около него атмосфера — увереност без арогантност, харизма без показност, мъжественост без перчене. Можеше само да си представя как ли ще изглежда, когато стане на двайсет.

Само че сега Фишер имаше малък гризящ го проблем.

— Искали сте да ме видите, хер Фишер? — попита Албан.

— Да. Разбрах, че баща ти е избягал, като е убил Бергер и стражата. И сега е взривил някаква импровизирана бомба, с която е направил пробив в отбраната ни.

Наблюдаваше внимателно лицето на Албан за евентуални неправилни емоции, но такива нямаше.

— Как е станало? — попита Албан.

— Не е важно как, освен че подобни резултати са напълно логични, когато глупак като Бергер се сблъска с човек като баща ти. Твоят баща, Албан, е наистина страховит мъж. Жалко, че не е на наша страна. — И понеже момчето продължи да мълчи, Фишер добави: — А сега флотилия бразилски войници се кани да извърши десант на острова.

— Ще се бия — незабавно рече Албан. — Ще защитя...

Фишер му даде знак да замълчи и Албан моментално се подчини.

— Нашата специална бригада ще се справи с лекота. Всъщност те вече са поели нещата в свои ръце. Не, повиках те по един друг въпрос. Имам задача за теб. Специална задача.

Изражението на Албан бе будно, съсредоточено. Това бе една от характерните му черти — човек трудно можеше да разчете истинските му чувства. Разбира се, подобна непрозрачност беше съществена част от обучението му, но въпреки това Фишер изпита безпокойство.

— Бета-тестът приключи. При това успешно. Но трябва да призная, че останах изненадан, че не пожела да останеш и да видиш с очите си края на баща си. Това показва... може би не слабост, а по-скоро липса на интерес към... как да се изразя, може би към *поизтънчените* неща? Точно онова, което се опитвахме да изградим у теб, което би трябвало да оценяваш. Казвам „липса на интерес“, защото никак не ми се иска да мисля, че след целия усилен труд в решението ти да напуснеш стаята са изиграли роля някакви... недостойни за един мъж чувства. Ако беше останал, онзи глупак Бергер нямаше да оплеска така правото си на отмъщение.

— Моите извинения. Но си помислих, че при всички онези войници наред със самия Бергер няма как да се случи нещо нередно.

— Да, но се е случило. И всички войници са мъртви. — Фишер замълча, извади цигара от сребърната табакера на бюрото и я запали. Албан стоеше мирно, с ръце зад гърба, в очакване. Фишер го погледна отново и неволно изпита почти бащински чувства към този превъзходен младеж. А те направиха вероятността за слабост още по-непоносима.

— И тъй, Албан, последната ти задача е следната — искам да откриеш баща си и да го убиеш. За да няма никакви, абсолютно никакви съмнения на какво си способен.

— Слушам — без никакво колебание отвърна Албан.

— Изглежда, взривното устройство на баща ти е пробilo защитната стена в пети сектор, при лабораториите на патолозите. Това означава, че знаем къде се е намирал преди няколко минути. Крайната му цел несъмнено е да открие и спаси близка ти. Намирането и убиването на хер Пендъргаст не би трябвало да е трудна задача, като се имат предвид специалните ти способности.

— Готов съм. Няма да ви разочаровам.

— Добре. — Фишер дръпна силно от цигарата и издуха дима. — Докладвай ми, след като приключиш.

Внезапно до тях долетяха приглушените звуци на стрелба наред с по-силните експлозии на гранати и мини. Фишер забеляза

озадаченото изражение на Албан и каза:

— Не се безпокой за това. Те са само глупави местни под командването на някой си полковник Суза. Скоро с тях ще е свършено.

— Estão prontos! — отново извика полковникът, когато шлепът приближи дока. Хората му се бяха наредили на левия борд с оръжия в ръце. Катерът се плъзгаше отзад, двата двигателя работеха на заден, водата около витлата кипеше.

Съдовете докоснаха предпазните гуми на кея едновременно.

— Скачайте!

Хората се втурнаха напред, скачайки почти като един на дъските, втората редица се приготви...

... и в следващия момент, веднага щом се изпълниха с хора, доковете се разтресоха от огромна експлозия под тях. Огнени пръсти изригнаха между дъските, които полетяха нагоре и се изпариха моментално.

Полковникът беше изхвърлен назад във водата. Шлепът подскочи от ударната вълна и облеченият в метал борд пое взрива.

Шокът от падането във водата върна полковника в съзнание. Ушите му пищяха, униформата му бе на парцали. Отначало всичко изглеждаше толкова странно, сякаш се връщаше от някакво дълго пътуване — и в следващия миг се озова в кипналата вода сред мъчещи се да се задържат на повърхността мъже. Шлепът се бе наклонил силно на една страна, на дока бушуваше пожар, носеха се писъци, навсякъде имаше части от тела и кръв.

Суза се окопоти, огледа се и видя, че пътническият катер също е ударен и се е килнал настрани, а около него има трупове и ранени.

Доковете бяха минирани. И те бяха влезли право в капана.

Полковникът се мъчеше да се задържи на повърхността, но още докато се опитваше да дойде на себе си и да измисли план за действие, чу автоматична стрелба от брега и видя как навсякъде около него изригват фонтанчета от забилите се във водата куршуми. Разнесе се оглушителен гръм, който превърна водата в пяна, последван от втори, като стрелбата не преставаше нито за миг. Втората фаза на унищожителната засада.

Малко след доковете, покрай брега вдясно, забеляза няколко огромни канари — потенциално укрытие. Само да можеха да стигнат до тях...

— Всички! — изрева той, докато се мъчеше да се задържи на повърхността. — Дръж здраво оръжието и се гмуркай! Гмуркай се! Плувайте на изток към скалите! Под вода!

Повтори заповедта, гмурна се и заплува с всички сили. Тренировките му в специалните части включваха и това — да плува под вода на големи разстояния с оръжието.

Наложи се да се подаде веднъж, за да си поеме дъх, после още веднъж — и двата пъти под унищожителен огън. Плуваше с отворени очи и виждаше как куршумите пронизват водата и оставят дири от мехурчета — но знаеше, че куршумите губят почти цялата си унищожителна сила само след двацет и пет — трийсет сантиметра под водата.

Продължи да плува с пламнали дробове, като се взираше напред в зелената вода. Можеше да различи смътните очертания на канарите — подводната част на укрытието, към което се беше насочил. Излезе на повърхността на подходящото място, под скалите, скрит от огъня от крепостта. Колкото и да изглеждаше невероятно, някои от хората му — сред които и Тиаго, *gracias a deus*, също изплуваха около него. Куршумите се сипеха върху горната част на канарите и ги обсипваха с отчупени парченца скала, но те се намираха в безопасност — засега.

Силна експлозия във водата недалеч от брега напомни на полковника, че врагът разполага с миномети и гранати и скоро ще ги насочи към тях.

Пропъди мислите за пълната катастрофа, която бяха претърпели. Разполагаше с хора, които още можеха да се бият. Не всичко беше изгубено.

Приклепнал в плиткото зад една скала, полковникът извика на хората си да се прегрупират. Виждаше още войници във водата да плуват към тях. Някои бяха ранени и едва се държаха на повърхността. Неколцина потънаха и не се показаха повече; други викаха за помощ. Полковникът можеше само да гледа безпомощно как загиват от куршумите и мините на противника.

Бе зашеметен от внезапния обрат. Шестима мъже освен него клечаха жалко зад скалите — ужасени, парализирани. Трябваше да

направи нещо, да поеме нещата в свои ръце, да действа като лидер. Надникна през една тясна цепнатина между камъните и прецени положението. Противникът стреляше иззад вулканичния хребет над пристанището. Отдясно имаше разлом от черни скали; ако успееха да преодолеят откритото пространство и да се доберат до тях, можеха да продължат странично нагоре по склона към описващия дъга хребет.

Огледа се.

— Слушайте! — Замълча, после извика: — Filhos da puta^[1], слушайте!

Ругатнята привлече вниманието им.

— Тръгваме нагоре, после зад онова прикритие там. След мен!

— Ами прикриващ огън? — попита Тиаго.

— Противникът е твърде многоброен, пък и това само ще привлече вниманието им. Затова просто ще тичаме като луди. На три... Едно, две, *три!*

Втурнаха се диагонално по склона. Моментално затреця автоматична стрелба, но противникът явно не очакваше толкова бърза реакция и всичките седмина се добраха до убежището преди да започне стрелбата с РПГ. Ясно се чуваха излаяните на немски команди.

— Продължавайте! — извика полковникът.

Продължиха снишени напред, като изкачваха диагонално склона по леката извивка на острова. Стената на крепостта се извисяваше зловещо над тях.

Когато излязоха на открито, противникът отново откри огън и куршумите започнаха да се забиват в земята навсякъде около тях. Човекът отляво на полковника изпъшка, от гърдите му изригна фонтан от кръв и плът и той рухна тежко върху камъните.

Останалите продължиха да тичат напред под дъжд от куршуми. Чува се още заповеди на немски: „Ihnen nach! Verfolgt sie!“. Полковникът разбра думите — противникът беше по петите им.

— Залегни! — извика той. — Залегнете и открийте огън!

Великолепно обучените му хора се обърнаха, залегнаха като един в меката пепел и откриха унищожителен огън с автоматите си. С огромно задоволство полковникът видя как неколцина от преследвачите падат, а другите побързаха да се метнат зад най-близкото укритие.

— Стани! — нареди той. — Бегом!

В следващия миг всички тичаха. И когато заобиколиха дъгата, Суза видя — горе, на около четиристотин метра от тях — зейналата дупка във външната стена. Щяха да имат много по-добри шансове за успех в крепостта, отколкото на открито.

— Към отвора! — извика полковникът и посочи.

Хората му се втурнаха напред, но отново бяха открити за вражеския огън. Ако можеха само да се доберат до дупката, може би...

[1] Копелета! (порт.). — Б.пр. ↑

73.

Сврян в една разбита бойница в полуразрушената стена на старата крепост, Пендъргаст бе гледал как съдовете на полковника приближават доковете. Отначало си беше помислил, че това е част от предварително замислената маневра за отвличане на вниманието, но в един ужасяващ момент осъзна, че полковникът се е отклонил от плана.

Беше се насочил право към пристанището.

Пендъргаст смяташе, че разбира начина му на мислене — скоростта бе от жизнена важност. В Алсдорф двамата бяха обсъдили подобна атака и я бяха отхвърлили поради опасността от засада, колкото и малка да бе тя. Винаги имаше вероятност след нападението над града хората от крепостта да успеят бързо да зложат капан — или да задействат вече подготвен капан. Полковникът беше изключил тази възможност, но Пендъргаст бе успял да наложи становището си.

Явно не го беше наложил достатъчно убедително.

С растящо вълнение Пендъргаст наблюдаваше приближаването на отряда. Можеше и да се получи. Пък и сега виждаше също, че полковникът е довел много по-малко хора, отколкото се бяха разбрали. При такъв малоброен отряд изненадата и скоростта ставаха решаващи.

Ако проработеше, още по-добре. Но имаше и риск. Огромен риск.

Но когато избухна първият взрив, когато доковете полетяха във въздуха, когато хората бяха изхвърлени във водата и двата съда се килнаха, Пендъргаст се вцепени от обзелия го шок. Всичко се беше променило за миг.

Чуваше далечното тракане на автоматичен огън и виждаше зад хребета под крепостта проблясъците от дулата. Не можеше да види самите противници от това място, но прецени, че не са малко — може би стотина, значителна част от състава на крепостта, добре обучени и организирани. Когато димът от експлозиите започна да се разсейва, пред очите му се разкриха пълните размери на поражението. Мнозина от нападателите бяха убити на място или бяха тежко ранени, а защитниците довършваха оцелелите във водата. Самият полковник

обаче беше оцелял с шепа хора. Пендъргаст гледаше как се насочват към прикритието на едни канари на брега, как продължават на бегом по склона, губейки човек по пътя, и как преодоляват последната отсечка към отвора в стената, оставайки с още един човек по-малко. Четирима мъже и полковникът успяха да стигнат до отвора и изчезнаха от поглед.

Петима войници. И той. Шестима срещу цяла крепост добре въоръжени и обучени бойци, генетично създадени да бъдат безмилостни и интелигентни, намиращи се на своя територия, защитаващи своята земя, своя град, своята крепост, причината за собственото им съществуване.

Докато обмисляше проблема, Пендъргаст започна да осъзнава, че може да не са останали никакви изгледи за успех. Единствената му утеха бе, че войната е най-непредсказуемата от всички човешки дейности.

Измъкна се от укритието си и се втурна по тунела, като се скри в един страничен проход, когато чу тропота на приближаващи се войници. Те минаха покрай него и той продължи напред, като се спусна по порутено стълбище, водещо към основите на крепостта. Някъде отгоре вече се чуваше стрелба — войниците несъмнено се събираха да окажат отпор на последните хора на полковника при дупката в стената или непосредствено около нея.

Когато стигна големия тунел, минаващ покрай външната стена, гърмежите зазвучаха по-силно. Отново чу тропот зад себе си и в последния момент успя да се вмъкне в една лаборатория и да затвори вратата. Чуха се още изстрели и писъци. Поне бразилците оказваха забележителна съпротива.

Изскочи в тунела и продължи напред, докато не стигна една чупка, зад която се беше свила група немски войници, явно приковани на място от огъня на бразилците. Тесните тунели, тежките каменни стени и безбройните ниши и скривалища поне донякъде помагаха на хората на полковника срещу многобройния противник. Пендъргаст се заслуша и реши, че бразилските войници са заели добра отбранителна позиция в самата стена и оказват сериозна съпротива, но са притиснати от всички страни. Бяха обречени, ако не успееха някак да се измъкнат.

Промъкна се напред, изчака поредната силна експлозия и като я използва като прикритие, свали един от германците с изстрел в

бедрената артерия, където нямаше да могат да определят откъде е долетял куршумът. Изчака отново удобен момент и свали втори германец. Стана точно така, както се беше надявал — без да осъзнават, че са атакувани в гръб, войниците се оттеглиха към него с известен смут, смятайки, че са изложени на огън някъде отпред. Пендъргаст бързо се скри в лабораторията, за да минат покрай него. След това излезе, вече пред отстъпващата група, претърси един от свалените войници и намери няколко гранати и два пълни пълнителя за автомат, като през цялото време му се налагаше да се прикрива от огъня на паникьосаните бразилци.

Вече въоръжен, Пендъргаст се върна в лабораторията, свърза гранатите една за друга и направи хлабави възли около предпазителите им. След кратко търсене намери тънка жица и издърпа халките. Много внимателно се върна в тунела, като се ослушваше за паузи в стрелбата и експлозиите, в подходящия момент спринтира и спря на мястото, където таванът бе напачен с пукнатини. Измъкна една носилка на колела от съседната лаборатория, качи се на нея, закрепил грозда гранати за тавана и развил тънката жица, която закрепил за края на връвта с хлабавия възел. После избути носилката в лабораторията, приклепна до вратата и се заслуша.

След малко пушна няколко дълги автоматични откоса и извика:

— Sie sind hier! Schnell!

„Тук са! По-бързо!“

Викът беше последван от нов откос.

— Бързо!

Немските войници забързаха към него снишени, като стреляха.

Пендъргаст пушна още един откос и извика за помощ.

— Hilfe! Hilfe!

Щом войниците приближиха, Пендъргаст дръпна жицата, освобождавайки предпазителите на гранатите — и веднага се метна в лабораторията и затръшна металната врата. Миг по-късно мощната експлозия разтърси тунела. Малкият прозорец на вратата се пръсна; самата врата бе изкъртена от пантите и отлетя чак в другия край на помещението. Приклепналият до стената Пендъргаст стана и се хвърли навън сред задушавания облак прах, като тичаше сред падащите каменни блокове на срутвания се тунел. Почти слепешком успя да стигне до позицията на полковника. Видимостта и тук беше нулева.

— Полковник, Пендъргаст съм! — извика той на английски и после на португалски. — Me ajude! След мен! Имаме само няколко секунди!

Обърна се и изтича обратно в облака прах, следван от полковника и четиримата му останали войници.

След мястото на срутването тунелът правеше широка дъга покрай външната крепостна стена от дясно и лабораториите отляво. Това беше основният път за придвижване на това ниво и като такъв бе доста опасно място. Ключът, реши Пендъргаст, бе да се спуснат още по-надолу, в лабиринта от подземни проходи, тъмници, килии и складови помещения. Бяха го затворили точно в тази част, но по време на бързото си разузнаване на крепостта не я беше проучил, тъй като бе сметнал, че не е от значение.

А сега се оказваше от изключително значение. Всъщност беше единственият им шанс за спасение.

Вече чуваха как мъже тичат към тях, тракането на автомати и ритмичният тропот на ботуши отекваха в каменния коридор. От лявата им страна имаше врата на лаборатория в каменна ниша, но тя беше заключена и Пендъргаст нямаше време да се справи с ключалката. Направи знак на полковника и хората му да се притиснат към стените от двете страни, да клекнат и да насочат оръжия към приближаващите войници.

— Стреляйте по ваша преценка — тихо каза Пендъргаст. Полковникът повтори командата на португалски.

Стъпките приближаваха. Малката група се приготви за засада от упор.

В отговор на рязка команда приближаващите войници изведнъж спряха, точно зад завоя. Настъпи внезапна тишина, наситена с напрежение — и изведнъж две експертно метнати гранати отскочиха от заоблената стена, паднаха на пода и се затъркаляха към бразилците.

Изненадани, Пендъргаст и останалите мигновено отскочиха назад, обърнаха се и се хвърлиха в нишата с вратата; гранатите избухнаха едновременно и неимоверно силната в затвореното пространство ударна вълна ги блъсна назад. Един от бразилците не беше достатъчно бърз и изчезна в облак от кръв, плът, кости и прах.

Пендъргаст тръсна глава, за да я проясни, и стреля в надигналия се пращен облак. Чу да падат камъни и осъзна, че войниците не могат

да продължат веднага напред поради срутването.

— Назад! — каза той и стреля отново в прахта.

Полковникът и тримата му останали хора побягнаха. Пендъргаст продължи да води задържащ огън, докато не изчезнаха зад дъгата, след което ги последва. Знаеше, че няколкостотин метра по-нататък минава напречен тунел; не знаеше накъде води и никак не му се искаше да рискува, но нямаше друг избор.

— Надясно! — извика той към бразилците. — Direita!

Поеха по тунела, като оставиха задръстения с прах проход зад себе си. Нямаше никакво осветление и хората на полковника извадиха фенери, за да виждат какво ги чака отпред. Тунелът бе стар и изоставен, камъните бяха покрити с нитратен налеп, въздухът бе застоял и миришеше на плесен и разложение. Стигнаха до стара дъбова врата, обкована с ръждиво желязо и проядена от червеи, която падна още при първия удар с приклад.

Озоваха се пред спирално стълбище, което се спускаше в зловонния мрак. Зад тях отново долетя тропот на ботуши.

Стълбището беше частично срутено и групата забърза по разбитите, покрити с хлъзгава слуз камъни. Скоро стигнаха до най-долното ниво на крепостта и се втурнаха по дълъг тунел. Преследвачите им ги следваха по петите.

В един момент тунелът се разклони, след което стигна до голямо куполно помещение. В центъра му имаше необичайна гледка — здраво заключена стоманена клетка със страна около метър и четирийсет. Не беше закрепена за земята, а бе сглобена около нещо като дълбока естествена цепнатина в необработения под на подземието. Цепнатината бе пълна догоре с безброй сандъци с оръжия, гранати, снаряди и кутии с барут, всички със свастики и предупреждения за много опасно съдържание — Sehr Gefährlich. Очевидно бяха попаднали в главния склад за муниции, разположен като предпазна мярка дълбоко в недрата на крепостта.

Това означаваше, че първоначалният им план да взривят погребата така или иначе беше обречен на провал — складът се намираше твърде дълбоко, за да успее да пробие отвор за полковника и хората му.

Нямаше време за допълнителни огледи; групата бързо пресече помещението и продължи по друг коридор, започващ от отсрещната страна.

След малко коридорът свърши с напречен проход, който също се разклони между редици празни килии. По мократа земя се търкаляха гниещи останки от дървени врати; някакъв стар скелет, покрит с медни соли, все още беше прикован към една стена. По стените се стичаха струйки, образуващи локви по пода от вулканична пепел, по който, за съжаление, следите им се отпечатваха съвсем ясно.

Пъшкането на преследвачите им и тропотът на ботуши приближаваха.

— Трябва да ги избием — каза полковникът.

— Отлично предложение — отвърна Пендъргаст. — Гранати, ако обичате.

Извади последната си граната и кимна на полковника; докато тичаха след Пендъргаст, Суза и тримата му войници дръпнаха халките на своите гранати, като държаха предпазителите им. Щом приближиха един ъгъл, Пендъргаст рязко кимна и всички пуснаха предпазителите едновременно, хвърлиха гранатите в меката пепел, завиха зад ъгъла и се метнаха на земята.

— Как беше изразът ви? — промърмори полковникът.

— Разплатата е гадна кучка.

— Угасете фенерите — прошепна в отговор Пендъргаст. Секунди по-късно експлозиите отекнаха в тунела зад ъгъла, като едва не ги оглушиха. Пендъргаст незабавно скочи на крака, даде знак на останалите да го последват и се втурнаха обратно. В облака прах тук-там се виждаха объркани смътни лъчи на фенерчета. Откриха огън в облака, като се целеха в светлината; ответният огън беше неефективен и хаотичен.

Няколко секунди по-късно всичко бе свършило. Преследвачите им бяха мъртви, прахта се уталожваше във влажния въздух. Пендъргаст включи фенерчето си и освети труповете — шестима войници с прости сиви униформи без отличителни знаци. Но седмият, явно водачът им, беше облечен в стара нацистка униформа — *feldgraue* полева униформа на *Waffen-SS*, с някои по-късни добавки.

— *Babaca!*^[1] — каза полковникът и скрита тялото. — Виж го само курвенския син. Играе си на нацист. *Que bastardo!*^[2]

Пендъргаст бързо огледа униформения офицер, след което насочи вниманието си към останалите мъртви — шестима чудесно изглеждащи млади мъже, разкъсани от експлозиите и стрелбата.

Сините им очи сезираха неவிждащо нагоре, устите им бяха зяпнали от изненада, деликатните им ръце още бяха върху оръжията. Пендъргаст се наведе и взе един пълнител и граната. Останалите също попълниха запасите си.

В подземиято вече цареше тишина, нарушавана единствено от бавния ритъм на капещата вода. Миризмата на кръв и смърт се смесваше с тази на кал, пръст и гнило. Но не след дълго се чу и шумолене. Експлозиите бяха разместили част от масивната стена и сега насекомите, разтревожени в гнездата си, бяха плъзнали навсякъде и много от тях падаха от тавана — мазни стоножки, бели паякообразни с бодливи крака, гигантски щипалки с лъскави щипки, скорпиони албиноси, мъхнати скачащи паяци.

Полковникът изруга и изтупа някаква гадина от рамото си.

— Трябва да се махаме оттук — каза Пендъргаст. — Веднага.

И тогава се случи нещо странно. Един от войниците на полковника изпъшка, обърна се... и извади окървавен нож от гърдите си, погледна го с изумление и рухна на колене.

[1] Задник (порт.). — Б.пр. ↑

[2] Ама че копеле (порт.). — Б.пр. ↑

75.

Полковник Суза чу стона, обърна се и насочи лъча на фенерчето към войника. Човекът стискаше тежкото острие, като се взираше изумено в него, след което бавно се свлече на земята.

— Прикрийте се! — каза Пендъргаст и приклегна.

Суза се дръпна до стената, а Пендъргаст освети прохода с фенера си и огледа стените, тавана, тъмните килии и изгнилите врати. През тунела се носеха струйки мъгла, осветени от тънкия лъч. Пълна тишина, нарушавана единствено от звука на капеща вода. Лъчът мина по окования скелет; към черепа все още бе прикрепен кичур дълга черна коса.

— Nossa Senhora^[1] — прошепна полковникът. Погледите им се срещнаха. Суза отново бе смутен от светлите очи на Пендъргаст, които сякаш светеха в мрака. Усети, че долната му устна трепери, и се опита да се овладее. Не можеше, все още не можеше да си помисли колко лошо бе провалил мисията. Синът му Тиаго не бе продумал нито дума от катастрофата насам. Суза не можеше да събере сили да срещне погледа на сина си... но го чувстваше. Да, чувстваше върху тила си натиска му, страха и неодобрението, сякаш бяха нещо осезаемо.

Приклегнал, чакащ неизвестно какво, без да има представа какво да правят по-нататък, полковникът гледаше как Пендъргаст се пресяга и докосва врата на поваления му войник, за да провери пулса. Агентът постоя така за момент, после погледна Суза и едва доловимо поклати глава. За полковника това бе като нов удар с нож. Да изгуби тези хора, толкова много добри хора... но сега не беше време да мисли за това.

Пендъргаст внимателно взе окървавения нож от ръцете на мъртвия войник и го огледа, след което го затъкна в колана си. Суза видя, че е стар нацистки нож с широко дебело острие, труден за хвърляне, но достатъчно тежък да пробие гръдния кош и да стигне до сърцето.

Полковникът отново се заслуша и остана изненадан, дори изумен, че не може да чуе и види нищо в мрака. Сякаш ножът просто се беше материализирал в гърдите на войника.

Никой не продумваше и не помръдваше. След няколко секунди Пендъргаст предпазливо се изправи, разваляйки ужасната магия. Даде знак на останалите да го последват и продължи по тунела. Полковникът покриваше тила със сина си. Дватамата не се поглеждаха. Неясно как Суза беше предал командването на този цивилен и сега не можеше да се съвземе достатъчно, за да си върне ролята. Бяха четирима срещу цяла крепост обучени нацистки бойци. Какво ги очакваше в следващия момент? Суза отново пропъди ужасните мисли. Дали Пендъргаст имаше някакъв план? Грингото беше толкова мълчалив, така странен.

Тунелът започна да се спуска и въздухът ставаше все по-зловонен; подът се покри, с вода, която ставаше все по-дълбока, и накрая бяха принудени да газят в нея. Мъглата се сгъсти и дъхът им само добавяше още влага към и без това ужасно влажния въздух. Шумът от придвижването им отекваше тихо в тунела. В един момент Пендъргаст им направи знак да спрат и всички замръзнаха в зловонния въздух, напрегнали слух, но не чува никой да ги следва във водата.

Тунелът продължаваше напред и нивото на водата постепенно се покачваше. Мъртви насекоми се носеха сред боклуците; на няколко пъти минаха покрай човешки скелети от епохата на конквистадорите, приковани или частично зазидани в ниши, с разядени от времето кости. Един тлъст бял воден мокасин^[2] се плъзна покрай тях, без да им обръща никакво внимание.

Стигнаха някакво кръгло помещение, в което се събираха няколко тунела. Водата вече стигаше до кръста им. Спряха, докато Пендъргаст оглеждаше повърхността за признаци за течение, като насочи лъча надолу и пусна конец във водата. Конецът обаче образува само вълнички; нямаше абсолютно никакво движение, което да им покаже накъде да продължат.

Пендъргаст тъкмо се канеше да се обърне, когато полковникът видя как конецът внезапно се завъртя; в същото време лъчът на фенерчето му, насочен към мътната вода, освети някакво размазано петно.

— Внимавай! — извика той и в същото време войникът зад него — *Тиаго* — изкрещя. Полковникът рязко се обърна с фенера в ръка, но Тиаго беше изчезнал във водата. Нещо се замята под повърхността, след което борбата престана толкова бързо, колкото беше започнала.

Полковникът залитна към образувалия се водовъртеж; лъчът на фенерчето освети под водата нещо, което се издигаше, издигаше... На повърхността се появи фигура. От врата ѝ в мътната вода се разпълзяваше черно петно.

— Meu filho! — извика полковникът и сграбчи тялото. — Thiago! Meu filho! — Обърна тялото и го вдигна с нечленоразделен вик. Главата се килна назад; гърлото беше прерязано до кост, очите бяха широко отворени. — Bastardos! — изкрещя полковникът, пусна тялото и вдигна автоматата си. Всичко пред него се беше размазало от обхваналата го ярост. Той натисна спусъка и започна да стреля като обезумял в мрака, целейки се във водата. Другият войник също изпадна в паника и откри огън.

— Bastardos! — отново изкрещя Суза.

— Достатъчно — тихо, но със стоманен глас каза Пендъргаст. — Спрете.

Полковникът усети ледения допир на ръката му върху рамото си и рязко спря. Целият се тресеше.

— Синът ми — отчаяно повтори той.

— Той си играе с нас — рече Пендъргаст. — Трябва да намерим изход от това място.

— Той? — извика полковникът. — Кой е *той*? Кой е този човек? — Яростта отново го обзе и той изрева към мрака: — Кой си ти? Quem é você?

Пендъргаст не отговори, а посочи последния оцелял войник.

— Ти. Поеми тила. — После се обърна към полковника. — Стойте плътно до мен. Трябва да продължим.

Суза последва Пендъргаст в тунела, избран поради причини, които не знаеше и за които вече не му пукаше. Американецът се движеше бързо през водата, почти като акула, и полковникът се мъчеше да не изостава. Видя как Пендъргаст вади граната, дърпа халката ѝ и я стиска в ръка, без да пуска предпазителя.

Продължиха напред, докато не стигнаха още едно място, на което се събираха тунели — поредната опасна зона. И най-неочаквано, за огромна изненада на полковника, Пендъргаст се обърна, метна гранатата назад в тунела, от който току-що бяха излезли, и извика:

— Залегни!

Тримата се хвърлиха във водата в мига, в който експлозията запрати по тунела стена от пяна като някакво водно оръдие. След като ударната вълна отмина, ехото на взрива продължи да отеква в лабиринта от проходи.

Пендъргаст посочи един тунел.

— Откъде знаеш, че изходът е натам? — попита полковникът.

— Това е единственият тунел без ехо — отговори агентът.

Водата стана по-дълбока, но скоро покрай стената на тунела се появи каменна пътека със стъпала, водещи нагоре. Пендъргаст беше избрал правилно — това беше изходът, стар тунел, който несъмнено водеше към езерото, таен проход от и към крепостта.

— Agora eu esto satisfeito... — внезапно се разнесе глас от мъглата — отекващ, неясен, ужасен.

Полковникът приклепна, обърна се и стреля почти инстинктивно, но се чу само цъкване — пълнителят беше свършил. Той продължи да натиска спусъка, като крещеше: „Кой е там? Кой е там?“. Треперещият му глас отекваше в мъглата.

Единственият отговор бе изстрел от мрака и кратък проблясък. Последният от войниците падна във водата с гъргорещ звук.

Пендъргаст приклепна до полковника, като се прикри зад каменния перваз. Сребристите му очи сякаш пронизваха мрака.

Суза пипнешком свали пълнителя, пушна го във водата, извади друг от раницата си и се опита да го сложи с треперещи ръце. Пендъргаст се пресегна, задържа автомата и Суза най-сетне успя да зареди оръжието.

— Пестете патроните — тихо каза Пендъргаст. — Точно това иска той.

— Os fantasmas?^[3] — попита полковникът. Целият се тресеше.

— За съжаление не.

С този отговор Пендъргаст забърза нагоре. Полковникът го последва, като се хлъзгаше по каменните стъпала, стигна до тясната пътека, изтича по нея и намери прикритие в една ниша.

— Agora eu esto satisfeito... — отново каза гласът от зловонния мрак долу. Звукът беше като ледокоп, забит в ухото на полковника. Бе невъзможно да се определи посоката, от която идва тихият, но странно отекващ глас сякаш достигаше до тях от всички страни едновременно.

— Какво означава това? — прошепна Пендъргаст.

— Колко ужасно... означава „удовлетворение, задоволство...“ — Думите заседнаха в гърлото на Суза, мислите му препускаха хаотично. Не можеше да приеме онова, което се бе случило, което още се случваше. Беше попаднал в кошмар, какъвто не можеше и да си представи.

— Трябва да продължим, полковник.

Нещо в хладния глас на агента донякъде го успокои. Стиснал автомата, Суза се изправи и последва бързо движещия се Пендъргаст в прохода. Минаха покрай някакви странични канали и тунели, някои от които бълваха черна вода.

Настигна ги тих смях. Полковникът не можеше да го понесе. Всичко около него се разпадаше, светът му беше унищожен — а сега и това. Как се случваше? Кой беше този дявол?

— *Você está satisfeito, Coronel?* — попита гласът, този път някъде по-отблизо в мъглата. Доволен ли сте, полковник?

Сякаш светът внезапно изчезна. Полковник Суза се извъртя с рев и се втурна към гласа. От гърлото му се изтръгна див, животински вик на ярост, пръстът му се сви около спусъка и автоматът заподскача в ръцете му, запращайки трийсетте патрона в мъглата.

Пълнителят свърши и последва внезапна тишина. Суза спря, сякаш внезапно се беше събудил. Спря и зачака, зачака края, който изведнъж стана по-желан от всичко, което бе пожелавал през живота си.

[1] Майко Божия (порт.). — Б.пр. ↑

[2] Вид отровна змия. — Б.пр. ↑

[3] Призраци? (порт.). — Б.пр. ↑

Долепен до стената, Пендъргаст чу дългия, неудържим автоматичен откос и животинския рев на полковника, който се бе втурнал обратно по пътеката към мрака и мъглата. После внезапно настъпи тишина; звуците отекнаха и замряха в тунелите, след което се разнесе един-единствен изстрел, не много силен, от малокалибрено оръжие.

Миг по-късно Пендъргаст чу как тялото на полковника цопва във водата. И гласът се разнесе отново — глас, който му беше така добре познат.

— И тъй, татко, ето ни тук. Само ти и аз.

Пендъргаст не отговори, а продължи да стои в тъмното, долепен до стената.

— Татко?

Накрая Пендъргаст си възвърна дар слово.

— Какво искаш?

— Ще те убия.

— Наистина ли си мислиш, че можеш да го направиш? Да убиеш собствения си баща?

— Ще видим.

— Защо?

— Защо хората изкачват Еверест? Защо летят до Луната? Защо бягат маратон? За мен това е върховният тест на характера ми.

Мълчание. Пендъргаст не можеше да формулира никакъв отговор.

— Не можеш да ми избягаш. Разбираш го, нали? — Албан замълча за момент. — Но първо имам един подарък за теб. Ти попита за Копенхагенския прозорец. Искаш ли да научиш тайната ми? „Погледни на света така, сякаш времето е изчезнало, и всичко изкривено ще стане право за теб“. Ницше, както със сигурност знаеш.

От мрака излетя нож, подобно на леляц прилеп — толкова бързо и така неочаквано, че Пендъргаст не успя да го избегне напълно. Острието засегна ключицата, но само поряза плътта. Пендъргаст се

извъртя, падна и се претърколи, после скочи на крака, изтича няколко крачки и намери прикритие в съседната ниша, долепен до мократа слизеста стена. Не можеше да определи местоположението на Албан — младежът се възползваше умело от особения начин, по който отекваха звуците в тунела.

— Няма да ме убиеш, защото си слаб. В това двамата с теб се различаваме. Защото аз мога да те убия. Както демонстрирах току-що. Между другото, отлично измъкване, татко. Сякаш усети какво следва.

Пендъргаст долови гордост в гласа на момчето — гордост на син, впечатлен от баща си. Това бе толкова шантаво и противно, че не му позволяваше да се съсредоточи. Усети острата болка в и без това изкълченото си рамо, топлата кръв, просмукваща се в мократа му риза. Някаква част от него — може би по-голямата — изобщо не се интересуваше дали ще оживее, или ще умре. Надяваше се само синът му да стреля точно.

— Да, вярно е, че можех да те убия — продължи гласът. — И между другото, в момента те държа на мушка. Но няма да е справедливо. Аз съм човек на честта и няма просто да те застрелям като куче. Затова ще ти предлага избор. Ще броя до десет. Ако избереш да умреш, не прави нищо и ще ти помогна в самоубийството ти. Ако искаш да живееш, да си дадеш още един шанс, можеш да го направиш.

Пендъргаст се хвърли във водата, но чак когато броенето стигна до шест.

Заплува с цялата скорост, на която беше способен с тежкия автомат. Придържаше се близо до стената, като се подаваше на повърхността само колкото да поеме глътка въздух. Чу няколко изстрела — Албан удържа на думата си и стреля, след като стигна до десет — и чу как куршумите се забиват във водата навсякъде около него. Не беше достатъчно бърз и след кратко съжаление пусна автомата. Плуваше с отворени очи, но не виждаше нищо. Водата беше студена, зловонна и пълна с мъртви неща, които се блъскаха в него; на няколко пъти усети допира на водна змия. Продължи напред, без да обръща внимание на всичко това.

Тунелът направи широк завой, след който Пендъргаст успя да различи едва доловима светлина. Подаде глава на повърхността и видя

отблясъци върху мокрите стени на тунела. Стрелбата беше спряла. Пендъргаст продължи напред, като плуваше, без да се гмурка.

Когато излезе от тунелите в езерото, светлината едва не го заслепи. Все още беше следобед. Пендъргаст погледна на запад и видя, че се намира на около осемстотин метра от отсрещния бряг. Хвърли поглед назад. Албан не се виждаше никакъв, нито при изхода на тунела, нито някъде по брега.

Знаеше, че това няма да продължи дълго. Момчето със сигурност беше по петите му.

Продължи да плува на запад, към сушата.

Албан се заслуша за известно време в мрака, докато баща му бавно се отдалечаваше. Изходът към езерото не беше далеч; можеше да стигне дотам за няколко минути. Сърцето му биеше силно, всичките му сетива бяха изострени до максимум, мисълта му течеше гладко и бързо. Това бе най-въълнуващото нещо, което бе правил — странна, неочаквана тръпка. Сега разбираше какво бе имал предвид Фишер с оценяването на по-изтънчените неща. Преди няколко години като предизвикателство по случай възмъжаването му Фишер го бе пратил в гората, въоръжен само с нож, да убие ягуар. Забележително изживяване. Но това — ловуването на човек, при това не на друг, а на собствения му баща — беше върховното предизвикателство.

Замисли се каква ще е следващата стъпка на баща му. Отговорът бе лесен. Нямаше да остане на острова, където бе напълно безпомощен и изправен срещу толкова много въоръжени противници. Щеше да продължи към брега. При това на запад, към лагера на дефектните. Защото щеше да поиска да намери другия си син, Четирийсет и седем, близнака на Албан. Онзи, който вече си имаше име — Тристрам.

Тристрам. Нещо в това име — самото му съществуване — събуждаше дълбок гняв у Албан.

Затича се по пътеката към една едва забележима метална врата в ниша. Бързо завъртя ключа в добре смазаната ключалка и продължи по тесен тунел, за който знаеше, че води диагонално към брега. След няколко секунди излезе от друга врата на рушаща се каменна платформа над брега на езерото, заобиколена от тръстики. Изкачи се на няколко метра нагоре по вулканичния хълм, обърна се и огледа езерото. Почти веднага зорките му очи забелязаха баща му. Плуваше на запад към брега, точно както беше предвидил.

Албан вдигна оръжието си и погледна баща си през оптичния мерник. Разсеяно си помисли, че макар целта му да се намира на триста метра от него, в този безветрен и приятен следобед и предвид точността си със сигурност ще улучи.

Свали оръжието, без да стреля, и се поздравя отново за силното чувство за чест и справедливост. Баща му беше велик човек, който щеше да умре от добра смърт, а не застрелян в гърба и отдалеч. Разстоянието, което трябваше да преплува, бе около осемстотин метра и със скоростта, с която се движеше с раненото си рамо, щяха да са му нужни най-малко петнайсет минути да стигне до блатото от другата страна. Албан имаше предостатъчно време да подготви по-равнопоставен, по-интересен сблъсък.

Метна пушката на рамо и тръгна по добре отъпканата пътека около острова. След няколко минути стигна малък кей, на който бяха привързани няколко катера с външен двигател. Албан отиде при тях, огледа ги и избра най-лекия и най-маневрения — петметров катер от фибростъкло с плоско дъно и двутактов двигател. Скочи вътре, провери горивото, запали двигателя и излезе в езерото.

Плоскодънният катер бързо се отдалечаваше от брега, като пляскаше водата; Албан стоеше на руля и се взираше напред, наслаждавайки се на свежия прохладен вятър. Толкова ниско над водата му бе трудно да види баща си, но знаеше къде би трябвало да бъде. И наистина, когато стигна средата на езерото, различи фигурата му в следобедната светлина — ритмично движещите се ръце, ритациите крака.

Баща му го зърна и се гмурна. Албан намали скоростта и обърна лодката леко на юг. Под водата баща му можеше да смени посоката. Не, нямаше да го направи. Това щеше да е изненадата му — щеше да продължи да се движи в същата посока.

Колко ли дълго можеше да задържи дъха си?

Цели две минути по-късно — Албан направо не можеше да повярва — той се появи точно там, където беше очаквал, в същото направление, почти сто метра по-близо до брега. Албан можеше да преплува сто и петдесет метра под вода, но и сто бяха необичайно постижение, особено за човек на възрастта на баща му.

Обърна лодката към плувеца. Защо просто не го прегази?

Защо наистина? Можеше да се получи забавно състезание. Разбира се, баща му щеше да се гмурне. И пак да се гмурне. Албан даде пълна газ и полетя към фигурата. Баща му се гмурна в последния момент и Албан рязко завъртя руля, направи пълно дясно завъртане и се насочи там, където щеше да се появи Пендъргаст.

Не мислеше да убие баща си по този начин. Но щеше да го изтощи, да го остави без сили.

Пък и най-хубавото бе, че се получаваше добро състезание — и за двамата.

78.

Пендъргаст се бе гмурнал с отворени очи и видя как лодката рязко завива и се насочва точно към мястото, където смяташе да излезе на повърхността. Веднага промени плановете си и спря под водата, задържал дъх; лодката отново промени посоката на движението си и забави ход, сякаш Албан беше прочел мислите му.

Прочел мислите му? Изглеждаше абсурдно... но за обясняването на необичайни събития трябва да се разгледат дори най-смахнатите хипотези. Пендъргаст беше на ръба на откровение, усещаше го. Нишките се събираха в страдания му от недостиг на кислород мозък — необяснимото естество на убийствата в Ню Йорк; преследването в тунелите и невероятната проява на досетливост; изпълнените с гордост думи на Албан за способностите на баща му; изключителната увереност на младежа, че Пендъргаст не може да му се измъкне. И онзи странен цитат от Ницше.

Тук ставаше нещо изключително. Сякаш Албан *наистина* четеше мислите му.

Трябваше му въздух. *Веднага*. Пендъргаст се издигна право нагоре, изскочи на повърхността, пое дълбоко дъх. И видя Албан да се отдалечава от него и да обръща лодката. Изражението му бе изненадано, дори смаяно.

Не, Албан не можеше да чете мисли. Беше нещо друго. Пендъргаст си спомни какво беше казала Констанс за него — нещо за шестото чувство или може би за продължение на някое от другите пет сетива. Цитатът от Ницше прозвуча в главата му веднъж, втори път. Какво означаваше?

Пендъргаст се гмурна на около метър и заплува решително към брега. Лодката над него рязко зави и направи кръг, воят на двигателя изпълни ушите му, след което катерът забави скорост и се насочи приблизително към мястото, където щеше да му се наложи да изплува за глътка въздух. И да, той наистина щеше да изплува там. Определено щеше да го направи.

Не, не ставаше въпрос за четене на мисли. Албан не беше телепат. Имаше някаква необичайна способност, но не тази. А нещо друго, едновременно по-малко и по-голямо.

Много преди да стане абсолютно наложително, Пендъргаст изскочи на повърхността след мигновена промяна на плановете — и Албан, който бе само на шест метра от него, но продължаваше да се движи в неправилната посока, го видя и отново се изненада. Момчето рязко зави и даде газ. Пендъргаст изчака, гмурна се и докато лодката минаваше над него и правеше рязък завой, се издигна с нацисткия нож в ръка и го заби в корпуса. Тежкото острие се вряза в тънкото фибростъкло и Пендъргаст завъртя ножа, преди движението на лодката да го изтръгне от ръката му. Перката мина само на сантиметри над него и разроши косата му, бръмчейки като някаква гигантска оса.

Пендъргаст излезе на повърхността зад лодката, пое въздух и заплува като луд към брега. На Албан щяха да са му нужни поне няколко минути да се справи с пробойната, а Пендъргаст вече приближаваше плитчините край брега, на стотина метра от началото на тръстиките и на двеста от гъстите папури и тресавището.

Доколкото можеше, плуваше под вода, като правеше случайни промени в посоката, неочаквани дори за самия него, често противоположни на онова, което му казваше инстинктът; случваше се дори да се връща назад. Когато подаваше глава на повърхността, виждаше как Албан трескаво се опитва да запуши дупката; но всеки път, когато Пендъргаст си поемаше дъх, Албан се изправяше, вдигаше пушката и стреляше, като куршумът се забиваше във водата само на сантиметри от главата на Пендъргаст. Когато се обръщаше и се гмуркаше отново, агентът чуваше как още няколко куршума се забиват край него.

Продължи да плува, като все така сменяше посоките, но винаги към брега. Лодката вече се беше наклонила сериозно, но Албан явно беше успял да запуши дупката и сега изгребваше водата, като от време на време се изправяше да стреля, щом Пендъргаст излизаше на повърхността. Беше великолепен стрелец — Пендъргаст се спаси единствено благодарение на увисналото ниско над хоризонта слънце, което светеше право в очите на Албан и се отразяваше във водата пред него.

Краката на Пендъргаст докоснаха тинестото дъно и той продължи да плува, докато водата не стана дълбока до кръста му при тръстиката. Тук можеше да газии, макар и тромаво, като през цялото време оставаше приведен. Проехтяха още изстрели, но разстоянието и тръстиките вече бяха на негова страна и го скриваха. Пендъргаст успяваше да маскира движението си, като се пресягаше и разклащаше папурите, които бяха на известно разстояние от него. Албан обаче бързо се досети за номера му и куршумите полетяха от двете му страни, като съсичаха стъбла и вдигаха облаци мъх.

Двигателят изрева и Пендъргаст ускори крачка. Чу как лодката се връзва в тръстиките — и след това се разнесе приглушен задавен звук, когато перката се заби в тинята и катерът заседна.

Плясък — Албан беше скочил във водата и го преследваше.

Пендъргаст се хвърли напред през папурите, стигна до гъстия храсталак край брега на блатото, мина през него и продължи в гората, като си пробиваше с рамо път през гъсталака.

Синът му го превъзхождаше физически, а може би дори и умствено. Никакъв номер нямаше да изненада Албан в гората — гора, която познаваше отлично. Единственият шанс на Пендъргаст бе да разбере напълно загадъчното предимство на Албан — и да го използва срещу него.

Странният цитат от Ницше отново изникна неканен в ума му:

Погледни на света така, сякаш времето е изчезнало, и всичко изкривено ще стане право за теб.

И тогава откровението го озари като изгрев.

79.

Оберстгрупенфюрер^[1] Вулф Фишер си взе нова цигара. Предложи и на заместника си Шеерман и му я запали. Размяната на ролите му харесваше: това бе жест, който демонстрираше собствената му увереност, както и доверието му към капитана.

Отиде до прозореца, гледащ на запад над езерото, и вдигна бинокъла. Виждаше движещата се в кръгове лодка на Албан, както и плуващия Пендъргаст. Дори момчето да бе изпитвало някакво нежелание да убие баща си, сега от него нямаше и следа.

— Очарователно. Погледнете, оберфюрер.

Фишер се дръпна, за да направи място на заместника си, и зачака, като се наслаждаваше на превъзходния сирийски тютюн, отгледан и обработен в собствените им плантации — най-добрият тютюн в цяла Южна Америка.

— Да, наистина очарователно — каза Шеерман и свали бинокъла. — Албан изглежда готов за предизвикателството. А това е много окуражаващо.

Последва кратко мълчание.

— Ще видим дали е способен на това убийство.

— Сигурен съм, че е способен, mein Oberstgruppenführer. Потеклото и обучението му са безупречни.

Фишер не отговори. Истината бе, че последното изпитание тепърва предстоеше. Той вдиша цигарения дим и издиша през носа.

— Кажете ми, има ли оцелели от нашествениците?

— Нито един. Петима стигнаха до крепостта, но Албан и нашите войници са ги избили. Открихме и петте тела.

— Някакви жертви сред Бригадата на близнаците?

— Никакви. Макар че изгубихме доста редовни войници, над двайсет. Все още чакам окончателното преброяване на жертвите.

— Жалко. — Фишер взе отново бинокъла и погледна. Сякаш две деца си играеха в езерото — лодката описваше лениви кръгове, Пендъргаст се гмуркаше и плуваше под вода, после се подаваше за глътка въздух... От това разстояние всичко изглеждаше като на забавен

кадър. Но изведнъж нещо се случи — лодката явно беше пробита и Пендъргаст заплува право към брега.

Логиката казваше на Фишер, че Пендъргаст не може да се сравнява със сина си — сина, който носеше всички най-добри гени на баща си, при това подсилени, без да е обременен с некачествените. И който беше обучаван от самото си раждане точно за такова предизвикателство.

— Ама че представление — каза той. — Дори римляните с техния Колизей биха ни завидели.

— Да, оберстгрупенфюрер.

Но онова досадно чувство, онази сянка на съмнение упорито отказваше да се махне и само се засили с проточването на двубоя във водата. Накрая Фишер заговори отново:

— Сигурен съм, че ако стигне брега, Пендъргаст ще се насочи към лагера на дефектните. Албан ще го преследва, разбира се, но за да избегнем евентуални проблеми, искам да мобилизирате група от редовните ни войници и Бригадата на близнаците, така и така са загрели. Прехвърлете ги през езерото. Искам да действат като подкрепление на Албан. За всеки случай. Просто застраховка, нали разбирате. — Опитайте се думите му да прозвучат небрежно.

— Веднага, оберстгрупенфюрер.

— Действайте.

Оберфюрер Шеерман отдаде отсечено чест и излезе. Фишер отново се обърна към прозореца и загледа малката драма в езерото. Сега Албан стоеше в лодката и стреляше — но не улучваше. Вярно, позицията беше крайно неудобна, лодката непрекъснато се клатушкаше под краката му и не му позволяваше да се прицели добре, а и слънцето светеше в очите му.

И все пак...

[1] Генерал-полковник. — Б.пр. ↑

80.

Пендъргаст се промъкваше през гората, като много добре си даваше сметка, че Албан го преследва, макар че не чуваше зад себе си нито звук. И че несъмнено скоро ще го настигне.

Докато бързаше напред, се замисли за откровението си. Смяташе, че вече разбира необичайната способност на Албан. Самият той, както и другите хора, също я притежаваха — но в закърняла, слаба форма. У Албан тя бе много подсилена. Трябваше да внимава как ще използва това откритие; трябваше да изчака, да не позволява на Албан да разбере, че е наясно със специалното му преимущество — не можеше да си позволи да прибегне до изненадата в неподходящ момент.

Стигна до пътека, водеща към лагера на дефектните, и затича по нея с всички сили. Пътеката се изкачваше на зигзаг и след няколкостотин метра Пендъргаст прехвърли възвишението, което обкръжаваше полетата и лагера. Продължи направо от другата страна, без да престава да тича и без да следва завоите, като се спускаше презглава по стръмния склон.

Изскочи от гъсталаците покрай обработваемата земя. Нивата с висока царевица му предлагаше известно прикритие и той се хвърли към нея; редовете минаваха под прав ъгъл на посоката, в която се движеше. Пендъргаст продължи напред през високите стъбла, като намали съвсем леко скоростта. Но вече чуваше преследвача си — шумоленето зад него приближаваше все повече и повече.

Пендъргаст зави под прав ъгъл и се затича по един от редовете; после бързо смени тактиката и се хвърли през редовете, като се движеше на зигзаг от един на друг. Напразно — нямаше начин да се откъсне от Албан, нито можеше да му устрои засада. Албан беше въоръжен; Пендъргаст не. Това нямаше да приключи добре.

Изскочи от другия край на нивата. Без да спира да тича, пресече нива с памук, но тук ниските растения не му осигуряваха никакво прикритие. Чуваше как Албан тича задъхан зад него. Преследването

вече се беше превърнало в състезание по спринт — и Пендъргаст щеше да го изгуби.

Още докато осъзнаваше, че няма да стигне до входа на подземния лагер, забеляза така наречените дефекти, които се стичаха объркани от далечните ниви, облечени в дрипи, с измачкани сламени шапки на главите и инструменти на рамо. Бяха странна, мълчалива, безредна тълпа. Онези отпред спряха и зяпнаха изумено, загледани в гонитбата. Пендъргаст потърси сред тях Тристрам, но не успя да го види.

В същото време за своя изненада чу пеене — при това не друго, а военен марш. Погледна надясно и видя как откъм доковете към работниците се стичат десетки войници — близнаците. Бяха стотина, тоест колкото дефектните — мъже и жени, момичета и момчета, на възраст от четиринайсет-петнайсет до около четирийсет, облечени в прости сиви екипи и водени от неколцина офицери със спретнати нацистки униформи. Бяха въоръжени и докато приближаваха, плавно влязоха в строй и извисиха гласове:

*Es zittern die morschen Knochen
Der Welt vor dem großer Krieg.*

Това беше, осъзна Пендъргаст. Не можеше да надбяга сина си. Спря и се обърна към него.

На стотина метра отзад Албан премина в тръс и на лицето му се появи усмивка. Той свали пушката и забави още повече крачка.

Войниците приближаваха.

*Wir haben den Schrecken gebrochen,
Für uns war's ein großer Sieg.*

Но Албан не го застреля. Когато приближи, Пендъргаст разбра по изписаното в очите му тържество, че той иска да удължи края, да се наслади на момента на победата, а не да го довърши преждевременно с

някакъв жалък изстрел. Сега си имаше публика. Сега — имаше драма, шанс за Албан да се докаже — пред всички.

На Пендъргаст му призля при мисълта колко добре разбира сина си.

*Wir werden weiter marschieren
Wenn alles in Scherben fällt.*

Изключително самоуверен, Албан приближи Пендъргаст, претърси го и взе последното му оръжие — малко ножче. Вдигна го високо във въздуха, после го пхна в джоба си — като сувенир.

Маршируващите войници спряха пред тях — млади, грейнали, розовобузи, пращящи от здраве и сила. Застанали в редици, те довършиха песента си:

*Denn heute da hört uns Deutschland
Und morgen die ganze Welt.*

Командирът Шеерман, облечен в униформа на Waffen-SS, мина пред вече мълчаливата редица войници, обърна се и погледна първо Пендъргаст, после Албан и бавно ги обиколи.

— Отлично — каза на Албан на отличен английски. — Той е последният. Оставям го на теб.

— Благодаря, mein Oberführer — отвърна Албан.

После се обърна с усмивка към Пендъргаст.

— Е, това беше, татко.

Пендъргаст зачака. Погледна към полските работници, близнаците роби, които се бяха скупчили в безредна тълпа и зяпаха с увиснали челюсти. Сякаш нямаха абсолютно никаква представа какво става. Униформите, войниците, двете групи близнаци, виращи се едни в други през непреодолимата пропаст на биологията, на генетиката...

Като гледаше войниците и робската работна ръка, Пендъргаст видя много еднакви лица от двете страни. Само че лицата на дефектните бяха обезсърчени и кухи, докато войниците имаха вид на

хора, които са намерили мястото си в света и са изключително доволни от него. Всичко беше така, както трябва да бъде. Всичко беше на мястото си.

Ужасът на всичко това стегна гърлото му. Почти не можеше да понесе мисълта, че жена му е дошла от това място, че е била *развъдена* тук, че е била ранен вариант на този огромен експеримент по евгеника, продължил най-малко три поколения, от концлагерите на Втората световна война до горите на Бразилия. Развъдена, несъмнено, с върховната цел да създаде *истинска* господарска раса, способна да изгради и поддържа Четвърти райх, лишен от несъвършенствата на жалките човешки предци — милостта, състраданието, късогледството.

Идеята беше чудовищна. Чудовищна.

— Албан? — тихо каза оберфюрер Шеерман. — Чакаме.

Албан пристъпи напред. Усмивката му стана още по-широка. Хвърли кратък поглед на оберфюрера, замахна с юмрук и удари Пендъргаст в слепоочието с такава сила, че агентът рухна на колене.

— Бий се — каза момчето.

Пендъргаст се изправи. От устата му течеше кръв.

— Боя се, че не мога да ти доставя това удоволствие, Албан.

Втори удар отново просна Пендъргаст на земята.

— Бий се. Няма да позволя баща ми да умре като някакво страхливо псе.

Пендъргаст пак се изправи и погледна сина си със светлите си очи. Юмрукът отново замахна. Пендъргаст отново се озова на земята.

Сред тълпата парцаливи роби се разнесе вик. И сякаш от нищото се появи Тристрам.

— Престани! — извика той. — Това е баща ми. И твоят баща!

— Именно — отвърна Албан. — И се радвам, че си тук да видиш това, Schwächling.

Обърна се и отново удари Пендъргаст.

— Ама че страхливец е баща ни. Колко разочароващо.

Тристрам се хвърли към Албан, но ужасно тромаво.

Албан пъргаво отстъпи назад, като му направи марка — типичен училищен трик — и Тристрам се просна на земята.

Войниците се разсмяха грубо.

Пендъргаст се изправи и застана мълчаливо в очакване на следващия удар.

81.

Смехът затихна. Албан погледна надолу към брат си, който лежеше в прахта. После бавно се обърна към Пендъргаст. Извади пистолета си, „Валтер Р38“, който бе реставрирал сам. Наслади се на хладното тежко оръжие в ръката си. Беше му дадено от Фишер, когато навърши десет, и той бе сменил оригиналната дръжка със слонова кост, обработена лично от него.

Близнакът му, Четирийсет и седем, се надигна, зяпнал пистолета.

— Не се безпокой, *братко* — високомерно му каза Албан. — Нямам намерение да повреждам собствената си банка за кръв и органи. — Вдигна оръжието. — Не, това е за баща ни.

Der Schwächling се изправи.

— Връщай се при своя вид — каза Албан. Междувременно нацистките офицери чакаха. Както и бригадата от свършени близнаци. Чакаха да видят какво ще направи, как той, избраният за бета-теста, ще сложи край на това. Сега беше моментът. *Неговият* момент.

Нямаше да направи грешка. Албан извади пълнителя, за да се убеди, че е пълен, после го върна на мястото му. Бавно, с изпъната ръка, вкара патрон в цевта.

Близнакът му обаче не помръдна. Заговори на немски, със силен и ясен глас.

— Нима това е добро?

Албан се изсмя грубо и в отговор цитира Ницше:

— „Що е добро? Всичко, което засилва чувството за сила, волята за мощ, самата мощ“.

— Това е отвратително — каза близнакът.

Албан махна с ръка, сякаш искаше да прогони досадно насекомо. Всички го гледаха и той го осъзнаваше. Единственият липсващ бе Фишер.

— Какво си ти, Четирийсет и седем, освен торба с кръв и органи, генетично бунище? Мнението ти е безсмислено, подобно на вятъра в клоните.

Това предизвика нов изблик на смях от войниците. Албан не се сдържа и погледна баща си, който се взираше в него със странните си очи. Не можеше да разчете нищо в този поглед. Но това нямаше абсолютно никакво значение.

Близнакът му, който явно не знаеше кога да спре, заговори отново, но този път не на Албан, а на себеподобните си.

— Чухте го. Той нарече мен и всички вас „вид“. Колко още ще позволим да се отнасят с нас като с торби кръв и органи? Колко още ще бъдем третирани като животни? *Аз съм човек.*

И от тълпата се надигна мърморене.

— Не се напругай, *братко* — каза Албан. — Ако искаш да видиш силата на волята, гледай това.

И насочи пистолета към баща си.

— *Братко!* — извика близнакът, като отново се обръщаше към тълпата дефектни. — Чухте ли тази дума? Не разбирате ли колко неправилно е това? Брат срещу брат? Син да убива собствения си баща?

За лека изненада на Албан дефектните реагираха. Отново се надигна остро и засилващо се мърморене, някои се размърдаха неспокойно.

— О, не! — театрално извика Албан. — Реч, реч!

За негово облекчение това предизвика още весел смях от страна на войниците. И той самият си каза, че ситуацията е доста весела — тълпата жалки слабоумници протестираше срещу униженията и лишенията през годините. Смая го обаче начинът, по който говореше Четирийсет и седем. Подобно нещо не би трябвало да се позволява. И докато се оглеждаше, не беше в състояние да потисне безпокойството, което се натрупваше като приближаваща буря в усещането му за бъдещето. Непрекъснато разклоняващите се пътища се стесняваха, сближаваха се и се сливаха в ума му, водейки към едно-единствено бъдеще.

Погледна отново баща си, който се взираше в него с блестящите си очи. Пръстът му легна върху спусъка. Време беше да приключва.

— Това не е правилно! — силно извика Четирийсет и седем. — Дълбоко в себе си знаеш, че е грешно! Отвори очи! Всички ние сме братя, сестри, *близнаци!* Във вените ни тече една и съща кръв!

Линиите на бъдещето се виеха и мятаха в ума на Албан като внезапно избухнал пожар. Видя го, почувства го — обръщането на грамадното колело. Това не можеше да се случва, не и при системното втъпяване, след годините планиране и усъвършенстване... но ето че се случваше и той вече започваше да различава, подобно на призрочно изображение зад картина, как ще завърши. Мърморенето на дефектните премина в глъчка, после в рев и тълпата нерешително пристъпи напред с вдигнати мотики, лопати и коси; някои взеха камъни от земята.

— Можем да спрем това! — извика Четирийсет и седем. — Сега!

Албан отстъпи крачка назад, насочил пистолета към баща си. Оберфюрер Шеерман излая команда и строените войници вдигнаха оръжията.

— Връщайте се по нивите! — извика оберфюрерът. — Ще стреляме!

Но Албан знаеше, че няма да го направят, че не могат да стрелят по дефектните. С изключение на шепата от най-новата партия близнаци, най-добрите и най-развитите като него, останалите не можеха да убият със собствените си ръце собствените си братя и сестри, ако нещата загубят. А ако нацистките офицери, началниците им, се опитаха да стрелят по дефектните... всичко се събираше в ума на Албан с ужасяваща отчетливост. Това щеше да означава край на програмата и на колонията, внезапен и разтърсващ край на повече от половин столетие научни изследвания. За първи път той осъзна, че дефектните са толкова важни за проекта, колкото и самият той. Едното не можеше да съществува без другото. Защо не го беше разбрал досега? Защо никой не го беше разбрал? Целият план се основаваше на невярна хипотеза, на блъф. И сега собственият му близък разкриваше този блъф.

Това осъзнаване, този внезапен поврат, неочакван и ужасен, го зашемети.

Тълпата продължаваше да пристъпва към строените войници, вече не така нерешително. Дефектните викаха и разтърсваха грубите си инструменти. Албан усещаше горещината на яростта им.

Сега. Той натисна спусъка и стреля по Пендъргаст.

Но баща му го беше очаквал. Неизвестно как се беше задействал преди Албан да стреля, беше се метнал мълниеносно настрана,

невероятно бързо и неочаквано — как го беше направил? — и избегна куршума. Албан стреля отново, но този път изстрелът му отиде на вятъра заради дъжда от камъни от тълпата, който се изсипа върху него и го принуди да вдигне ръце, за да се защити.

Пендъргаст беше отскочил настрани и сега се хвърли към него. Албан избегна нападението с пирует, баща му едва успя да го закачи от страни. Албан стреля отново, но бе невъзможно да се прицели от валящите камъни и беше принуден да отстъпи назад, да се обърне и да приклекне, закрил главата си с ръце. Чу как Шеерман крещи на войниците да стрелят над главите им. Лейтенантите повториха заповедта и последва оглушителен, подобен на гръмотевица залп, после още един.

Стрелбата за момент спря стремглавата атака на дефектните и те замръзнаха в объркано множество. Албан се огледа и откри баща си, вече отново на крака, да стои до близнака му Четирийсет и седем, начело на тълпата. Отново вдигна пистолета. Но докато го правеше, видя как колелото се завърта неумолимо, как изкривените пътища на времето се изправят... и отстъпи назад, ужасен от откровението. Пендъргаст се взираше в него с ужасните си очи. Беше безсмислено — всяко разклонение, всяка нишка на времето водеше до задънена улица, до пълно поражение накрая.

Изведнъж Албан се обърна и побягна през редицата войници, които се разделиха, за да му направят път — знаеше, че ще го направят. Трябваше да стигне до езерото, да намери лодка, да се върне в крепостта при Фишер.

И да го предупреди какво ще се случи.

82.

Пендъргаст гледаше как Албан бяга. Разбираше защо. Собствената му дарба му бе позволила да види достатъчно напред в бъдещето и на практика да го победи. Генетично подсилената му възможност да вижда в бъдещето, за да извършва така успешно убийствата в хотела, да се измъкне с такава лекота от преследването, да отвлече брат си от Ривърсайд Драйв, да оцелее и да победи в почти всеки мислим сблъсък — същият този дар сега се беше обърнал срещу него. Познаването на бъдещето, дори десетина-петнайсет секунди напред, се оказваше двустърг меч с ужасно коварно острие.

Междувременно безизходното положение продължаваше. Напрежението достигаше точката на пречупване; дефектните се бяха събрали от едната страна, яростни, неорганизирани, беснеещи, а срещу тях беше Бригадата на близнаците, подредена в стройни редици, мълчалива, но дълбоко потресена. А между тях се намираще малката група нацистки офицери, които тепърва осъзнаваха дилемата си, докато двете групи близнаци, всяка от по стотина човека, стояха една срещу друга.

— Подчинявайте се! — изрева Шеерман на дефектните. — Връщайте се в лагера! — Посочи Пендъргаст.

— Арестувайте този човек!

Стоящият начело на тълпата Тристрам извика:

— Докоснете ли баща ми, ще атакуваме!

Думите му бяха последвани от утвърдително мърморене. Оберфюрерът се поколеба. Пендъргаст чакаше. И тогава разбра, че моментът е настъпил.

Най-неочаквано той пристъпи към строените войници и сграбчи един за яката на униформата, както учител хваща буйно момче.

— Спрете го! — изпищя Шеерман и извади пистолета си, но патовата ситуация сякаш го беше парализирала. Явно беше изненадан от внезапното и неочаквано бягство на Албан. Пендъргаст не му обърна внимание и помъкна изумения пасивен войник през пространството между двете групи, като с другата си ръка сграбчи

един от дефектните — близнака на войника — за парцаливата риза, дръпна го от тълпата и постави двамата един до друг.

— Запознай се с брат си! — извика той на войника. — *Със собствения си брат!* — обърна се към групите близнаци, изправени една срещу друга. — А сега всички намерете своя брат или сестра! Собствената си плът и кръв!

И Пендъргаст видя как въпреки нежеланието им погледите на близнаците се спират върху двойниците им от другата страна. Надигна се неспокойно мърморене и стегнатите редици на войниците започнаха да се развалят, да се отпускат.

— Достатъчно — каза Шеерман и вдигна пистолета си към Пендъргаст.

— Свали оръжието или ще атакуваме! — извика Тристрам.

— Вие да атакувате? С мотиките ли? Ще бъдете избити — презрително отвърна Шеерман.

— Ще ни избие и с експеримента ви ще бъде свършено!

Шеерман се поколеба и погледът му се стрелна към тълпата парцаливи близнаци.

— Тези хора — Пендъргаст посочи нацистките началници, — тези хора са вашият *истински* враг. Те разделят брат от брата, сестра от сестрата. Те са превърнали *всички ви* в опитни зайчета. Но не и самите себе си. *Те* не участват в експеримента. И *те* остават начело. Защо?

Пистолетът на оберфюрера трепереше леко в ръката му. Кипналата тълпа пристъпи към него.

— Стреляй и ще умреш! — извика глас, последван от друг.

— Върни се в строя, войнико! — презрително нареди Шеерман.

Войникът не помръдна.

— Изпълнявай, или ще бъдеш наказан! — изрева Шеерман и насочи пистолета от главата на Пендъргаст към войника.

— Свали оръжието — бавно каза войникът. — Или ще избием всички ви.

Лицето на командира побеля и след малко той отпусна ръка.

— Назад.

Оберфюрерът предпазливо отстъпи крачка назад. После още една. Внезапно ръката му отново се вдигна и той стреля в гърдите на войника и изрева на нацистките офицери:

— Атакувайте слабите близнаци! Огън! Унищожете ги!

Близнаците и от двете страни нададоха яростен рев. За един изпълнен с ужас момент всички замръзнаха. А след това сякаш се отприщи бент. Безредната тълпа близнаци се втурна към нацистите с вдигнати селскостопански инструменти.

Шеерман отстъпи, като стреляше в множеството, но тълпата дефектни се хвърли с рев върху него. Изтрецяха изстрели от войниците и командирите им и в следващия миг схватката стана ръкопашна, нацистките офицери стреляха безразборно от упор и сееха смърт около себе си. Настъпи пълен хаос, още изстрели отекнаха над полето, войниците се бореха с дрипавите дефектни, трещяха автоматични откоси, лопати и коси посрещаха със звън карабини, писъците на ранените се надигаха от облака прах и кръв.

— Братя и сестри! — извиси се гласът на Тристрам. — Не убивайте собствената си плът и кръв!

Нещо се случваше. Мнозина от Бригадата на близнаците нарушаваха строя, преминаваха на другата страна, някои захвърляха оръжия и прегръщаха братята и сестрите си, други се обръщаха срещу офицерите. Но една малка група близнаци остана с нацистите и продължаваше да ги защитава яростно.

В настъпилния хаос постепенно се оформиха две страни. Малката група верни войници и нацистките им офицери бяха принудени да отстъпят бавно, като през цялото време стреляха и нанасяха огромни поражения. Останалите от Бригадата на близнаците, които бяха застанали на страната на дефектните, предприеха по-организирана атака и сложиха край на клането. Нацистите потърсиха убежище в царевицата. Сражението продължи в нивите и скоро избухна пожар, пламъците плъзнаха по сухите стъбла и плътният дим покри всичко, създавайки още по-голяма суматоха.

Пендъргаст взе пистолета на един мъртъв войник и тръгна към мястото на най-свирепата битка, като си пробиваше път през изпочупените стъбла и гъстия дим. Търсеше Тристрам. Чуваше гласа на момчето — Тристрам викаше, призоваваше, окуражаваше другарите си да продължат напред — и беше потресен до дъното на душата си, когато си даде сметка колко е подценявал сина си.

Заобиколи бързо нацистките офицери и групата верни войници, които отстъпваха към езерото, излезе им в гръб, приклезна и ги зачака да приближат. Когато се появиха, вдигна пистолета, прицели се в

оберфюрера, който се намираше най-отзад, както и беше очаквал, и го свали с един-единствен куршум. Моментално се озова под силен обстрел, автоматичните откоси посякоха царевицата около него. Загубата на командира обаче деморализира отстъпващата група и след момент на паника и объркване войниците си плюха на петите и побягнаха към езерото, преследвани от останалите.

Пендъргаст продължи на изток през царевицата към гората. Мина през храсталаците, изкачи се на билото на кратера и спря да се огледа. Отстъпващите войници бяха дошли с лодки и от мястото си Пендъргаст видя какво става — една част от тях беше залегнала и даваше отпор, докато останалите се качваха в лодките и повреждаха останалите, за да не могат да ги преследват. Последва още един свиреп сблъсък, когато авангардът на разбунтувалите се начело с Тристрам стигна брега. Нацистите и шепата им последователи обаче успяха да потеглят и бързо се отдалечиха навътре в езерото, като оставиха след себе си няколко разбити и горящи катера.

Стрелбата намаля и когато лодките стигнаха средата на езерото, затихна съвсем. Над цялата сцена се стелеше дим. Нацистите се бяха измъкнали и се връщаха в крепостта — да окажат последен отпор.

83.

След като нацистите бяха обърнати в бягство, дефектните близнаци и много от братята и сестрите им се насочиха към Нова Годои. Тръгнаха тичешком по пътеките през гората и скоро се изсипаха в градчето. Безупречно чистите улици бяха пуси, весело боядисаните къщи бяха залостени и тъмни. Жителите не се виждаха никакви; някои се спотайваха, но повечето като че ли бяха избягали.

Близнаците стигнаха централния площад и започнаха да се разделят на групи, които тръгнаха по страничните улички, готови при нужда да влязат в бой. Пендъргаст, който също бе дошъл с тях, се огледа, откри Тристрам и отиде при него. За момент двамата се взираха един в друг, след което се прегърнаха.

— Трябва да установиш щаб — каза Пендъргаст на сина си. — Препоръчвам ти градския съвет. Арестувайте кмета и останалите от управата. Организирай силна защита в случай на контраатака.

— Да, татко — каза Тристрам. Беше зачервен и дишаше тежко, на челото му имаше порезна рана, която кървеше обилно.

— И вземи сериозни мерки за личната си безопасност, Тристрам. Наоколо може да има още много нацисти, включително снайперисти по покривите. Ти си основната им мишена.

— А ти какво смяташ да правиш?

— Имам да довърша една работа. В крепостта.

Пендъргаст понечи да се обърне, но спря и погледна отново сина си.

— Гордея се с теб, Тристрам.

Момчето се изчерви още повече от смущение и изненада. Докато тръгваше, Пендъргаст осъзна, че това е може би първата похвала, която Тристрам е чувал.

След като остави сина си да овладее сградата на градския съвет, Пендъргаст тръгна по страничните улички към кея. Наистина имаше отделни снайперисти, но без командири те бяха неефективни в сгъстяващия се сумрак. Слънцето се беше скрило зад ръба на вулкана и небето постепенно потъмняваше. Пендъргаст видя как двете лодки на

нацистите стигат до разбитите докове на острова. Загледа се към жестоките на вид очертания на крепостта, боядисани в кървавочервено от последните лъчи на залеза.

Нацистите и малцината свръхблизнаци, останали верни на каузата им, бяха претърпели тежко поражение и отстъпваха. Врагът обаче бе все така многоброен — нацистите бяха запазили учените, техниците и лабораториите си, а крепостта им си оставаше сериозна, почти непристъпна твърдина. Бяха претърпели сериозен удар, но нищо не можеше да ги спре да подновят злото си дело.

А и освен всичко това Фишер бе все още жив.

Пендъргаст остана няколко дълги минути, загледан над водите на езерото. После слезе на кея, избра един невзрачен и може би затова неповреден катер, запали мотора и потегли към острова.

Мракът вече се беше сгъстил дотолкова, че малкият съд изчезна напълно в него. Двигателят мъркаше едва чуто. Пендъргаст прекоси езерото, като заобиколи до западната страна на острова. На няколкостотин метра от брега спря двигателя и загреба, а щом стигна острова, внимателно прикри фенерчето и затърси отвора на тунела, от който се беше измъкнал преди няколко часа. Намери го, вкара лодката в каменния проход, пусна отново двигателя и продължи през лабиринта наводнени коридори, докато килът не задра в каменния под. По-нататък продължи пеша, като мина покрай телата на полковника и неколцина от хората му, докато не стигна голямото куполно помещение със стоманената клетка в центъра.

Там спря и се ослуша. Някъде отгоре кипеше дейност — чуваше се ритмично тропане на ботуши, едва доловими заповеди. Но тук, в най-долните нива на крепостта, цареше пълна тишина. Той се обърна към погребя в стоманената клетка и го освети с фенерчето си. Беше голям и се състоеше от най-различни муниции и боеприпаси — макари фитили и блокчета пластичен експлозив, заряди М112, 120-милиметрови танкови снаряди, кутии с барут, противопехотни мини, сандъци с муниции за лично оръжие, гранати, мини за миномети, патрони 50-и калибър за картечници, дори няколко многоцевни картечници с десетки кутии боеприпаси към всяка.

Голямата клетка бе надеждно заключена и на Пендъргаст му трябваша цели пет минути, за да се справи с ключалките с подръчни средства. След като влезе вътре, се огледа по-внимателно. Както беше

забелязал при първото си минаване оттук, нацистите се бяха възползвали от естествена цепнатина в стария вулкан, за да държат в нея запасите си. Въпреки огромното количество снаряди, оръжия и други муниции, които се виждаха в клетката, те бяха само върхът на айсберга — под нивото на пода имаше още по-големи запаси, защитени от стените на самата пукнатина. Нацистите не обичаха рискове и се бяха погрижили в случай на атака някой случаен снаряд да не попадне в погребата им — той бе скрит в най-долното ниво на крепостта, защитен от твърдата вулканична скала.

Освен това погребът беше замислен така, че дори при инцидент експлозията да бъде поета от скалата. Взривът нямаше да унищожи крепостта над него.

Дали? Докато гледаше замислено арсенала, Пендъргаст си спомни нещо друго — широките пресни радиални пукнатини, които бе забелязал във външната стена на крепостта. Те не бяха причинени от нормално слягане — тъкмо обратното. Бяха се появили от надигането на земята, което бе разместило огромните блокове в основата. Това означаваше само едно — движение на магмата нагоре. Иначе казано, мъртвият вулкан май не беше съвсем мъртъв.

Сякаш в отговор на мислите му подът под краката му едва доловимо потрепери.

Нацистите се бяха погрижили да предпазят арсенала си от всякаква външна атака с изключение на тактически ядрен удар. Възможно бе обаче да са пропуснали възможността за атака отвътре — атака, включваща експлозиви... и майката природа. Не бяха много добри геолози, помисли си с ехидна усмивка Пендъргаст.

Взе една кутия с барут, проби я с ножа си и изсипа съдържанието ѝ върху сандъците и кутиите. После изпразни втора кутия върху оръжията и още една, докато цялата горна повърхност на погребата не се покри с дебел слой барут. После взе още две кутии, като задържа едната под мишница, а втората започна да изсипва в движение — оставяше след себе си дия, водеща от клетката към посоката, от която беше дошъл. Хвърли празната кутия, отвори другата и продължи да изсипва, докато не излезе в тесния каменен тунел.

Барутът свърши и Пендъргаст захвърли празната кутия. Извади фенерчето и освети черната следа, която беше оставил след себе си. Беше дълга двајсетина метра. Пендъргаст спря за момент и си пое

дълбоко дъх. После клекна, извади запалката, поднесе я към барута и щракна.

Моментално се появи искра, във въздуха се метна пламък и барутът се запали с гневно съскане и дим, докато огънят пълзеше към погребя. Пендъргаст се обърна и побягна по разклоняващите се тунели на подземиеото.

Тъкмо стигна до лодката и скачаше в нея, когато зад него се разнесе оглушителен тътен. Последва го втори и трети — кутиите и сандъците се взривяваха последователно. Дори от това разстояние първоначалната ударна вълна го просна на дъното на лодката. Той се изправи, отблъсна лодката, запали двигателя, даде пълна газ и се понесе с максимална скорост към изхода, като минаваше на косъм от каменните стени. Сега експлозиите следваха с такава бързина една след друга, че вече не чуваше отделните взривове, а само един непрекъснат яростен рев; взривовете продължаваха все по-надолу и по-надолу в пукнатината под крепостта. Силата на експлозиите разтърсваше стените около Пендъргаст, от тавана се сипеше пръст и запълнител, откъртени камъни падаха с огромна сила във водата зад него и вдигаха вълни, които избутваха лодката напред.

Пендъргаст излетя в езерото точно когато входът се срути с грохот зад него. Без да спира, без дори да поглежда назад, той се понесе на пълна скорост към Нова Годои. Едва когато преполови разстоянието, намали газта и се обърна.

Грохотът беше престанал. Крепостта продължаваше да стои мрачна и смълчана; само тънка струйка дим се издигаше от мястото, където тунелът излизаше в езерото. Пендъргаст чакаше, секундите се изнизваха, но нищо не се случваше. Явно експлозиите не се бяха оказали достатъчно мощни, за да разцепят скалата още повече и да стигнат до магмата под вулканичния конус.

Продължи да чака. И изведнъж по водната повърхност премина тръпка. Надигна се глух грохот, почти под прага на слуха, вибрация, която усети повече с костите си, отколкото с ушите. Водната повърхност потръпна отново, вдигнаха се вълнички, грохотът се засили. Водата изведнъж кипна и Пендъргаст видя как покрай основата на външната стена се появява червена пукнатина. Тя бавно се разшири, като бълваше струйки пламък и пара, подобно на капака на

някаква гигантска тенджера под налягане, която всеки момент ще гръмне.

Видя ярък проблясък, последван от втори. Не бяха човешко дело — бяха прекалено мощни и идваха от твърде дълбоко, чак от земните недра. Миг по-късно гръмна гръм, който едва не го изхвърли от лодката. Няколко огромни зашеметяващи фонтана лава изригнаха в нощния въздух с оглушителен рев и поток газове и пара. Тътенът се понесе през езерото като физическа сила, набраздяваше водната повърхност. Пред очите на Пендъргаст цели секции от крепостта — кули, бастиони, стени — сякаш се разпаднаха по шевовете и бавно започнаха да се сричат сред бушуващи облаци огън и дим, понесъл се към небето на гъбовидни облаци.

Пендъргаст различи малки фигури в униформи, лабораторни престилки или комбинезони да тичат като мравки от разбунен мравуняк към езерото, за да се хвърлят във водата или да се изсипят в лодките. Няколко други фигури с подпалени дрехи, подобни на човешки запалителни бомби, полетяха във въздуха сред изригналата скала, лава и огън.

Докато Пендъргаст гледаше, без да е в състояние да откъсне очи от сцената, серия мощни експлозии разтърси целия остров и го озари с грозни червени и жълти светлини. Крепостта се разцепи на две и взривовете превърнаха нощта в ужасен ден. Ударните вълни достигаха Пендъргаст със закъснение, една след друга, блъскаха го назад, избутваха лодката по кипналата повърхност на езерото. Последва една монументална експлозия, която погълна горната половина на острова в огромен фонтан от скали, лава и дим. Последва втора, още по-мощна, толкова дълбока и приглушена, че сякаш раздвижи самите планини. Но това всъщност не беше експлозия — а имплозия; Пендъргаст видя как разцепените останки от крепостта започват да се срутват върху себе си — отначало бавно, после все по-бързо и по-бързо, докато огромната стара постройка не се разпадна с неземеен грохот. Пендъргаст гледаше как езици лава се стрелкат от зейналата паст, оставят огнени следи и падат обратно в езерото като бомби, за да изчезнат със съскане и пукот към дъното.

Отново даде пълна газ и се насочи към брега.

И тогава — с последен, съкрушителен тътен, който сякаш разтърси земята до центъра ѝ, целият остров избухна и запрати с

неимоверна сила на стотици метри във въздуха парчета скала колкото къщи и обработени каменни блокове. Отломките описваха дъги в нощното небе и някои от тях паднаха чак в Нова Годои и подпалиха гората наоколо. Беше истински унищожителен дъжд от огън и камък.

84.

Пендъргаст спря катера до един кей, скочи и се затича. Неколцина от Бригадата на близнаците охраняваха пристанището и се взираха в окончателното унищожение на острова. Хаосът от последната ужасна експлозия вече отшумяваше и на трептящата светлина на изригванията Пендъргаст видя, че няколко съда с различни размери са успели да избегнат унищожението и се движат към града. Един малък бърз катер приближи кея на максимална скорост. В него имаше учени или техници в лабораторни престилки. Катерът се блъсна в каменния кей и хората наскачаха на сушата. Бяха с изцъклени очи, зашеметени, неколцина с опърлени коси и вежди, целите в сажди, кашляха и се давеха. Тръгнаха към градчето, без да кажат нито дума. Бригадата на близнаците ги гледаше, но не ги спря. Вместо това насочиха оръжията си към втората лодка, в която имаше няколко души с нацистки униформи.

Щом лодката приближи кея, бригадата зае позиции и откри огън. Отначало нацистите също отвръщаха със спорадични изстрели, но престрелката свърши почти веднага. Нацистите хвърлиха оръжията си и слязоха на кея с вдигнати ръце. Отделение близнаци ги отведе под стража.

Пендъргаст погледна към езерото, чиято черна повърхност сега бе огнено отражение на острова, превърнал се в зейнал, бълващ лава конус. Само отделни останки от крепостта продължаваха да се издигат по краищата му. Малък катер се носеше по водата, приближавайки кея под ъгъл, колкото се може по-настрани от трептящата светлина на пламъците. Пендъргаст се вгледа по-внимателно. Вътре имаше само един човек, застанал на кърмата, с ръка върху кормилото. Беше висок, як, с гъста бяла коса, която сякаш сияеше в огнените отблясъци.

Фишер.

Пендъргаст извади пистолета си и се затича по кея към приближаващия катер. Фишер обаче го забеляза и даде газ, зави рязко и продължи покрай брега към гората. Пендъргаст стреля, но пропусна; Фишер също извади пистолет и отвърна на огъня, но изстрелът му

беше неточен поради движещата се лодка. Пендъргаст спря и се прицели внимателно, като този път улучи външния двигател, който веднага се закашля и забълва гъст черен дим в изпълнения с пепел въздух. Фишер се опита да обърне катера към средата на езерото, но Пендъргаст стреля трети път. Фишер се олюля, хвана се за гърдите и с вик се прекатури през борда.

Горящата лодка продължи да се носи по водата, докато Пендъргаст тичаше по брега към каменистия плаж срещу мястото, където тялото на Фишер бе паднало във водата. Стигна три големи скали, издигащи се от езерото непосредствено до кея, скочи на първата и огледа тъмните води.

Проехтя изстрел. Пендъргаст усети остро парене, сякаш нагорещен нож беше порязал ръката му под раната на рамото, нанесена му от Албан. Той падна назад върху хлъзгавата скала, като едва не изпусна оръжието си. Проклинаше се за непредпазливостта си. Когато успя да намери прикритие и се огледа, осъзна, че Фишер е заел позиция зад една от другите скали — онази, която бе най-навътре в езерото.

Куршумът само беше одраскал ръката на Пендъргаст, но въпреки това той усети как топлата кръв потече надолу към лакътя му.

— Изглежда, ви подцених — разнесе се гласът на Фишер. — Успяхте да забъркате ужасна каша. И какво смятате да правите сега?

— Да ви убия.

— Един от двама ни ще умре — но това няма да съм аз. Въоръжен съм и не съм ранен. Прекатурването през борда беше представление, както може би сте се досетили.

— Вие убихте жена ми. Трябва да умрете.

— Тя принадлежеше на нас и никога не е била ваша. Тя бе *наше* творение. Част от великия ни проект.

— С проекта ви е свършено. Лабораториите ви, базата ви са унищожени. Дори опитните ви образци се обърнаха срещу вас.

— Може би. Но нищо няма да убие мечтата ни, мечтата за усъвършенстване на човешката раса. Това е най-голямата, върховната научна цел. Ако си мислите, че това е краят, жестоко се заблуждавате.

— Боя се, че *вие* сте заблуденият, mein Oberstgruppenführer — разнесе се глас зад Пендъргаст. Той се обърна и видя Албан да приближава откъм гората. Беше вир-вода, ризата му бе изцапана с

кръв, половината от доскоро красивото му лице беше ужасно изгоряла, розова и черна, кожата на няколко места беше стопена, а на други се виждаха мускули и дори кост. В ръката си държеше Р38.

Албан скочи пъргаво на третата скала и се изправи, очертан на фона на горящия остров. Макар да бе изгорен и ранен, се движеше с предишната бързина и грациозност.

— Търсех ви, хер Фишер — рече той. — Искях да докладвам, че нещата не се развиха точно по начина, по който бяхте планирали. — Той кимна към горящите останки от острова. — Както може би сте забелязали.

Запрехвърля пистолета от ръка в ръка и се изкиска странно. Държеше се като смахнат.

— Я по-добре изпълзете от скривалищата си и се изправете един срещу друг като истински мъже. Краят на играта трябва да е честен — нали, хер Фишер?

Фишер реагира пръв. Без да каже нито дума, се изправи и се качи на скалата. След малко Пендъргаст направи същото. Тримата, окъпани в адско оранжево сияние, се гледаха един друг.

Фишер се обърна към Албан и каза горчиво:

— Ти си виновен за всичко това повече и от баща си. Ти ме разочарова, Албан. Ужасно ме разочарова. След всичко, което направих за теб, след поколенията генетичен подбор и усъвършенстване, след петнайсет години вълнуващо и старателно възпитание — ето как се представяш.

И се изплю във водата.

— И как точно съм се провалил, хер Фишер? — В гласа на Албан се долавяше някаква странна нова нотка.

— Провали се в последното изпитание за зрелост. Имаше много възможности да убиеш този човек, баща ти, но не го направи. Поради това цветът на нашата младеж, семето, което щеше да засее Четвъртия райх, се пръсна. Би трябвало да те застрелям като куче. — Пистолетът на Фишер трепна в посока към Албан.

— Момент, mein Oberstgruppenführer. Аз все още мога да убия баща си. Ще го направя сега. Гледайте. Позволете да го застрелям — и да си възвърна благоволенieto ви.

Албан вдигна оръжието си към Пендъргаст.

Един безкраен миг тримата стояха като замръзнали, всеки на една от трите стърчащи от езерото скали. Пистолетът на Албан беше насочен към Пендъргаст. Пендъргаст отклони собственото си оръжие от Фишер и се прицели в сина си.

Цяла агонизираща минута стояха един срещу друг, с вдигнати пистолети, окъпани в адското сияние, сред грохота на изригването на острова и спорадичната стрелба от града.

— Е? — най-сетне не издържа Фишер. — Какво чакаш? Точно както подозирах. Не ти стиска да стреляш.

— Мислите ли? — попита Албан. Внезапно, с бързината на нападаща змия, завъртя пистолета към Фишер и дръпна спусъка. Куршумът го улучи в корема. Фишер изпъшка, притисна раната, изпусна оръжието си и падна на колене.

— *Вие* сте провалът — рече Албан. — Вашият план беше несъвършен. Фундаментално несъвършен. Изобщо не е трябвало да позволявате дефектните да живеят. Сега го разбирам. Запасът от резервни органи е твърде висока цена за братската връзка, която така и не сте успели да изкорените. *Вие* се провалихте, *mein Oberstgruppenführer*. И много отдавна ме научихте каква трябва да бъде цената за провала.

Отново се прицели и простреля Фишер втори път, право в челото. Тилът на Фишер отлетя в облак от кръв, кост и мозък; тялото му безмълвно падна назад, плъзна се по скалата и изчезна във водите на езерото.

Пендъргаст видя, че затворът на пистолета е изтеглен назад — синът му беше останал без патрони.

Албан също го забеляза.

— Май са ми свършили патроните. — И затъкна пистолета в колана си. — Излиза, че в крайна сметка няма да те убивам. — Усмихна се криво, макар че това със сигурност му причиняваше ужасна болка. — А сега, ако ме извиниш, трябва да тръгна.

Пендъргаст го зяпаше; едва сега започваше да проумява какво се беше случило току-що. Запита се как синът му, въпреки ужасните изгаряния и рани, въпреки огромните загуби, продължава да бъде все така арогантен и самоуверен.

— Нямах ли прощални думи за сина си, татко?

— Никъде няма да ходиш — бавно каза Пендъргаст, който все още държеше пистолета си насочен към Албан. — Ти си убиец. От най-лошия вид.

Албан кимна.

— Така е. И съм убил много повече хора, отколкото можеш да си представиш.

Пендъргаст се прицели.

— И сега ще трябва да *умреш* заради престъпленията си.

— Нима? — Албан се изсмя. — Ще видим. Зная, че си се досетил за уникалното ми темпорално сетиво. Прав ли съм?

— Копенхагенският прозорец — отвърна Пендъргаст.

— Именно. Произлиза от Копенхагенската интерпретация на квантовата механика. Несъмнено знаеш за нея, нали?

Пендъргаст кимна едва-едва.

— Според интерпретацията бъдещето е просто разширяващ се набор от вероятности, линии на вероятности, които непрекъснато колапсират в една реалност в момента на наблюдение или измерване. Това е стандартното тълкуване на квантовата механика, каквато се преподава в университетите.

— Изглежда, че умът ти по някакъв начин е в състояние да използва това — рече Пендъргаст. — Да поглежда в близкото бъдеще и да вижда тези разклоняващи се възможности.

Албан се усмихна.

— Блестящо! Виждаш ли, повечето хора имат само смътно усещане за непосредственото бъдеще, може би най-много за следващите няколко секунди. Долавяш, че колата пред теб намалява на предупредителния знак, и интуитивно усещаш дали ще спре, или ще продължи. Или може да ти се случи да познаеш какво ще каже някой миг преди да го каже. Нашите учени осъзнали важността на тази способност преди повече от половин век и се заели да я усъвършенстват през поколенията чрез генно манипулиране. Аз съм финалният продукт. — В тона на Албан се долавяше явна гордост. — Способността ми да долавям разклоняващите се възможности е много по-развита, отколкото на останалите. Мога да виждам до петнайсет секунди в бъдещето и умът ми може да възприеме десетките разклоняващи се възможности, сякаш през прозорец, и да избира най-вероятната. Това може и да не изглежда кой знае какво, но как само

променя нещата! В известен смисъл мозъкът ми може да се настрои към самата вълнова функция. Но това не е същото като да *предсказваш* бъдещето. Защото, разбира се, според Копенхагенската интерпретация не съществува определено бъдеще. И както така пронизително си се сетил, моята способност може да бъде спъната от внезапно, нелогично или непредсказуемо поведение.

Усмивката му, вече така ужасна от страшните изгаряния, стана още по-широка.

— Но дори без да използвам специалното си умение да предвиждам бъдещето, аз зная съвсем ясно едно нещо, татко — *ти няма да ме убиеш*. Сега ще си тръгна. В гората. За да ме спреш, ще трябва да ме застреляш — а ти няма да го направиш. Така че *auf Wiedersehen*.

— Не се лъжи, Албан. *Ще* те убия.

Младежът разпери ръце.

— Чакам.

Последва дълго мълчание, след което Албан продължи почти жизнерадостно:

— *Der Bund* вече го няма и аз съм свободен. Едва на петнайсет съм и ме чака дълъг и плодотворен живот. Светът, както се казва, е пред мен — и ти обещавам, че ще стане много по-интересно място с мен в него.

И с тези думи скочи пъргаво от скалата в плитката вода.

Пендъргаст го проследи с пистолета, докато Албан излезе спокойно на брега. Стоеше неподвижно, кръвта капеше от пръстите на лявата му ръка, а Албан продължи напред, без да бърза, към ниската дига, изкачи я, продължи по тревата и най-сетне се стопи в черната стена от дървета. Едва тогава Пендъргаст много бавно и с трепереща ръка свали оръжието.

85.

В болница „Маунт Мърси“ празнуваха Бъдни вечер. В чакалнята край пункта на охраната имаше прясно отрязана ела с пластмасови украшения, закрепени за клоните ѝ с дискретни ластици. Някъде дълбоко от вътрешността на болницата долитаха записани коледни песни. Иначе огромната разхвърляна сграда бе забулена в носталгична тишина: обитаващите я убийци, отровители, изнасилвачи, подпалвачи, вивисектори и социални девианти бяха унесени в спомени за минали Коледи, за получени подаръци и — което бе доста по-често — за нанесени подаръци.

Д-р Джон Фелдър вървеше по един от вътрешните коридори на болницата заедно с д-р Остром. През последните няколко седмици счупените му ребра бяха почти заздравели, а сътресението му отшумяваше. Единственият белег — единственият външен белег, — останал от изпитанието му в имението Уинтур, бе от раната на слепоочието, където сега имаше неравна алена линия.

Остром поклати глава.

— Ама че странен случай. Още имам чувството, че едва сме докоснали проблема.

Фелдър не отговори.

Остром спря пред двойна врата, на която — подобно на повечето врати в „Маунт Мърси“ — нямаше табела. Пред нея стоеше охранител.

— Това ли е? — попита Фелдър.

— Да. Ако имате нужда от нещо, повикайте охраната.

Фелдър му протегна ръка.

— Благодаря, докторе.

— За мен беше удоволствие. — Остром се обърна и тръгна обратно по коридора.

Фелдър кимна на охранителя, пое си дъх, отвори вратата и влезе.

Озова се в параклиса на „Маунт Мърси“. Той бе остатък от епохата, когато болницата е била санаториум за много богатите, и Фелдър, който никога досега не го беше виждал, остана изумен. Параклисът беше останал непокътнат от времето на зенита си в края

на деветнайсети век, когато множеството завещания на богобоязливи болнави пациенти бяха осигурили на дизайнерите работен капитал, на който биха завидели и Медичите. Беше шедьовър на миниатюрата, подобен на скъпоценност и абсолютно свършен, с неф, побиращ само шест реда пейки между една-единствена пътека в центъра; и въпреки това строителите майсторски бяха пресъздали оребрените сводове на готическа катедрала, изпълвайки страничните страни и вътрешната аркада с деликатни пъстроцветни витражи. В късния следобед параклисът беше окъпан в светлина и цветове. Фелдър направи колебливо крачка напред, после още една. Сякаш беше влязъл в някакъв църковен калейдоскоп.

Тръгна между пейките, като се оглеждаше. Цареше пълна тишина — в параклиса нямаше никого. Но после, докато приближаваше апсидата, забеляза малък страничен олтар отляво. На единствената пейка пред него седеше Констанс Грийн, напълно неподвижна, скрита от пъстрия сумрак, и на Фелдър му трябваше близо минута, за да я различи.

Бе леко наведена напред, погълната от книгата в ръцете ѝ; устните ѝ бяха полуотворени, клепачите спуснати наполовина, дългите ѝ мигли създаваха измамното впечатление, че е задрямала. Но Фелдър виждаше, че е съвсем будна, тъй като погледът ѝ съсредоточено следваше редовете на книгата. Фелдър се запита дали не чете Библията. Опита се да успокои сърцето си, което внезапно се бе разтуптяло.

Тя се обърна и го видя.

— Добър ден, доктор Фелдър.

Той кимна.

— Може ли?

Тя се усмихна едва-едва и му направи място. Докато затваряше книгата, Фелдър видя, че не е Библията, а „Сатирикон“.

— Доста време мина от последното ви посещение — каза тя, след като той седна. — Как я карате?

— Достатъчно добре, благодаря. А вие?

— Същото. Надявам се, че ще прекарате приятно Коледа и...

— Констанс — прекъсна я той. — Ще имате ли много против, ако прескочим формалностите?

Тя го погледна изненадано.

Фелдър бръкна в джоба на самото си и извади два плика. Единият бе стар и избледнял, другият — свеж и нов. Постави ги пред нея един след друг.

След кратко колебание тя взе стария плик с две ръце. Фелдър забеляза как зениците ѝ се разширяват. Без да каже нищо, Констанс отвори плика и погледна вътре.

— Кичурът от косата ми. — Каза го със съвсем различен глас от онзи, с който бе поздравила Фелдър и се бе поинтересувала как е.

Фелдър кимна.

Сега тя се обърна към него едва ли не с вълнение.

— Къде намерихте това, за бога?

— В Кънектикът.

Констанс се намръщи.

— Кънектикът? Но...

Фелдър изпревари въпроса ѝ с вдигане на ръка.

— Колкото по-малко подробности знаете, Констанс, толкова по-добре. И за двама ни.

Погледът на Констанс се спря върху белега на слепоочието му.

— Когато предположих, че този кичур все още съществува, докторе, нямах намерение да ви карам да се излагате на опасност, за да се сдобияте с него.

— Зная.

Тя извади кичура от плика и го постави на дланта си. Погледна го и прокара много нежно пръст по късата коса. В този странен аквариум от цвят и тишина изражението ѝ сякаш стана някак много, много отнесено. Дълги минути тя не каза нищо. Фелдър също мълчеше.

Накрая — доста внезапно — Констанс се овладя. Прибра кичура в плика, върна го на Фелдър и каза:

— Простете.

— Няма за какво.

— Надявам се, че... не сте имали неприятности при откриването му.

— Изживяването се оказа интересно.

Констанс взе другия плик. На него имаше обратен адрес на лаборатория в Саратога Спрингс.

— А това какво е?

— ДНК резултатите от кичура.

— Разбирам. — Поведението на Констанс, което до момента бе доста неформално, отново стана резервирано. — И какво пише в доклада?

— Погледнете плика — отвърна Фелдър. — Ще видите, че не съм го отварял.

Констанс обърна плика.

— Не разбирам.

Фелдър пое дълбоко дъх. Усети как ръцете и краката му започват леко да треперят.

— Нямам нужда да гледам резултатите. Вече ви вярвам, Констанс. За всичко.

Констанс го погледна и отново сведе очи към плика.

— Зная колко сте стара — и колко млада в същото време. Не ми трябва ДНК анализ, за да го разбера. Зная, че казвахте истината, когато твърдахте, че сте родена през седемдесетте години на деветнайсети век. Не го разбирам, но вярвам.

Констанс не каза нищо.

— Знам също, че не сте убили детето си. Несъмнено сте имали причина за заблуждението — и веднага щом се почувствате в състояние да ми кажете, можем да продължим.

Нещо проблесна в очите на Констанс.

— Да продължим?

— С освобождаването ви от въдворяването ви тук против волята ви. И с отмяната на присъдата за убийство. — Фелдър се мръдна малко по-близо до нея. — Констанс, бяхте пратена тук по моя препоръка. Сега разбирам, че това беше грешка. Вие не сте луда. И не сте убили детето си — това е било димна завеса. Ако ми кажете къде е детето ви, ще искам от властите да проверят това. И после можем да започнем работа по освобождаването ви.

Констанс се поколеба.

— Аз... — започна тя, но млъкна. Изглеждаше обърквана, което бе крайно необичайно за нея.

Фелдър беше мислил, планирал, мечтал за този момент. Но сега, когато той най-сетне настъпи, го изненада толкова, колкото и самата Констанс.

— Поех ужасен риск, за да се сдобия с кичура. — Той докосна белега си. — Това е най-малкото.

Млъкна, за да може тя да вникне в думите му.

— Трябваше да знам. Вината не е ваша, разбира се, но след като вече всичко свърши, искам да знаете, че бих го направил отново. Бих минал и през огън за вас, Констанс. Не, не, моля ви, оставете ме да говоря. Бих го направил отново заради... заради чувствата ми. И не само защото постъпих несправедливо спрямо вас и ви вкарах тук. А заради онова, което започнах да изпитвам към вас. Искам да поправам грешките и да ви извадя оттук, защото се надявам, че като ви освободя, като станем равни, след време ще започнете да гледате на мен не като на лекар, а като... като... — Той се поколеба, по-смутен от всеки друг път. — Естествено, поради професионалната етика сега ще трябва да се откажа от ролята си на ваш лекар... разбира се, ако...

И млъкна, залят от чувства. После колебливо се пресегна и хвана ръката ѝ. С трепет вдигна очи и я погледна в очите. Един миг беше достатъчен. Той сведе очи и я пусна. Чувстваше се зле.

— Докторе — нежно каза Констанс. — Джон. Трогната съм... наистина, дълбоко съм трогната. Вярата ви в мен означава повече, отколкото бих могла да изразя с думи. Но истината е, че никога не бих могла да отговоря на чувствата, които изпитвате към мен... тъй като сърцето ми принадлежи на другиго.

Фелдър не вдигна поглед. Докато Констанс говореше, гласът ѝ ставаше все по-тих и смутен; последните няколко думи бяха произнесени шепнешком.

Той си помисли за онзи ден в библиотеката на „Маунт Мърси“, когато Констанс за първи път спомена за кичура; когато намекна, че ако той го намери, ако го извади на показ, с това ще постигне повече, отколкото само да я оправдае — за него това щеше да е любовно изпитание, начин да докаже дълбочината на чувствата си, да заличи миналото с всичките му фалшиви стъпки и съмнителни медицински наблюдения. Но сега осъзна, че всичко е било само в главата му, че тя не е намеквала подобно нещо. Беше проектирал собствените си надежди върху онова, което му бе предложила — просто възможност да получи удовлетворение, като научи истината за възрастта ѝ. И то само защото той самият беше настоявал за това.

Констанс хвана ръката му. Той вдигна поглед и видя, че му се усмихва. Беше дошла напълно на себе си и в усмивката ѝ се долавяше онази обичайна смес от хладна развеселеност и благосклонна дистанцираност.

— Не мога да отвърна на чувствата ви, докторе — каза тя и леко стисна ръката му. — Но мога да направя нещо друго. Мога да ви разкажа историята си. А това е история, която не съм разказвала на никого, поне не напълно.

Фелдър примигна. Трудно му беше да схване думите ѝ.

— Боя се, че разказът ми ще трябва да си остане между нас — продължи тя. — Какво ще кажете?

— Какво ще кажа ли? — повтори Фелдър. — Господи! Разбира се.

— Добре. В такъв случай ви моля да приемете това като подарък от мен. — Констанс замълча за момент. — В края на краищата е Бъдни вечер.

Седяха съвсем неподвижно в пъстроцветната светлина. Констанс погледна над рамото на Фелдър към основната част на параклиса. Двата плика, стар и нов, лежаха на пейката между тях.

— Родена съм на Уотър стрийт шестнайсет, Ню Йорк, през седемдесетте години на деветнайсети век — започна Констанс. — Най-вероятно през лятото на хиляда осемстотин седемдесет и трета. Когато навърших пет, двамата ми родители бяха умрели от туберкулоза. През седемдесет и осма по-голямата ми сестра Мери беше затворена в изправителен дом — мисията Файв Пойнтс — и в крайна сметка изчезна. Брат ми Джоузеф умря през осемдесета. Това ви е известно. Онова, което може би не знаете, е, че сестра ми Мери е станала жертва на доктор в мисията. Много опитен хирург, Енох Ленг. Доктор Ленг беше човек с една-единствена цел — да продължи живота си далеч над нормалния срок, определен на човека. Преди да го съдите, трябва да обясня, че доктор Ленг не се опитваше да удължи живота си поради егоистични причини. Той работеше върху научен проект, който не би могъл да бъде завършен в рамките на един човешки живот.

— Какъв научен проект? — попита Фелдър.

— Подробности не са важни за разказа ми. — Констанс замълча за момент. — И тъй, стигаме до първата от няколко фантастични истории. Теориите на доктор Ленг бяха неортодоксални, както и схващанията му за медицинската етика. Проучванията му го навели на заключението, че е възможно да се създаде метод, рецепта или еликсир за значително удължаване на живота. Съставките му можели да се получат единствено от жива човешка тъкан, взета от здрав млад индивид.

— Мили Боже! — промълви Фелдър.

— Като специалист в детския изправителен дом във Файв Пойнтс в Манхатън, по онова време най-прочутия бедняшки квартал на Ню Йорк, доктор Ленг не страдал от липса на суров материал. Собствената ми сестра станала жертва на експериментите му.

Обезобразеното ѝ тяло, наред с още десетки други, беше открито в масов гроб три години по-късно в Долен Манхатън.

Фелдър си спомни, че е попадал на статия за находката при едно от посещенията си в обществената библиотека. Материалът беше публикуван в „Ню Йорк Таймс“ и бе написан от онзи репортер Смитбак, който по-късно бил убит. „Значи Мери Грийн е била сестра на Констанс“ — помисли си той.

— Боя се, че много хора са станали жертва на доктор Ленг, докато усъвършенствал техниката си. Достатъчно е да се каже, че през хиляда осемстотин осемдесет и пета той постигнал успех в създаването на еликсира.

— Значи е намерил начин да удължи живота си?

— Техниката му е съсредоточена върху група нерви, известна като *cauda equina*^[1] — тъй като сте лекар, едва ли имате нужда от допълнително анатомично обяснение. В отговор на въпроса ви — да, чрез серия последователни усъвършенствания той наистина успял да създаде еликсир, който драматично забавя процесите на стареене на човешкото тяло. По онова време аз бях негова повереница и живеех в къщата му.

— В къщата му? — възкликна Фелдър.

— След като сестра ми изчезна, аз станах „дете от канавките“, както се казваше по онова време. Нямах семейство и живеех на улицата, правех всичко, за да остана жива. Просех, правех циганско колело или чистех тротоарите с надеждата да изкарам някой цент. Неведнъж бях на крачка да замръзна или да умра от глад. Много нощи преспивах в сянката на мисията, където доктор Ленг работеше като доброволец. Един ден той спря и ме попита как се казвам. Когато му казах, той като че ли осъзна, че е виновен за положението ми, и поради някаква неизвестна причина се съжали над мен. Или може би не. Както и да е, прибра ме в къщата си на Ривърсайд Драйв и ме използваше като опитно зайче, като ми даваше от усъвършенствания си еликсир, може би за да провери за странични ефекти. И колкото и да е странно, с времето се привърза към мен. Така и няма да разбере защо. Хранеше ме, обличаше ме, образова ме и... продължи да ми дава същия еликсир, който пиеше и той самият.

Констанс трудно изрече последните думи. За няколко минути параклисът потъна в тишина. Историята беше невероятна, но Фелдър

знаеше, че е истина.

Накрая Констанс продължи:

— Много години водехме самотен, изолиран живот в онова имение. Продължавах да изучавам литература, философия, изобразително изкуство, музика, история и езици, отчасти с помощта на доктора и отчасти самостоятелно, като имах пълната свобода да използвам библиотеката му и научните му колекции. Междувременно доктор Ленг продължи работата си. Към хиляда деветстотин трийсет и пета постигна втория си успех. С помощта на различни вещества и съединения, които дотогава не бяха достъпни, успя да синтезира еликсир, който вече не изискваше... човешки фактори.

— Иначе казано, престанал е да убива — отбеляза Фелдър.

Констанс кимна.

— Стига да можеше да удължи живота си, той не изпитваше угризения да отнема живот. Като учен обаче това накърняваше чувството му за чистота и естетика. Да, престана да убива. Вече нямаше нужда от това. Еликсирът, който продължавахме да вземаме, беше изцяло синтетичен. Но по-голямата му задача си оставаше незавършена. И затова проучванията му продължиха, докато не бяха прекратени, при това доста внезапно, през пролетта на петдесет и четвърта.

— Защо петдесет и четвърта? — попита Фелдър.

На устните на Констанс заигра тънка усмивка.

— И това няма отношение към разказа ми. Ще ви кажа обаче едно. Веднъж доктор Ленг ми обясни, че има два начина да „излекуваш“ пациент. Общоприетият начин е като възстановиш здравето му.

— А какъв е другият?

— Да го избавиш от мъките му. — Тънката усмивка изчезна. — Във всеки случай, след като работата му най-сетне беше завършена — или по-точно, вече не бе необходима, — доктор Ленг престана да приема еликсира. Изгуби интерес към живота, стана още по-усамотен и започна да старее с нормална скорост. Но ми даде възможност да избирам. И аз... избрах да продължа.

— Нещата продължиха по същия начин още петдесет и няколко години, докато не станахме жертви на неочаквано и жестоко нападение в дома ни. — Тя въздъхна. — Доктор Ленг беше убит, а аз се скрих в

най-затънтените кътчета на къщата. В крайна сметка редът беше възстановен и имението премина в ръцете на един роднина на Ленг — Алойзиъс Пендъргаст.

— Пендъргаст? — слиса се Фелдър.

Констанс кимна.

Фелдър поклати глава. Това бе твърде много, за да може да го възприеме. Твърде много.

— Наблюдавах Пендъргаст много месеци, преди най-сетне да му се разкрия. Той бе така мил да ме приеме за своя... за своя повереница. — Констанс се размърда на пейката. — Това е, доктор Фелдър. Историята на живота ми.

Фелдър пое дълбоко дъх.

— Ами... детето ви? — Нямахше начин да не се запита кой е бащата.

— Родих го в Гсалриг Чонг, един затънтен манастир в Тибет. Чрез една сложна процедура монасите припознаха сина ми като деветнайсата инкарнация на един от най-светите ринпоче на Тибет. Това се оказа неимоверно опасно. Китайските окупатори безмилостно преследваха тибетския будизъм и особено идеята за прераждането на светци. През деветдесет и пета, когато Далай Лама провъзгласи едно шестгодишно момче за единайсета инкарнация на Панчен Лама, китайците прибраха детето и оттогава никой не го е виждал — вероятно е било убито. Китайците научиха, че синът ми е провъзгласен за деветнайсата реинкарнация на ринпоче, и дойдоха да го приберат.

— И затова е било нужно да ги убедите, че е умрял — каза Фелдър.

— Именно. Престорих се, че бягам с детето, и после го хвърлих зад борда. Всичко беше постановка. Около ареста ми се вдигна много шум и това като че ли задоволи китайците. Междувременно истинското ми дете бе прехвърлено тайно от Тибет в Индия.

— Значи на борда на „Куин Мери Две“ сте качили манекен, който после сте изхвърлили през борда?

— Точно така. Кукла в цял размер. Тя полетя през борда.

Последва кратко мълчание, след което Фелдър заговори отново:

— Има още нещо, което не разбирам. Защо ме пратихте след кичура коса? Винаги съм смятал, че това е... — Той се изчерви. —

Любовно изпитание. Начин да се изявя, да се докажа пред вас. Но вие ясно казахте, че не изпитвате към мен подобни чувства.

— Все още ли не сте се досетили за отговора, доктор Фелдър? — отвърна Констанс. — Всъщност те са по-скоро два. — Усмихна му се. — Онзи ден, когато дойдохте да ме посетите в библиотеката, току-що бях научила, че синът ми е стигнал жив и здрав в Индия. Намира се в Дарамсала, при тибетското правителство в изгнание, и е много добре охраняван. Сега ще може да израсне и да получи съответното обучение, необходимо за позицията му като деветнайсети ринпоче. В безопасност от китайците.

— Значи вече не е нужно да се поддържа измислицата, че сте убили детето си.

— Точно така. И в резултат на това не е нужно да оставам в „Маунт Мърси“.

— Но за да ви пуснат, трябва да бъдете освидетелствана като психично здрава.

Констанс кимна.

— Което означава, че е трябвало да ме убедите, че сте наред.

— Така е. Но аз споменах и за втори отговор. Освен че ще ви убеди, че съм здрава, той би могъл да разреши и мъчителните ви колебания. Ако знаехте, че казвам истината, това щеше да ви помогне да преодолеете трудностите в разказа ми — трудности, които несъмнено са ви тежали.

Значи все пак я беше грижа за него — по един или друг начин. Най-малкото беше забелязала вътрешната му борба и го беше съжалила. В последвалото мълчание Фелдър откри, че в светлината на цялата тази нова информация обмисля аргументите, които ще представи за отменянето на въдворяването ѝ. С растящ ужас осъзна, че нищо от онова, което му бе казала току-що, не може да се използва като доказателство. Историята ѝ не би издържала дори на изслушване в съда. Трябваше да намери свой начин да се справи с лабиринтите на закона — и да докаже, че онова дете в далечна Индия е нейно, — но знаеше, че ѝ го дължи... и не само това. Поне доказването, че детето е живо, щеше да е лесно — благодарение на напредъка в ДНК тестовете.

Искаше му се да зададе още толкова много въпроси, че откри, че не е в състояние да формулира дори един. И си даде сметка, че му е нужно време да смели всичко чуто. Време беше да си върви.

Взе двата плика и подаде стария на Констанс.

— Това по право е ваше.

— Бих била по-щастлива да знам, че се намира у вас.

Фелдър кимна и прибра двата плика в джоба на самото си. Стана, но не си тръгна, а се поколеба за момент. Един важен въпрос все още очакваше отговора си.

— Констанс — каза той.

— Да, докторе?

— За... еликсира. Кога престанахте да го приемате?

— Когато първият ми пазител доктор Ленг беше убит.

Той се поколеба.

— Това притеснява ли ви?

— Кое?

— Ами... съжалявам, не мога да се сетя как да го кажа по-деликатно... имам предвид осъзнаването, че животът ви е бил изкуствено удължен чрез убиването на невинни хора.

Констанс го изгледа с дълбоките си неразгадаеми очи. Сякаш всичко в параклиса замря.

— Чували ли сте този цитат от Фицджералд? — попита най-сетне тя. — „Тестът за първокласна интелигентност е възможността да имаш две противоположни идеи в ума си по едно и също и време и да функционираш нормално“?

— Да, чувал съм го.

— Помислете върху следното. Аз не бях просто бенефициент от експериментите на доктор Ленг. Станах повереница на човека, който беше убил и обезобразил собствената ми сестра. Прекарах повече от *сто години* под покрива му, четях книгите му, пиех виното му, ядях храната му, водех приятни разговори с него вечер — и през цялото това време знаех кой е той и какво е направил на сестра ми. Рядък случай на противоположни идеи, не смятате ли?

Тя замълча. Фелдър беше поразен от необичайното изражение в очите й... На какво? Не можеше да определи.

— Така че ще ви попитам, докторе — това означава ли, че мога да се похваля с първокласна интелигентност, или че съм луда? — Тя замълча, дълбоките й очи проблеснаха. — Или... и *двете*?

И с тези думи Констанс кимна, взе отново книгата си и продължи да чете.

[1] Конска опашка (лат.), сноп от нерви в основата на гръбначния стълб. — Б.пр. ↑

Д'Агоста се опасяваше, че старият бар може да е хлопнал кепенци. Не беше стъпвал в него от години. Малцина от колегите му изобщо знаеха за съществуването му — папратите в декоративните саксии гарантираха, че никое уважаващо себе си ченге няма да бъде сварено неподготвено там.

Пресният сняг скърцаше под краката му, когато зави от Весей на Чърчстрийт и с облекчение откри, че заведението още е на мястото си. През прозореца папратите изглеждаха ако не друго, то по-мъртви от всеки друг път. Д'Агоста се спусна по стъпалата и влезе.

Лора Хейуърд вече беше там. Седеше в дъното, на същата онази маса — голямо съвпадение, а? — с чаша пенлива „Гинес“ в ръка. Вдигна очи към приближаващия Д'Агоста и се усмихна.

— Дори не знаех, че това място си има име — каза, докато той сядаше.

Д'Агоста кимна.

— „Вино Веритас“^[1].

— Може собственикът да е познавач на вина. Или да е завършил Харвард. Или и двете.

Д'Агоста не разбра съвсем забележката ѝ и затова вместо отговор кимна на келнера и посочи питието на Хейуърд.

— Мястото ми се стори добро за среща — рече той, докато поставяха бирата пред него. — На един хвърлей от Полис Плаза.

Отпи глътка и се облегна назад, като се мъчеше да си придаде безгрижен вид. А всъщност беше ужасно нервен. Идеята му беше хрумнала тази сутрин, на път за работа. Този път без големи планове и подготовки. Инстинктът му казваше, че е по-добре просто да действа.

— Големи събития ставали в офиса на капитан Сингълтън — подкачи го Лора.

— Значи вече се е разчуло?

Тя кимна.

— Мидж Роули. Последният човек, за когото би си помислил. Така де, тя е доверена секретарка на Глен и знае всичко за работата му

от... колко, десет години?

— И според мен му е била вярна през всичките десет. До неотдавна. Най-малкото, когато започнали плащанията — според банковите записи.

— Чух, че имала някакви лични проблеми. Разделила се със съпруга си, майка ѝ била в старчески дом. Предполагам, че затова са избрали нея.

— Може да са я изнудвали. Почти изпитвам съжаление към нея.

— Почти. Докато не си спомниш, че именно тя е издала мястото на срещата в Сентръл Парк. Кое доведе до престрелката, смъртта на петима души и отвличането и убийството на Хелън Пендъргаст. — Лора замълча. — При обиска откри ли се нещо?

Д'Агоста поклати глава.

— Надяваме се да научим повече от аудио- и видеонаблюдението. Или може би от самата Роули. Момчетата от Вътрешни работи в момента я държат в Томбс. Кой знае? Може пък да се разприказва. — Отпи от бирата. С всяка минута ставаше все по-нервен — и празните приказки изобщо не подобряваха положението.

— Както и да е, справи се добре, Вини. Това ще е сериозно перо на шапката ти.

— Благодаря.

— И може малко да натрие носа на Сингълтън.

Д'Агоста си беше мислил за това. Откриването на къртица в собствения му кабинет щеше да накара капитан Сингълтън да заеме отбранителна позиция — а това непряко щеше само да помогне на Д'Агоста да се махне от напеченото място. Макар че беше адски жалко — Сингълтън беше свестен тип.

— Всъщност Пендъргаст трябва да обере оваците — каза той.

— Да не би просто да ти се е обадил и да ти е посочил виновника?

— Не точно. Да кажем, че ме насочи в правилната посока.

— Значи си го направил ти с добрата си полицейска работа. Не се подценявай, Вини. Направи голям удар. Така че взимай парите и бягай. — Лукавата усмивка на Лора стана още по-широка. — Това означава ли, че двамата с агент Пендъргаст пак сте първи приятелчета?

— Нарече ме „скъпи ми Винсънт“, ако това може да послужи за ориентир.

— Ясно. Значи Пендъргаст е отново в Ню Йорк, убийствата в хотелите престанаха, а онези от ФБР смятат, че убиецът е продължил нататък. Бъдни вечер е. Бог е на небето, на света цари щастие. — Тя вдигна чашата си.

Д'Агоста отпи отново от бирата. Почти не усещаше вкуса ѝ. Едва се сдържаше да не се загърчи. Това ставаше непоносимо. Трябваше да намери някакъв начин да повдигне темата, но проклет да е, ако знаеше как...

Изведнъж осъзна, че Лора е оставила чашата си и го наблюдава внимателно. За момент се гледаха мълчаливо. А после Лора каза тихо:

— Да.

Д'Агоста се обърка.

— Моля?

Тя се пресегна и хвана ръката му.

— Ама че си шматка. Нека те отърва от страданията ти. Разбира се, че ще се омъжа за теб.

— Ти... как? — Д'Агоста замълча, изгубил ума и дума.

— За пълна идиотка ли ме мислиш? Защо ще ме каниш на питие не някъде, а именно тук? Направил си си труда да избереш точно това място — мястото, където се запознахме. Преди две години, помниш ли? — Стисна ръката му и се разсмя. — „Вино Веритас“, и още как. Знаеш ли какво? Дълбоко в себе си, лейтенант Д'Агоста, ти си един мекушав добродушко. Сантименталист. И това е едно от нещата — едно от *много* неща — заради които те обичам.

Д'Агоста сведе поглед. Беше толкова развълнуван, че изгуби дар слово.

— Не мога да повярвам, че си знаела. Така де...

— Е, къде е пръстенът?

Д'Агоста запелтечи, опита се да обясни, че решението му е било спонтанно, в последната минута, докато тя не го прекъсна със смях.

— Просто се майтапя. Вини. Обичам спонтанните неща. Мога да изчакам пръстена. Няма проблем.

Той стеснително хвана ръката ѝ.

— Благодаря.

Все така усмихната, тя наклони глава настрани.

— Хайде да идем някъде другаде. На някое *ново*, наистина хубаво място. Колкото и носталгично да е тук, нека тази вечер я

запомним с нещо ново. Трябва да празнуваме — и не само защото е Бъдни вечер. Имаме да планираме много неща.

И махна на келнера да донесе сметката.

[1] От латинската сентенция *In vino veritas*, „Истината е във виното“. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Голямата богато украсена библиотека на Ривърсайд авеню 891 беше осветена само от камината и свещи. Беше краят на януари и лек леден дъжд се сипеше върху колите, минаващи по Ривърсайд и Уестсайд, но през затворените и закрити с пердета прозорци не проникваше нито шумът от трафика, нито пукането на леда по стъклата. Единствените звуци бяха пращането на огъня, скърцането на писалката на Пендъргаст върху кремавия лист за писма и тихите, рядко разменяни думи между Констанс Грийн и Тристрам.

Двамата седяха на игралната маса пред огъня и Констанс учеше Тристрам как да играе омбре — игра на карти, излязла от мода преди десетилетия, ако не и преди век. Тристрам се взираше в картите си и младото му лице бе смръщено от мислене. Констанс беше започнала да го запознава с картите бавно — отначало с вист — и паметта, съсредоточаването и логическото мислене на Тристрам показваха забележителен напредък. Сега той бе погълнат от тънкостите на спадили, ентради и естучи.

Пендъргаст седеше зад писалището в другия ъгъл на библиотеката, с гръб към стената подвързани в кожа томове. От време на време вдигаше поглед от листа и оглеждаше стаята със сребристите си очи, като винаги спираше вниманието си върху двамата играещи.

Тишината внезапно се наруши от извънпяването на мобилния му телефон. Пендъргаст го извади от джоба си и погледна номера.

— Да?

— Пендъргаст? Кори е.

— Госпожице Суонсън. Как сте?

— Добре. Най-сетне се върнах в Ню Йорк и затова ви се обаждам. Имам куп неща за разправяне... и... — Последва колебание.

— Всичко наред ли е?

— Ами, ако имате предвид дали не ме гонят по петите, да. Но чуйте — разреших случай. Истински, съвсем истински случай.

— Отлично. Искам да се извиня, че не бях в състояние да ви помогна повече, когато дойдохте при мен през декември, но имах вяра в способността ви да се погрижите сама за себе си. Вяра, която явно е била напълно оправдана. Между другото, аз също имам една доста интересна история за вас.

Последва кратка пауза.

— Е — продължи Кори, — има ли някакви шансове да наваксаме с онзи обяд в „Льо Бернарден“?

— Какъв пропуск от моя страна, че не се сетих първи. Но трябва да стане в най-скоро време, защото смятам да замина на продължителна ваканция.

— Когато ви е удобно.

Пендъргаст направи справка с малкия бележник, който извади от джоба на самото си.

— Следващия четвъртък, в един.

— Чудесно. В четвъртък следобед нямам никакви лекции. — Ново колебание. — Пендъргаст?

— Да?

— Ще имате ли нещо против, ако... ако доведе и баща си? Той е част от историята.

— Разбира се, че не. С нетърпение чакам да ви видя и двамата.

Бутна писалката и листа настрани и стана. Тристрам беше излязъл и Констанс седеше на масата сама и размесваше картите. Пендъргаст я погледна.

— Как вървят игрите?

— Много добре. Всъщност много по-добре, отколкото очаквах. Ако продължи да се учи с такова темпо, може да минем на рубикон безик или скат.

Пендъргаст помълча малко, после каза:

— Мислех си за онова, което каза онзи път, когато те посетих в „Маунт Мърси“ за съвет. Беше права, разбира се. *Трябваше* да ида в Нова Годои. Нямах избор. И *трябваше* да действам — уви, с ужасно много насилие. Вярно, спасих Тристрам. Но другата половина на уравнението, по-сложната и трудната част, си остава нерешена.

Известно време Констанс не отговори. После каза тихо:

— Значи няма никаква вест.

— Никаква. Имам някои... ресурси на място и го включих в списъците за наблюдение на Агенцията за лекарствата и местните консулства — дискретно, разбира се. Но той сякаш е изчезнал в гората.

— Мислиш ли, че е възможно да е умрял?

— Може би — отвърна Пендъргаст. — Раните му бяха ужасни.

Констанс остави картите.

— Чудно ми е. Не искам да те засегна с този въпрос, но... Мислиш ли, че може да е приключил с това? С убийството ти, искам да кажа.

Пендъргаст не отговори веднага, а остана загледан в огъня. После се обърна към нея.

— И аз непрекъснато си задавам същия въпрос. Имаше моменти, когато бях сигурен, че иска да ме убие — например когато стреляше по мен в езерото. Но пък имаше и много други моменти, когато пропускаше възможността да го направи.

Констанс отново взе тестето и започна да раздава.

— Не знаеш намеренията му, не знаеш дали е жив или мъртъв... доста обезпокоително положение.

— Така е.

— Ами останалите от Завета? — попита Констанс. — Още ли представляват заплаха?

Пендъргаст поклати глава.

— Не. Лидерите им са мъртви. Крепостта им е унищожена. Всичките им открития през десетилетията са изгорели и изгубени. Причината за съществуването им, близнаците, са се отчуждили от проекта. Според съобщенията, които получих, много от тях вече са започнали да се интегрират в бразилското общество. Разбира се, последните „серии“ близнаци, водещи до Албан и бета-теста, бяха най-големият успех на Завета и доколкото разбирам, бразилските власти намират някои от тях за непоправими случаи. Но те не са много и просто няма начин Der Bund да постигне отново критична маса дори... — гласът му стана по-тих — дори Албан да се появи отново.

Последва кратко мълчание. После Констанс кимна към празния стол на Тристрам.

— Реши ли какво ще правиш с него?

— Обмислях една идея.

— И каква е тя?

— Че освен моя секретарка... и мой оракул, както изглежда, може да бъдеш негова...

Констанс го погледна и леко повдигна вежда.

— Негова какво? *Детегледачка?*

— Повече от детегледачка. И по-малко от пазител. По-скоро... нещо като по-голяма сестра.

— Доста по-голяма. Със сто и трийсет години. Алойзиъс, не мислиш ли, че леко съм прескочила възрастта, в която отново мога да се държа като сестричка?

— Идеята ми хрумна съвсем неотдавна, признавам. Няма ли поне да я обмислиш?

Констанс го изгледа продължително. После погледът ѝ отново се спря върху празния стол на Тристрам.

— В него има нещо, което те кара да се привържеш — рече тя. — Пълна противоположност на брат си, поне според описанията ти. Толкова е млад и нетърпелив... и забележително наивен относно света. Толкова *невинен*.

— Като някой, когото и двамата познавахме навремето.

— Работата е там, че усещам в него невероятно, почти безгранично съчувствие, толкова дълбоко, колкото не съм виждала от манастира.

В този момент Тристрам се върна в библиотеката с чаша мляко в ръка.

— Хер Проктър идва. Носи ви... как се казваше? Нещо за *освежаване*. — Докато сядаше на масата, повтори думата, сякаш я опитваше.

Пендъргаст се обърна към младежа. Известно време просто го гледаше как пие млякото си с очевидна наслада. Желанията му бяха толкова прости, благодарността му и за най-малкия мил жест — безкрайна. Стана от стола и отиде при сина си. Тристрам остави чашата и го погледна.

Пендъргаст клекна, за да се изравни с момчето, бръкна в джоба на самото си и извади пръстен — златен, с голям сапфир във формата на звезда. Взе ръката на Тристрам и постави пръстена в нея. Тристрам се загледа в украшението, завъртя го, дори го приближи към очите си, загледан как светлината се отразява в скъпоценния камък.

— Това беше на майка ти, Тристрам — меко каза Пендъргаст. — Дадох ѝ го, когато се сгодихме. Когато реша, че си готов — още не, но може би в близко бъдеще, — ще ти разкажа всичко за нея. Тя бе изключително забележителна жена. Подобно на всички нас имаше и недостатъци. Както и... доста тайни. Но тя означаваше много за мен. Също като теб, тя бе жертва на Der Bund. Също като теб, тя имаше близък. Беше... много трудно за нея. Но годините, които прекарахме заедно, бяха едни от най-прекрасните в живота ми. Именно тези спомени искам да споделя с теб. Може би те ще помогнат донякъде за попълването на спомените, от които ти си бил лишен през годините.

Тристрам вдигна очи от пръстена и погледна Пендъргаст.

— Много бих искал да науча за нея, татко.

Чу се дискретно покашляне. Пендъргаст вдигна глава. Проктър стоеше на прага със сребърен поднос, на който имаше две чаши шери. Докато Пендъргаст се изправяше, шофьорът пристъпи напред и поднесе едната чаша на агента, а другата на Констанс.

— Благодаря, Проктър — каза Пендъргаст. — Много мило.

— Няма за какво, сър — отвърна Проктър. — Госпожа Траск помоли да ви предам, че вечерята ще бъде сервирана в осем часа.

Пендъргаст бавно кимна.

Докато излизаше от библиотеката в голямата ротонда, служеща за приемна на къщата, Проктър спря и погледна през рамо. Пендъргаст се беше върнал при писалището в ъгъла и се взираше доста унило в огъня. Констанс размесваше тесте карти и говореше тихо на Тристрам, който седеше срещу нея и я слушаше с цялото си внимание.

Когато преди двайсет дни беше освободена от „Маунт Мърси“, Констанс бе доста резервирана и се държеше настрана от младежа. Сега Проктър забеляза, че се отнася по-топло с него — поне донякъде. Огънят и свещите хвърляха мека светлина върху редиците стари книги, изцялните мебели и тримата в стаята. Имаше някакво особено усещане, ако не за мир, то за нещо подобно. За спокойствие и присъствие на духа. Проктър по принцип не си падаше по подобни размисли, но гледката наистина му приличаше на семейна картина.

„На картина на семейство Адамс“ — поправи се той, докато излизаше с лека усмивка.

Пендъргаст гледаше как шофьорът се отдалечава. После отново насочи вниманието си към писмото и взе писалката. В продължение на около две минути писецът скърцаше върху хартията. Накрая Пендъргаст остави писалката върху зеленото сукно на писалището и взе писмото, за да го прочете от самото начало.

Моя скъпа Виола,

Пиша ти поради няколко причини. Първо, за да се извиня за начина, по който те посрещнах при последната ни среща. Имала си куп тревоги около мен и моето поведение спрямо теб беше отвратително. Не търся прошка, а искам само да ти кажа, че не бях на себе си — нещо, което несъмнено знаеш.

Бих искал и да ти благодаря, че спаси живота ми. Не преувеличавам. Наистина го направи. Когато се появи на прага ми преди почти два месеца, бях на ръба да посегна на себе си по онзи коварен начин, който ти описах. Твоята поява и думите ти забавиха ръката ми достатъчно дълго, за да се появят други неща, които да отвлечат вниманието ми. Иначе казано, ти пристигна в „Дакота“ точно навреме — и затова имаш моите вечни, безкрайни и най-дълбоки благодарности.

Смятам да си взема почивка. Не зная за колко време, нито къде. Ако се озова в Рим, със сигурност ще ти се обадя — като на приятел. Точно така трябва да бъдат нещата за нас, отсега нататък и завинаги.

Има малко неща, които ме задържат на тази земя, Виола, и още по-малко хора. Искам да знаеш, че ти си един от тях.

С много обич,

Алойзиус

Остави писмото, подписа го, сгъна листа и го пхна в плик. После загледа картоиграчите, които бяха погълнати от играта си.

Погледът му се отмести към горящия огън. Дълго остана загледан в него, напълно неподвижен, без да докосва шерито си — толкова дълго, че дойде на себе си чак когато Проктър се върна да им съобщи, че вечерята е сервирана. Тристрам веднага скочи и забърза след иконома — беше си момче, за което всяко хранене е събитие. Констанс го последва с по-сдържана походка. Последен стана специален агент Пендъргаст. Пръстите му докоснаха за момент отворения плик на писалището, след което той мълчаливо излезе от библиотеката — смътна фигура, която се смаляваше, докато вървеше през тайните, обитавани от сенки кътчета на имението на Ривърсайд Драйв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.